AYCAN SARIAHMET

AKREBİN KALBİ

I

AKREBİN KALBİ

Annesinin ölümünden sonra abisiyle tek başına kalan Astrid, annesinin ona ölmeden önce söylediği şeyleri aklından bir an bile çıkaramaz ve ipuçları onu kuzeye, buzulların ev sahipliği yaptığı Antarktika'ya sürükler. Güneş tutulmasına saatler kala buzullara adım atan Astrid, onu bekleyen geçitten bihaberdir. Güneş tutulması başlar: karanlık, buzulların üzerini bir sis gibi kaplar. Güneş tutulmasıyla birlikte açılan geçit, Astrid ve abisi Ashton'ın birkaç adım ötesindedir. Birlikte kızıl duvarın içinden geçip onları bekleyen köprüye adım attıklarında, köprünün diğer ucunda onları bekleyen yeni evrenin kapıları aralanır. Sırlar, yeni arkadaşlıklar ve aşk da Astrid'i o kapının ardında beklemektedir.

Birbirinden farklı beş *evren.*

Evrenleri korumakla yükümlü olan beş *gardiyan.*

Ve gardiyanlara ruh bağıyla bağlı olan beş *erk hayvanı.*

"Antares," diye fısıldadım, fısıltım güçlü hissettirdi.
"Akrebin Kalbi'ne gidiyoruz."

dokuzyayınları

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayınları.com

Yetişkinler için uygundur

978-625-6030-88-6

AYCAN SARIAHMET

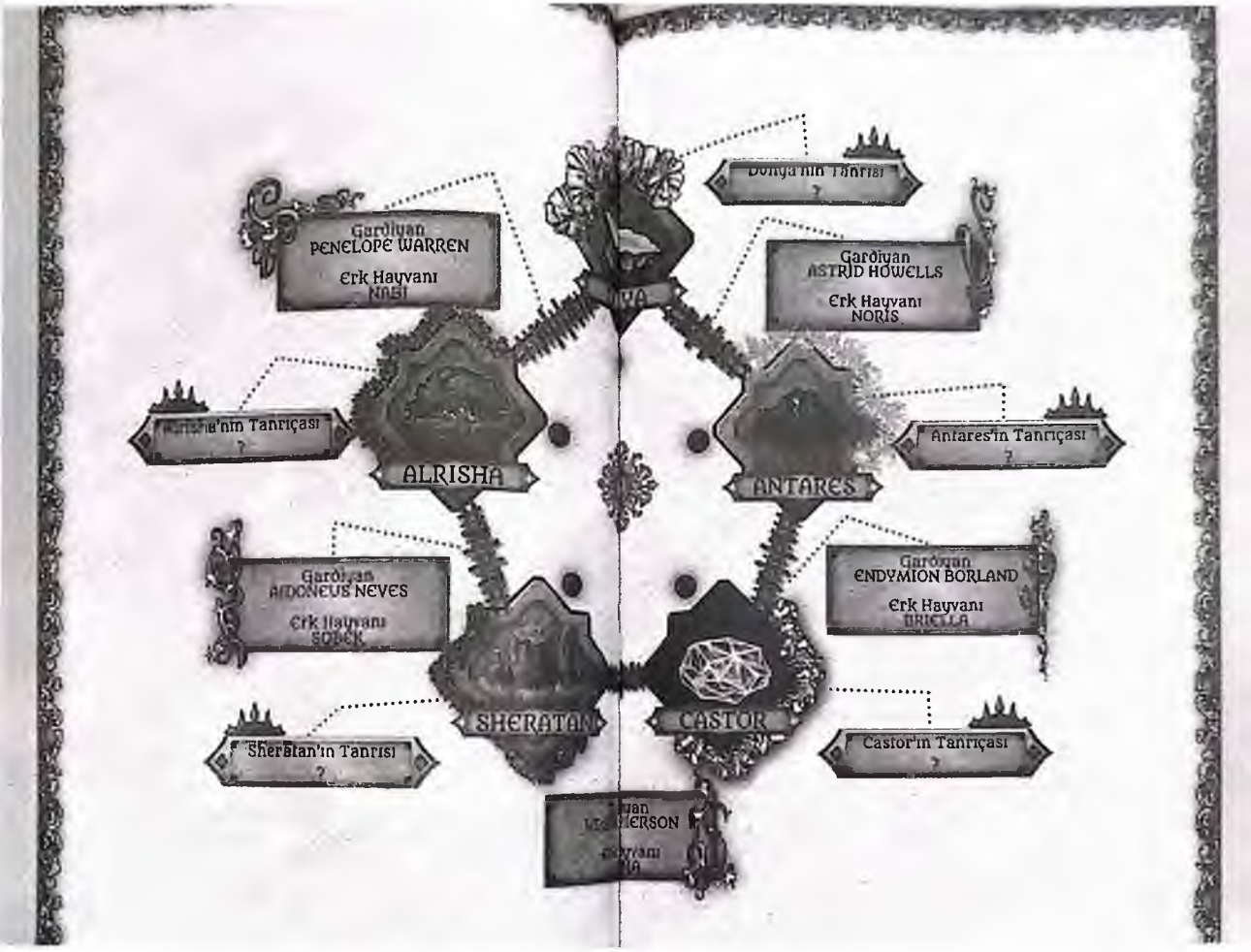
AKREBİN KALBİ

I

Duzenleme
Ny.ozlem

DOKUZ

ANTARES
Akrabin Kalbi
Kale
Mağara
Şehir
Agor
Sihek
Bataklık

Dünya'nın Tanrısı
?
Gardiyan
PENELOPE WARREN
Erk Hayvanı
NOBİ
Gardiyan
ASTRID HOWELLS
Erk Hayvanı
NORİS
DÜNYA
Alrisha'nın Tanrıçası
?
Antares'in Tanrıçası
?
ALRISHA
ANTARES
Gardiyan
ARDONEUS NEVES
Erk Hayvanı
SOBEK
Gardiyan
ENDYMION BORLAND
Erk Hayvanı
BRİELLA
SHERATAN
CASTOR
Sheratan'ın Tanrısı
?
Castor'ın Tanrıçası
?

Çalma Listesi

AKREBİN KALBİ

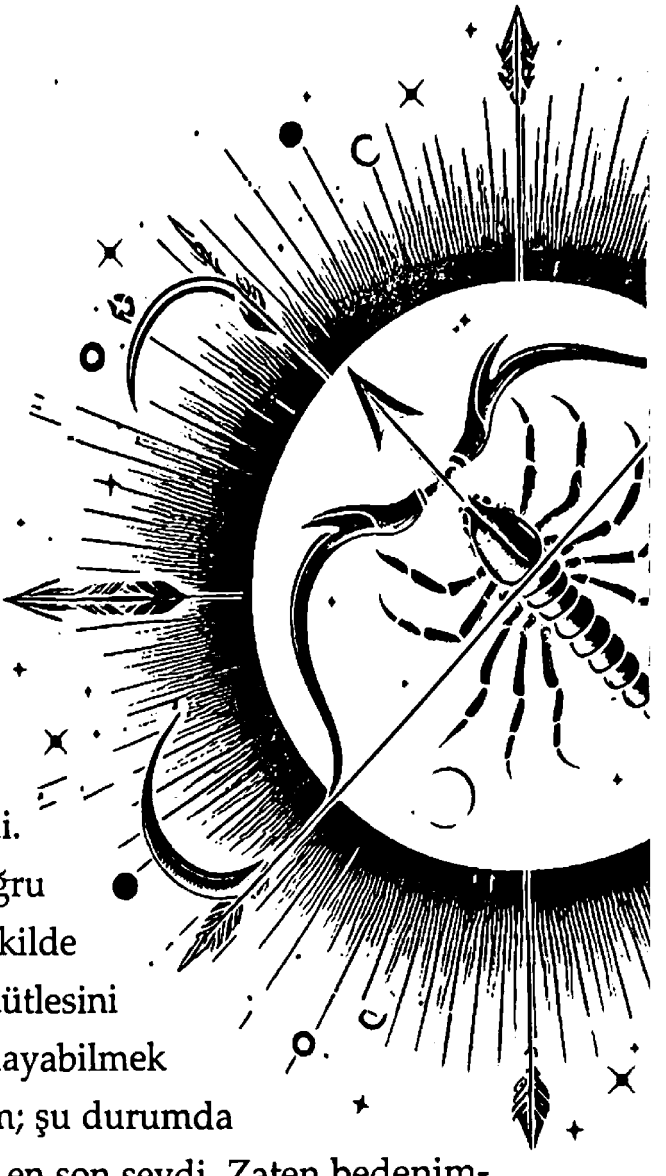
04.12 — 20.21

- No Signal, PSD
- No Signal, The Trap
- No Signal, Aphelion
- Bolshiee, Wish I Never Loved You
- MADDI VTS, Hear Me
- Phantom Head, Cage
- Rosenfeld, Her
- Akine, Cashmere
- Tedy, Warning
- Born Human, Roundabout
- Lia Marie Johnson, Lifts
- Social Repose, Everything I Wanted
- Zoey Lily, I Wish I Had A Heart
- Skott, Midas
- Stonefox, Lightning
- Sleep Dealer, Against The Stream
- The Anix, Below
- Deep Drive, Drowning
- I Will Never Be The Same, Worldless
- NF & Britt Nicole, Can You Hold Me
- Matt Moore, Beautiful
- Memi & Staffan Carlén, Bitter Heart
- Echos 1219

Bu dünyadan göçüp gitse dahi
elini omzumda hissettiğim,
benden desteğini hiç esirgemeyen
en iyi arkadaşım için.

Piyan,
her şey için teşekkür ederim.

1. Kızıl Duvar

Göz bebeklerime yansıyan bembeyaz buzullar, üzerimdeki kalın monta rağmen kanımı dondurmayı hedefliyor gibiydi. Geminin burun kısmına doğru adımlarken, gemi sert bir şekilde sarsıldı, sanırım yine bir buz kütlesini teğet geçmiştik. Dengemi sağlayabilmek için küpeşteye sıkıca tutundum; şu durumda gemiden düşmek, isteyeceğim en son şeydi. Zaten bedenimde günlerdir suyun üzerinde olmanın verdiği bir hâlsizlik de vardı. Küpeşteyi daha sıkı kavrarken gözlerimi ilerideki buz dağına diktim.

Bugün bu yolculuk bitecekti, aylardır içimde yaşayan, her gün biraz daha dallanıp budaklanan bu merak da bitecekti. Buna inanıyordum.

Odağıma giren karton bardakla dikkatim dağıldı. Gerçi birkaç gündür pek de derli toplu olduğunu söyleyemezdim. Deri eldivenlerimin sardığı parmaklarımla uzatılan bardağı kavradım. Dışarıda o kadar keskin bir koku vardı ki, soğuğun kokusunu hiç bu kadar net aldığımı hatırlamıyordum. Buz kokusu, avuçlarımın arasındaki bardaktan yükselen sıcak kokunun önünü kesiyordu.

"Bu gemiden birazdan kurtulacağız." Gözlerimi bardaktan ayırıp ona çevirdim. Kaşlarını çatmış bir şekilde buz dağına bakıyordu. "Buna senin için katlanıyorum. Orada ne bulmayı ümit ediyorsun, Astrid?"

"Henüz bilmiyorum," diye fısıldadığımda bakışlarını bana çevirdi. "Aylardır buraya gelmek istememin bir sebebi olduğunu hissediyordum, biliyorsun." Birkaç saniye önce sıcak olan ama şu an soğumaya yüz tutmuş kahvemden bir yudum aldım. "Annemin ölmeden önce bana söylediklerini hatırla." Bakışlarım durgunlaştı, şimdi göz gözeydik. "Belki üzerinden uzun bir zaman geçti ama ben unutmadım."

Elimdeki karton bardağı alıp kenara koyduktan sonra beni kollarının arasına çekti. Çenesini başımın üzerine yaslarken aldığı tedirgin nefesi duymuştum. O da benim gibi merak ediyordu, sadece tehlikeli olduğunu düşündüğü için istekli değildi. Elime bir yay ve bir ok tutuşturulduğunda ben de tedirgin olmuştum, gözlerimin içine bakarak zamanın yaklaştığı söylenildiğinde de tedirgin olmuştum, en çok da odamda yalnızken, duvarda aniden beliren o bedeni gördüğümde tedirgin olmuştum.

O ânı hiç unutamıyordum. Aylar önceydi, evde tektim. Arkadaşımla saatlerce telefonda konuştuktan sonra kulaklıklarımı takıp yatağıma uzanmıştım. Ama ben daha en sevdiğim şarkıyı dinlemeye başlamadan önce duvarda *o* belirmişti. Uzun, vücudunun her noktasını gizleyen bir cübbe giyiyordu, karanlıkta sadece gözlerini görebilmiştim. Orada bir beden olmasaydı eğer, duvarda ateşle doldurulmuş iki oyuk olduğunu düşünürdüm. Ateş gibi yanan gözleri üzerimdeydi, aniden yok olmadan önce ise bana, "Buzulları aş. Buzulları aşıp gelirsen evine, kendini bulacaksın," demişti. Ne demek istediğini hâlâ anlayabilmiş değildim.

"Eğer sandığın gibi değilse, bir daha asla bu işin peşine düşmeyeceğiz," dedi, yavaşça benden ayrıldı. "Abin olmak hiç beni bu kadar zorlamamıştı..." Hafifçe güldüm, keyfim yoktu ama beni rahatlatmak istediğini de biliyordum. "Hadi

içeri geçelim, bu diri beden daha fazla soğuğa katlanamayacak. Birazdan demirler atılır."

Arkasını dönüp benden uzaklaşırken, karmaşık bir ifadeyle bir süre sırtına baktım. O gözden kaybolduğunda bile hâlâ aynı noktaya bakıyordum. Sert bir rüzgâr esti, sarı saçlarım yüzüme dağıldığında gözlerimi yumup derin bir nefes aldım, aldığım soğuk nefes göğsümü yaktı. Daha fazla burada duramayacağımı anladığımda, bana ait olan kamaraya gitmek için uyuşan bacaklarımı hareketlendirdim.

Gemide yoğun bir gürültü vardı, gemi güvenli bir yere yanaşmaya çalışıyordu.

Kamarama girdikten sonra etrafa saçtığım kıyafetlerimi topladım. Yanıma almak için bir sırt çantası hazırlarken gözlerim çarşafın üzerindeki telefona takıldı. Telefonun orada çekip çekmeyeceğini bilmesem de yanıma almak istedim. Bir süre sırt çantamı hazırlamak ve üzerime daha kalın bir şeyler giymekle uğraşmıştım. Amacıma ulaşamadan bir köşede donmak istemiyordum.

Abim sırt çantasıyla birlikte kamarama girdiğinde, hâlâ ondan yayılan tedirginliği hissedebiliyordum. Çantamı sırtıma attıktan sonra ona doğru döndüm. Dudakları yukarı kıvrıldı, yanıma gelip elindeki kırmızı atkıyı boynuma sardı. Soğuktan değil ama bu şekilde gerçekten bunalıp boğulabilirdim...

"Birkaç saatlik bir tur olacak. Yanımdan ayrılmamaya çalış," derken boynuma sardığı atkının ucuyla oynuyordu.

Yavaşça başımı salladım. "Bu kadar endişelenme. Hadi, insanlar gemiden ayrılmaya başlamıştır."

O da başını sallayarak bana karşılık verdiğinde gülümsedim. Beraber kamaradan çıkıp koridorda ilerleyen insanları takip ettik. Gemiden botlarla ayrılmıştık. Bu kısımda suyun yüzeyinde buzlar yoktu, zorlanmamıştık. Günler süren yolculuğumuz boyunca, daha önce karşılaşmadığım görüntülerle karşılaşmıştım. Mesela bir balinayı hiç yakından görme şansım olmamıştı...

Birkaç dakika sonra biz de karadaki insanların arasında yerimizi aldık. Geminin tamamen boşaltılması yirmi dakikadan fazla sürmüştü.

Ellerimi birbirine sürterken parıldayan gözlerle etrafıma baktım. Bu beyazlığın içinde leke gibiydik, beyazlık gözlerimi acıtmıştı. Yaşadığım şehre kar yağdığında da bunu yaşardım. Karın beyazlığı, gözlerimi güneşe baktığımdakinden daha çok acıtırdı. Diğerleriyle birlikte yürümeye başladığımız sırada etrafı incelemeye devam ediyordum, yürürken pek zorlanmıyordum.

Göğsümde bir ip vardı, bir şey o ipe asılıyordu, sanki bir yere çekiliyormuş hissi yaşıyordum.

Yanımda bir gürültü koptuğunda irkilerek başımı çevirdim.

"Sikeyim!" Abim homurdanarak ellerini yere bastırırken kıkırdadım. Birkaç genç gülerek abime bakıyor, o ise çok keyifsiz görünüyordu. "Gülme. Bunu tekrar yaşarsam oturur, kalkmam. Tek başına devam edersin."

Sinirle homurdanmaya devam ettiği sırada dudaklarımı boynumdaki atkıya bastırdım, komik görünüyordu. Kolunu tutup ona yardım etmek istedim, sadece istedim çünkü bunu başaramadım. Uyuşan bacaklarımla yeri boylarken başım koluna çarpmış, acıyla inlemiştim.

Abim, "Harika gerçekten," diye sızlanarak elini karnına bastırdı, galiba kafamın çarptığı yer kolu değil karnıydı.

Anlık gelen sinirle yüzüme dağılan saçları geriye itip, "Gülüp durmayın siz de!" diye bağırdım.

Gülüş sesleri artınca kaşlarımı çatıp hırsla ayağa kalktım. Abim de zar zor ayaklanmıştı, insanlar bizim bağırışlarımıza aldırış etmeden yürümeye devam ediyordu. Biz de tekrar onların arkasından yürümeye başladığımızda, kalçamdaki sızıyla yüzümü buruşturdum. Birkaç dakika önce yürümekte zorlanmadığımdan bahsetmiştim, değil mi? Saçmalık. Keşke bir balerin olsaydım, paytak paytak yürümek yerine süzülebilirdim. Ya da sürünürdüm.

Etrafı inceleyerek yürümeye devam ederken öndeki adam durmadan konuşuyor, insanlara buzullarla ve Antarktika'yla ilgili bildiklerini anlatıyordu. Birkaçı onu dinlerken birkaçının da tek istediği gördüklerini fotoğraflamaktı. Fotoğraf çekenlere bakarken yavaşça yutkundum. Bir süre öncesine kadar ben de bunu bayılarak yapardım. Gördüğüm ve ilgimi çeken şeyleri, gezdiğim şehir ve ülkeleri kadrajıma almak en büyük hobilerimdendi. Daha sonra her sevdiğim şey gibi ondan da vazgeçtim. Bu benim büyümemle ilgili değildi, henüz yirmi yaşındaydım, iki üç hafta sonra yirmi bir olacaktım. Sanırım bu benim her şeyden uzak durmak istediğim bir dönemdi.

Yine tökezler gibi olunca bir el kolumu sıkıca kavradı, daha sonra abim elimi tutarak dengeli adımlar atmamda yardımcı oldu. Ona bakarken onun da şahit olduğu şeyleri düşünüyordum. Babam ben küçükken ölmüştü. Ben pek hatırlamıyordum ama abimin her şeyi hatırladığını biliyordum. Annemden sonra ben bir kaybın acısını hissetmiştim, o ise ikinci kez hissetmişti. Yılları annem ve abimle birlikte devirmiştik. Son iki seneyi ise abimle birlikte tek başımıza atlatmıştık. Atlatmaya çalışmıştık. İçimde oluşan o hisle ona biraz daha sokuldum. Onu buralara sürükleyen bendim ama o da farkındaydı bir şeylerin normal olmadığının.

O anı kafamda canlandı. Annem, abim ve ben bir odadaydık. Annem yatakta uzanıyordu, abimle birlikte yatağın kenarında oturuyorduk. Annemin yüzünde endişeli bir gülümseme vardı. Bana bir şeyler söylemek istiyor, zamanının az olduğunu biliyor ama konuya nereden gireceğini bilmiyor gibiydi. Belki bir belki de iki saat boyunca sessizce, orada öylece durduk. Üçümüz de biliyorduk, bu üçümüzün aynı odada olacağı son saatlerdi. Sonra gözlerini yumdu. Gözlerini yummadan önce abime uzun uzun baktı, o bakışlarda ondan istediği bir şey vardı. Kendine iyi bakmasını istediği gibi bana da iyi bakmasını istemişti.

"Buzulları aş. Orada seni bekleyen bir şey var. Güvende olacaksın, korkma. Sen sadece senin olan şeye kavuşacaksın, benim cesur kızım, artık bu görev senin."

Kulaklarım hatırladığım cümleyle uğuldamaya başlayınca tekrar dengemi kaybettim. Yine son anda kurtarılmıştım.

"Bastığın yerlere dikkat etsene," dedi abim tuhaf bir ifadeyle bana bakarken. "Gergin görünüyorsun."

"Burada biraz dinlenelim!" diyen adama gözlerimi çevirdim. Yürümeye başlayalı ne kadar olmuştu ki? "Bir saat sonra güneş tutulması başlayacak. Biraz dinlendikten sonra şu tepeye çıkıp tutulmayı izleyelim." Mavi eldivenli olan elini kaldırmış, ilerideki tepeyi gösteriyordu. Bugün güneş tutulması mı vardı? Gün kavramımı tamamen yitirmiştim.

Herkes kendine dinlenebileceği bir alan ararken abim küçük bir tepeye doğru ilerledi. Dalgın adımlarla onun arkasından yürüdüm. Uzun bacaklarını ayırıp büyük bir adımla yukarı tırmandı, bedenini tepenin üzerine çekti.

"Uzat elini," deyip elini bana doğru uzattı. Parmak uçlarımda yükselip elini tuttum. Beni yukarı çekerken ayağımı küçük çıkıntıya bastırıp kendimi yukarı itmiştim. Biraz zorlansam da kendimi yanına atabilmiştim.

"Henüz ilgimi çeken bir şey olmadı," derken gözlerim her yerdeydi. Birkaç penguen bile görmüştüm. Meraklı insanlar onların fotoğrafını çekmeye çalışırken onları rahatsız da ediyorlardı, bu kaşlarımı çatmama neden oldu.

"O kadar dalgınsın ki, etrafını düzgün bir şekilde incelemiyorsun bile, Astrid," dedi abim. Çantasından çıkardığı termosu açmakla uğraşıyordu. "Üstelik sen de daha ne aradığını bilmiyorsun."

"Doğru," diyerek omuz silktim. Yeşil gözlerim etrafımdaki buzdan tepeleri odağına aldı. Bir şey bulma, görme ümidiyle dikkatle incelemeye başladım.

"Bir şey bulamazsan vazgeçecek misin?"

"Bulacağım, Ashton." Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Annemin benden ne istediğini bilmiyorum ama önemli bir şey

olmalı. Burada ne bulabilirim ki?" Aniden hissettiğim sinirle avuçlarımı soğuk zemine bastırdım. Abim elini omzuma koydu, gözlerim dolmuştu. Burası insanların, sokakların, evlerin olduğu bir yer değildi. Buzlarla, sularla kaplı bir yerde ne bulabilirdim ki? Bu bilinmezlik daha da sinirlenmeme neden oluyordu. Abim parmaklarıyla çenemi kavradığında gözlerimi ela gözlerine çevirdim, şu an birer bilye gibi parlıyorlardı.

"Böyle davrandığıma bakma, sadece biraz endişeliyim," derken kaşları çatılmıştı. "Eğer elin boş dönersen merak etme, seni tekrar buraya getiririm." Dudaklarımı birbirine bastırırken minnetle ona baktım. "Hem bir dahaki sefere botlarıma zincir dolarım."

Kuruyan dudaklarım gerildi, yavaşça güldüm. "Teşekkür ederim."

Elini havada önemli değil dercesine sallarken termosundaki sıcak içecekten bir yudum aldı, ardından bana uzattı. Dudaklarımı termosa yasladığım sırada bakışlarım karşımızdaki tepede dolanıyordu. Boğazımdan inen sıvıyla gözlerim kısılırken tepede bir silüet görür gibi oldum. Bu donup kalmama neden oldu, gözlerim irileşti. Termosu dudaklarımdan uzaklaştırıp daha dikkatli bir şekilde o tepeye baktım.

Bir erkek silüetine benziyordu. Az önce adamın işaret ederek gideceğimizi söylediği tepedeydi. Abimin bakışlarını yüzümde hissettim ama gözlerimi oradan ayıramıyordum. Bir an odamda gördüğüm bedenin aklıma gelmesi, benzer bir yön aramam ürpermeme neden oldu. Aniden ayağa kalktığımda elimdeki termos abimin kucağına düştü. İrkilerek termosu son anda tutmuş, üzerine su dökülmesini engellemişti.

"Sorun ne?" Gözlerimi o silüetten ayırmazken kulaklarım tekrar uğuldamaya başlamıştı. "Astrid?"

"Oraya gitmemiz gerek." Ashton gözlerini baktığım tepeye çevirdi. Artık orada değildi. Gözlerimin önünde kaybolmuştu, nasıl fark etmemiştim? "Hadi."

Çantamı sırtıma sabitledim, abim de karmaşık bir ifadeyle oturduğu yerden kalktı. Diğerlerinin yanına inmeden o tepe-

ye doğru yürümeye başladık. Birkaç gözün bize çevrildiğinin farkındaydım ama dikkatimi o tepeden ayıramıyordum.

"Sanırım bazılarımız tutulma için çok heyecanlı." O geveze adamın gülüşünü ve sesini duyunca kaşlarım istemsizce çatıldı. Donmamak için sürekli konuşuyor olabilir miydi?

"Bir şey mi gördün?"

"Bir şey hissettim," dedim ona bakmadan. "Sana odamda gördüğüm şeyi anlatmıştım, hatırlıyor musun?" Başını yavaşça salladığını göz ucuyla görmüştüm. "Az önce şu tepede onu gördüm."

"Emin misin bebeğim?" diye sorduğunda gözlerimi yüzüne çevirdim.

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarken. "Bir hayal olsa karnımda bu ağrıyı hissetmezdim. Orada bir şey var."

"Bir şey bulmuş olma düşüncesi de karnını ağrıtıyor olabilir."

"Bana hiç öyle gelmiyor," dedim sadece.

Başını sallarken o da artık tepeye bakıyordu. Yürüyeceğimiz yol çok da uzun değildi ama güvenli bir şekilde gitmek normalden daha fazla zamanımızı almıştı. Yarım saat kadar yürümüştük. Diğerleri de heyecanla engebeli yollarına devam ediyorlardı. Tepemizde parlak bir güneş vardı. Isısını çok hissedemiyorduk ama ışığını bizden eksiltmiyordu.

Gözlerim tek bir noktada kilitlenmiş bir şekilde yürümeye devam ediyordum. Konuşan insanların sesini duyuyordum. Yeni bir keşfin keyfini çıkarıyorlardı. Benimse amacım onlardan çok farklıydı. Bir an onlar gibi hissetmek istedim. Karnımda bu ağrı, kafamın içinde bu düşünceler olmadan gülümseyerek seyahatin keyfini çıkarmak istedim. Bu düşünce neden bana şu an çok uzak geliyordu?

İçimde buradan uzaklaşmak için delice bir istek hissetsem de ayaklarım o tepeye doğru hareket etmeye devam ediyordu. Sonra kulaklarıma bir cızırdama sesi geldi, ardından o tepede yanıp sönen bir ışık. Kalbim gümbürtüyle atmaya devam ederken, ışık gözlerime yansıdı. Oraya yaklaştıkça duy-

duğum cızırdama sesi de artıyordu. Artık etrafımda konuşan insanların sesini duyamıyordum. Botlarımın altında çatırdayan buzların sesini de duyamıyordum. Transa geçmiş bir şekilde ışığa bakarken bacaklarımdaki uyuşma arttı. Sonra o ışık, bir silüet tarafından kesildi. Artık daha yakından görüyordum. Bu bedenin odamda gördüğümle aynı beden olduğuna emindim.

İnsanların hareketleri ağır çekimdeyken gözlerimi yumup yavaşça açtım, nefesim hızlanmıştı. Artık o ışık da yoktu, silüet de yoktu, kulaklarımı zorlayan cızıldama da yoktu. Bazıları tepeye bizden önce ulaşmıştı. Kendilerine oturmak için yer ayarlıyorlardı. Yavaşça abimin kolunu tutup ona doğru döndüm.

"Ashton," dediğimde dikkatini bana verdi. "Söyleyeceğim şey sana ne hissettirir bilmiyorum ama..." Bana daha dikkatli bir şekilde bakmaya başladı. "Burada ben gibi hissettiren, bana benzeyen, bana ait olan bir şey var."

İrkilir gibi oldu. Neden irkildiğini anlamasam da gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Ayrıca neden burada bana ait bir şey varmış gibi hissettiğimi de bilmiyordum. Göğsümde olduğunu, beni buraya çekip durduğunu söylediğim o ip artık daha sert çekiştiriyordu bedenimi.

"Yanımdan ayrılma," dedi. Bana olan bakışları derinleşmişti. Belki de bu hâlimi daha tuhaf bulmaya başlamıştı. Ona hak verirdim çünkü ben de tuhaf göründüğümün farkındaydım.

Diğer insanlar arkaları bize dönük şekilde oturup gökyüzüne bakmaya başladılar. Tutulmaya on dakika kaldığından falan bahsediyorlardı ama bu umurumda olan bir şey değildi. Bir uçurumun tepesinde gibiydik. Önümüzde koca bir okyanus vardı, okyanusta buz kütleleri yüzüyordu. Gemideyken gördüğüm o balinaları buradan bile görebiliyordum. Dört bir yanımız buzlarla kaplıydı ve bu görüntü çoğu insana korkunç gelebilecekken buradaki bir grup insana adrenalin pompalıyordu.

Onlara arkamı dönüp önümde uzanan dümdüz alana baktım. Sanki buradan sonrası yoktu. Ucu bucağı olmayan buzdan bir arazi gibiydi. Yavaşça ileriye doğru adımlarken Ashton'ın gerildiğini hissedebiliyordum.

Birkaç dakika boyunca bir şey bulabilme umuduyla bomboş düzlükte gözlerimi gezdirdim. Belki de onu görmek istiyordum.

Onu.

Abimin bana yaklaştığını adım seslerinden anladım. Tam arkamda duruyordu ve onun da benim gibi ileriye baktığına emindim. Diğer insanların umurunda değildik. Arkalarını bize dönmüş bir şekilde oturuyor, heyecanla bir şeyler konuşuyorlardı. Ani gelen ürpertiyle birlikte donup kaldım.

"Hissettin mi?" Fısıltım ikimizin arasında yayıldı.

"Neyi?"

İlk önce gökyüzü yavaşça kararmaya başladı. Sonra birkaç heyecanlı bağırış işittim. Abime doğru döndüm. Yeşil gözlerim, onun üzerimize çöken karanlık yüzünden kahverengi görünen gözlerine tutundu. Daha sonra ikimiz de aynı anda, yavaşça başımızı yukarı kaldırıp gökyüzüne baktık.

Ay güneşi arkasına alırken gözlerimi bu görüntüden ayıramadım. Bir gölge her yanı sarmaya başladı. Suyun dalgalanıp şiddetle patladığını duyabiliyordum. Kuvvetli bir rüzgâr esti, yüzüme çarpan soğuk rüzgâr ile bütün bedenim kaskatı kesilmişti. Sanki bu şeyi burada yaşayan sadece bendim, diğerleri için normaldi.

En sonunda ay tamamen güneşi sardığında, sanki geceymiş gibi bir karanlık bizi altına aldığında, güçlü bir cızırdama sesi duydum. Ashton da o sesi duymuş olmalı ki irkilerek başını indirip bana baktı, ben de gözlerimi ona çevirdim.

Başım döndüren bu sesle kulaklarımı kapatma isteğim artarken abimin gözleri gözlerimden ayrıldı ve arkamdaki bir noktaya sabitlendi. İrileşen gözlerine dikkat kesildim. Gözlerinde parlayan ışığı gördüğümde kaşlarım çatıldı.

"Bu da ne?"

İçimi deşen merakla arkama döndüğümde, gördüğüm şey olduğum yere çivilenmeme neden oldu. Tam önümüzde duran saydam bir duvar vardı. Kırmızı renkteki bu duvardan gelen cızırtılarla dudaklarım aralandı, geriye doğru adımladım. Sırtım tamamen Ashton'ın göğsüne yaslandığında onun da benim gibi donup kaldığını daha net anlamıştım.

Başımı yukarı kaldırdığımda, bu saydam duvarın gökyüzüne kadar uzandığını gördüm, gökyüzüne doğru rengi silikleşiyordu. Eğer bu kadar dikkatli bakıyor olmasaydım göremezdim. Kulaklarımdaki sesler arttı. Arkamızdaki insanlar tutulma ile ilgili konuşuyorlardı, bu duvarı görmüyorlar mıydı? Deri eldivenlerimin sardığı ellerimi kulaklarıma bastırarak inledim. Kulaklarımdaki cızırtıya fısıldamalar da eklendi. Dizlerimin üzerine çökecekken Ashton kolunu belime sararak beni tuttu.

"Astrid," diye fısıldadı. Ya da ben sesini bir fısıltı gibi duyuyordum. "Hemen buradan gidelim." Beni koluyla çekerken göğsümdeki o ip gerildi. Sanki o ipin diğer ucu duvarın ötesindeydi ve beni daha güçlü çekiyordu.

Zorlukla elimi abimin koluna koyup onu durdurdum. Tutulma hâlâ devam ediyordu. Kızaran gözlerimi duvara diktim. Kulaklarımdaki sesler hafiflerken kalbim bu görüntü karşısında korkuyla çarpıyordu. Kaçmalı mıydım? Kaçmalıydım. O zaman neden duvara daha da yaklaşmak istiyordum? Sanırım aradığım şey belamdı.

Abimin bana birkaç kez seslendiğini duydum. Bilinçsizce öne doğru adımladım. Duvara yaklaştıkça sesler daha da azalıyordu. Duvarın tam önünde durdum, ardında ne olduğunu göremiyordum. Elimi duvara doğru uzatırken Ashton bileğimi tutarak beni kendine doğru çevirdi.

"Şu an aklımı kaçıracakmış gibi hissediyorum ve bunu yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Buradan gidiyoruz." Bileğimi tutan elinden kurtulduktan sonra gözlerinin içine baktım, bu kez ben parmaklarımı bileğine sardım. Duvardan gelen fısıltılar bayılacakmışım gibi hissettiriyordu.

"Ya aradığım şey buysa?" dedim yutkunup duvarı gösterirken. "Bu..." Kısaca cızırdayarak parlayan duvara baktım. "Bu nasıl oldu bilmiyorum, inanmakta senin kadar güçlük çekiyorum ama ne olduğuna bakmalıyım. Bu..."

"Yanımda kal." Aniden soğukkanlılıkla çıkan ses tonuna şaşırsam da üzerinde duramadım. Tekrar arkama dönüp gözlerimi duvara diktim. Saydam gibi görünüyordu ama neden arkasında ne olduğunu göremiyordum?

Titreyen elimi yavaşça duvara doğru uzattım. Ashton'ın elinin diğer elimi kavradığını fark ettim. Ne yaptığımı bilmiyordum ama beni çekip duran o ip korkumu da tazeliyordu.

Önce bir adım attım, sonra o duvara dokundum. Parmaklarım yavaşça içine gömülürken gözlerimin önünden bir sürü sahne, kulaklarımdan birçok farklı ses geçti. Kalbim şiddetle çarparken titrek adımlarla yürümeye devam ettim. Kolum yavaşça o duvardan geçti. Şimdi beni çeken o güç daha kuvvetliydi. Gözlerimi yumup birkaç adım attım. Gözlerim kapalıydı ama zifirî bir karanlık hissediyordum. Abimin parmaklarımı sıkan elini hissetmek anlık bir rahatlamaya neden olduğunda gözlerimi yavaşça açtım.

İlk gördüğüm şey karanlık oldu, yani hiçbir şey göremiyordum. Gözlerimi alan bir ışıkla yavaşça bakışlarımı aşağı indirdim. Gördüğüm tahtadan köprü ile abimin elini sertçe sıkarken gözlerim şaşkınlıkla irileşmişti. Ashton da aynı şaşkın ifadeyle yanımdaki yerini aldı.

"Tanrı aşkına, bunlar da ne?"

Bilmiyordum. O kadar anlamlandıramadığım şeyle karşı karşıyaydım ki ona verebileceğim mantıklı bir cevabım bile yoktu. Korkuyla arkamı dönüp duvara baktım. Hâlâ oradaydı. Diğer taraftaki insanları görebiliyordum, aynı şekilde sırtları bize dönük oturmuş, gökyüzünü izliyorlardı. Bizi göremiyorlar mıydı?

"Aklımı kaçırmama çok az kaldı." Gergin çıkan sesini duydum. "Geri dönelim, çıkalım buradan." Elimi daha sıkı tutup arkasını dönünce başımı sallayarak elini kendime çektim.

"Olmaz."

"Ne demek olmaz, Astrid? Şu an neler olduğunun farkında mısın?" Kaşlarını çatarak yüzüme bakarken ona odaklanamıyordum. "Aniden önümüzde bu şey belirdi. Delirmiş gibi kaçmak yerine o şeyin içinden geçtik. Bulduğumuz tek şey de şu aptal köprü!"

Yüksek çıkan sesi yankılanınca irkildim. Gözlerimi köprüye çevirdim.

"Bir sebebi olmalı."

"Birden ortadan kaybolduğumuzda ya da başımıza bir iş geldiğinde o sebebin hiçbir anlamı olmayacak." Sinirle konuşmaya devam ederken bedeninin daha da kasıldığını fark ediyordum. Ona hak veriyordum, onun gibi ben de bu durumu anlamlandıramıyordum ama içimi kemiren bir duygu vardı.

Köprüye doğru bir adım attım. Ashton beni kendine çekmek isterken ona karşı koyup bir adım daha attım. Köprünün diğer ucuna doğru baktığım sırada orada bir kızıllık görmek tekrar şok olmama neden olmuştu.

"Bak," dedim ileriyi göstererek. "Orada bir duvar daha var."

"Umurumda değil, Astrid," dedi. "Geri dönüyoruz."

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarken. Bir adım daha atarak köprüdeki ilk tahtaya bastım. Kulaklarımdaki fısıltılar tekrar güçlenmişti. Köprü, eski ya da kırık dökük değildi. Yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Kendime durmak için zaman tanımadım, bir adım daha atarak tamamen köprünün üzerine çıktım.

Ashton bir şeyler söylemeye devam ederken arkamdan geliyordu, benim ise istediğim tek şey o köprünün sonunda ne olduğunu görmekti. İki yanımız zifirî karanlıktı, sadece köprü cılız bir ışıkla aydınlatılmış gibiydi. Tedirgin adımlarla köprüde yürürken arka arkaya yutkunuyordum. Karnım daha şiddetli ağrımaya başlamıştı. Bir anlığına köprünün diğer ucunda yine o silüeti görür gibi oldum, bu bedenimi titretmişti. Belki birkaç saniye, belki birkaç dakika, köprünün

sonundaki diğer duvarın önüne geldiğimizde asırlar geçmiş gibi hissediyordum.

İçinden geçtiğimiz duvarın aynısıydı. Acaba tutulma sırasında başım dönmüştü de bayılmış mıydım? Ve bu bir rüya mıydı? Aklımın iyiden iyiye bulandığını hissedip başımı iki yana salladım. Elimi tekrar duvara uzatmak istiyordum ama az önceki meraktan çok şimdi içimde korku baskındı.

"Belki de geldiğimiz yere çıkacaktır bu duvar." Ashton kendi kendine konuşurken eliyle boynunu ovdu. "Burarın bu kadar sıcak olması hiç normal değil."

"Neden hiç öyleymiş gibi hissetmiyorum?" Ashton'ın bakışları bana dönerken yutkundum. "Neden doğru olanı yapıyormuş gibi hissediyorum?"

"Bana hiç doğru gibi gelmiyor kardeşim," deyip gözlerini kırmızı renkteki duvara çevirdi. "Birazdan uyanacağım ve gözlerimi bir hastanede açacağım. Her yerimden sakinleştirici yemiş şekilde."

Söylediklerine aldırış etmeden bir adım daha attım, artık atacak başka adımım kalmamıştı. Gözlerimi yumdum. Çoğalan fısıltıların yanında tanıdık bir ses duymuştum.

Anne...

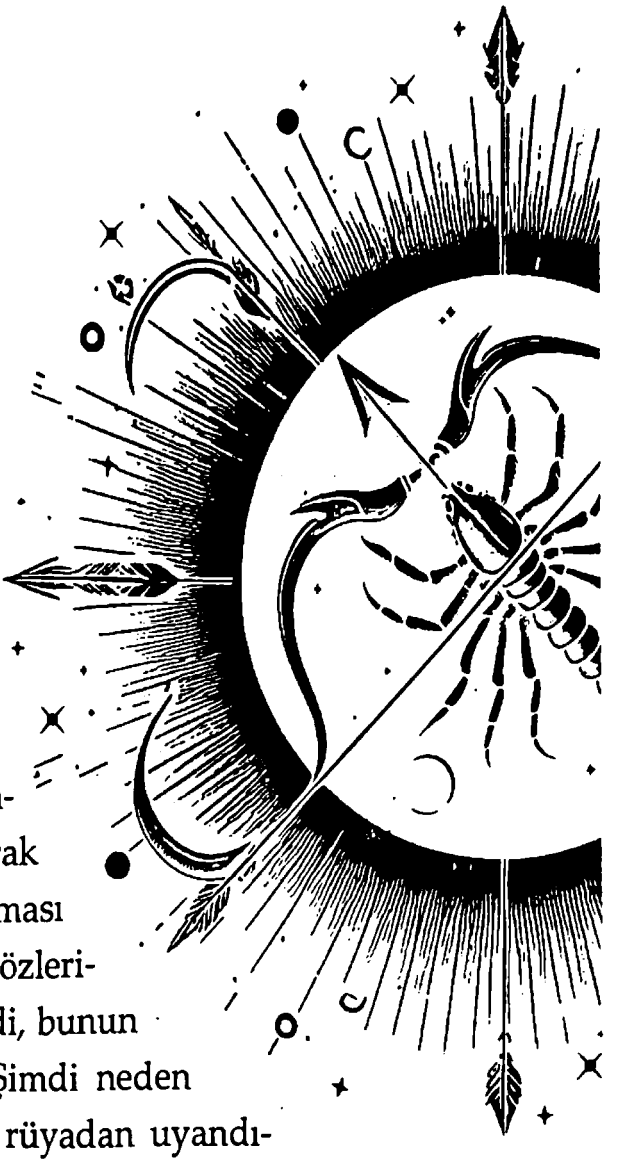
Zihnimde onun yüzü belirdi. Bana gülümsüyordu. Bu onu anladığım, istediği şeyi yaptığım anlamına mı geliyordu? Annemin görüntüsü yavaşça silindi. Bir diğer tanıdık görüntü belirdi. Bu oydu... Kızıl gözleri yine parlıyordu. Yüzünü neden göremiyordum?

Birkaç çark sesi duydum. Sanki eski bir evdeydim, evin kapıları içeride rüzgâr varmış gibi sertçe açılıp kapanıyordu.

Gözlerim aniden açıldı, elimi duvara doğru uzattım. Parmaklarım tekrar duvarı yararak geçerken abimin bir şeyler dediğini duyar gibi oldum. Sesler yeniden çoğalırken bilinçsizce fısıldadım.

"Antares," diye fısıldadım, fısıltım güçlü hissettirdi. "Akrebin Kalbi'ne gidiyoruz."

2. Antares

Bazen bana bin yıl sürmüş gibi gelen uykulardan uyanırdım. O uykularda başka birilerinin kılığına girer -hatta kendimi bir süper kahraman olarak gördüğüm de olurdu- yaşanması güç olaylarla karşılaşırdım. Gözlerimi açtığımda ise her şey biterdi, bunun bir rüya olduğunu bilirdim. Şimdi neden öyle hissedemiyordum? Oysa rüyadan uyandığımda hissettiğim şeylere benzer şeyler hissediyordum. Sanırım bu benim gerçek ile hayal arasında kaldığım, hiçbir şeyi ayırt edemediğim bir andı.

Akrebin Kalbi. Tam olarak bunu söylemiştim. Bu da neydi?

Sımsıkı kapattığım gözlerimi araladım. Burnuma gelen o kokuyla yüzümü buruşturmak istedim. Sanki o duvardan geçerken bedenim yanmıştı, yanan derimin kokusunu soluyordum. Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Ayağımın altındaki zemin sıcaktı. Parmaklarımdaki yangını hissediyordum.

Gözlerim zemine indi, siyah bir taşın üzerindeydim sanki. Bu taş yanıyor muydu? Bakışlarımı zeminden ayırıp etrafıma baktım. Gözlerim irileşirken göğsüm patlayacakmış gibi havalandı. Ashton neredeydi? Konuşmuyordu.

Karanlık mağaranın taş duvarları ıslak görünüyordu. Zeminde yarıklar vardı, o yarıklardan kırmızı bir sıvının aktığını fark etmiştim. Lav mıydı? Burası da neresiydi?

"Dikkat et," diyerek atacağım o adımı engelledi Ashton. Sesini duymak beni ilk defa rahatlatmamıştı. Duyduğum ses yabancı gibiydi, içinde korku vardı. "Bu nasıl olabilir?"

Zeminden tavana yükselen kirişlerden de zemindeki gibi kırmızı bir sıvı akıyordu. Göz bebeklerimin korkuyla irileştiğine emindim. Yavaşça kirişe yaklaşıp daha dikkatli baktığım sırada Ashton kolumu tutmaya devam ediyordu.

Lav.

Bir yanardağın içinde olmadığıma emindim. Peki bu nasıl olabiliyordu?

Beton zemin yavaşça sarsılınca Ashton'ın koluna yapıştım. "Gidelim."

"Artık bunun için geç," dediğinde gözlerimi yüzüne çevirdim. Omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Bakışlarını takip ederek arkama baktığımda bir boşlukla karşılaştım. Titreyen bedenimi yavaşça döndürdüm. Gördüğüm şey yerde ve tavanda olan lavdan daha korkunçtu. Birkaç adımdan sonrası yoktu, sonrası bir çukurdu. Zeminden ince şeritler hâlinde akan lav, o çukura doğru ilerliyordu. Korkarak bir adım attım, gözlerimi çukura doğru indirdim. Dibi görünmüyordu, zifirî karanlıktı.

"Ashton," diye fısıldarken sertçe yutkundum, ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Duvar kayboldu," diye gergin bir sesle fısıldadı. "Şimdi nasıl döneceğiz?"

Duvardan gelen o cızırtılara benzer seslerin bu derin çukurdan da geldiğini fark ettim. Kanım bedenimde, aşağı süzülen lav gibi dolanıyordu. İçeride yankılanan bir ses duyduğumuzda ikimiz de kasılarak donup kaldık. Yerdeki küçük taşların ezilme sesi doluyordu kulaklarıma. Burada biri mi vardı? Bu düşünce korkuyu daha derin hissetmeme neden oldu. Ashton, koruyucu bir tavırla bedenimi arkasına alırken

sırtını bana dönmüştü. Arkamda ne vardı bilmiyordum ama abimin gerilen sırtını sırtımda hissedebiliyordum.

Adım sesleri durmadı. Titreyen elimi abimin koluna bastırırken yavaşça döndüm. Ashton'ın kolu yüzüme yakın olduğundan ileriyi tam olarak göremiyordum. Mağaranın girişinde soluk bir ışık vardı. Işığı yararak bize yaklaşan silüeti gördüğümde irkilerek Ashton'a daha da yaklaştım. Simsiyah silüetin gözleri kırmızı bir ışık gibi parlıyordu. Adım sesleri gürleşiyor, silüet yavaşça beden şeklini alıyordu.

"Sen de kimsin?" Ashton'ın boğuk sesinden anladığım kadarıyla gerçeklikten kopmuş gibiydi. "Orada dur."

Karanlık beden onun sözlerine aldırmadan bize yaklaşmaya devam etti. Bize yaklaştıkça kafamın içinde yerine oturan parçalar oldu. Bu oydu. Buraya gelmemi isteyen de o muydu?

Peki kimdi?

"Sonunda." Onun sesini duymak bedenimden bir ürperti geçmesine neden oldu. Arkamda kalan derin çukurdan çatırdama sesleri yükseldi. "Seni buraya getirebilmek düşündüğümden de zor oldu."

"Ne?" Sesim titrek ve kısık çıkmıştı. Kısıtlı görüş alanımdan onu görmeye çalıştım. Bizden dört beş metre ileride duruyordu. Tedirgin gözlerim hızla bedenini taradı. Aynıydı.

"Tek değilsin," derken sesi düşünceli çıkmıştı.

İlk defa onu bu kadar yakından ve dikkatli inceleyebiliyordum. Boyu uzundu, Ashton'dan bile uzundu. Bedeni çok kalıplı durmasa da güçlü görünüyordu. Yavaşça öksürdü, bir adım atacağı sırada Ashton elini kaldırarak ona durması gerektiğini tekrar hatırlattı.

"Sana kim olduğunu sordum," derken sesi farklı çıkmıştı, adamın varlığı onu burada olmamızdan daha çok rahatsız etmişti.

Elini başındaki pelerinin şapkasma bastırdı, şapkayı yavaşça arkaya iterken Ashton koluyla beni biraz daha geriye çekti. Ortamdaki bunaltıcı sıcakla yüzüm ter içinde kalmıştı. İrileşmiş gözlerimi yüzüne çevirdim. Birkaç kez bedenini

gördüğüm adamın yüzüne bakakalırken damarlarım gerildi. Yeşil gözlerim onun kızıl gözlerine saplandı. Zeminden akan lavlar akmayı kesmiş gibiydi. Zaman şu an çok daha yavaş akıyor olmalıydı. Ben onun yüzünü incelerken o da benim yüzümü inceliyordu. Beyaz teni parıltılı görünüyordu, kalkık burnunun ucu sivriydi, çekik gözleri ve normal bir kalınlıkta dudakları vardı. Teni nasıl böyle parıltılıydı?

Gözlerim tekrar gözlerini buldu. Abimin uyarısına rağmen bize doğru adımladı. Ashton geriye doğru adımlamak istedi ama arkamızda gidebileceğimiz bir yer olmadığını da biliyordu. Onun gözlerine bakmaya devam ederken içime yayılan bir rahatlama hissi olduğunu fark ettim. Buna anlam veremesem de kaşlarımı çatarak yavaşça Ashton'ın yanına geçtim, şimdi arkasında değildim, onunla yan yanaydım.

Aramızda az bir mesafe kalana kadar yaklaştı. Başımı kaldırarak ona bakmaya devam ettim. Abimin gözleri de bana çevrildi. Karşımdaki adam bana bakmaya devam ederken durdu, bir süre o şekilde bekledi. Bu bekleyiş beni değil ama Ashton'ı fazlasıyla germişti.

Adam elini karnına bastırdı ve "Ben Noris," diyerek yavaşça eğildi. Başını önüne eğmesiyle kaşlarım daha da çatılırken bu durumu anlamlandıramaz bir şekilde ona bakmaya devam ettim. "Sana evinin yolunu gösteren bendim."

"Ne evi?" Tuhaf bir ifadeyle ona bakarken başını kaldırmadan bir süre bekledi, sonra yavaşça doğrulup tekrar gözlerimin içine baktı.

"Hiçbir şeyi anlamadığını biliyorum, bunları sana üstünkörü anlatacağım. Sonrasını sen zaten anlayacaksındır," dedikten sonra bakışlarını Ashton'a çevirdi. "Abisisin. Sen nasıl gelebildin?"

"Gemiyle tabii ki," diye yüzünü buruşturarak cevap verdiğinde Noris yavaşça güldü.

"Bundan bahsetmiyordum. Her neyse, benimle gelin," diyerek arkasını dönecekken aniden ileri atılıp kolunu tuttum. Bunu neden yaptığımı bilmediğimden içimden kendime kız-

makla meşguldüm. Bu ikimizin de irkilerek geri çekilmesine neden olurken gözlerini az önce tuttuğum koluna indirdi.

"Nereye gideceğiz?" diye sordum, ben de onun gibi koluna bakıyordum. "Burası neresi?"

"Şu an sandığınız evrende değilsiniz," deyip gözlerini kolundan ayırarak tekrar bana baktı. "Nerede olduğunuzu göstereceğim."

Ashton şaşkınlıkla mırıldanırken, bir süre ona dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi baktım. Aslında bu durumda "gibi" fazlaydı çünkü söylediği şey bana çok saçma gelmişti. Bir cevap beklemediğini belirtir gibi arkasını dönüp yürümeye başladı. Ashton ile birbirimize baktık. Yüzündeki ifade normalde görsem oturup dakikalarca kahkaha atabileceğim bir ifadeydi ama şu an o ifadenin aynısının benim yüzümde de olduğunu biliyordum.

Duvar yok olmuştu, şu an onun istediği şeyleri yapmaktan başka çaremizin olmadığını biliyordum. Burada öylece durmak da bize pek bir şey kazandırmazdı. Gölge gibi peşimde olduğunu hissettiğim insanla karşılaşmıştım ve ondan alabileceğim cevaplar olduğunu düşünüyordum. Burada biraz daha durursam bu bunaltıcı ortamda daha fazla nefes alamayacaktım. Yavaşça onun ardından yürümeye başladığımda abim de beni takip etti, o da başka çaremizin olmadığının farkındaydı.

Bir süre onu takip ederek arkasından yürüdük. Yürüdükçe ortamdaki hava değişiyordu, biraz daha nefes alınabilir olmuştu. Boynumdaki atkıyı yavaşça çözerken boynumdan göğsüme doğru akan terleri hissettim. Dakikalar önce koca buz parçalarının arasındayken şimdi nasıl bu kadar sıcak bir yere gelmiştik? Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi durdurmayı denedim. Düşündükçe başımdaki ağrı artıyordu. Noris bize bakmadan yürümeye devam ederken gözlerimi sırtına diktim. Daha önce onu gördüğümde korkuyu iliklerime kadar hissetmişken birden gelen bu rahatlama hissinin neden olduğunu merak ediyordum.

Sonunda bu mağara gibi yerden çıktık. Botlarımın batıp çıktığı toprağa baktım, toprak simsiyahtı. Botumun ucuyla siyah toprağı eşelerken şaşkın bakışlarımı Noris'a çevirdim, bana bakıyordu. Aklımı kaçıracakmış gibi hissederken başımı kaldırarak havada asılı duran kayalara baktım. Bulunduğumuz yer bir tepeydi, aşağıda gösterişli bir şehir vardı. Kırmızı ışıklarla sarılı bu şehrin tepesinde büyük kaya parçaları asılı duruyordu. Ağzım açık bir şekilde aşağı doğru sivrileşen kayalara baktım, siyah toprak parçaları ara sıra havada uçuşuyordu. Dışarıda temiz bir hava olması da bu görüntüye çok tezattı.

Hissettiğim korkuyla bütün bedenim hafifçe titriyordu. Gözlerim o kaya parçalarının arasındaki gösterişli yapıya takıldı. Topraktan siyah bir elmas gibi parıldayan bir şatoya benziyordu. Ashton'm da mırıldanarak benim gibi etrafı incelediğini gördüm. O şatoya bakmaya devam ederken sanki etrafımı bir sis tabakası sarıyordu. Başım dönüyordu. Kurumuş ağaçlardan oluşan ormandan gelen sesleri duyuyordum. Hayvan sesleri miydi? Burası gördüğüm en ürkütücü yerdi, her türlü ses duyabilirdim.

Gözlerim odağını kaybederken midem bulanmaya başlamıştı. Siyah toprak zemin ayaklarımın altından kaydı, birinin adımı seslendiğini duydum, bir kol belimi kavrayarak beni tuttu. Başım geriye doğru düşerken odaksız gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Gözlerim geriye kaymadan, bedenim boşlukta sallanmadan önce son gördüğüm şey ise, gri gökyüzünde parlayan kırmızı bir yıldızdı.

Karanlık bir koridorda yürürken pelerinimin etekleri zemini süpürüyordu. Koridordaki bu yoğun sisin sebebi neydi? Kısık gözlerle etrafıma göz attım, bir şey arıyormuş gibi hissediyor ama ne aradığımı bilmiyordum.

Önüme çıkan taş merdivenlere baktım. Başımı kaldırarak taş merdivenlerin sonunu görmeye çalıştım fakat yoğun sis yüzünden hiçbir şey göremiyordum.

Çıplak ayaklarımın altındaki taş zemin, bedenime anlık bir ürperti yaymıştı.

Yavaşça o taş merdivenleri tırmanmaya başladım. Belki dakikalarca belki de saatlerce bıkmadan o merdivenleri aştım, taşlar ayaklarımın altında ufalanarak dökülüyor, merdivenler bitmek bilmiyordu. Yüzlerce merdiven çıkmama rağmen neden soluk soluğa kalmamıştım? Başımı kaldırıp ileriye baktım. Sisler yavaşça dağılmış olsa da hâlâ bir şey göremiyordum, her şey bulanıktı.

"Geldin." İrkildim. Sese odaklanırken sisin arkasındaki silüete dikkat kesildim. "Neden geldin?"

"Noris," diye fısıldadım, sesim sadece benim duyabileceğim kadar kısık olmasına rağmen sanki o da beni net bir şekilde duyabiliyordu.

"O kızıl kuyruk ve sen, büyük bir hata yaptınız." Kalın sesi kulaklarıma dolarken onun başka biri olduğunu anlamam gerilmeme neden olmuştu.

Sis yavaşça dağıldı, onun kim olduğunu görebileceğimi düşünürken aniden gökyüzünden siyah toprak parçaları düşmeye başlamıştı. Islak toprak parçaları saçlarıma ve yüzüme yapışırken korkuyla bir basamak geri indim, bu yalpalayan adım bütün dengemi de bozmuştu. Dudaklarımdan kopan çığlıkla beraber taş merdivenlerden yuvarlanırken onun sesini son kez duydum.

"Bulman gereken o değildi."

Göz kapaklarım titreyerek aralandığında bileğime sarılı parmakların varlığını hissettim. Yüzümden akan terlerle öksürerek doğrulmaya çalışırken bir el omzumu kavradı. Şiddetli öksürüklerimin durmasını bekliyordum, boğazıma toprak dolmuş gibiydi. Bunu hissetmek irkilmeme neden olurken kısık gözlerle beni tutan abime baktım.

"Sakin ol, iyisin," derken eliyle sırtımı okşuyordu.

Üzerimde montum yoktu, yabancı bir odadaydım. Tedirginçe etrafı izlerken Ashton da iyi olup olmadığımı anlamak ister gibi yüzüme bakıyordu.

"Neredeyiz?" diye sorduğumda homurdandığını duydum.

"Bizi tuhaf bir eve getirdi, sanırım onun evi," derken kaşlarını çatarak parlak ahşap kapıya bakıyordu. "Ev demek biraz yanlış olur, kaleye benziyor. Bu binanın altında zindan olduğuna neredeyse eminim."

Ashton gördüğü şeyler hakkında konuşurken kendi bile söylediklerine inanamıyormuş gibi başını sallayıp duruyordu. Girişte tuhaf giysili adamlar gördüğünü söylemiş, sonra bununla dalga geçmiş, hâlâ tuhaf bir rüyanın içinde olduğuna kendini inandırmaya çalışmıştı. Bir yanım bunu düşünse de diğer yanım gerçekliğin farkındaydı. Yutkunarak kuruyan boğazımı ıslatmaya çalışırken bulunduğum odayı inceliyordum.

Duvarlar taş bloklardandı. Kare şeklinde tahta pencereler vardı. Üzerinde olduğum geniş yatak yüksekti, kenarlarındaki demirden direkler tavana sabitlenmişti. Bunun haricinde karşımda geniş bir kanepe, bir masa, duvarda büyük bir ayna vardı. Oda fazla büyüktü, duvarlara ve odanın havasına baktığımda Ashton'a hak verebiliyordum, kaleye benzer bir yerde olmalıydık.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayaklarımı yere bastırdım. Bedenimde bir uyuşukluk vardı, enerjim emilmiş gibiydi. Pencereye yaklaşırken hareketlerim temkinliydi. Ellerimi pencerenin kenarındaki çıkıntıya bastırdığım sırada gözlerimi göreceğim manzaraya hazırlıyordum.

Yüksek bir yerde olmalıydık. Dar sokaklarda yürüyen insanlar küçücük görünüyordu. Buradan şehre baktığımda her şey normaldi aslında. Sadece başımı kaldırdığımda havada gördüğüm o diğer yerleşim alanı beni ürkütmüştü.

Şehirde sanki sis varmış gibiydi. Bu sis, bir an, gözlerim kapalıyken gördüğüm şeyi hatırlatınca başımı iki yana salladım. Hiçbir şeye anlam veremiyordum, düşüncelerim birbirine girmişti. Terk edilmiş bir yer gibi ölü görünüyordu şehir. Benim geldiğim yerdeki gibi beton yığını yoktu, zeminde bile yoktu. Daha önce de seyahat ettiğim ülkelerde siyah toprak gördüğüm olmuştu ama bu şehir o toprağın üzerine kuruluydu.

Ahşap kapının açıldığını duyunca omzumun üzerinden kapıya baktım. Adının Noris olduğunu söyleyen adam, kapıyı kapatıp bize doğru döndü. Gözleri gözlerimi bulduğunda elini kumaş pantolonun cebinden çıkardı. Beyaz, ipekten bir gömlek giymişti, gömlek biraz uzundu, öndeki üç dört düğmesi açıktı ve göğsünün bir kısmı gömleğin yakasının duruşundan dolayı göz önündeydi. Altındaki kumaş pantolon çok dar değildi ama bacaklarının yapısı uzun olduğundan güzel görünüyordu. Kaşlarım çatıldı. Ashton'ın homurdandığını duyunca dikkatim dağıldı ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne anlatacaksan anlat," dedi dik dik adama bakarken. "Sonra da bize 'kendi' evimizin yolunu göster."

"O, gidemez," dedi bana bakarak.

"Ne demek *o* gidemez?" Ashton ayaklanırken çatık kaşlarla ona bakmaya devam ediyordu. "Onu buraya senin getirdiğini ima ettin. Anlat."

Noris, derin bir nefes alıp köşedeki kanepeye oturdu. Gözleri ikimiz arasında turlarken ellerini birleştirip yumruk yaptı. Kalçamı pencerenin kenarına yasladım, onu görmek yine tuhaf bir sakinlik getirmişti.

"Burası sizin evreniniz değil," dedi, gözleri üzerimizdeydi. "Burası sizin evreninizin bağlı olduğu bir diğer evren. Antares."

Bu tanıdık kelimeyle ürperdim, Ashton'ın da bakışları bana dönmüştü. O duvardan geçmeden önce söylediğim şeyi duymuş olmalıydı. Duymadığını düşünmüştüm.

Noris bakışlarımdan ne anlamıştı bilmiyordum ama yavaşça başını sallayarak bana baktı. "Sen nerede olduğunu biliyorsun," dedi gözlerime bakarak. "Aslında birçok şeyi biliyorsun ama neden bilmiyormuş gibi görünüyorsun bunu ben de anlamadım. Oysa her şeyin bilincinde gelmeliydin Antares'e."

"Neyi bilmeliydim?"

"Tamam," dedi ellerini hafifçe birbirine vurarak. "Sana özet geçmeliyim." Kanepenin yanındaki ahşap kapakları açtı,

duvara gömülü bir dolap gibiydi. Oradan gümüş bir yay ve içinde birkaç okun bulunduğu sadağı eline aldı. Şaşkınlıkla elindekilere bakarken gözlerimin önünden tanıdık, bana ait olan bir sahne geçti.

"Bunlar bana ait," dedim sertçe. "Neden sende?"

"Senin için getirdim," deyip elindekileri kanepeye bıraktı. "Bunları sana Regina vermişti, değil mi?"

Duyduğum isimle donup kalırken Ashton'ın da gerildiğini biliyordum. Gözlerimi ona çevirdim, çatık kaşlarla yay ve oklara bakıyordu.

"Annemi tanıyor musun?" diye sordu Ashton.

Noris başını sallarken tekrar eski yerine oturdu. "Bunlar ona aitti. Ölmeden önce kızına bırakacağını biliyordum," dedi dalgın bir sesle. "Sana bıraktığı tek şey bunlar değil."

Annemi hatırlamak bedenimin boşlukta sallanıyormuş gibi hissetmesine neden olunca elimi yatağa bastırıp yatağın kenarına oturdum. Bana bunları o vermişti, okçuluk onun hobisiydi. Yirmi seneden fazla bir süredir okçuluğa duyduğu bir ilgisi olmuştu, bunu bana anlatmaktan hiç sıkılmazdı. Durgun bir şekilde yatağın üzerindeki örtüye bakarken Ashton da sessizdi. Konu ne zaman annem olsa en sessiz olan o oluyordu.

"Annenizden çok onun dostunu tanıyordum," derken o da sakinleşmişti. "Regina, Antares'in gardiyanıydı." Başımı hızla kaldırıp ona baktım. "Yirmi sekiz yıl bu görevi sırtlandı. O buraya getirildiğinde senden küçükmüş." Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Sana bıraktığı bir diğer şey de bu, Astrid."

Adımı biliyor olmasına şaşıramamıştım bile. Söylediği şeyleri idrak etmeye çalışırken abim kısık sesle bir küfür savurdu. Boş bir ifadeyle Noris'a bakmaya devam ediyordum. Ne gardiyanlığından bahsediyordu?

"Gardiyan mı? Annem mi?"

"Evet. Buraya gelmeden önce bir köprüden geçtiniz, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı salladım. "O köprü, sizin evreninizle Antares'i birbirine bağlayan bir geçit. Her

güneş tutulması olduğunda evrenler arasındaki duvarlar görünür hâle gelir. Eğer o köprüde bir gardiyan olmazsa, evrenini korumaya almazsa, duvarlardan geçen kötü enerjiler her şeyi yok edebilir." Söylediklerini mantık çerçevesinde düşünerek algılamaya çalışıyordum ama hiçbir sonuca varamıyor, sadece ona düz bir ifadeyle bakıyordum. "Güneş tutulması yılda iki kez olur. Her tutulmada gardiyan ve erk hayvanı o köprüde durmalı, iki evren arasındaki duvarları kendi enerjileri ile kontrol altına almalı ve geçişleri engellemeli. Ta ki tutulma bitene kadar."

Gardiyan.

Güneş tutulması.

Erk hayvanı.

Gözlerim bu karmaşıklıkla kısılırken kelimelerimi toparlayamadım. Bu olağanüstü olayı kabullenmem kesinlikle zordu. Ama annemi tanıyordu. Onunla ilgili bilgilere sahipti. Bunların kurmacadan ibaret olmayacağını bilecek kadar da aklımı yitirmemiştim.

Noris dudaklarını aralıyor, tek kelime edemeden tekrar kapatıyordu. Söylemesi gereken başka şeyler olduğunun da farkındaydım, tüm hikâye bu kadar olamazdı. Ashton'a baktım. Ellerini birbirine kenetlemiş, karşısındaki duvara bakıyordu. Bir şeyleri sorgulamaması dikkatimden kaçmamıştı.

"Neden ben?" diye fısıldarken Noris'a baktım. "Söylediğin şeyleri benim yapmamı mı istiyorsun? Ben daha ne yapacağımı bile tam olarak bilmiyorum. Ki anlattıkların bana gerçek dışı geliyor. Şu an bile farklı bir evrende olduğumu kabul edemiyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. "Hiç böyle düşünmemiştim."

"Astrid," dedi Noris, oturduğu yerden kalktığını hissettim. Başım ellerimin arasında öylece dururken omzuma konan elle irkilerek ellerimi kucağıma indirdim. "O köprü sana ait. O duvarlar senin. Oturduğun bu yatak, içinde olduğun kale, hepsi senin." Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken Ashton'ın hareketlendiğini göz ucuyla da olsa görebilmiştim.

"Antares, dışarıdaki insanlara ait. Onların evi, onların evreni." Tek dizini yere bastırıp eğildi, gözlerimin içine baktı. "Antares senin ve benim. İçindeki milyonlarca insanla beraber bu evreni korumalıyız."

"Sen de gar-"

Elini kaldırıp iki yana sallayarak sözümü kesti. "Hayır, ben bir gardiyan değilim." Yutkunurken beyaz, ince boynundaki belirgin âdem elması sertçe hareket etmişti. "Her şey gibi ben de seninim. Senin erk hayvanınım."

"Ne?" Gözlerim irileşti, şaşkınca ona baktım. Bakışlarım bedeninde gezindikten sonra tekrar gözlerine odaklandım, bu hareketim onu güldürmüştü. "Nasıl?"

"Bunu zamanla öğrenirsin," derken dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Sadece ölmemek için elinden geleni yap." Korkuyla ona baktığımı görünce bakışlarını Ashton'a çevirdi, daha sonra tekrar bana baktı. "Sen ölürsen ben de ölürüm. Sana ait olduğumu söylerken romantik olma niyetinde değildim." Yavaşça gülerken kızıl gözleri parlamıştı. "Annen öldüğünde..." Gözlerimi ellerime indirdim. "Onun erk hayvanı da öldü. Ben ölürsem sana hiçbir şey olmaz ama eğer sen ölürsen, yaşam benim için de biter."

"Ne yapmam gerekiyor?" Durgun bakışlarım hâlâ ellerimdeydi. Yalan söyleyebilecek birine benzemiyordu. "Benden ne istediğini hâlâ tam olarak anlayamadım."

Derin bir nefes alıp elini dizime bastırdı. Ondan bana geçen tuhaf bir duygu vardı. O mağarada bana dokunduğunda da bunu hissetmiştim. Tuhaf bir bağ aramızda geriliyordu. Gözlerimi kıstım. Göğsüme bağlı olan, buraya gelmeden önce durmadan çekiştirilen o ip, bu bağ mıydı?

"Annenin olması gereken yer burasıyken burada kalmıyordu. Onu sizin evreninize bağlayan birileri vardı. Özellikle siz doğduktan sonra sadece tutulmalardan önce geliyor, daha sonra da gidiyordu," dedi, dizimdeki elini yavaşça geri çekti. "Onu sadece birkaç kez gördüm. Ama onun dostu benim annemdi. Yani erk hayvanı." Bunu söylerken kızıl gözleri gölgelenmişti.

"Annen..." Annesi de benim annemle birlikte mi ölmüştü?

"Evet," dedi aklımdakileri okuyormuş gibi, sesi sert çıkmıştı. "Burada kalman gerekiyor, Astrid. Artık burada olman gerekiyor."

"Yeter." Ashton'un sert çıkan sesini duyunca ona baktım. Bütün konuşma boyunca susmuştu, ne düşünüyordu? "O, burada kalamaz. Söylediklerinin hiçbirini yapamaz." Sinirle kararan gözlerini Noris'ın gözlerine dikti. "Buradan gideceğiz ve artık onu aramaktan vazgeçeceksin. Gardiyan ya da her ne haltsa, kendin hallet. Gidiyoruz, Astrid."

Oturduğu yerden kalkıp gözlerini yüzüme dikti. Yüzünde boş bir ifade vardı. Arkasını dönüp ahşap kapıyı açtı, çıkmadan önce bana itiraz istemediğini belirten bir bakış atmıştı. Ashton odadan çıktıktan sonra Noris'ın sesli bir nefes verdiğini duydum.

"Gidemeyeceğini ona bir türlü anlatamayacağım değil mi?" Dişlerini sıktığında çenesi gerilmişti. "Annen geri dönüp orada kalabiliyordu çünkü onu o evrene bağlayan birileri vardı. Baban ve abin. Daha sonra da sen." Elini kumaş pantolonuna sürttükten sonra ayağa kalktı. "Seni bağlayan hiçbir şey yok. Abin yanında. Normal şartlarda o burada nefes bile alamayacakken senin varlığınla hayatta. Şu an ikiniz de buradan çıkamazsınız."

Başını iki yana sallarken kapıya yöneldi. Karmaşık bir ifadeyle sırtına baktım, o ise bir cevap vermemi beklemeden odadan çıktı.

Buradan çıkamazsınız mı dedi? Gözlerim büyürken hızla ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Benim kendi hayatım varken burada kalmamı isteyemezdi. Odadan çıkıp hızlı adımlarla arkasından ilerledim. Odadaki duvarlar gibi her yer taştandı. Zemin, merdivenler, kolonlar, tırabzanlar. Kapıdan çıktığımda beni bir koridor karşıladı. Koridordan ziyade balkona benziyordu. Kenardaki korkuluklardan aşağı baktığımda yükseklik karşısında başım döner gibi oldu. Noris'ın merdivenlerden indiğini gördüğümde adımlarımı hızlandırdım.

"Ne demek buradan çıkamazsınız?" Bağırarak arkasından ilerlerken o beni duymazdan gelerek merdivenleri inmeye devam etti. "Ben sizi koruyamam. Bunu nasıl yapabilirim? Hayatıma geri dönmek istiyorum!"

Noris bir basamak daha inmeden durdu, o durunca ben de durdum. Arkasını dönüp başını kaldırarak ondan birkaç basamak yukarıda duran bana baktı. Gözlerinde bir kararı görür gibi oldum.

"Sen ve ben bu iki evreni korumazsak ne olur biliyor musun?" Parmağını bana doğru sallarken o yumuşak yüz ifadesi yüzünden silinmişti. "O çok gitmek istediğin hayatından geriye hiçbir şey kalmaz." Bir iki basamak çıkıp bana yaklaştı. Yüzündeki kaslar geriliyordu. "O köprü neden o kadar karanlık bunu merak etmiyor musun, Astrid?" Hiçbir şey söyleyemeden öylece ona baktım, başını sinirle iki yana salladı. "O karanlıkta gizlenmiş binlerce kötü ruh, binlerce kötü enerji var." Bir basamak daha çıktığında benden iki basamak aşağıda olmasına rağmen yüzü yüzüme yakındı. "Ve biz olmazsak ne senin geldiğin o evren ne de Antares eskisi gibi olmaz. Yaşayan tek bir canlı bile bırakmazlar."

Yüzü yüzüme yakınken gözlerimi kızıl gözlerinden ayıramıyordum, gözlerimizin arasında bir iplik gerildi, ikimiz de bir ucundan çekiştiriyorduk. Söylediği şeyler göğsüme bir yük gibi oturmuştu. Gerçekten dünyayı tehlikeye mi atardım? Çok ciddi bakıyordu, onu son birkaç saattir ilk kez bu kadar gergin görüyordum. Gerçekten tedirgin olmalıydı. Benden istediği şey çok büyük bir şeydi. Ben daha başka bir evrende olmanın şokunu atlatamamışken bir de yaşayacağımız tehlikeyi omuzlarıma bırakmıştı.

Bir şeyler parça parça da olsa yerine oturuyordu.

Gözlerini gözlerimden ayırıp arkasını döndü, o iplik gerginleşip incelmişti. Merdivenleri ağır ağır inmeye başladığında bakışlarım sırtına sabitlendi.

Uzun bir süredir annemin avuçlarıma bir sır gibi bıraktığı cümleleri düşünmüştüm. Benden istediği şeyi bulmak için, o

şeyin ne olduğunu öğrenmek için düşünüp durmuş, uğraşmıştım. Elimde somut hiçbir şey yokken bir yola çıkmıştım. Bu tamamen hislerimle masaya oturduğum bir oyundu. Bu yolun sonunun böyle bir yere çıkacağını nereden bilebilirdim ki? Dalgın adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Annemin benden istediği şey onun yarım bıraktığı işi devam ettirmek miydi? Bana neden daha önce hiçbir şey söylememişti?

Başımı iki yana sallarken gözlerimi tavandan sarkan dev avizeye çevirdim. Üzerinde uzun ve ince mumlar vardı, hepsi alev alevdi. Annem neden bana bunlardan bahsetmemişti?

"Çantanı almadın mı?" Son basamağa indiğim sırada Ashton'un sesiyle düşüncelerimin arasından sıyrıldım.

"Abi," dediğimde gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Geri dönemeyiz. En azından şu an için."

Ashton kaskatı bir çeneyle yüzüme baktı. "Bu saçmalığa bir son vermemiz gerekiyor, Astrid." Dudaklarını yalayarak ıslatırken bana yaklaştı. "Konu inanıp inanmamam değil. Annemle... Onunla ilgili bahsettiği şeylerden sonra bir şeylerin gerçekliğini kavradım." Kaşlarım çatılırken gözlerinin içine baktım. Benim bilmediğim bir şeyi mi biliyordu?

"Bildiğin bir şeyler mi var?"

Başım iki yana salladı. "Hayır. Sadece küçükken onun belli zamanlar seyahate çıktığını, bizi babamla bıraktığını hatırlıyorum. Bazı şeyleri düşününce mantıklı geliyor ama anlattıkları tamamen doğruysa bile seni böyle bir durumun içinde bırakamam. Gitmemiz ve bir daha bu konuyu kurcalamamamız gerekiyor."

"O, gidemeyeceğimizi söylüyor," diye fısıldadım. "O duvarın kaybolduğunu gözlerimizle gördük, nasıl döneceğiz ki?"

"Eğer dediği gibi sen bir gardiyansan, oradan tekrar geçebilmen gerekmez mi?" diye sorduğunda bu bana mantıklı gelmişti. "Geldiğimiz noktaya dönersek bir yolunu buluruz."

Tam dudaklarımı aralayıp bir şey söyleyecekken Ashton'ın birkaç metre arkasında dikilmiş, elleri ceplerinde bizi izleyen Noris'ı fark ettim. Kaşları havada bir şekilde abime bakıyordu.

"Tutulma bitti, giriş ve çıkışlar kapandı," dediğinde Ashton gözlerini kısarak arkasına dönüp ona baktı. "Kardeşini oraya bağlayan tek şey sendin," deyip kollarını iki yana açtı. "Ama sen de onunla buradasın."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Resmen hırlar gibi konuşmuştu.

"Değiştirir," dedi ellerini tekrar ceplerine yerleştirirken. "Bir dahaki tutulmaya saniyeler kalana kadar o girişler açılmayacak. Diyelim ki hâlâ bir yolu olduğunu düşünüyorsun ve oraya gidip bir yolunu buldun, ki bulamazsın..." Başını omzuna doğru eğerken abime dikkatle bakmaya devam ediyordu. "O buz dağına döndüğünüzde kimseyi bulmazsınız. Herkes gitmiş olacak. Üstelik şu an oradaki kimse sizi tanımıyor, hepsinin hafızasından silindiniz. Ne sizi gördüler ne de o gemi kayıtlarında sizin adınız geçiyor. Orada donarak ölmeyi mi bekleyeceksin? Bir dahaki tur ne zaman? Aylar sonra mı?"

Yaşadığım şokla bir Ashton'a bir de Noris'a baktım. Bizi hiç görmemiş gibi devam mı edeceklerdi? Elimi dudaklarımın üzerine kapatırken abimin sırtı gerildi. Duyduklarından hiç hoşlanmamıştı, köşeye sıkışmış olmak canını bayağı sıkmış olmalıydı.

"Seni gerçekten öldüreceğim," diyerek Noris'a doğru atılacağı anda panikle kolunu tuttum. "Onu bir hayvan gibi kafese kapatmak için bunca planın altına mı yattın?"

"Bu benim yaptığım bir plan değil," diyerek parmağını havada salladı. "Bu plan benim bile boyumu aşar. Onların planı."

Ashton sinirle hırıltılı nefesler verirken ben de dikkatle Noris'a bakıyordum. Sanırım gerçekten burada sıkışıp kalmıştık. Elimin altındaki kol kasılmaya devam ederken hislerimi kontrol edemiyordum. Şu an herkesten ve her şeyden uzaklaşıp bir yere uzanmak, bütün bu saçmalıkların ne olduğunu kafamda tartmak istiyordum. Öğrendiğim şeylerden sonra içimi kemirmeye, kafamın içini deşmeye başlayan bir his oluşmuştu.

O köprüde bilinçsizce konuşmuştum, bu evrenin adını nasıl bilebilirdim? Acaba başka bildiğim şeyler de var mıydı? Abim sinirle ona bir şeyler söylerken Noris fazla umursamaz görünüyordu. Galiba abime katlanma sınırını aşmıştı...

"Burası kardeşine ait. Senin için de kalacak bir oda ayarlarız," diyerek normal bir şeyden bahseder gibi konuşunca Ashton'ın gözleri iyice kararmıştı. Bir şey söylemesine izin vermeden abimin kolunu daha sıkı tutup onu durdurdum.

"Biraz dinlenelim," dediğimde başını indirerek yüzüme baktı. Gözlerime dikkatle bakarken bedeni gevşemişti. Kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı ve hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi. Sertçe yutkundum, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

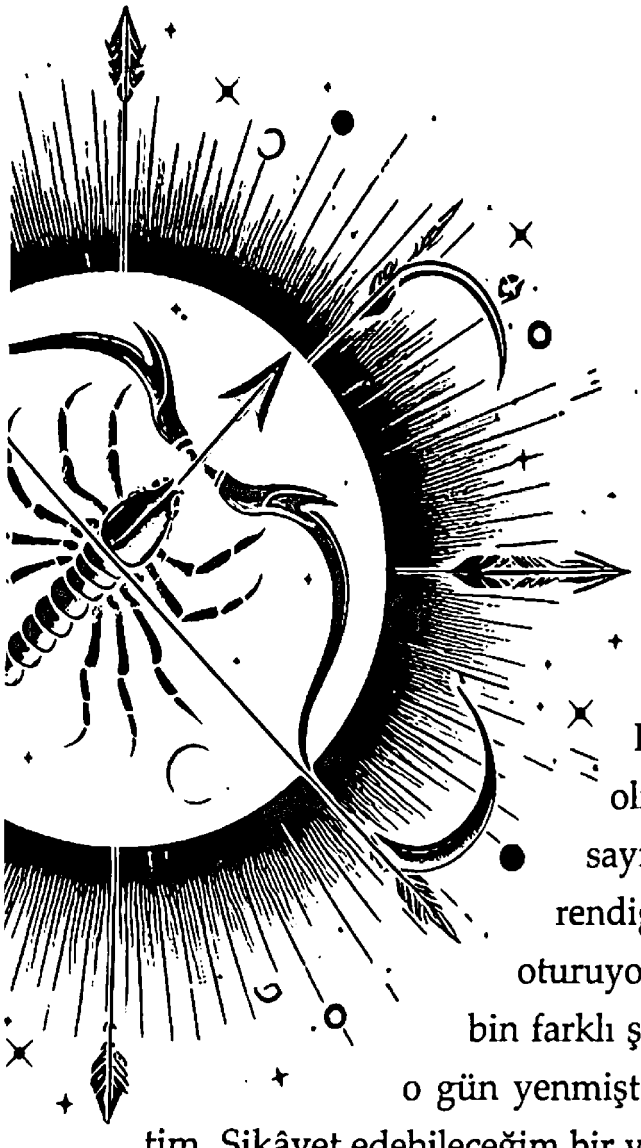
Başımı kaldırıp tavandan sarkan dev avizeye baktım. Oradaki mumlar hiç bitmiyor muydu? Tavan yükseldikçe sivrileşiyordu. Noris, yiyecek bir şeyler getireceğini söyleyip yanımdan ayrıldığında ben hâlâ avizeye bakıyordum. Sindirmem gereken çok fazla şey vardı.

"Anne," diye fısıldadım. Avize yavaşça sallanıp gıcırdadı. "Sen nasıl bir şeyin içindeydin böyle?"

Avize hafifçe sallanmaya devam ederken mumlardaki alevler titriyordu. Kalenin içinde uğuldayan bir rüzgâr vardı sanki. İçli bir nefes alıp başımı indirdim. Öğrendiğim şeyler hayatımın temelini sarsan şeylerdi.

Merdivenlere doğru yöneldim. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Merdivenleri yavaşça çıkmaya başladığımda avize hafifçe sallanmaya devam ediyordu. Öğrendiklerim sarsıcıydı, bunun farkındaydım. Asıl bundan sonrası sarsıcı olacaktı, bunun da farkına varmıştım. Beni bekleyen şeyler nelerdi bilmiyordum ama annemin içimde bıraktığı hissin peşinden gidecektim. Yolum her nereye çıkacak olursa olsun.

Duzenleme
Ny.ozlem

3. İkinci Gardiyan

Korkunun tek bir bedene sahip olmadığını, istediğinde kendini sayısızca bedene bölebildiğini öğrendiğimde bir bahçede tek başıma oturuyordum. O an korku bedenimde bin farklı şekilde geziniyordu ama bunu o gün yenmiştim. Bundan şikâyet etmemiştim. Şikâyet edebileceğim bir yaşantım da olmamıştı. Aksine güzel bir hayat yaşamıştım. Herkes gibi üzüldüğüm, kırıldığım ve keşke dediğim anlar olmuştu fakat geriye dönüp baktığımda yüzümde buruk bir ifade oluşmuyordu. Biraz özlem dışında.

En çok istediğim şeylerden biri de babamı tanıyabilmekti. Korkumun bedene büründüğü anlardan biri buydu. Annem ondan bahsederken sürekli gülümser, onu nasıl özlediğinden söz edip dururdu. Ashton bu konuşmalara hiç dâhil olmazdı. Onun ağzından babamla ilgili pek bir şey duyamazdım. Tıpkı annemin ölümünden sonra annemle ilgili hiçbir şey duyamamam gibi... Benim onlar hakkında saatlerce konuşmak istememin aksine o hiç istemezdi, onları bir sır olarak kendine saklıyor gibiydi.

Taş korkuluğa parmaklarımı bastırıp ağırlığımı ellerime verirken gözlerim karanlık şehirde turluyordu. Zor bir gece geçirmiştim. Düşüncelerim hep çıkmaz bir sokağa giriyor, geri dönmek zorunda kalıyor ve arda kalan düşüncelerimle birbirine giriyordu. Bütün gece, bana yabancı olan yatakta uzanmış, Noriş'ın söylediklerini düşünüp durmuştum. Hissettiğim o şaşkınlığı, korkuyu ve diğer hisleri üzerimden biraz olsun atabilmiştim. Şimdi kendimi daha sakin hissediyordum. Zor geceyi sabah ettiğimde her şey aynıydı, sonra koca bir günü de tek başıma devirmiştim. Ashton'ın neden yanıma gelmediğini bilmiyordum, Noris da gelmemişti. Dün buraya adım attığımda odamdaki o kapıyı ve kapının ardındaki büyük terası fark edememiştim. Şimdi o terasta durmuş, bana yabancı olan, önümde uzanan şehri izliyordum.

Mağaradan çıktıktan sonra gördüğüm, havada asılı duran kayalar sanki buradan bakınca daha yakındı. Gözlerim kayaların arasmda parlayan siyah elmasa kaydı. Siyah bir elmas gibi parlayan devasa şatonun bütün pencerelerinden kırmızı bir ışık yayılıyordu. Orada birilerinin yaşayıp yaşamadığını merak ederken esen rüzgârla ürperdim, kollarımı bedenime sardım. Şatodan aşağı doğru inen bir merdiven vardı. Sahiden oraya ulaşmak için o binlerce merdiveni çıkanlar oluyor muydu? O kadar tuhaf bir durumdaydım ki şu an durup düşünebildiğim şey, yerden gökyüzüne doğru uzanan merdivenlerdi. Gözlerimi devirirken elimi koluma sürterek kolumu okşadım.

Aniden gökyüzünü inleten bir sesle kaşlarımı çatarak kayalara doğru baktım. Az önce incelediğim o şatodan havalanan bir şey gördüğümde dikkatim oraya yöneldi. Birkaç saniye sonra onun koca bir kartal olduğunu gördüm. Görüntüsü beni korkuturken geriye doğru adımladım. Kartal göğü inleten sesler çıkararak bulunduğum yere doğru süzülüyordu. Hissettiğim korku katlandı, yerimde donup kaldım.

Kanatlarını her çırpışında kuvvetli bir rüzgâr estiriyordu. Yönünü hafifçe değiştirip odamın bitişiğindeki uzun kulenin

tepesine doğru uçmaya başladı. İrileşmiş gözlerle ona bakarken, o, kulenin tepesinde bulunan, kare şeklindeki büyük boşluktan içeri girdi. Titreyen bedenime sert bir komut verip odaya doğru koştum, içeri girdim, kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Kalbim o binlerce merdiveni durmaksızın çıkmışım gibi şiddetle göğsüme vuruyordu.

Yatağın üzerine çıkıp bacaklarımı göğsüme doğru çektiğim sırada odanın kapısı açıldı. Ashton, yüzündeki telaşla bana doğru adımlarken gözlerimi durmadan kırpıştırarak ona bakıyordum.

"İyi misin?" diyerek yatağın üzerine çıktı. Başımı sallarken ona doğru kaydım, beni kollarının arasma çekti. "Odandan ses duydum, bir şey mi oldu?"

"Kocaman bir şeydi," derken sesim titremişti.

"Ne?"

"Kocaman bir kartaldı," dedim gözlerimi kaldırıp yüzüne bakarak. "Kulenin içine girdi. Ona söylemeliyiz. Ya birine zarar verirse?"

Ashton çatık kaşlarla beni dinlerken kapı tıklatıldı. İkimizin de bakışları kapıya dönmüştü, sessizdik. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Noris gergin bir bedenle içeri girdi. Ben Ashton'ın kollarında onu izlerken bize yaklaştı, yavaşça başını eğip kaldırdı. Dünkü sert çıkışından sonra bu reveransını yadırgamıştım.

"Konuşmamız gerek," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yardımına ihtiyacım var."

"Ne konuda?" dedim kaşlarımı kaldırarak, üzerimdeki korku hâlâ geçmiş sayılmazdı.

"O duvardan tek geçen siz değilmişsiniz," dediğinde sessizdim, sessizliğim sözlerine bir anlam verememdendi. "Sen gelene kadar tek başıma korumaya çalıştım, şimdiye kadar başarılı olmuştum. Bu sefer sizinle birlikte içeri sızan bir şey olmuş."

"Başka bir insan daha mı? Ama oradakiler bizi bile görmedi ki, tutulmayla ilgileniyorlardı," dedim, başını iki yana salladı.

"Bir insan değil," deyip elini salladı. "Detaylı konuşmadan önce seni biriyle tanıştırmam gerekiyor."

"Az önce kocaman bir kartal gördüm," dedim, o anı hatırlayınca ürpermiştim.

"Haberi getiren oydu," deyince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bir başka gardiyanın gönderdiği bir haberciydi sadece."

"Başka bir gardiyan daha mı var?" Ashton'ın kollarından çıkıp ona daha dikkatli baktım. "Bir gardiyan daha varsa neden beni burada tutuyorsun?"

"Onun görevi başka bir evreni korumak da ondan," dedi, öğrendiğim bu yeni bilgiyle afallamıştım. "Benimle gel, neler olduğunu öğrenmeliyiz." Gözlerini abime çevirdi. "Sen burada kal, daha güvende olacaksın."

"Onu seninle birlikte yalnız bırakacağımı düşünecek kadar aptal olamazsın." Sertçe konuşurken kaşlarını çatmış bir şekilde ona bakıyordu. "Onu nereye götüreceksin?"

"Diğer gardiyanın yanına," deyip dik dik abime baktı. "İkinizi aynı anda oraya taşıyamam." Söylediği şeye anlam veremeyip bomboş gözlerle ona bakarken, o hâlâ abime bakıyordu. "Onu Akrebin Kalbi'ne, yani oraya götürmem lazım," derken parmağıyla penceremden bir kısmı görünen şatoyu gösterdi.

Akrebin Kalbi... Daha önce dudaklarımdan bilinçsizce çıkan bir diğer şey de buydu. O şatonun adı bu muydu? Gözlerimi kırpmadan Noris'a bakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Oraya nasıl-"

Ashton itiraz istemez bir sesle konuşup cümlemi böldü. "Asla olmaz. Kardeşimi o..." Yüzünü buruşturdu. "O deli saçması yere götüremezsin. Benim sabrımı çok zorluyorsun."

"Götürmezsem işte o zaman bir sabrın kalmayacak çünkü sen diye bir şey de olmayacak," dedi sinirle. "Sana gerçekten sakince yaklaşmaya çalışıyorum, onun abisi olduğun için saygı duyuyorum ama artık beni zorlama."

Sözleri Ashton'ın daha da sinirlenmesine neden olmuştu. Abim sinirle ayaklanıp Noris'ın yakasına yapıştığında korkuyla yataktan indim. Abimin kolunu tutarken, o, hırıltıya benzer sesler çıkararak konuşuyordu. Kolunu çekmeye çalıştım, başarılı olamayınca sinirle gözlerimi yumdum.

"Yeter!" diye bağırdım. İkisinin de gözleri bana dönerken kan beynime sıçramış gibi hissediyordum. "İkiniz de kesin şunu artık." Parmağımı abime doğru salladım. "Ben bunca şeye burada oturup çenemi kapatmak için katlanmadım. Bu olanlar yüzünden aklımı kaybetmediysem tek sebebi bunların annemle bir bağlantısının olması. Şimdi sakinleş ve otur." Parmağımı Noris'a doğru çevirdim, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen de beni nereye götürmek istiyorsan götür. Onu kışkırtma."

Ashton, Noris'ı bırakıp bana dönerken, Noris gömleğinin yakalarını düzeltiyordu. Evrenler de dâhil olmak üzere herkes delirmemi istiyordu.

"Bu çok tehlikeli, Astrid. Bahsettiği yeri görmüyor musun, resmen havada asılı duruyor o şey," derken gözlerinden geçen tedirginliği görebiliyordum.

"Eğer bana bir şey olursa o da ölür, unuttun mu?" dediğimde Noris'ın homurtusunu duydum.

"Ya bu doğru değilse?"

"Doğru olduğunu biliyorum," dediğimde, dudaklarını bir cevap için araladı. Elimi kaldırdım. "Lütfen abi. Bir şeyleri bilmiyorum, evet, ama hissedebiliyorum. Senin de hissettiğini biliyorum. Ben geri dönene kadar lütfen bekle."

Hâlâ aynı ifadeyle bana bakarken başımı iki yana salladım. Onu anlıyordum, onun yerinde ben de olsam buna izin vermezdim ama şu an için başka çaremiz yoktu. Noris'ın bahsettiği tehlike neydi bilmiyordum ama nedense doğru söyle-

diğini hissediyordum. Üstelik bahsettiği gardiyanın da kim olduğunu görmeliydim. Belki o bana yardım edebilirdi, bildiği başka yollar olabilirdi.

Ashton'ı geride bırakıyor olmak içime ağır bir duygu yerleştirirken Noris ile birlikte odadan çıktık. O şatoya bakarken bile korkuyordum, oraya nasıl gidecektim? Noris güvenilir biri gibi duruyordu, aslında güvenilir olduğunu ona baktığımda anlıyordum ama bir yanım bunu kabul etmiyordu.

Hareketleri aceleciydi. Hızla merdivenlerden inip geniş avluyu arkamızda bıraktık. Kalenin yüksek kapısından dışarı çıktığımızda bir an için rahatlamıştım. Kendimi orada kapana kısılmış gibi hissetmiştim. Bulunduğumuz tepenin toprak yolunda hızlı adımlarla yürürken ikimiz de sessizdik. Terastan gördüğüm o merdivenleri şimdi daha yakından görüyordum. Merdivenler şehirden biraz uzaktı, daha çok az önce ayrıldığımız kaleye yakın duruyordu ve şehirden yukarıda kalıyordu.

Noris'ın aceleci tavrı gerçekten de bir şeylerin yolunda gitmediği enerjisini veriyordu. Birkaç dakika sonra o merdivenlerin önündeydik. Başımı kaldırıp taş merdivenlere baktım, ucu buradan bakılınca görünmüyor gibiydi. Yavaşça boynunu esnetti. Ardından pantolonunun cebinden çıkardığı altın renkteki kalın yüzüğü işaret parmağına geçirdi. Gözlerim parmağına taktığı yüzüğe kaydı, üzerinde tuhaf bir sembol vardı. Bir harfe benziyordu ama emin değildim.

"Şimdi senden gözlerini kapatmanı isteyeceğim," diyerek bana doğru döndüğünde anlamsız gözlerle ona baktım. "Seni kucaklamam gerekiyor. Sana gözlerini açmanı söyleyene kadar sakin açma lütfen. Güvende olacaksın. Bana güvendiğini biliyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. Gözlerimizin içinden birbirine uzanan o ip gerildi. "Bunu görebiliyorum."

"Neden gözlerimi kapatmam gerekiyor?" diye sorduğumda yavaşça güldü, dişleri uzun ve parlak görünüyordu.

"Henüz buraya çok yabancıyken daha fazla korkmanı istemem. Hem dediğin gibi, sen ölürsen ben de ölürüm."

"Onu öylesine söylemiştim," diye ağzımın içinde sözcükleri gevelerken kolunu bacaklarımın altından geçirerek beni kucakladı. Bu ani hareketiyle dudaklarımdan bir çığlık koptuğunda yüzünü buruşturdu.

"Sakin ol ve gözlerini kapat, ben söyleyene kadar da açma," deyip beni göğsüne bastırdı. Kolumu boynuna sararken kaşlarım çatılmıştı. Binlerce merdiveni kucağmda ben varken tırmanmayı mı düşünüyordu?

"Ben kucağmdayken bu kadar merdiveni çıkamazsın. İndir beni, korkmayacağım."

"Kapat gözlerini, Astrid," diye fısıldadığında yutkundum. Sesi beni mayıştırırken gözlerimi yumdum.

Ona güvendiğimi düşünüyor, bundan emin olduğunu iddia ediyordu. Parmaklarımı ensesine bastırırken ilk önce saçlarım geriye doğru savruldu, ardından bir yarış arabasının içindeymişim, gaz pedalına son gücümle basıyormuşum ve cam sonuna kadar açıkmış gibi hissettim. Yüzüme çarpan serin rüzgâr kirpiklerimi titretiyordu.

Ona şimdiden güvenmiş miydim? İçimde tek bir korku bile yoktu.

Birkaç saniye sonra yüzüme çarpan rüzgârın şiddeti azalırken gözlerimi daha sıkı yumdum. Kulaklarıma artık rüzgârın sesi değil, Noris'ın hızlı nefes sesleri doluyordu. Bacaklarımı kavrayan kolu sıkılaştı.

"Gözlerini açabilirsin, Astrid," dediğinde bu cümleyi bekliyormuşum gibi gözlerimi açtım. Aşağıdan baktığımda bile büyük görünen bu şatonun kapısında olmak, ona yakından bakmak anlık heyecanlanmama neden oldu. Ben hâlâ onun kucağında şatoyu incelerken gelen öksürük sesiyle gözlerimi şatonun dev demir kapısına çevirdim.

"Bağınız çabuk güçlenmiş bakıyorum da."

Duyduğum kalın sesin sahibine bakarken Noris beni yavaşça yere indirdi. O da Noris gibi uzun bir adamdı, sadece bedeni daha belirgin hatlara sahipti. Bunun sebebi vücudunu saran ceketi de olabilirdi. Gözlerim bedeninden ayrılıp yüzü-

ne odaklandı. Esmer teninde parlayan gümüş gözlerine bakarken bir an için tanıdık bir hisle doldum. Yüzü, burnu, dudakları çok karakteristik görünüyordu. Ben onu incelemeye devam ederken, o, Noris'a bakıyordu. Noris yavaşça kolumu kavradı.

"Düşündüğümüz gibi değil, o hiçbir şey bilmiyor," dediğinde karşımızdaki adam kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Benimle bağını hissediyor ama diğer şeyleri şu an için yadırgıyor."

"Alışacaktır," dedi adam elini sallayarak. "İçeri geçip küçük hanımın kafasını biraz daha karıştıralım."

Onun bu alaylı cümlesi Noris'ın söylenmesine neden olurken kaşlarımı çattım. Adam arkasını dönüp yürümeye başladığında biz de onu takip ettik. Aşağıya bakmamak için verdiğim büyük çabam boşa gitti, kendimi gözlerimi altımızdaki şehre dikmiş hâlde buldum. Neredeyse küçük dilimi yutacaktım. O koskocaman kale bile küçücük görünüyordu. Noris sanki korktuğumu hissetmiş gibi elini omzuma koyup bana gülümsedi. Yanağımın içini ısırırken birkaç metre ilerimizde yürüyen adamı takip ediyorduk.

Büyük demir kapıdan geçtik. Uzun, çakıl taşından bir yolda yürümeye başladığımızda bir yandan da şatoyu inceliyordum. Topraktan olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Taş duvarlarının bazı kısımları sivri bir şekilde yükseliyordu. Görebildiğim sadece iki tane uzun ve geniş kulesi vardı. Ama aşağıdan baktığımda daha fazla olduklarını görmüştüm. Üst kısmı oval gelen onlarca penceresi vardı. Ön kısmı beş katlı bir bina yüksekliğindeyken arkasında onun iki üç katı yüksekliğinde başka bir yapı daha vardı. Ve bu iki yapının etrafını uçları sivri, yapılardan çok daha uzun kuleler sarmıştı.

Şaşkınlığımı gizlemeden incelemeye devam ettim. Bir süre sonra çift kanatlı büyük bir kapıdan içeri girdik. Bizi kaledekinin birkaç katı büyük bir avlu karşıladı. Beni en çok şaşırtan ise büyüklüğü değil, zemindeki parlak mermer kaplamaydı.

"Durum çok mu tehlikeli?"

Noris, diğer adama yaklaşarak sorular sorarken onların sohbetine kulak asmadan hayranlıkla avluyu inceledim. Salonun bir ucunda büyük, geniş bir mermer merdiven vardı. Aynı zamanda bu katta onlarca kapı da vardı. Merdivenleri çıkmaya başladıklarını görünce silkelenip adımlarımı hızlandırdım. Kafamın içinde hiçbir düşüncenin bulunmamasını, hiçbir sorunumun olmamasını ve saatlerce bu koca şatoyu keşfetmeyi istiyordum. Onlar önde ben arkada bir şekilde merdivenleri çıkmaya devam ettik. Bence bu şehrin merdivenlerle ilgili bir problemi vardı...

Merdivenlerin sonunda büyük bir koridora adım attık. Büyük, çift kanatlı bir kapıdan içeri girdiler, ardından ben de içeri girdim. En az girişteki kadar büyük bir yerdi burası ve zemin yine parlak bir mermerdendi. Duvarlarda uzun, kırmızı mumlar vardı. O kadar fazlaydılar ki, bu koca yeri onlar aydınlatıyordu. İçeride büyük koltuklar, köşelerde büyük minderler vardı. En göze çarpan ise uzun, dikdörtgen masaydı. Masanın üzerini şamdanlar süslüyordu. Başımı iki yana sallayıp bu güzelliklerden uzaklaşmaya, konuştukları şeylere odaklanmaya çalıştım. Onlar birer sandalye çekip oturduklarında ben de bir sandalye çekip oturdum. Yabancı adamın gözleri üzerimdeydi.

Noris yabancı değil miydi?

"Onu buraya getirirken dikkatli olmalıydın," dedi adam gözlerini Noris'a çevirirken.

"Bir süredir her şeyi tek başıma yapmaya çalışıyorum," dedi Noris, adama düz bir bakış atarak. "Geçit kapanırken her şey normaldi."

"Değilmiş," dedi adam, gözlerini devirdi, ardmdan tekrar bana baktı. "Sen de mi bir şey hissetmedin?"

"Neyi hissetmem gerekiyordu?" dedim kaşlarımı çatarak. Benden sürekli bir şey bekleniyor olması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Ben ne yaptığımı bile bilmiyordum üstelik."

Adam derin bir nefes alıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Gözlerini gözlerime dikmiş olması bir an rahatsız hisset-

tirmişti. Bir süre bana, beni anlamaya çalışıyormuş gibi baktı, daha sonra bir çıkar yol bulamamış gibi dişlerini sıktı.

"Ben Endymion," dedi. "Senin gibi bir gardiyanım."

Beni tanıştırmak istediği gardiyan bu adamdı öyleyse. Yavaşça başımı sallarken ona bakmaya devam ettim. Ne tuhaf bir ismi vardı.

"Başka bir evren daha mı var?"

Sorum karşısında sessiz kalıp öylece bana baktı, daha sonra, "Adın Astrid, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Onun hiçbir şey bilmediğini gördüğün hâlde ona bunları anlatmadın mı?" diye sorarken ters ters Noris'a bakmıştı.

"Yeterince korkmuştu," dedi Noris dişlerinin arasından. "Her şeyi bir anda anlatmamı beklemen senin aptallığın, Endymion."

"Her neyse," dedikten sonra gözlerimin içine baktı. "Senin koruman gereken köprü haricinde dört köprü daha var," diyerek aniden konuya girdi, bütün dikkatimi ona vererek söylediklerini anlamaya çalıştım. "Toplam beş köprü, beş evren. Senin evrenin ile Antares arasındaki köprüyü de geçitleri de sen korumak zorundasın. Benim görevim ise Antares ve Castor arasındaki köprüyü korumak. Her şey birbirine bağlı ve korunmak zorunda, Astrid."

"Castor mı?" dedim merakla ona bakarken. "Sen de orada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, ben de burada yaşıyorum. Tıpkı senin de burada yaşayacağın gibi," derken gri renkteki gözleri gümüş gibi parıldıyordu. "Diğerlerini şu an bilmesen de olur. Annenle çalışma şansım oldu. Aslma bakarsan senin değil de kardeşinin geleceğini düşünmüştüm, senden daha büyük olduğu için."

"Abim de benimle birlikte burada," dediğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Noris ikimizin de buradan çıkamayacağını söyledi."

"Şu an buradan başka gidebileceğin bir yer yok," dedi sakince. "Noris ile bağınızı tamamladığınızda ve ilk tutulmanı-

zı yaşadığınızda, kapılar senin için açılacak. İstediğin zaman kapılardan geçebileceksin bizim gibi."

Sinirle Noris'a baktım. "Bana böyle anlatmamıştın. Sonsuza kadar burada kalacağımı düşündüm."

Noris ellerini havaya kaldırırken Endymion yavaşça öksürdü. "Bir dahaki tutulmaya kadar hiçbir yere gidemezsiniz, Astrid. Yani sen gidemezsin."

"Peki abim? Daha sonrasında ben de annem gibi gidip gelebilecek miyim?" Noris ve Endymion, bir süre birbirlerine baktılar. Bakışlarım ikisi arasmda gidip gelirken sertçe yutkundum.

"Astrid," dedi Endymion yatıştırıcı bir sesle. "Abini buradan ne şimdi ne de tutulmadan sonra çıkarabilirsin."

"Ne?" Bütün algılarım bir anda kapandı. Aynı cümle kafamın içinde tekrarlanıp dururken boş bir ifadeyle yüzüne bakıyordum.

"Abin buraya ait olmadığı hâlde seninle geldi. Artık çıkamaz. Gerçekten annen sana hiçbir şeyden bahsetme-" Cümlesini tamamlayamadan bir gürültü koptu. Büyük kapı gürültüyle açılırken gözlerim buğulu bakıyordu. Bir hırıldama sesi duydum. Henüz Endymion'ın söylediklerini sindirememişken bu ses tamamen ortamdan kopmama sebep oldu.

Odağıma giren şeyle oturduğum sandalyede donup kalmıştım. Ardına kadar açılan kapının önündeki şey yavaşça içeriye doğru adımladı. Dudaklarımdan kaçan çığlıkla sandalyemi geriye doğru itip ayaklandım. İçeri giren çakala bakarken ellerimi dudaklarımın üzerine örttüm. Noris omzunun üzerinden arkasma bakarken Endymion da sakin bir şekilde kapıya bakıyordu. Bu onlar için gerçekten normal miydi? Sakin tavırları biraz rahatlamama neden olmuştu ama hâlâ korkuyu taze bir şekilde içimde hissediyordum.

Elimi sandalyenin kenarına bastırırken çakalın görüntüsü titredi. Patileri yavaşça uzayarak şekillenirken sırtı da geriliyordu. Bu, korkumu daha da tetiklerken geriye doğru bir adım attım, Noris da ayaklanmıştı. Çakaldan ürkütücü bir ses

daha yükseldi ve tekrar korkuyla çığlık atıp gözlerimi yumdum. Bedenim kaskatı olmuştu. Olduğum yerde hareketsizce dururken yapabildiğim tek şey titremekti.

Birkaç saniye sonra nahif bir kıkırtı duydum. Gözlerimi yavaşça araladım, gözlerim yanıyordu. Çakal, en son olduğu yerde değildi. Başımı hareket ettirmeden gözlerimi yavaşça çevirdiğimde onu gördüm. Çırılçıplak bir kadın yavaşça koltuğa doğru adımlıyordu. Gözlerim irice açılırken hareketlerini kaskatı bir bedenle izledim. Uzun, siyah saçlarını omuzlarından geriye doğru atıp tekrar kıkırdadı. Ardından gözlerini bana çevirdi. Dudaklarındaki gülümsemeyle bana bakarak koltuğun üzerindeki siyah, ona büyük olacağından emin olduğum gömleği eline aldı. Yavaş hareketlerle gömleği üzerine geçirdi. Çıplak bedeni gömleğin altında kalırken gözlerini gözlerime dikti, gömleğin düğmelerini iliklemeye başladı.

"Seni korkutmak istemezdim," dedi kibar bir şekilde. Ardından çıplak ayaklarıyla bize yaklaştı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Noris çatık kaşlarla ona bakarken Endymion, gözlerini masanın yüzeyinde gezdiriyordu. Sertçe yutkunarak içimdeki bu panik duygusunu yenmeye çalıştım. O çakal az önce dört ayağının üzerinde karşımda hırıltı çıkarırken, şimdi bu kadına mı dönüşmüştü? Bu fazlaydı, çok fazlaydı.

"Lütfen otur," dedikten sonra karşımda duran, Noris'in yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Sana dikkatli olmanı söylemiştim, Briella," dedi Endymion. Sesli bir nefes verip sandalyeme oturdum, hâlâ tedirgin hissediyordum.

"Üzgünüm," dedi, kaşlarını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı. Karşımda oturan güzel kadına baktım, gözleri bir cam gibi canlılıkla parıldıyordu. Siyah gözleri kara deliği anımsatıyordu. Göz bebeklerini bile göremiyordum. Beyaz dişleri, çikolata gibi olan teninde bir yıldız gibi ışıldıyordu. Soğuk bakışları olmasına rağmen gözlerinde dostane pırıltılar vardı.

"Briella," dedi gözlerimin içine bakarken. "Bu kaba adamın," eliyle Endymion'ı gösterdi, "sadık arkadaşıyım."

"Erk hayvanı," diye düzeltti Noris.

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu tabirden hoşlanmıyorum, kızıl kuyruk. Ben senden hayvan diye bahsediyor muyum?"

"Bundan gocunmam biliyor musun?" Noris alaycı bir tavırla kadına bakarken gözlerimi kırpıştırdım.

"Sen de mi onun gibisin?" diye sorduğumda Noris yüzünü buruşturdu.

"Asla," dedi, hafifçe masaya doğru eğildi. "Ondan daha asil görünüyorum."

Bu durumu idrak edememiştim. Bir Noris'a bir de Briella'ya bakıyordum. Onlar kendi aralarında laf dalaşına girmiş, ortam bir anda daha da tuhaf bir hâl almıştı. Endymion bana doğru eğildiğinde nefesinin yüzüme çarpmasıyla irkildim. Başımı çevirmeden sadece gözlerimi hareket ettirerek ona baktım.

"Kendi yardımcını da mı tanımıyorsun?" Gümüş gibi parlayan gözleriyle bana bu kadar yakından bakması başımı hafifçe geri çekmeme neden oldu. "O bir tilki. Kızıl tilki."

"O da mı istediğinde öyle olabiliyor?" diye sorarken aslında sorduğum soruya kendim bile inanamıyordum. O çakalın bir insana dönüştüğünü gördükten sonra Noris'in bir tilki olduğuna şaşıramamıştım bile.

"Evet. Aslında insandan çok bir hayvan olarak hayatlarına devam ediyorlar. Gerçek bir insan değiller, bu onlar için sadece bir kıyafet," dedi, göz ucuyla hâlâ didişmeye devam eden ikiliye baktı. "Tutulmalarda insan hâllerine bürünmek zorundalar. Onun haricinde canları ne zaman isterse ya da sen ne zaman istersen."

"Bunlar bana çok uzak şeyler," dedim yutkunarak. "Hâlâ aniden gözlerimi odamda açacağıma, rüyamda bunları gördüğüm için kendi kendime güleceğime inanıyorum."

"Ama gerçek olduğunu da biliyorsun," dediğinde duraksasam da başımı sallamıştım.

"Bir yanım olması gerekenin, aslında doğru olanın bu olduğunu biliyor, çok tuhaf," dedim. "Nasıl bu doğruymuş gibi gelebilir?" Bir süre gözlerimin içine bakmakla yetindi. Ardından derin bir nefes alıp diğer ikiliye döndü.

"Kesin şunu, çocuk gibi kavga etmeye devam ederseniz sizi bahçeden atarım," dedi dik dik onlara bakarken. "Aşağı doğru."

Briella uysalca başını salladığında buna şaşırmıştım, az önce çok hırçın görünüyordu. Noris da sessizleşmişti. Endymion parmağındaki yüzüğü çıkarıp yavaşça parmaklarının arasında çevirmeye başladı, bir anda ifadesi kararmıştı.

"Gece geç saatlerde sokakta iki adam bulunmuş," dedi hâlâ yüzüğe bakarken. "Bedenleri bir kömür gibi karaymış, sanki yanmış gibi."

Briella ve Noris birbirine baktı. İkisinin de gözlerinde ciddiyet vardı.

"Bu yanık ayrıntısı hoşuma gitmedi," dedi Briella. "Birden fazla mı sızma olmuş?"

"Bilmiyorum, umarım öyle değildir." Endymion yüzünü sıkıntıyla buruşturdu. "Siz ikinizin gidip bunu öğrenmesi gerekiyor. Tutulma anında biz köprüdeydik, bu yüzden buradan Castor'a geçiş olmamıştır. Her ne ise Antares'te sıkıştı."

Her ikisi de itaatkâr bir şekilde başını salladı. Bir an kendimi çok suçlu hissettim. İstemeden sebep olduğum şey iki insanın ölümüne de sebep olmuştu. Ellerimi birleştirip yumruk yaptım, gözlerimi yere diktim. Ellerimin üzerine konan elle duraksarken başımı yavaşça kaldırdım.

"Sorunu çözeceğiz," dedi Noris güven veren bir sesle. "Sen burada olduğun için ben de ruhen daha güçlü hissediyorum." Dudaklarımı birbirine bastırdığımda gülümsedi. Elimi yavaşça okşadıktan sonra geri çekildi.

Endymion sandalyesini arkaya itip ayaklandığında herkes gibi benim de bakışlarım ona döndü. "Senin için bir oda

ayarlarız," dedi bana bakmadan. "Briella, gitmeden önce ona yardımcı ol."

"Neden oda hazırlıyorsunuz?" diye sorduğumda başını çevirip omuzunun üzerinden gümüş gözlerini yüzüme dikti.

"Hâlâ kendi evrenine dönebileceğini düşünüyor olamazsın."

"Noris kalenin bana ait olduğunu söyledi," dediğimde alayla Noris'a baktı, ardından gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Evet. Yani kısmen sana ait," dedi, kafam karışmıştı. "O kale, uzun bir süre önce annenin var ettiği bir yer. Çünkü annen Akrebin Kalbi'nde yaşamayı reddetmişti."

Kafamın tamamen karıştığını gören Noris, elini sallayarak araya girdi. "Antares'i koruyan gardiyanların evi burası ama annen, bir sebepten ötürü burada kalmayı istemediğinden kendine yaşayabileceği bir yer inşa ettirdi."

Kaşlarım çatıldı. "Anneme ait bir yerde kalmak istiyorum. Hem Ashton da orada," dedim.

"Abin orada kalabilir ama senin burada kalman daha iyi. Üstelik şu an bir tehlikenin içindeyiz," dedi Noris. "Ona değer verdiğini görebiliyorum. O yüzden en azından onu şimdilik bu tehlikeden uzak tutalım."

Burada kalmak istemiyordum. Abimi orada tek başına bırakmak, bilmediği bir yerde, tanımadığı insanlarla kalmasını istemiyordum. Yine de son söylenen şey dikkatimden kaçmamıştı. Onu tehlikeye atmak istemezdim.

"Öncesinde abimle konuşmam gerekiyor," derken sesim umutsuz çıkmıştı. Ona tüm bu olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Ona yardımcı olursun, Briella," dedi tekrardan Endymion. Arkasını dönerek bizden uzaklaştı. Briella da ayaklanıp onu takip etmişti. Noris sandalyesinden kalktığında artık gitme vaktinin geldiğini anlamıştım. Sanki düşünmem gerektiğini biliyormuş gibi sessizce bana eşlik etti. Beraber merdivenlerden inmeye başladığımızda da şatodan çıktığımızda da sessizdik.

"Yine gözlerimi kapatmamı mı isteyeceksin?" diye sorduğumda o uzun merdivenlerin başındaydık.

Yavaşça güldü. "Hayır," dedi. "Bir şeyleri daha net kavradığına göre artık bizimle ilgili de bir şeyler öğrenmelisin." Elini bana uzattığında gözlerim eline kaydı. "Tutulmadan sonra güçleneceksin, o zaman kendi gücünün de farkına varacaksın ama şimdilik seninle enerjimi paylaşabilirim."

"Güçlenecek miyim?" derken elimi avucuna bıraktım. Bunu sorgusuzca yapmam beni bir an duraksatmıştı.

"Evreni bu şekilde koruyabileceğini mi sanıyorsun?" Elimi sıkıca tuttu. Parmaklarından parmaklarıma doğru akan o enerjiyi hissetmedim, gördüm. Turuncu renkte bir iplik yavaşça ellerimizin etrafına dolanmaya başladı. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Köprü seni tanıyacak, sana ait olan o gücü yine sana verecek."

Söylediklerini dinlerken bir yandan da ellerimizin etrafında dönüp duran, kollarımıza doğru uzanan o ipe bakıyordum. İçimi müthiş derecede tanıdık bir his kaplamıştı. Damarlarımda akan kanın bile hızlandığını hissediyordum. Ellerimize baktığımı görünce dudakları yukarı kıvrıldı.

"Hadi," dedi merdivene doğru atılırken. "Sadece normal koşuyormuşsun gibi koş. Hiçbir şey düşünmene gerek yok. Ve bana güven."

Aniden göğsüme dolan heyecanla başımı salladım ve Noris ile birlikte merdivenleri koşarak inmeye başladık. İlk başta normal bir şekilde koşarken birkaç saniye sonra bacaklarımdaki hareket benim kontrolüm dışında değişti. Noris'ın elini sıkarken dudaklarımın arasından istemsizce, güçlü bir kıkırtı çıktı. Saçlarım omuzlarımın üzerinden geriye doğru savruluyor, yüzüme çarpan rüzgâr gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oluyordu. Olağanüstü bir hızla koşmaya devam ederken merdivenlerin sonunu görmüştüm. Parmaklarımı sıkıp ileri doğru atılarak beni de çektiğinde, gözlerimi açmakta bile zorlanacağım bir hızdaydık. Birkaç saniye sonrasında yavaşlama-

ya başladık. Merdivenlerin sonuna nefes nefese geldiğimizde istemsizce gülmeye başladım, bu, onu da güldürmüştü.

"Nasıl hissettin?" diye sorduğunda göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Sanırım buraya geldiğimden beri normal hissettiğim tek andı."

"Daha da iyi hissedeceksin," dedi, parmaklarımızdan kollarımıza doğru uzanan turuncu ip yavaşça geri çekilirken gözlerinin içine baktım. Parmaklarını parmaklarımdan ayırıp gülümsedi. "Bu biraz yorgun hissettirdi."

Hissettiğim utanmayla gözlerim kısıldı. "Üzgünüm."

"Sorun değil," deyip elini salladı. "Enerjin bedenine yerleştiğinde ödeşiriz..."

Çok normal şeylerden bahsediyormuşuz gibi konuşmak garipsememe neden olurken kaleye doğru yürümeye başladık. Oraya giderken akşamdı, şimdi ise gün doğmak üzereydi. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğine anlam verememiştim. Ashton meraktan ölmüş olmalıydı. Yanağımın içini ısırırken birazdan sıkı bir azar yiyeceğimi biliyordum ama beni anlamasını da umuyordum. Onunla oturup konuşmalı, bir şeyleri düşünüp tartışmalıydık.

Her ne kadar hâlâ tuhaf gelen şeyler olsa da kabullendiğim şeyler de olmuştu. Kabullenmemdeki en büyük etken ise içimdeki tanımışlık hissiydi. Bu evreni tanıyormuşum, Noris'ı hep görüyormuşum, Akrebin Kalbi gerçekten benim hep yaşadığım yermiş hissi bazı şeyleri kabullenmeme öncü olmuştu. Sanırım bahsettikleri şey buydu. Her şeyin bilincinde olarak buraya geleceğimi düşünmüşlerdi. Şimdi ise aniden içimde oluşan hisler vardı.

Kaleden içeri girdiğimizde bizi orta yaşlarda bir kadın karşıladı. Yüzündeki nahif gülümsemeyle başını yavaşça eğip kaldırdı. Onu daha önce görmemiştim. Aslına bakılacak olursa Noris'tan başkasını da görmemiştim. Acaba burada yaşayan başkaları da var mıydı?

"Hoş geldiniz efendim," diyerek saygılı bir şekilde konuştuğunda Noris başını salladı.

"Merhaba Holly," dedi, göz ucuyla merdivenlere baktı. "Bir sorun çıkmadı değil mi?"

"Pek değil," derken gözlerinden tedirgin bir ifade geçmişti. "Hanımefendinin abisi saatlerdir gelip gelmediğini soruyor, biraz da sinirli gibi."

"Şu an nerede?" diye sordum, bedenim gerilmişti.

"Odasında, hanımefendi," dedi.

"Teşekkürler," dedikten sonra merdivenlere yöneldim. Birkaç merdiven çıktıktan sonra durup omzumun üzerinden baktım. "Ben Astrid, tanıştığıma memnun oldum. Bana adımla seslenirsen beni mutlu edersin." Kadın itiraz dolu bir ses çıkarmıştı, cevap vereceği sırada ona gülümseyip merdivenleri çıkmaya devam ettim. İyi bir kadına benziyordu. Onunla daha fazla konuşmak isterdim ama ilk önce Ashton'ı görsem iyi olacaktı.

Abimin kaldığı odanın önüne geldiğimde bir süre bekledim. Bundan kaçamayacağımı biliyordum. Ahşap kapıyı birkaç kez tıklattım, bir cevap alamayınca kapıyı yavaşça açıp içeri girdim. Ashton, pencerenin önünde dikiliyordu. İçeride loş bir ortam vardı, titreyen mumların alevi duvarlarda şekiller oluşturuyordu.

Yanağımın içini ısırırken yüzüne baktım. Yorgun görünüyordu. Yorgun göründüğü kadar sakin de duruyordu fakat sakin olmadığını biliyordum. Usulca ona doğru sokuldum, hiçbir tepki vermeden aynı noktaya bakıyordu. Pencerenin kenarında duran büyük yatağa oturup gözlerimi ona diktim. Bir süre sonra odadaki sessizlik kulaklarımı ağrıtmaya başlamıştı.

"Küçükken en zorlandığım şey, annemin eve dönüşünü beklemekti," diyerek sessizliği bozdu. "Babam normalde de geç geldiği için buna alışıktım ama annem bazı akşamlar çok geç gelir, hatta bazı geceler eve gelmezdi."

Anne ve babamızdan bahsediyor olması durgunlaşmama neden olmuştu. Sertçe yutkunup durgun gözlerle onu izlemeye devam ettim. Hâlâ aynı noktaya bakıyordu.

"Sen o zamanlar çok küçüktün. Kendimi bile koruyamayacak yaştayken hem seni hem de kendimi korumayı öğrendim," dedi, onun da yutkunduğunu duyabilmiştim. "Annemin gelmediği gecelerde ne zaman babama onu sorsam hiçbir cevap alamazdım. Hatta hiç dönmeyecek sanıp ağlardım." Yavaşça güldü. O gülmüştü, peki benim kalbim neden kırılmış gibiydi? "Ama hep dönerdi. Sanki hiç gitmemiş gibi devam ederdik hayatımıza."

Yüzünü bana döndüğünde gözlerini daha net görme fırsatı buldum. Koyu görünen gözleri bir yıldız gibi parlıyordu. Orada öylece dikilmiş bana o gözlerle bakarken, büyük bir kayanın altında ezilmiştim.

"Yine annemin gittiği bir geceydi," deyip dudaklarını yaladı. "Üstelik babam da yoktu." Daha fazla gözlerinin içine bakamayıp gözlerimi ellerime indirdim. Neden bana bunları anlatıyordu ki? "Annem iki gün sonra geri döndü. Ama babam bir daha dönmedi."

Burnumun direği sızlarken dişlerimi birbirine bastırdım. Babamın ölümünden detaylı bahsedilmezdi. Sadece ölmüştü işte. Bana neden bunları şimdi anlatıyordu?

"Ona ne oldu bilmiyorum, annem trafik kazası olduğunu söyledi," dedi, elini geçiştirir gibi havada salladı. Nedense bu hareketi bana kötü hissettirmişti. "Ben büyüdüm, genç bir adam oldum. Sen büyüdün, genç ve güzel bir kadın oldun. Annem yine bazı geceler yoktu." Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Tek fark, artık bir neden söylüyordu. İş seyahatleri."

"Değildi," dedim, başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Değilmiş, anladım."

"Onlardan hiç bu kadar bahsetmezdin," dediğim sırada yanımdaki boşluğa oturdu. Aslında çok bahsetmemişti ama bu bile bana fazla gelmişti.

"Ben yirmi beş yaşında bir adamım, Astrid," dedi solgun bir sesle. Sesi bile yorgun çıkıyordu. "Ama beş yaşındaki o kandırılmış çocuk gibi hissediyorum."

Bu cümle gözlerimin dolmasına neden olurken kollarımı boynuna sarıp ona sarıldım. Onu burada nasıl bırakabilirdim? Ondan bunu isteyemezdim.

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dediğinde gözlerimi duvara sabitledim. "Her ânında yanında olacağım."

"Bizimle birlikte buraya gelen başka şeyler de varmış." Yutkundum. "Dün gece iki kişinin ölümüne sebep olmuş bu durum."

Elini belime bastırdı, derin bir nefes aldım. Elimde olan bir durum olmamasına rağmen suçlu hissediyordum. Bu hissi nasıl yenebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Tehlikede olacaksın, değil mi? Sen daha küçük bir kızsın gözümde, koca evreni nasıl koruyacaksın aklım almıyor. Başka evrenlerin varlığını da aklım almıyor," dediğinde sesinde sitem vardı.

"Noris, tutulma zamanı güçleneceğimi, koruyabilmem için enerjiyle dolacağımı söyledi. Sanırım ona güveniyorum."

Bir süre sessizce bana sarılmaya devam etti. Tehlikeli bir sorunun içinde olduğumuzu anlamıştım. Ashton'ı korumam gerekiyordu. Kendimi bir şekilde koruyabilirdim, bu konuda diğerlerine inanıyordum ama onu da korumalıydım.

"Ashton," dediğimde yavaşça benden ayrılıp gözlerimin içine baktı.

"Kendini zorlama. Ne söylemek istiyorsan onu söyle."

"Diğer gardiyan ile tanıştım. Tutulmadan sonra istediğim gibi geçiş yapabileceğimi söyledi," dedim. Gözlerinde oluşan parıltıya sevinememiştim.

"Sonunda güzel bir haber aldım," dedi, yüzüm gerilmişti. Bunu fark ettiğinde gözlerindeki parıltılar yavaşça yok oldu. "Bu da güzel bir haber değil, değil mi?"

"Senin buradan hiçbir zaman çıkamayacağını söylediler." Bu cümleyi kurarken karnım ağrımıştı ama onun yüzünde

oluşan ifadeyi görmek, ağrının tüm bedenime yayılmasını sağlamıştı.

"Neden?"

"Sen buraya ait değilmişsin, buraya girmen bile yanlışmış. Şimdi ise çıkma şansın yokmuş." Dudaklarımdan zorla çıkan kelimeler onun ifadesini daha da değiştirdi, karanlık yüzünün ortasına çöktü.

"Tamam, sorun değil," dedi, şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Zaten seni burada bırakamazdım."

"Üzgünüm, bu kadar meraklı olmamalıydım." Gözlerim dolmuştu, onu buraya sürükleyen bendim. Avucunu yüzüme yasladığında dolu gözlerle gözlerine baktım.

"Geçerli sebeplerin vardı. Asıl yanında olmasaydım ve bunu tek başına yapsaydm kötü hissederdim. Çok kötü hissederdim," deyip yanağımı okşadı.

"Yine de üzgünüm," dediğimde gülümsemekle yetindi. "Bu kale anneme aitmiş. O yaptırmış." Başını salladığında ona nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. "Aslında kalması gereken yer burası değilmiş, Akrebin Kalbi diye bahsettikleri o şatoymuş ama annem orada kalmamak için burayı inşa ettirmiş."

"Neden orada kalmamış?" diye sorarken kaşları çatılmıştı.

"Bilmiyorum," dedim. Derin bir nefes aldım. "Benim orada kalmam gerekiyormuş. Diğer gardiyanla birlikte."

Bu fikir hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu. Yanağımı tekrar okşayıp elini geri çekti. Bana bağırıp çağıracağını düşünürken çok sakin konuşuyordu.

"Her şekilde bilmediğimiz bir yer. Orada ya da burada kalıyor olmamız fark etmez. Madem orada kalmalısın, oraya gideriz," dediğinde gergince parmaklarımla oynadım.

"Benim kalmam gerekiyormuş," diye fısıldadım.

"Tek başına mı?" Ses tonu anında değişmişti. "Bunu asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun, Astrid."

"Biliyorum, evet," dedim sessizce. "Ama senin burada, güvende olman gerekiyor abi."

"Kendimi koruyabilirim, beni düşünmene gerek yok," dedi, gerçekten bu durumdan hoşlanmamıştı. "Bazı şeyleri sen yokken düşünüp zor da olsa kabul ettim ama bunu benden isteme."

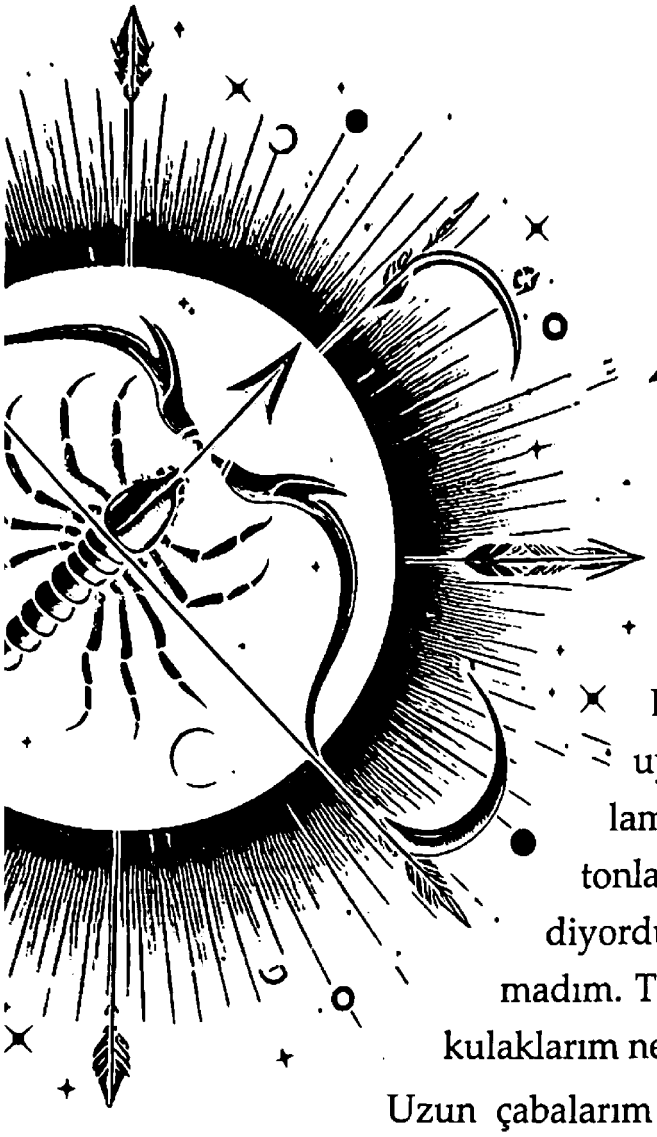
"Ashton." Ellerini ellerimin arasma alıp gözlerinin içine baktım. "Bu benim için de çok zor. İstediğim tek şey seninle birlikte evimize dönmek." Çatık kaşlarla gözlerimin içine bakıyordu. "Gidemiyoruz. Gidemediğimiz gibi tehlikeyle beraber geldik. Eğer seni burada bırakmazsam, yanımda olursan, sen de tehlikede olacaksın." Bir çocuk gibi başını iki yana salladığında ellerini sıktım. "Bana yardım edecekler, bu sorunu çözeceğiz. Sen burada güvende olacaksın. Ben de tam olarak neyin içine düştüğümüzü öğreneceğim."

"Sen tehlikenin ortasındayken burada oturmayacağım," dedi, çenesi kasılıyordu.

"Burası bizim, yabancı bir yerde olmayacaksın. Sürekli yan yana olacağız," dediğimde bakışları değişmemişti. Yanaklarımın içini şişirince kaşlarını daha sert çattı. "Senden çok büyük bir şey istediğimi biliyorum ama bana yardımcı olmalısın."

Sessizce bana bakmaya devam etti. Gün doğmuştu, saatler ilerliyordu. Son cümlelerim bunlar olmuştu ve biz yeniden sessizliğe gömülmüştük. Büyük bir ikilemin arasında olduğunu biliyordum, bu yüzden onu daha fazla köşeye sıkıştıramamıştım.

Ona sarıldıktan sonra odadan ayrıldığımda da kendi odama girip yatağa boylu boyunca uzandığımda da üzerimdeki sessizlik perdesi kalkmamıştı. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki, sanki enerjim tümüyle sömürülüyordu. Daha fazla düşünmeye zamanım olmadı, göz kapaklarım birbirine kavuşmak için titriyordu. Derin bir uykunun koynuna yuvarlandığımı hissettiğimde, bütün bedenim gevşedi. Belki de uyuyabileceğim son rahat uykuya gözlerimi kapatmıştım...

4. Karanlıktan Sızan

Duyduğum küçük tıkırtılar uykumu bölünce gözlerimi aralamaya çalıştım. Sanki üzerimde tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum, gözlerimi açmayı başaramadım. Tıkırtılar beynimde çınlıyordu, kulaklarım neden bu kadar hassastı?

Uzun çabalarım sonrası gözlerimi aralamayı başardım. İlk baştaki bulanık görüşüm yavaşça netleşmeye başladı. Üzerimdeki örtüyü kaldırdığımda daha sesli bir patırtı duydum.

"Özür dilerim," dedi hafızama işlenen tanıdık ses. Dağınık saçlarımı ellerimle düzeltirken gözlerimi yüzüne çevirdim. "Sizi uyandırmak istememiştim."

"Sorun değil," diye mırıldandım, sesim pürüzlü çıkınca yavaşça öksürdüm.

Holly yere eğilmiş, kırılan bardağın parçalarını topluyordu. Bir süre hiçbir şey algılayamıyormuş gibi onu izledim. Uyandığım zamanlar kafam çok boş olurdu. Adımı sorsalar sanki unutmuşum gibi bir süre karşımdaki insana bakardım. Boynumu esnetirken üzerimdeki bakışların farkına varmak duraksamama neden oldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Başını hızla iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Kahvaltı etmek ister misiniz?"

"Holly," dedim, bacaklarımı yataktan sarkıttım. "Eminim ki annemden çok da büyük değilsindir." Başını salladı, bir an bakışları durgunlaşmış gibiydi. "Rahat olabilirsin, benim çalışanım değilsin. Ayrıca kahvaltı çok iyi olur, yemek yemediysen birlikte yapalım, seni tanımak isterim."

Tekrar başını hızla iki yana salladığında kaşlarım çatıldı. "Ben bu şekilde olmaktan memnunum, kendimi bu şekilde daha rahat hissederim." Çatık kaşlarla gözlerine bakmaya devam ettim. Derin bir nefes aldığım sırada tekrar konuştu. "Abiniz ve Noris kahvaltı yapıyor. İsterseniz bir duş alıp temiz kıyafetler giyin. Ben de bu sırada sizin için de bir servis açayım."

Ashton'ın kahvaltı yapıyor olması bana tuhaf gelmişti. Acaba adapte mi oluyordu? Gerçi acıktığı gerçeği daha mantıklı geliyordu. Mantıklı gelen tek şey bu da değildi, bir duş almam ve temiz kıyafetler giymem gerekiyordu. Hem ben dün sabahtan bu yana uyuyor muydum? Gerçekten kokmuş olabilirdim. Odada bir banyo vardı, bu benim açımdan iyi olmuştu. Holly benim için birkaç temiz kıyafet ve iç çamaşırını yatağın üzerine bıraktıktan sonra odadan çıktı. Banyoya girip üzerimdeki pis kıyafetlerden kurtuldum. Bu bile iyi hissettirmişti.

Banyo odanın aksine daha sadeydi ve kesinlikle biraz soğuktu. Antares'e geldiğimden beri ilk defa üşümüş gibi hissettim. Soğuktan tüylerim diken diken olurken parlak mermerin üzerine çıkıp suyu açtım. İlk başta buz gibi akan su aniden ısındı. Odanın aksine banyo biraz daha modern görünüyordu.

Sıcak su bedenime akmaya başladığında bedenim gevşedi. Bu evrenin bizim evrenimizden çok farkı yoktu bana kalırsa. Gelişmiş bir şehirden çok kasabayı andırıyordu. En büyük farklardan biri, havada duran kayalar ve şatoydu sanırım... Kalede yaşamak da bana tuhaf gelmemişti. Kendi evrenimde de varlıklı insanların bu tarz yapılarda yaşadığını görmüş-

lüm. Kalede yaşamak çoğu insana göre lüksü gösteriyordu. Tabii içinde insana dönüşebilen bir tilki ya da çakal yaşamadığına emindim...

Islak saçlarımı yavaşça köpürtmeye başladım. Su bedenimden aktıkça o kir hissi de azalmıştı. Bir süre daha suyun altında kaldıktan sonra rahatlamış bir şekilde musluğu kapattım. Kaymamaya çalışarak mermer zeminin üzerinden indim. Köşede asılı duran havluyu bedenime sardıktan sonra dikkatli adımlarla banyodan çıktım. Hızlı bir şekilde bedenimi kurutup Holly'nin yatağın üzerine bıraktığı beyaz iç çamaşırları giydim.

Sütyen biraz büyük olmuştu ama bunu sorun edecek durumda değildim. Kendi evrenimizdeyken aralık ayındaydık, hava dondurucu derecedeydi. Bu evrenin sıcak olmasını hâlâ yadırgıyordum ama Dünya'da da her yerin iklimi aynı değildi. Hem o mağaradaki lavları da unutmuş değildim.

Beyaz pantolonu bacaklarımdan geçirdim, bol ya da dar olmadığı için mutlu olmuştum, bacaklarım içinde rahattı. Üzerime de kıyafetlerin arasmdan çekip aldığım hâkî renkteki askılı bluzu giydim. Saçlarım neredeyse kurumuştu, gerçi bu sıcakta kuruması doğaldı, saçlarımın kuruması normalde de uzun sürmezdi. Islak havluyu banyoya bıraktıktan sonra saçlarımı parmaklarımla düzeltip odadan çıktım. Çıkmadan önce botlarımı giymek zorunda kalmıştım, giyebileceğim başka bir ayakkabım yoktu.

Koridordan geçerken gözlerim diğer taraftaki koridorda turladı. Koridor U şeklindeydi ve bir tarafı korkulukla çevriliyken diğer tarafı kapılarla doluydu. Merdivenlerden inerken abimin sesini duydum. Sesinin geldiği kapıya doğru ilerledim, o sırada avluda koşuşturan birkaç kişi görmüştüm. Demek ki yaşayan başkaları da vardı. Çift kanatlı kapıdan girdiğimde beni geniş bir salon karşıladı. Şatodaki salona oranla daha küçüktü ama sadece oraya oranla... Salonda kahverengi deriden koltuklar vardı. Bir duvar kitaplarla kaplıydı. Kitaplara bakarken annemi hatırlamak buruk bir hisle dolmama

neden oldu. Kitap okumayı ne kadar sevdiğini biliyordum. Raflardaki kitapları görmek gerçekten ona ait bir yerde olduğumu hissettirmişti. Sertçe yutkunup köşedeki ahşap, uzun masada oturan abim ve Noris'a baktım, didişiyorlardı.

"Budala," dedi abim sinirle. Noris'a ters ters bakıyordu. Sandalyeyi çekip abimin karşısına oturduğumda hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Holly çatalımın yanına bir bez peçete koyduğunda ona bakıp gülümsedim.

"Yine neden tartışıyorsunuz?"

"Ben onunla tartışmak istemiyorum ama söylediklerimi dinlemeden bağırmaya başlıyor," dedi Noris bakışlarını ondan ayırıp.

Abim cevap vermek için dudaklarını araladığında araya girdim. "Ashton," dediğimde bana baktı. "Onun bir suçu yok."

"Ne?"

"Onun bir suçu yok," dedim gözlerinin içine bakarak. "Buraya gelmeni ben sağladım diyor ama asıl sebebin annem olduğunu biliyorsun. Bıraktığı ipin ucunu tuttuysam bunun sebebi oydu."

Ashton sessizce yüzüme bakmaya devam etti. Aslında bu kadar gergin bir insan değildi. Öyleydi ama bu kadar değildi... Şu an Noris'ı suçladığı için her fırsatta onun üzerine gittiğini biliyordum. İçimde, Noris'a karşı oluşan o his, onu abimden bile korumak istememe neden olunca kaşlarım çatıldı. Erk hayvanım olmasıyla mı ilgiliydi?

"Dün yorgun olduğunu düşünüp seni uyandırmadık, ki sen de hiç uyanmadın," dedi Noris sessizliği bölerek. "O sırada Briella ile şehirde dolandık. Gözümüze çarpan şeyler oldu."

Kahvaltımı yaparken bir yandan da onu dinliyordum. Anlayabilmem için en sade şekilde anlatıyordu, abimin de çaktırmadan onu dinlediğini biliyordum.

"Köprülere açılan duvarlar, genelde evrenlerin en tehlikeli yerlerinde ya da insanların yaşamadığı yerlerde olur," dedi suyunu yudumlamadan önce. "Bizim mağaramızın yakınla-

rına insanlar gitmez çünkü bulunduğu orman tehlikeli hayvanlarla dolu. Cesaret edemiyorlar oraya gitmeye."

"Bizim evrenimizdeki de kutuptaydı. Yerleşim ya da uzun süre kalmak bildiğim kadarıyla yasak, turlar bile nadir yapılıyor," dedim düşünceli bir sesle. "Ben bu tur için aylarca bekledim."

Noris başını salladı. "Antares'teki diğer köprünün olduğu yer de insanların olmadığı bir bölgede. Bir tuhaflık hissederlerse Briella ya da Endymion kontrol altına alıyor." Çatalını tabaktaki yiyeceklerde gezdirdi, canı sıkkın gibi görünüyordu. "Sen uyurken de aynı şekilde ölmüş üç insan bulundu."

Çatalım tabağımın içine düştü, Ashton başını kaldırıp Noris'a baktı. Gözlerindeki tedirginliği görmüştüm. O da bu durumdan benim gibi kendini sorumlu tutuyor olmalıydı. Sertçe yutkunup Noris'a baktım. "Kötü bir ruh falan mı?"

"Kızgın bir ruh," dedi. "Belki de binlerce yıl karanlık bir çukurda, boşlukta kalmış, şimdi ise ne yapacağını bilemez bir şekilde kendine bir beden arayan bir ruh." Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanıyordum, sanırım şaşkınlığım hiç geçmeyecekti. "Başka birinin bedeninde yaşayamazlar, bu imkânsız. Onları durdurmazsak girmeye çalıştıkları her bedeni kömüre çevirecekler."

"Tek ruh değil mi?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"İki tane olduğunu düşünüyoruz. Özellikle geceleri ortaya çıkıyorlar, karanlığa alışmışlar, ışık onlara tehlikeli ve yabancı geliyor." Noris parmaklarıyla saçlarını dağıtırken Ashton'ın gözlerini üzerimde hissettim, onun gözlerinin içine baktım.

"O zaman gece olduğunda onları bulmalıyız." Hâlâ Ashton'ın gözlerine bakmaya devam ediyordum. Kaşlarını sertçe çattı, çenesi gerilmişti.

"Onlar senden daha bilgili," dedi net bir ses tonuyla. "Senin bu işe karışman tehlikeli."

İtiraz edeceğim sırada Noris araya girdi. "Ben onun yardımcısıyım. O benden daha güçlü, henüz bunu fark etmese

de." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Diğer gardiyan ile beraber bu işi hallederken onlara yardım edeceğiz."

"O daha hiçbir şey bilmiyorken nasıl bu saçmalığı çözebilir?" diyerek sesini yükseltti Ashton. Bunu ben de merak ediyordum ama Noris bana sebepsiz bir güven veriyordu.

"Ashton," dedi Noris yatıştırıcı sesiyle. "Annen yirmi sekiz yıl boyunca bu evreni ve kendi evrenini korudu. Başta o da hiçbir şey bilmiyordu." Ashton'ın bakışları değişir gibi oldu. "O bir güç kazanmayacak. O sadece içinde var olan gücü çıkaracak." Dudaklarımı birbirine bastırdım, bana bu kadar güveniyor oluşu içimi bir nebze rahatlatmıştı.

"Ya o gücü çıkarana kadar ona bir şey olursa?" İçten içe her şeyin farkında olduğunu, bir şeylere güvenmekte zorluk çektiğini görebiliyordum. Bu beni gülümsetmişti. Eğer buraya tek başıma gelseydim, şu an bu masada bu kadar rahat oturabiliyor olmazdım.

"Ben ne için varım sanıyorsun?" deyip ilk defa abime gülümseyince duraksadım. "Bu işi o hallederken ben onun tam yanında olacağım. Onu korumak için."

Ashton sessizce Noris'a baktı. Emin olmaya çalışıyor gibiydi. Abim bir şey söylemeden tabağına döndüğünde Noris onu izlemeye devam etti. O an abimi anladığını, masaya oturduğumda söylediğim şeyin aslında ne demek olduğunu fark ettiğini anladım.

"Afiyet olsun," dedi Noris sandalyesini geriye itip kalkarken. "Briella ile konuşmam gerek bu gece için. Döndüğümde ne yapacağımızı sana da anlatırım." Başımı salladım, bu gece halletmek istiyor olmalılardı. "Holly'ye seni büyük odaya çıkarmasını söyle, görmek isteyeceğin şeyler olabilir."

Gülümseyerek bana bakıp arkasını döndü, salondan çıktı. Ben büyük odanın ne olduğunu düşünürken abim hâlâ sessizdi. Bu aralar çok üzerine gitmek istemiyordum. Kahvaltımızı bitirdikten sonra Ashton bir şey söylemeden salondan çıktı. Tek başıma bir süre masada oturmaya devam ettim. Daha önce görmediğim iki kız kahvaltı masasını toplarken

Holly'nin koridorda olduğunu gördüm. Kızlara gülümseyip teşekkür ettim ve ben de salondan çıktım. Holly elinde birkaç paketle merdivenlere yönelmişti.

"Holly," diye seslendiğimde durup bana baktı.

"Bir şey mi istemiştiniz?" dedi, çıktığı birkaç merdiveni inip yanıma geldi.

"Beni büyük odaya götürür müsün?"

Sorumla birlikte yüzündeki ifade dondu. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi düşündüm. Yanlış bir şey ise neden Noris bunu bana söylemişti?

"Tabii," derken kekelemişti. Gülümsemeye çalıştım ama yüz ifadesi buna engel oluyordu. Merdivenlere yöneldiğinde onu takip ettim. Neden böyle bir tepki vermişti acaba?..

Üst kata çıktık, uzun koridorda yürümeye başladık. Benim odamın önünden geçip ilerlemeye devam ettiğimiz sırada diğer kapılara bakıyordum. Ne kadar çok kapı vardı böyle. Her kapı birbirinin aynısıydı ve koridorun sonuna kadar on beş tane kapı saymıştım. Koridorun sonunda dar bir alana girdik, bu kısımda yukarı çıkan başka bir merdiven vardı. Merdivenler diğerine göre çok daha dardı. Önümü görebiliyordum ama çok da aydınlık olduğu söylenemezdi. Merdivenleri çıktığımda bizi tekrar bir koridor karşıladı, tek fark bu koridor tek bir kapıya açılıyordu. Merakım gitgide artarken Holly cebinden kalın bir anahtar çıkarıp kapının deliğine yerleştirdi. Kilidi çevirmeden önce elindeki paketleri yere bıraktı. Büyük kapı tok bir sesle açılırken hafifçe gıcırdamıştı.

Holly'nin arkasından odaya girdiğimde beni karşılayan toz kokusu oldu. Buradaki serinlik bana banyodayken üşüdüğüm anı hatırlattı. Oda o kadar büyüktü ki, bir an kapının önünde dikilip sadece önümde uzanan odaya baktım. Tam karşımda, duvara yaslı duran büyük bir yatak vardı. Yatağın başlığı altın renkte ve işlemeliydi. Örtü ve yastıklar gri renkteydi, yüksek duran yatak yumuşacık görünüyordu. Yatak başlığının üzerinde kocaman bir tablo vardı, üzeri tozlu

gibiydi. Neden buraya gelmemi istediğini düşünürken odayı incelemeye devam ettim.

Yatağın çaprazında geniş bir makyaj masası vardı. Aynası masadan daha büyüktü. Mobilyalar ahşaptı, griye boyanmışlardı. Oda biraz kasvetli görünüyordu ama klasik havası güzeldi. Tavandan sarkan üç avize vardı, altın renktelerdi. Masanın yanında duvarı kaplayan bir dolap vardı, yüzeyi işlemeli görünüyordu. Diğer duvar ise boştu, yan yana beş tane, benim odamdakinin aksine uzun pencereler vardı, pencerelerin arasındaki kapının camı tozluydu. Ben odayı incelemeye devam ederken Holly yavaşça başını eğdi.

"Ben gideyim," dedi. "Siz istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Başımı sallarken gözlerindeki hüzün dikkatimden kaçmamıştı. O odadan çıktıktan sonra makyaj masasına doğru ilerledim. Aynanın yüzeyi lekeliydi. Masanın önündeki geniş pufa oturup bir süre aynada kendime baktım. Daha sonra içimdeki merakla küçük çekmeceleri karıştırmaya başladım. Çekmecelerde boş denecek kadar az eşya vardı. Birkaç deri defter görmüştüm, metal bir takı kutusu da vardı.

Masanın altındaki kapaklı kısmı açtığımda eğik bir şekilde kaldım. Yatay duran çerçevelere bakarken içimden bir ürperti geçti. Çerçeveleri alıp doğrulduğumda, en üstte duran fotoğrafa bakakaldım. Bir erkek çocuğu sandalyede oturuyordu, bir kadın da onu saçlarından öpüyordu. Çerçeveyi masanın üzerine bıraktım. Bir diğer fotoğrafta koltukta oturan bir çift vardı. Adam kadına bakarak gülümserken, kadın başını adamın omzuna yaslamış şekilde kadraja bakıyordu. Gözlerim kadının yüzünde asılı kaldı, kalbim en son ne zaman böyle atmıştı?

"Anne," derken parmağımı cam yüzeye dokundurdum, fotoğrafa da dokunmak istiyordum. Yanındaki adamın yüzü pek görünmüyordu, fotoğraf lekeliydi ama dudaklarını görebiliyordum, gülümsüyordu. Gözlerim hâlâ annemdeyken çerçeveyi masaya bıraktım. Gözlerim buğulanmıştı, artık aldığım tek koku toz kokusu değildi.

Titrek bir nefes alırken diğer çerçevedeki fotoğrafa baktım. Bu fotoğrafta bir adam vardı, ayaktaydı, kucağında bir kız çocuğunu taşıyordu. Kız çocuğu küçük elleriyle adamın saçlarını çekiştirirken adam dişlerini göstererek gülüyordu. Yanağımdan süzülen gözyaşı cam yüzeye aktı, orada patladı, adamın yüzünde dağıldı. Bu adamın babam olduğunu biliyordum, bu fotoğrafa benzer bir fotoğraf da evimizde vardı. Sadece bir fotoğraf karesinden ibaretti onu tanımam. Bu odanın anneme ait olduğunu anlamak, en az babamla olan fotoğrafıma bakarken hissettiklerim kadar ağırdı. Üstelik annemi çok özlemiştim.

Elimdeki çerçeveleri masanın üzerine bırakırken omuzlarım sarsıldı. Pufta arkamı dönüp dolu gözlerle yatağa bakarken iniltilerim büyük odada yankılanıyordu. Onun burada başka bir hayatı vardı. Bu hayat onun için zor olmalıydı. Acaba burada tek başınayken bizi özlediği için hiç ağlamış mıydı? Ağladığına emindim.

Dirseklerimi bacaklarıma yaslayıp yüzümü ellerimle kapattım. Omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılıyordu. Bir süre o kadar çok ağladım ki, içimdeki o ağır his karnıma oturdu, oradan kalkmadı, karnım deşiliyormuş gibi acıdı. Artık gözlerim yaş akıtamayacak kadar yorulduğunda ise ellerimle yüzümü sıvazladım ve ayağa kalktım. Sarsak adımlarla yatağa ilerlerken odanın kapısı yavaşça aralandı. Burnumu çekip omzumun üzerinden kapıya baktım.

Aralık kapının önünde Endymion'ı gördüğümde dudaklarım aralandı ama çıkarabildiğim tek ses içli bir nefes sesiydi. Arkasında ise Noris ve Briella duruyordu. Endymion, gözlerimin içine bakıyordu. Kızarmış gözlerle onlara bakıyor, sessizce izliyordum. Noris içeriye doğru bir adım atacağı sırada Endymion ondan önce davrandı ve içeri girdi, ardından kapıyı yavaşça kapattı. Kapı kapanmadan önce Briella'nın o soğuk gözlerinin nasıl şefkatle parladığını görebilmiştim.

Endymion, gri gözleriyle odanın her yanını taradı. Bu sırada ne yapacağımı bilemez bir şekilde ona bakıyordum. Uzun

süre ağlamamın getirisi olan derin bir nefesi içime çektiğimde bakışları bana döndü. Ben yatağın kenarına otururken de bana bakmaya devam ediyordu. Annem bu odada hep yalnız mı kalmıştı?

"Regina," dedi, farkında olmadan ellerime diktiğim gözlerimi ona çevirdim. Ne ara o masanın önüne gittiğini, eline o çerçeveyi aldığını anlayamamıştım bile. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Çocukken de çok güzel bir kadın olduğunu düşünürdüm."

"Annemi uzun zamandır mı tanıyorsun?" derken sesim çatlak çıkmıştı.

"On sekiz sene önce gördüm onu ilk kez," dedi, çerçeveyi masanın üzerine koyup bana baktı. "O zamanlar yedi yaşındaydım."

Başımı salladım, boğazım acıyordu. Bana doğru yaklaşıp benim gibi yatağın kenarına oturdu. Ağlamak istiyordum, evime dönmek istiyordum.

"Anneni mi özledin?" Sorusu bir an bana çok masum gelmişti. Kızarık gözlerle ona baktığımda gri gözlerinin ortasında bir leke gibi duran göz bebekleri genişledi.

"Bu odaya girdiğimde," derken yutkundum, "ona ait şeyler gördüğümde daha iyi anladım. O burada nefes almış, yaşamış."

"Daha çok sizin yanınızda nefes almak için burada kalıyor gibiydi," dediğinde yanağımın içini ısırdım, durmadan ağlamak istiyordum. "En son birlikte olduğumuz tutulmadan sonra onu gördüm. Bu onu son görüşümdü. Sanki o da beni son kez görüyor olduğunu biliyor gibiydi." Kaşlarını çattı. "Güzel olduğu kadar iyi bir kadındı, şanslısın. Bana her zaman bir abla gibi davrandı."

"Her zaman iyiydi," derken dudaklarım titremişti. Omzumda elini hissettim, yavaşça omzumu sıktığında bedenime bir sakinlik çöktü.

"İyi olacaksın," dedi güven vermek ister gibi. "Biraz daha bu şekilde ağlarsan o kızıl kuyruk da bir köşeye tüneyip ağla-

yabilir. Şu an senin hissettiğin şeyleri hissedebiliyor çünkü o senin koruyucu ruhun."

"Hissedebilir mi?" dedim her şeyi bir kenara bırakıp şaşkınlıkla.

"Bir keresinde ben çok sinirli olduğumda Briella bunu hissetmiş, benim için korktuğundan salya sümük yanıma gelmişti," dedi gülerken. "O çakalı normalde ömrün boyunca ağlarken göremezsin." Söylediği şey beni gülümsetirken elini omzumdan çekti. "Ağlarken görürsen ona bir kaşık bal ver, tilkiler sever balı." Alayla söylediği cümle beni güldürdü.

Kapının arkasından gelen sesle ikimiz de kapıya baktık.

"Seni duyuyorum aptal gardiyan."

Bu beni içten bir şekilde güldürürken kendimi biraz daha iyi hissetmiştim.

"Briella," diye seslendi Endymion. "Onun kuyruğunu kopar."

Bu cümlesinden sonra bir hırıltı duydum, ardından birkaç patırtı kopmuştu. Sanırım Briella onu gerçekten kovalıyordu...

"Hadi," deyip ellerini dizlerine bastırdı, doğrulup yataktan kalktı. "Çözmemiz gereken bir mesele var. Kafan da dağılır." Parmaklarını siyah saçlarının arasında gezdirirken duvardaki tabloya bakıyordu. "Abinle de tanışmalıyım. Anladığım kadarıyla şehri birbirine katmadan önce ona güven vermek gerekiyor." Arkasını dönüp odadan çıkacakken mırıldandığını duydum. "İnsanları bir şeylere inandırmaya çalışmak beni çok yoruyor."

Başımı iki yana sallarken güldüm. İyi birine benziyordu. Sert yapısı beni ilk başta biraz ürkütmüştü ama hiç de öyle değil gibiydi... En azından şu an için anladığım buydu.

Ben de onun arkasından odadan çıktım. Çıkmadan önce bir süre odayı izledim. Belki çok ağlamıştım, belki kalbimde ağrı olmuştu ama onu tekrar hissetmek iyi gelmişti. Kapıyı kilitleyip anahtarı cebime sıkıştırdım. Hâlâ kızarık olduğuna emin olduğum gözlerimi ellerimle yelpazelemeye başladım, Ashton'ın beni böyle görmesini istemiyordum. Aslında o

odayı onun da görmesini istiyordum, bunu aklıma not ederken dar merdivenlerden inip koridora girdim.

Büyük merdivenlerden inmek üzere olan abim, omzunun üzerinden bana baktı. Ona gülümsediğimde yanaklarım gerilmiş, acımıştı. Benim yanına gelmemi bekledi, beraber merdivenleri indik. Gözleri sık sık yüzüme kayıyordu. Yüzümün neden kızarık olduğunu biliyor ama bir şey soramıyordu. Bazen o da, benim onu sıkıştırmak istemediğim gibi beni sıkıştırmak istemiyordu. Yine de endişesini belli ederdi. Yavaşça koluna girdiğim sırada salona yönelmiştik. Diğer eliyle kolumu okşadı, yanımda olması her zamanki gibi iyi hissettirmişti.

Salona girdiğimizde diğerlerini kahverengi deri koltuklarda otururken bulduk. Briella haricindeki iki adamın gözleri bize döndü, Briella kitaplıktaki kitaplara bakıyordu. Ashton sorgulayıcı bir şekilde hepsini süzdü, ardından bana döndü. Omzumu silkerken geniş koltuğa oturdum, abim de yanıma oturmuştu.

Endymion öne doğru eğilip elini uzatırken abime bakıyordu. "Ben Endymion, kardeşin gibi bir gardiyanım," dediğinde abim sessizce ona uzanan ele baktı. Birkaç saniye sonra sakince uzanıp elini sıktı.

"Adımı biliyorsundur, kardeşimi tanıdığına göre," dedi aynı sakinlikle.

"Evet, Ashton," dedi başını sallarken. Bacağını diğer bacağının üzerine attıktan sonra kolunu koltuğun sırt kısmına uzattı. "Ama ondan öğrenmedim. Annen bahsetmişti. Ve evet, anneni tanıyorum," dedikten sonra gözlerini bileğini saran gümüş, ince künyeye dikti.

"Her neyse," dedi Ashton. "Siz neden buradasınız?"

"Astrid'in benim kaldığım şatoda kalması gerekiyor," dediği sırada abim dudaklarını aralayıp öne doğru eğildi, Endymion elini kaldırdı. "Evet, biliyorum, istemiyorsun." Bir an bu sinir bozucu tavrına kaşlarımı çattım. Niyeti abimi kışkırtmak mıydı? "Çocuk değilsin, Ashton. Benimle aynı yaşta olduğunu hatırlıyorum. Kardeşinin korunmaya ihtiyaç duyduğunu

düşünüyor olabilirsin, kim ne derse desin yine aynı şekilde düşüneceksindir." Derin bir nefes aldığı sırada abim dikkatle karşısındaki adama bakıyordu. "Haksızsın diyemem, bir kardeşim yok ama olsaydı senin gibi, hatta senden daha korumacı biri olabilirdim. Ama ona bir fırsat vermelisin."

"Ne fırsatı?" diye sordu ama Endymion'ın neden bahsettiğini bildiğine emindim.

"O şato Antares'in kalbi. Aynı zamanda gardiyanların da evi. Bu evrenler var olduğundan bu yana böyle," deyip gümüş gibi parıldayan gözlerini abimin gözlerine dikti. "Kardeşinin de evi orası. Orada yaşayıp görevini yerine getirmeli. Oradayken her şeye daha net hâkim olacaktır."

"Annem orada yaşamak istememiş ve yaşamamış da," diyerek meydan okuduğunda, Endymion'ın dudakları yukarı kıvrıldı.

"Annen de ilk geldiğinde orada yaşıyordu," dedi, bunu duymak gözlerimi kısmama neden oldu. "Bir süre sonra oradan ayrıldı. Ayrılmak isteme sebebi geçerli olmasaydı onu orada zorla da tutabilirlerdi."

"Neden ayrılmak istedi?" diye sorarak araya girdim. Endymion omuz silkerek sırtını koltuğa bastırdı.

"Eğer kardeşim gelmek istemezse zorla götürebileceğinizi mi söylemek istiyorsun?" Ashton'ın sesi gergin çıkmıştı.

"Asla," dedi Endymion, elini kaldırıp yavaşça sallamıştı. "En azından ben yapmam. Üstelik kardeşin de bunu istiyor."

Ashton'ın başı hızla bana doğru döndü, ben hâlâ karşımdaki adama bakıyordum. Kaşlarımı çattım, bana zorunda olduğumu hatırlatır gibi bakıyordu.

"Abimin tehlikede olmasını istemem," dedim sertçe. "Benim onun yanında kalmam, kötü enerjileri onun üzerine de çekmem demek. Bunu söylemiştiniz."

Endymion başını sallarken kurnazca gülümsedi, gözlerimi kıstım. "Kardeşini görmek istersen hayvanı seni getirir," deyince Noris bir hırıltı çıkardı. "Tamam, sakin ol..."

"Hem ben de hep gelirim," dedim abime dönerek. "Seni görmezsem kendimi rahat hissetmem."

Ashton hâlâ gergin görünüyordu, bu fikri sevmemişti ama bir yandan da mantıklı bulduğunu görebiliyordum. Yanımda oturan Briella yerinde kıpırdandı. "Merhaba yakışıklı, ben Briella," deyip çapkın bir gülümsemeyle abime baktı. Abim çatık kaşlarla ona bakarken Endymion göz devirmişti.

"Korkma, seni yemez. Tercihi bizden yana değil," dediğinde şaşırarak yanımdaki kadına baktım. Yemek tercihi mi? Briella yüzünü buruşturarak arkadaşma bakmıştı.

Briella, "Koruyucun olmasaydım senden iğreniyor olurdum," dediğinde kıkırdadım. Ondan aldığım bu enerjiyi onu ilk gördüğümde de sevmiştim.

"Ne kadar da şanslıyım..." Endymion gıcık bir sırıtışla Briella'ya baktı. "Bu kızıl kuyruğun Astrid'in koruyucusu olduğu gibi Briella da benimle. Gerçi koruyucu demek biraz saçma, günün yarısını horultularıyla geçiriyorum."

"Ne?" Briella tehditkâr bir şekilde öne doğru eğilerek Endymion'a baktı. "Senelerim senin götünü toplamakla geçti. Ben olmasam kim toplayacak senin arkanı? Nankör adam."

"Ben miyim nankör?" derken tek kaşını kaldırdı. "Efendinle bu şekilde konuştuğun için seni cezalandırmalıyım, Briella."

"Lütfen cezalandırmayın, Efendi Endymion," dedi Briella ellerini birleştirip alaycı bir tavırla ona bakarken.

"Artık konumuza dönsek mi?" Noris ciddi bir ifadeyle ikisine bakıyordu. "Halletmemiz gereken iki sinirli ruh var," dediğinde bir anda herkes ciddi bir tavır takınmıştı. "İlk gün şehrin batısında ceset bulundu. Doğuya, yani bizim olduğumuz yere doğru geliyor olmalılar. İkinci gece bulunan ölüler merkeze yakındı."

"Onları nasıl yakalayacağız ki? Ya bizim de bedenimize girmeye çalışırlarsa?" diye sorduğumda Noris güven veren bir gülümsemeyle bana baktı.

"Merak etme, sana bir şey olmayacak," dedi, ardından diğer gardiyana baktı. "Çakal ve ben onları mağaraya çekece-

ğiz. Hızlı koştuğumuzu biliyorsun. O sırada sizin mağarada bekliyor olmanız gerekiyor."

"Astrid formaliteden orada olsa yeter," deyip bana baktı Endymion. "O mağara, giriş sana ait. Orada olman şart."

"Öylece duracak mıyım?" dedim, içten içe onlara bir faydam dokunsun istiyordum.

"O duvar sürekli orada, sadece sen göremiyorsun. Normal insanlar da tutulma haricinde göremezler, ilk tutulmandan sonra sen de her an görebileceksin," dediğinde başımı salladım. "Noris sana bir yüzük verecek, bu sizin yüzüğünüz, onu parmağından çıkarma."

"Öylece duracak mıyım?" diye sorumu tekrarladığımda derin bir nefes aldı.

"Senin orada olman duvarın arkasındakileri de korkutacaktır," dedi. "Kaçakları evine yollarken diğerlerini de zapt etmek gerek. Noris da yardımcı olacak."

Gözlerimi Noris'a çevirdim. Onun için çok tehlikeli olacaktı. Tek başına bunu yapacak olması beni endişelendiriyordu. Keşke ona yardım edebilmemin bir yolu olsaydı. Gözlerini bana diktiğini fark ettim. Gözlerinden gözlerime uzanan o ipi yine hissediyordum. Bana yavaşça gülümsedi.

"Sorun yok, üstesinden gelirim," derken bakışlarını yüzümden ayırmamıştı.

Endymion ellerini dizlerine bastırdıktan sonra oturduğu koltuktan kalktı. "Gece yarısı olmadan onu getir. Biz mağaraya giderken size düşen görevi tamamlarsınız," deyip Briella'ya baktı. "Biz de Castor'a açılan köprüyü son kez kontrol edelim."

Briella başını sallayıp ayaklandı, ardından birlikte kaleden ayrıldılar. Biz de koltukta oturmaya devam ettik. Her birimizin üzerinde ayrı bir gerginlik vardı. Bir süre orada oturduktan sonra birlikte akşam yemeği yemiştik. Yemek sessiz geçmişti, arada bir Noris bir şeyler söyleyerek ortamı yumuşatmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı.

Yemekten sonra herkes odalarına çekildi. Odama döndüğümde Holly de oradaydı. Gideceğimizi biliyordu. Aslında onun birçok şeyi bildiğinin farkındaydım. Giderken giymem için bir ceket bırakmış, serin olabileceğini söylemişti. Şimdi ise yatakta boylu boyunca uzanıyordum. Şehrin üzerine karanlık çökmüş, insanlar evlerine çekilmişti.

Acaba arkadaşlarım şu an ne yapıyorlardı? Benden bir haber alamamak onları da endişelendirmiş olmalıydı. Yoksa gemidekiler gibi beni unutmuşlar mıydı? Bu düşüncenin kalbimi kırdığını hissettim. Hiç var olmamışım gibi hayatlarına devam ettiklerini bilmek istemezdim. Ama ortadan kaybolduğumu düşünüp endişelenmelerindense bu şekilde olması bana daha mantıklı geliyordu. Gerçi böyle bir durumda annem de unutulmuş olurdu. Hatırladığım kadarıyla çocukluk arkadaşları vardı.

Uzandığım yataktan doğrulup Holly'nin benim için bıraktığı ceketi giydim. Daha sonra kapıyı açıp geniş terasa çıktım. Hava ılıktı, şehirdeki ışıklar da etrafı kasvetli gösterecek kadar loştu. Başımı geriye doğru atıp gökyüzüne baktım, derin bir nefes aldım. Gökyüzünde hareket eden gri bulutlar vardı, ay bir gümüş gibi parıldıyordu. Yeşil gözlerim şatoya doğru kaydı. İlk gördüğüm günkü kadar parlak ve güzeldi. Gökyüzünde parlayan o kırmızı yıldıza benziyordu.

Sanki gözlerim bir büyütecin arkasına geçmiş gibi görüntüm büyüdü. Bu bir an korkmama neden olsa da gözlerimin önüne serilen görüntüyle duraksadım. Büyük pencerenin önünde duruyordu. Bakışları dalgmdı, şehri izliyor gibiydi. Derin bir nefesi içine çekerken yükselen göğsünü gördüm. Elini yavaşça göğsünün üzerine bastırdı. Dikkat kesilmiş bir şekilde ona bakarken gözleri benim olduğum yere doğru döndü. İrkilerek bir adım geri çekildim, görüşüm eski hâline dönerken hâlâ şatoya bakıyordum. Gözlerim nerede durması gerektiğini biliyordu. Yüzü hâlâ gözlerimin önündeymiş gibi aynı noktaya bakmaya devam ediyordum. Sonra o noktada bir ışık parladı. Gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim, bir

süre sonra o ışık sönmüştü. Bu nasıl olmuştu? Başımı iki yana sallayarak kafamı toparlamaya çalıştım, dikkatimin dağılmaması gerektiğini biliyordum ama engel olamıyordum.

Kollarımı bedenime sarıp odaya döndüğüm sırada Noris da odama girdi. "Kapıyı tıklatıp seslendim ama cevap gelmeyince merak ettim," dediğinde başımı salladım.

"Sorun değil, biraz hava alıyordum," deyip yatağın kenarına oturdum. "Gidiyor muyuz?"

"Evet, seni almak için geldim," dedi, sakince başımı salladım. "Endişelenme, ben seni korumak için varım."

"Öyle söyleme," dedim durgun bir sesle. "Sanki benim için var edilmişsin, tek amacın benmişim gibi konuşman bana kendimi rahat hissettirmek yerine beni üzüyor."

"Amacım seni üzmek değildi, üzgünüm," dediğinde yüzüne baktım. Normalde esip gürlerken bana bu şekilde uysal yaklaşması bazen sinir bozucu oluyordu.

"Arkadaş olabiliriz, hem bu şekilde hissetmem," dedim, usulca bana yaklaştı.

"Elbette arkadaş olabiliriz ama senin için burada olduğumu anlamalısın." Kaşlarımı çatarak gözlerine baktım. "Ben senin bir parçan olmasaydım, şu an iki ayağımın üzerinde duruyor olamazdım, Astrid. Normalde seninle bu şekilde konuşmam bile doğru değil ama resmî konuşarak seni uzaklaştırmak istemem."

"Böyle iyi," dedim sadece.

"Senin için var olmadım, sen doğduğunda ben zaten vardım," diye fısıldadı, fısıltısı her seferinde kulağa yatıştırıcı geliyordu. "Sadece senin koruyucun olarak sana bağlandım. Bu senin doğduğun günden bu yana böyle." Başını yavaşça yere eğip kaldırdığında homurdandım ama buna aldırış etmedi. "Hadi gidelim." Sonra aklıma bir şey gelmiş gibi durdu. Cebinden çıkardığı yüzüğü bana uzattı. "Bu senin."

Bu yüzüğün aynısından onda da olduğunu biliyordum. O gün şatoya gitmeden önce taktığını görmüştüm. Yüzüğü parmağıma geçirdim. İlk başta yüzük derime yapışıyormuş

gibi parmağımı sıktı, acıyla inledim. Sonrasında ise eski şeklini aldı, acı kaybolmuştu. Kaybolan acının ardından bedenime yüklenen enerjiyle kendimi son birkaç gündür, hatta son birkaç yıldır olmadığım kadar iyi hissetmiştim.

Daha fazla konuşmadan birlikte yola çıktık. Yol boyunca bana dikkatli olmam gerektiğini, o gelene kadar beni koruyacak birinin yanımda olacağını söyleyip durdu. Endişelenmesi gereken kendiyken bana bu şekilde yaklaşması beni geriyordu. Biraz da kendi için endişelense olmaz mıydı? Ben onun için yeterince endişeleniyordum. Birkaç gündür tanıdığım bir adam için böyle endişelenmem artık bana saçma gelmiyordu. Bağ konusunda doğru söylediğini zaten hissediyordum.

Şatoya giden merdivenlere yaklaşmıştık. Merdivenlerin yakınında dikilen iki beden vardı. Bu iki bedeni tanıyordum, bu yüzden korkmamıştım. Biz onlara yaklaştıkça onların da odak noktası biz olmuştuk. Bir beden ayakta güçlü bir görüntü çizerken diğeri kendi bedenindeydi. Çakal, gözlerini yüzüme dikip tuhaf bir hırıltı çıkardı.

"Sanırım bu görüntüye alıştım," deyip gülerken gözlerimi Noris'a çevirdim. Gülüşüm yüzümde dondu. Gözlerim büyürken korkuyla birkaç adım geriledim. "Noris?"

Kızıl gözlerini yüzüme dikmiş olan tilki, kısık bir kıkırtı çıkardı. Onu ilk kez böyle görüyordum ve bunu aniden görmüş olmak birazdan kalp krizi geçirmeme neden olabilirdi. Küçük bedeniyle bana doğru yaklaşınca istemsizce bir iki adım daha geriledim. Bu onun duraksamasına neden olmuştu. Öylece durup bana bakarken birinin bize yaklaştığını hissettim.

"Normal davran," dedi. "Kendi bedenlerindeyken daha hassas oluyorlar."

Endymion'ın söyledikleriyle sertçe yutkundum, böyle davranmam onu üzmüş müydü? O koca adamın nasıl böyle sevimli göründüğünü anlayamıyordum. Kızıl gözlerine bakarken diz çöktüm. Beni anlamış gibi tekrar bana yaklaştı. Siyah, küçük burnunu avucuma sürttüğünde yavaşça güldüm. Benim rahatladığımı anlamıştı, o da rahatlamış görünüyordu.

"Bu şekilde onları daha rahat bulurlar," dedi Endymion. "Onları bulduktan sonra tekrar insan olacaklar. Ruhlar insan bedeni arıyor." Başımı sallarken kızıl tilkinin tüylerini okşadım, dokunmak beni korkutmamış, aksine iyi hissettirmişti. Endymion'ın gözleri parmağımdaki yüzüğe kaydı. "Artık gidelim, geç kalmamalıyız." Briella ve Noris'a bakıp elini kaldırdı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz, sizi mağarada bekliyor olacağız."

İkisi de farklı sesler çıkardıktan sonra aniden koşarak bizden uzaklaşmaya başladılar. Biz de vakit kaybetmeden yolumuza devam ettik. Oraya nasıl gideceğimizi bilmiyordum. Buraya ilk geldiğimde bayılmıştım, oradan nasıl kaleye gittiğimizi hatırlamıyordum. Şimdi ise sakince Endymion'ı takip ediyordum. Bakışları temkinliydi, sürekli etrafı kontrol ediyordu. Onun bu tedbirli hâli beni de tedirgin ettiğinden ben de sürekli etrafıma bakıyordum.

"Alışıyor gibisin," dedi önünden geçtiğimiz dar, karanlık sokağa bakarken.

"Başka şansım olmadığını anladım," dedim, bu kabulleniş sesime de yansıdı.

"O kadar da kötü değil ha?" deyip güldü, göz ucuyla ona baktım.

"Henüz hiçbir şey görmedim." Gözlerini bana çevirdiği sırada ağaçların arasından bir yokuşu tırmanmaya başlamıştık.

"Sandığın kadar kötü bir durumda değilsin, Astrid," dedi, haklıydı sanırım. "Üstelik kan bağın olan tek insan da yanında."

"Evet, bu konuda yalan söyleyemem," dediğim sırada nefesim sıklaşmıştı. Yokuşu çıkmak bana ne kadar zor geliyorsa, Endymion için o kadar kolay görünüyordu. "O benim yanımda diye bu kadar iyi durumdayım. Onsuz şu an kendimi korkudan bir odaya kilitlemiş olabilirdim."

Söylediğim şey onu güldürdü. "Seni o odadan çıkarmak zorunda kalırdım," dediği sırada bir tümseğe çıktı ve elini bana uzattı. Yanağımın içini ısırırken uzattığı elini tuttum, beni kolayca yukarı çekmişti. Düz, karanlık bir yola çıktık.

Pek ışık olmadığından etrafımda neler olduğunu göremiyordum ama ağaçların hışırtısını duyabiliyordum.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum, böyle bir soru beklemediğini yüzündeki ifadeden anlamıştım. Bu karanlık yolda sessizce yürümek beni daha da geriyordu.

"Yirmi beş," dedi, kısık sesle konuşmuştu. Neden öyle konuştuğunu anlamasam da ona ayak uydurdum.

"Abimle yaşıt olduğunuzu söylemiştin, doğru," dedim onun gibi kısık bir sesle. Ona ayak uydurmam onu tekrar güldürmüştü. "Kaç yıldır gardiyanlık yapıyorsun peki?"

"Beş altı sene oldu sanırım," dediği sırada tekrar bir yokuşa yönelmiştik. Siyah toprak ıslaktı sanırım, botlarım biraz kayıyordu.

"Annem öleli iki sene oldu, Noris tek başına zorlanmış olmalı." Ayağım aniden kayınca sendeledim, Endymion kolumdan tutarak düşmemi engelledi.

"Dikkat et," derken fısıldamıştı, ben dengemi toparlayınca geri çekildi. "Annenin ölümünden sonraki üç tutulmayı tek başına kontrol etti. Sanırım seni buraya getirmek onu biraz zorladı. Sen de biraz inatçı çıktın." Gülerken ellerimi birbirine sürttüm, biraz serindi. "Dördüncü tutulmada geldin."

"Annemin ardından toparlanmam biraz zor oldu," diye fısıldadığımda anlayışla başını salladı. Başımı kaldırdığımda mağaranın girişini görebilmiştim. "Ama söylediği birkaç cümle hep kafamda dönüp durdu. Biraz toparlandığımda ise ipin ucunu tuttum, sonra da gözümü burada açtım."

"Regina, zeki bir kadındı. Sana ipuçları bırakmış olmalı," dedi, bu doğruydu. Sadece benim anlamam biraz zaman almıştı. "Geldik."

Kalın, kurumuş ağacın yanından geçtikten sonra mağaranın içine girmiştik. Buraya ilk geldiğim anı hatırladım. Taşların arasındaki çatlaklardan lavlar akmaya devam ediyordu. Karanlık mağarada bir süre yürüdükten sonra o gizli uçurumun başına geldik. Endymion elini kaldırıp bir şeye dokunur gibi parmaklarını oynattı.

"Duvar burada," deyince gözlerimi parmaklarına diktim. "Senin geldiğini hissetmiş olmalı, titreşiyor."

"Beni tanıyor," dedim fısıltıyla. Yine o fısıltı ve çatırtıları duydum ama ilk duyduğum anlardakinden daha kısıktı. "Duvarlara yaklaştığımda sesler, fısıltılar duydum. En çok da o köprüdeyken. Beni mi çağırıyordu?"

"Hayır," dedi, elini indirip bana döndü. "Duyduğun sesler o karanlıkta yaşayanların sesleri. Tıpkı şu an peşinde olduğumuz ruhlar gibi. O ruhları tam olarak göremeyeceksin ama onların da seslerini duyacaksın."

"Sen de duyuyor musun?" diye sordum, sesler rahatsız ediciydi.

"Tutulma ânında daha zor oluyor o seslerle baş etmek." Nedense bu cümlesi beni korkutmuştu. Ben ilk duyduğumda bile korkudan ölecektim, daha fazlasıyla nasıl baş edecektim?

"Neden o karanlıkta ruhlar var? Onlar kim?" Sorum karşısında sessizce yüzüme baktı. Bir cevap vermemesi canımı sıksa da üstelememiştim, elbet öğrenirdim.

Yaklaşık on beş dakika kadar orada oyalandık. Mağaranın içine dolan ulumaya benzer seslerle gözlerimi hızla Endymion'a çevirdim. O da bana baktı, ardından hızlı adımlarla mağaranın girişine ilerledi. Onları beklediğimiz sırada benden istediği şeyleri söylemişti. Bu kayanın arkasında sessizce durmamı, görünmememi istemişti. Hafifçe kafamı uzatıp mağaranın girişine bakmaya çalıştım. Endymion girişin kenarında gizlenmişti, karanlıkta onu tam göremiyordum ama gözleri karanlıkta parlayan bir çift gri inciydi.

Mağaranın içi aniden rüzgârla doldu, kayanın arkasına iyice sokulup gizlendim. Saçlarımın uçuşmaması için onları avucumun içinde toplamıştım. Kayanın diğer kenarındaki küçük delikten bakmaya çalıştım. Tam o anda çakal ve tilki hızla koşarak içeri girdi. Çakal bir an kayarak durdu ama tilki koşmaya devam ediyordu, koşarken tuhaf sesler çıkarıyordu, o an, onun bir şeyi kovaladığını anladım.

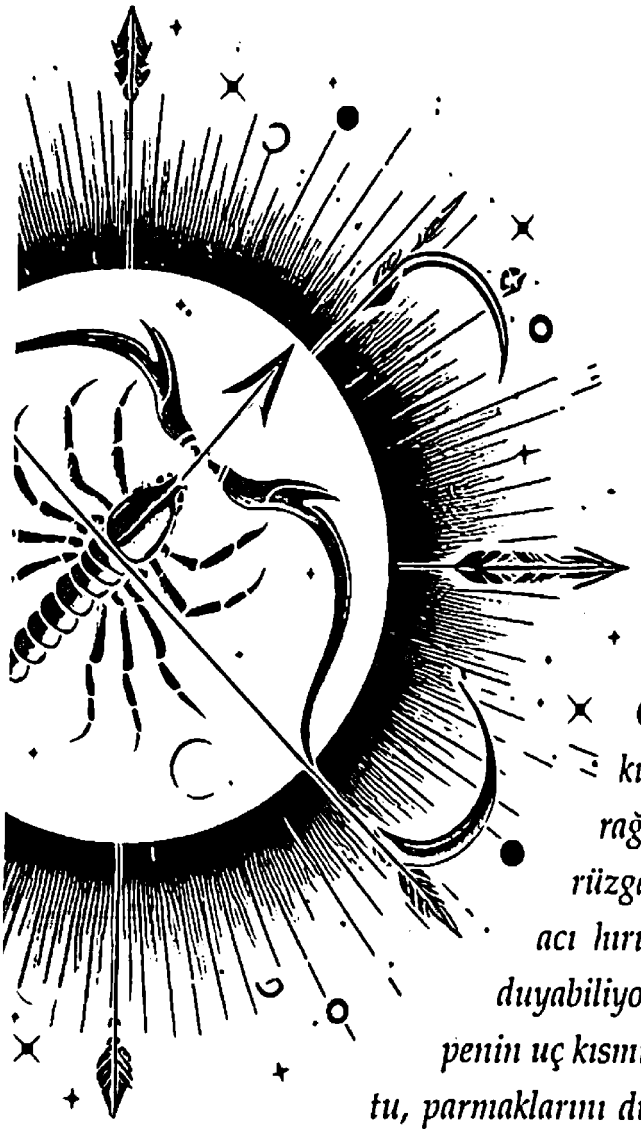
İrileşmiş gözlerle yavaşça olduğum yerde kaydım. Diğer uçtan duvarın olduğu kısma baktım. Siyah, silik bir silüet çok hızlı bir şekilde duvara doğru hareket ediyordu. Uçurumun başında ikisi de gözden kayboldu, görünmez bir duvardan geçer gibiydiler ve tilki geçerken duvar bir saniyeliğine görünür gibi oldu. Nefesimi tutmuş şekilde oraya bakıyordum. Çakalın çığlığa benzer hırıltılarını duyuyordum.

"Diğeri kaldı!" diye bağırdı Endymion. Mağaranın içinde kopan patırtılar korkarak yerime sinmeme neden olurken tilki, duvardan atlayarak geri döndü.

Bir anda ortama büyük bir sessizlik çöktü. Üzerinde oturduğum nemli toprak ısınmaya başlamıştı. Gözlerimi bacaklarıma indirdim. Beyaz pantolonum siyah toprak lekeleriyle doluydu. Duvardan ve köprüden gelen, fısıltılara benzer bir ses duydum. Bu sesin tek farkı tek bir kişiye aitmiş gibi olmasıydı. Saçlarımın arasında nefese benzer bir şey hissettim. Gözlerim irice açılırken aniden arkama döndüm.

Çıplak bileğimde hissettiğim acıyla dudaklarımın arasından çıkan çığlık mağarada yankılandı. Sanki biri kolumu tutup çekiyor, tuttuğu yer ateşle dağlanıyordu. Sürünerek geri çekilmeye çalıştığım sırada biri beni belimden tutup hızla geri çekti. Bir başka bedenin de önümden geçtiğini gördüm. Kolumda hissettiğim acı bedenimin titremesine neden oluyordu. Belimi tutan kişi beni kucaklayıp kendine çekerken bileğimdeki acı koluma doğru yayılmaya başladı. Başım omzuna çarptı, odağını kaybedip tutarsızca hareket eden gözlerle mağaranın nemli tavanına bakıyordum. İçeride hırıltılar ve bağırışlar vardı. Kucağında olduğum beden hızla hareket ediyor, acıdan titreyen bedenim daha da sallanıyordu.

"Dayanabilirsin," dediğini duydum. Gözlerim kapanmadan önce duyduğum iki farklı ses vardı. Biri bir tilkinin acı hırıltılarıyken diğeri yine onun sesiydi. "Sakin kalmaya çalış. Dayanabilirsin. Dayan lütfen."

5. Başarısız Plan

Ormandaki kurumuş ağaçların kuru dalları bir bir kırılarak toprağa dökülüyordu. Genç adam bir rüzgâr gibi koşarken arkasından acı acı hırıltılar çıkararak koşan tilkiyi de duyabiliyordu. Mağaranın bulunduğu tepenin uç kısmına ulaştığında kızı daha sıkı tuttu, parmaklarını dudaklarına yaslayıp gür bir ıslık çaldı. Islık, koca şehrin üzerinde dalga dalga yayıldı. Daha sonra gökyüzünü yaran kartalın çığlıkları duyuldu. Kucağında baygın hâlde yatan kadınla dimdik ayakta dikilirken sırtı acıyordu. Sırtını incittiğini hatırlamıyordu oysa. Tilkinin ormana yayılan sesine dikkat kesildi. Nereye gideceğini biliyor gibi hızla ormanın içinde kaybolmuştu.

Dev kartal, kanatlarıyla rüzgârı da taşımıştı. Siyah toprağın üzerine pençelerini geçirerek durduğunda, adam aceleyle kucağındaki kızla birlikte kartalın sırtına oturdu. Kartal büyük kanatlarını açtı ve daha fazla beklemeden tepeden aşağıya süzüldü. Genç adam elini kartalın boynuna bastırırken bir yandan da kızı sıkıca tutuyordu. Bileğindeki yanığı görmüştü. Aslında yeterince tedbirli davranmışlardı, iki ruhun da o duvara doğru gittiğinden eminlerdi. Bir anlık dikkatsizlikleri genç kadını tehlikeye atmalarına neden olmuştu.

İçinde büyüyen öfkeyle kaşlarını çattığı sırada şatoya yaklaştıklarını gördü. Gri gözlerini kadının solgun yüzüne indirdi, acıdan olsa gerek yüzünü buruşturup duruyordu.

Kartal büyük binanın terasına doğru inişe geçtiği sırada terasta bekleyen dostuna baktı, onun yüzünü böyle endişeli görmeyeli uzun zaman olmuştu, sanırım kucağında hâlsizce uzanan gardiyana karşı sempati beslemişti. Genç adam kadının başını omzuna sabitlediği sırada kartal terasa inip yavaş hareketlerle durdu. Adam beklemeden kartalın sırtından inmişti, genişleyen yanığı görebiliyordu.

"Noris onu getirmeye gitti. Biliyorsun; o çok hızlıdır, hemen onu alıp gelir," derken genç kadının sözlerini bir bıçak gibi kesti adam. "Kapıyı aç, Briella."

Kadın hızla koşup kapıyı açtı, adam kucağındaki kadınla birlikte içeri girdi. Girdikleri odadaki geniş yatağa kadını bırakırken şakaklarından ter akıyordu. Şimdilik burada yatabilirdi kadın, onu bu hâldeyken daha fazla sürükleyemezdi. Yatakta yatan kadının yataktan sarkan yaralı bileğini yavaşça kavrayıp yatağın üzerine koydu. Yanık dirseklerine kadar uzanmıştı. Eğer biraz daha gecikselerdi, o ruh kadının sadece kolunu değil bütün bedenini kömüre çevirebilirdi. Henüz gardiyanlığı tamamlanmamıştı, normal bir insandan farksızdı.

"O iyi," diye fısıldadı yanındaki kadın. "Daha iyi olacak."

"Öyle olsa iyi olur," dedi adam, sesi yaşadığı şehrin aksine soğuktu. Gözlerini kadının kabarmış derisinden ayıramıyordu. "Kızıl kuyruk acele etse iyi eder."

"Hızlıdır o, gelir hemen." Genç adam gözlerini arkadaşına çevirdi. Ona bir yardımcı, bir hizmetkâr ya da bir koruyucu gözüyle bakmıyordu. Uzun zamandır onu arkadaşı olarak görüyordu. Arkadaşını bu şekilde korkarken görmek alışık olduğu bir şey değildi. Derin bir nefes aldığında neden tedirgin olduğunu bilmediği göğsü havalandı. Elini arkadaşının başının üzerine koyup yavaşça okşadı.

"Sakin ol, çakal kız." Kadın, siyah gözlerini ruh bağı olan adama çevirdi. Ona sakin olmasını söylediği hâlde adamın da sakin görünmediğinin farkındaydı.

Bir süre iki arkadaş orada dikilerek yatakta uzanan kadını izlediler. Koridorda duydukları hırıltı, onları sessizliğin içinden çıkardı. Odanın kapısı gürültüyle açıldı. Beline kumaş sarmaya çalışan çıplak adam içeri girerken gözleri korkuyla parlıyordu. Korku o adamın bütün bedenine yayılmıştı, titriyordu. Durmadan koşmuştu, kendine durmak için zaman tanımamıştı. En son ne zaman bu kadar koştuğunu hatırlamıyordu. Yine koşarak odaya girmiş, yatakta uzanan kadının yanına gitmişti. Onun arkasından odaya giren biri daha vardı. Diğer iki arkadaş giren kadına baktılar. Kadın yavaşça onlara yaklaşırken elinde deri bir çanta tutuyordu.

"Daha iyi bir durumdayken karşılaşmak isterdim," dedi kadın, ardından ne yapacağının bilincinde olarak, yatakta uzanan, ona yabancı olan kadının yanına yaklaştı.

Sanki her uyuduğumda bir karanlıktaydım. Sadece karanlık, boşluk. Bütün uykum boyunca o boşlukta bekliyordum.

Yine o boşluktaydım, tek fark hissettiğim acıydı. Karanlığın içinde yankılanan sesler duydum. Beni tanıyorlar mıydı? Çünkü adımı seslenip duruyorlardı. Hissettiğim acı katlandı, bir süre o acıyla baş başa kaldım, ardından yavaşça yok oldu. Acı yok olurken gözlerimi kapatmadan önceki birkaç saat hızla gözlerimin önünden geçti ve göz kapaklarım aniden açıldı. Duyduğum sesler kesilmişti. Hâlâ o boşlukta olabilir miydim?

"Daha iyisin." Kulaklarıma dolan kadm sesini hafızamın süzgecinden geçirdim, daha önce duymadığım bir sesti. "Beni duyabiliyorsun değil mi?"

Dudaklarımı araladım, sesim boğazımda düğümlenmişti. Yavaşça öksürürken doğrulmaya çalıştım ama bileğimi büktüğüm anda hissettiğim acıyla inleyerek başımı yastığa bastırdım.

"Kendini zorlama," dedi kadın. "Normal bir yanık değil bu."

"Bunu az önce fark ettim," derken gülmeye çalışmıştım ama başaramadım.

"Ben aşağıdaki koca adamlara haber vereyim," dediği sırada bulanık gören gözlerimi ona çevirdim. "Birkaç saattir birbirlerini yiyerek sakinleşmeye çalışıyorlardı."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bana sen yardım etmiş olmalısın."

"Önemi yok," dedi, elini salladıktan sonra deri bir çantanın içine soktuğunu gördüm. "İşim şifacılık değil ama yeteneklerimi de köreltmek istemem, hiçbir konuda."

Ona baktım, yüzünde alaycı bir ifadeyle çantasını karıştırmaya devam ediyordu. Onda ilk dikkatimi çeken şey saçları olmuştu. Saçlarının bir yarısı kan kırmızısıyken diğer yarısı simsiyahtı. Kaşlarına kadar uzanan kâkülleri vardı, yüzü küçüktü. Kalkık burnunun ucu küçük bir topa benziyordu. Bana doğru döndü, gözlerinin rengini daha net görmüştüm. Abim gibi ela gözlere sahipti fakat onun yeşili daha baskın görünüyordu. Onu incelediğimi fark etmiş olmalı ki kaşlarını kaldırdı. Bu kadar dikkatli incelemek utanmama neden olmuştu.

"Evet, daha önce tanışmadık," diyerek yanıma sokuldu. "Ben Ursula. Endymion ve senin gibi bir gardiyanım."

Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlıkla ona baktım. "Doktor olan bir gardiyan mı?"

Omuz silkip arkasını döndü, deri çantayı eline aldı. "Dedim ya, şifacı ya da doktor değilim. Sadece yeteneklerimi yeri geldiğinde kullanıyorum. Neyse, ben diğerlerine haber vereyim. Yakında tekrar görüşeceğimize nedense eminim."

Bana göz kırptıktan sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi. Deri, vücudunu saran bir tulum giymişti, uzun kolluydu. Ayaklarında da kalın tabanlı botlar vardı. Uzun saçları sırtına çarpacak şekilde başını hızla hareket ettirip bana baktı. Kısa bir an beni dikkatle inceledi ve ardmdan odadan çıktı. Garip bir andı.

Yanaklarımın içini şişirirken sırtımı güçlükle yatak başlığına yasladım. Tuttuğum nefesi dışarı verip sargılı bileğime

baktım. Tenimin görünen yerlerinde yeşil lekeler vardı. Galiba o kadm yaraya bir şeyler sürmüştü. Ama neden sargı dirseklerime kadar uzanmıştı? Sadece bileğimin yandığını hatırlıyordum.

Kapı gürültüyle açılınca irkilerek kapıya baktım. Noris kireç gibi bir yüzle bana doğru gelirken Endymion ve Briella da arkasından girmişti. Ashton neredeydi?

"Dokuz kuyruğum varsa sekizini bir kertenkelenin korktuğunda kuyruğunu düşürdüğü gibi düşürmüş olabilirim," dedi Noris yanıma otururken. Söylediği şey beni güldürmüştü. "Maalesef tek kuyruğum var, düşürmemek için çok çaba sarf ettim."

"Aptal," dedim gülümserken. Bir an onun da acı çığlıklarını duyduğumu hatırladım, engelleyemediğim bir endişeyle ona baktım. "Sen iyi misin?"

Tam cevap verecekken Briella onu kenara itip yere düşürdü ve az önce oturduğu yere oturdu. "Sadece o an senin hissettiklerini kendi yaşıyormuş gibi hissetti, bir şeyi yok." Ters ters yerde oturan adama baktı. "Ona bir şey olmaz, şu tipe bak."

"Sen çok kırıcı konuşan bir kadınsın," diye homurdandı Noris. Onlar anlamadığım bir hızda didişmeye başladığında gözlerim kenarda duran Endymion'a kaydı. Çatık kaşlarla beni izliyordu. Neden öyle baktığını anlayamamıştım ama şu an buna kafa yormak istemedim.

"Abim nerede? Delirmiş olmalı o hâlimi görünce," dedim, Noris dudaklarını bastırarak bana baktı.

"Abinin haberi yok. Endişelendirmek istemediler," dedi Endymion. "Bu aptallar bu kadar korktuysa abin bilse ne olurdu düşünmek istemiyorum. Şu ikisiyle uğraşmak yeterince zordu."

"Bize diyene bak," dedi Briella homurdanarak fakat Endymion'ın bakışlarını görünce konuşmaya devam etmedi.

"Yine de kaleye dönmediğimi fark edince endişelenmiştir. Bütün gece beni göremedi," diye fısıldadım, sesim üzgün çıkmıştı.

"Şey," diye fısıldadı Noris da. "Aslında üç gece oldu..."

"Ne?" Yaslandığım yerden doğrulurken kolumdaki acı yine kendini belli etmişti. "Gerçekten delirmiştir."

Endymion, "Merak etme, bir işimiz olduğuna onu inandırdım," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sence o buna inanmış mıdır?" Omuz silkerek gözlerini pencereye çevirince sinirle homurdandım. "Hemen onu görmem gerekiyor."

"Biraz iyileş, sen kendini iyi hissettiğinde onu buraya getireceğim," dedi Noris. Gözlerimi kısarak ona baktığımda ellerini kaldırdı. "Nerede kaldığını görüp kendini rahatlatması gerekiyor."

Bıkkınca nefesimi üflerken çakal kız kıkırdıyordu. Bazen o soğuk yüzüne rağmen nasıl sevimli görünebildiğine şaşırıyordum.

Birkaç saat öylece yatakta uzanmıştım. Noris arada gelip kolumdaki sargıyı açıyor, tuhaf bir krem sürüyor ve tekrar temiz bir bandajla sarıyordu. Briella da benim için yiyecek bir şeyler getirmişti. Endymion ise odadan hiç çıkmamış, geniş kanepeye boylu boyunca uzanıp uyuklamıştı. Aslında benimle ilgilenmeleri -Endymion hariç çünkü o uzanmakla meşguldü- hoşuma gitmişti. Oysa beni birkaç gündür tanıyorlardı. Belki Noris koruyucum olduğundan yapıyordu ama Briella yardım etmek zorunda değildi, ki bence Noris da değildi.

İlerleyen saatlerde kolumun ağrısı biraz artmıştı, gözleri her an üzerimde olan Noris yine tam zamanında gelmiş, bana garip kokan bir şey içirmişti. Birkaç yudum içtikten sonra gözlerimi açık tutmam zor olmuştu. Deliksiz bir uykuya yatmıştım. O deliksiz uykum yine rüyasız ve boşlukta geçmişti. Boşluğun benim zihnim olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Tekrar gözlerimi açtığımda ise gün yeni doğuyordu. Bedenim eskisinden daha iyiydi, küçücük bir acı bile hissetmiyordum.

Uykulu gözlerle hâlâ tam aydınlanmamış olan odaya bakındım. Endymion aynı kanepede uzanıyordu, uyuyor gibi

görünüyordu. Örtüyü kenara itip yavaşça yataktan indim. Kirlenmiş kıyafetlerimi hatırladım fakat onlar yerine üzerimde uzun, ipek bir gecelik vardı. Bana ait olmadığını biliyordum, Briella'ya ait olmalıydı. Çıplak ayaklarla sessiz olmaya özen göstererek pencereye doğru yürüdüm. Şatonun çok yakınında, hemen biraz üstünde bulutlar vardı. Güneşin doğuşuyla birlikte sıcak bir renge bürünmüşlerdi. Her ne kadar bu görüntü benim için garip olsa da gülümsememi de sağlıyordu. İnsanın içini huzur dolduran bir görüntüydü. Merak dolu gözlerle bulutlara baktığım sırada arkamda bir tıkırtı duydum.

"Heyecanla bakıyorsun." Bir ara onun uyuma numarası yaptığını, bir insanın bu kadar çok uyuyamayacağını düşünmüştüm ama sesindeki boğukluk yeni uyandığını gösteriyordu.

"Bulutlar çok yakın," dedim omzumun üzerinden ona bakarken.

"Daha sık göreceksin, daha sık gördüğün için de bir süre sonra sıkılacaksın," derken başı önüne eğikti, parmaklarıyla siyah saçlarını karıştırıyordu.

"Bir süre sonra seni görmekten de sıkılacağım o hâlde," deyip burun büktüğümde başını kaldırmadan gözlerini yüzüme dikti.

"Hiç sanmıyorum," dedi, gözleri daha koyu renk görünüyordu. Gözleriyle beni süzüp tekrar gözlerime baktı. "Çok sık burada olmuyorum."

"Bir şeyi merak ediyorum," deyip kalçamı pencerenin kenarına yasladım, tamamen ona doğru döndüm. "Madem bir yerde kalmak için bağ gerekiyor, nasıl oluyor da sen istediğin yerde kalabiliyorsun?"

"Noris sana böyle mi söyledi?" dediğinde kaşlarım çatıldı. "Büyük ihtimalle kaçıp sorun çıkarmaman için söylemiştir."

"Ne konuda yalan söyledi?"

"Evet, şu an gidemezsin, hem bir tutulma yaşamadınız hem de orada bağlı olduğun biri yok," derken onu dikkatle dinliyordum. "Tutulmadan sonra istediğin evrene gider, is-

tediğin evrende kalırsın. Her evrende gardiyanlara ait bir ev var. O evrene ait olmasan bile istediğin an diğer gardiyanlarla kalabilirsin. Castor'da da Akrebin Kalbi gibi bir yer var." Yavaşça boynunu esnetti. "Antares ve Castor'ı birbirine bağlayan köprüye sahibim. İster orada kalırım ister burada, Akrebin Kalbi'nde."

"Ben gidebiliyorum ama abim benim yüzümden buradan çıkamıyor," dedim, yine karnım ağrımıştı.

"Senin bir suçun olduğunu düşünmüyorum."

"Castor diye bahsettiğin yeri daha çok seviyor olmalısın," diye fısıldadım konuyu değiştirme ihtiyacıyla. Neden burayı sevmiyordu ki? Onun gibi böyle durumlara -farklı evrenler durumu- alışık biri için bu şato ve şehir çok güzel olmalıydı.

"Ne fark eder? Sevsem de sevmesem de korumak zorundayım." Bir an cümlesinin altında yatan farklı bir duygu olduğunu hissetmiştim ama irdelemenin pek de haddim olduğunu düşünmüyordum. O da bu konulardan bahsedecek gibi durmuyordu.

"Oradaki şatoda kalan biri var mı peki? Yoksa senin gibi canları nerede isterse orada mı kalıyorlar?"

"Çok meraklı bir kadınsın," dedi gülerken. "Ursula orada kalıyor. Onun haricinde pek gidip kalan olmuyor. Hem orası burası gibi bir şato değil, bir gün görme şansın olacak."

Gözlerimi ilk açtığımda başımda dikilen kadından bahsediyordu sanırım. Belki arkadaşı ya da yakınıydı, bu yüzden orada kalmayı tercih ediyordu. Ama neden bana benimle burada kalacaksın demişti ki o zaman? Kaşlarımı çatarken elimi yaralı olan kolumun üst kısmına sürttüm. Şimdi düşününce bu koca şatoda tek kalma düşüncesi beni ürkütmüştü. Noris'ın beni yalnız bırakmayacağını biliyordum ama yine de abim de olsa daha mutlu hissederdim. Abimi düşünmek göğsümü bulandırdı.

"Kahvaltını yap, sonra da Briella sana odanı göstersin," dedikten sonra kanepeden kalktı, kırışmış gömleğini düzeltti. Tabii buna düzeltmek denirse.

"Burada kalacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandım. Üzerime bir ağırlık çökmüştü.

"O gün aceleyle seni ilk bulduğum odaya getirdim, senin odan yukarıda." Boynu tutulmuş olmalıydı, boynunu esnetip duruyordu. Yüzümü dikkatle inceledikten sonra kapıya yöneldi. "Dinlenmeyi ihmal etme," dedi ve odadan çıktı.

Odam yukarıda mıydı? Böyle giderse giriş kata inmek için sabah olmadan uyanmam gerekecekti, öğle saatlerine kadar inebilirdim herhâlde...

Parmaklarımı dirseklerime uzanan bandajda gezdirdiğim sırada dalgın gözlerim duvara sabitlenmişti. Yine suçumun olmadığını bildiğim ama kendimi suçlamaktan da geri duramadığım bir durumdaydım. Birinden kurtulduğumuzu biliyordum, bunu görmüştüm. Bir ruhtan kurtulmuş olmak diğer ruhun hâlâ dışarıda olduğu ve tehlikede olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu, bu da içimin rahat olmasına engel oluyordu. Tekrar bir plan mı kuracaklardı yoksa akıllarında başka bir şey mi vardı bilmiyordum ama aynı planın işe yaramayacağının farkındaydım. Kollarımı bedenime dolayıp odadan çıktım. Çıplak ayakla mermer yüzeyde yürüyor olmak rahatsız hissettirmemişti, aksine o soğukluk üzerimdeki ağırlığı yok ediyor gibiydi.

Geniş merdivenleri inerken elimi merdivenin kalın korkuluğunda kaydırdım. Sanırım ilk kez kendimi burada yaşarken düşünebiliyordum. Belki bu yanlıştı, belki düşünmem gereken çok şey vardı ama kendimi bu düşünceden alıkoyamadım. İnsanların her türlü duyguya alışabileceğini, alışmanın bir insanın kaçamayacağı şeylerden olduğunu biliyordum. Sanırım ben de artık alışıyordum. Bir nevi alışmaktan başka çarem de yoktu.

Son birkaç merdiven kala durdum, önümde uzanan geçiş salona baktım. Üzerimdeki uzun gecelik aniden durmamla beraber ayak bileklerime dolanmıştı. Bir haftadır bu evrendeydim. Aklımın hayalimin duracağı şeyler görmüş, yaşamıştım. Bunların henüz çok küçük şeyler olduğunun, daha

büyük şeyler yaşayacağımın farkındaydım. Küçük bir çocuk değildim, tehlikeleri de ciddiyeti de ayırt edebiliyordum. Ve her ne kadar anlamakta ve kabullenmekte hâlâ zorlansam da ben, tehlikeli ve ciddi bir şeyin içindeydim. Alışıyordum.

Kalan birkaç merdiveni de inerken merdiven boşluğuna baktım, yükseklik gerçekten başımı döndürmüştü. Bu şatoda girişe inen kestirme yollar var mıydı? Bu düşünce anlık beni güldürdü, başımı iki yana sallarken geniş salona göz gezdirdim. Salonun iki ucunda da uzun koridorlar vardı, koridorlar fazla ışık almıyordu, bu yüzden sadece kapıları görebiliyordum. Geniş salona dikilmiş kalın kolonların bazı kısımlarında çatlaklar görmüştüm.

Meraklı gözlerle duvardaki desenleri incelediğim sırada merdiven boşluğunda yankılanan sesleri duydum. Bu salon bana eski bir saray dizaynını anımsatmıştı. Her türlü sanata karşı yoğun bir ilgim vardı ve bu salon kesinlikle sanat gibi kokuyordu.

Sağ taraftaki koridorda gözümü alan bir ışık parladı, omzumun üzerinden koridora baktım fakat bir ışık yoktu. Kaşlarımı çatarak bedenimi koridora doğru döndürdüm. Merak duygusu sivri uçlu tırnaklarıyla içimi kazımaya başlamıştı. Koridora doğru yürümeye başladığımda hâlâ merdiven boşluğunda yankılanan sesleri duyuyordum, Briella'nın sesini de duymuştum ama tanımadığım sesler de vardı.

Sol tarafımdaki duvar sıralanmış kapılardan oluşuyordu. Sağ tarafım ise boştu, korkuluklardan aşağıya bakıldığında aşağıdaki geniş salonu görebilirdiniz. Zemin parlaktı, orta kısımda daire şeklinde oyulmuş bir desen vardı. Tekrar kapılara baktım. Koridorun diğer ucunu göremiyordum, oldukça uzundu ve ortamdaki loşluk da buna eklenince bittiği noktayı seçebilmek zordu. Aniden sağ tarafımdan hızla bir şey geçti, geceliğimin eteği hareketlenirken refleks olarak başımı diğer tarafa çevirdim. Korkuyla etrafıma baktım, hiçbir şey yoktu. Geceliğin ince kumaşını sol avucuma alıp sıktım, rüzgâr falan olabilir miydi?

Arkamı dönüp salona dönecekken tekrar yanımdan hızla bir şey geçti. Bu kez rüzgârını daha sert hissetmiştim. Sırtımı iki kapı arasındaki boşluğa, duvara yasladım. Aynı anda kulaklarıma fısıltılar da dolmaya başlamıştı. Salondan çok uzaklaşmış değildim, hemen buradan çıksam iyi olacaktı.

Avucumdaki kumaşı daha sert sıkıp ayaklarıma hareketlenmeleri için komut verdim. Hızla salona doğru yürümeye başladığım sırada arkamda açılan bir kapının çıkardığı sesi duydum. Gözlerim korkudan irileşirken kalbim göğsümü parçalayacakmış gibi gürültüyle çarpıyordu. Adımlarımı durdurmadım, hızla yürümeye devam ettim. Kapı sesinin ardından adım sesleri de duymaya başlamıştım. Kulağımda patlayan bir çığlıkla aynı şiddette çığlık atarak koşmaya başladım. İndiğim merdivenlerin devamı olan merdivenlere doğru dönüp koşarak ilerledim. Korkudan gözlerim dolmuş, hıçkırığım boğazımda takılı kalmıştı.

Koşarak indiğim merdivenlerde aniden biri önüme çıkıp belimi kavrayarak sırtımı korkuluklara yasladı. Aldığım nefeslerle göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sırtım korkuluklara çarptığı an fısıltılar kesildi, adım sesleri de duymuyordum. O çığlık da neydi?

"Sakin ol," diye fısıldadı. Dolu gözlerle göğsüne bakıyordum. Mağarada yaşadığım o an aklıma geldi, yine böyle bir korku hissetmiştim. "Seni bu kadar korkutan şey ne?"

Gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım, kaşları çatılmıştı, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Koridorda yürürken yine o fısıltıları duydum," diye mırıldandığımda kaşları daha da çatıldı. "O ruh burada olabilir mi? Girebilir mi buraya? Yanımdan bir şeyin geçtiğini hissettim."

"Sana öyle gelmiş olmalı," dedi anlayışlı bir sesle. "Her yere girebilir, evet ama buraya giremez, buradaki tehlikeyi bilir."

"Bana öyle gelmiş olmalı," dedim ama öyle gelmemişti, bir tuhaflık olduğuna emindim.

"Hâlâ yorgun olmalısın," dediği sırada belimde duran elini yavaşça geri çekti. "Endişelenme, burada güvendesin."

Endymion'ın sözleri ile yüzünden geçen ifadeler birbirine zıttı. Bir şeylerden şüphelenmiş gibi görünüyordu. Onu izlediğimi fark edince yüzündeki bütün ifadeleri geri çekti, dudağının kenarını yukarı kıvırıp kolunu dirseğinden kırarak bana doğru uzattı.

"Bir de koşarken merdivenlerden yuvarlanırsan seni birkaç ay yataktan kaldıramayız, yemek salonuna kadar sana eşlik edeyim," demesi yüzümü buruşturmama sebep oldu. Uzattığı koluna girerken ona ters ters bakıyordum ve bu, onu keyiflendiriyordu.

Birlikte sessizce merdivenleri indiğimiz sırada aklımda hâlâ az önce yaşadıklarım vardı. İstesem de zihnimi uzaklaştıramıyordum. Endymion sanki bunu anlayabiliyormuş gibi kolundaki elime diğer eliyle hafifçe vurdu. Bunu yaparken ileriye doğru bakıyordu. Dengesiz bir adama benziyordu. Bir anda çok umursamaz olabiliyorken bir anda anlayışlı bir adama dönüşebiliyordu. Gerçi umursamaz olmasının bana bir zararı yoktu, bazen ben de çok umursamaz bir kadm olabiliyordum.

Birlikte kapısı olmayan bir salona girdik. Çok büyük bir salon değildi ama pencereleri daha önce burada gördüklerimden daha büyüktü. Salonun tam ortasında uzun, siyah, eskitme, ahşap bir masa vardı. Masada toplam, yanlarda altışar tane olmak üzere on dört sandalye vardı. Karşımızda duran, yani masanın arkasında kalan duvar bordo, üzerinde siyah desenlerin olduğu bir duvar kâğıdı ile kaplıydı. Salonda bu masa haricinde hiçbir şey yoktu. Masanın üzerinde birçok çeşit yemek vardı. Yemeklere bakarken midem kasılmıştı, yemek yemeyi seven biriydim ama bu aralar yemek yiyecek kadar bile aklım yerinde değildi.

"İstediğin yere oturabilirsin," dedi. "Noris birazdan abini getirir, inanmaması konusunda haklıymışsın." Haksız çıkmak canını sıkmış gibi gözlerini devirdi.

"Kendimi iyi hissediyorum, iyi hissederken beni görmesi herkes için daha rahatlatıcı olacak," derken uzun masanın

başköşesine kuruldum. Bir an Endymion kaşlarını kaldırarak bana baksa da sonrasında gülmüştü. "Senin yerinse kalkabilirim."

Omuz silkerken sağımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bu tür komplekslerim yoktur. İstediğin yere oturmanı ben söylemiştim."

Kollarımı masanın üzerine koyup bağladım, gözlerimi parlak, beyaz servis tabağına indirdim. Biz konuşmadan öylece otururken birkaç kadın gelip gitmiş, masaya yeni tabaklar bırakmıştı. Farklı insanlar görmek biraz olsun iyi geliyordu. İstemsizce Holly'yi düşündüm. Çok anaç ruhlu bir kadındı.

"Keşke telefonum yanımda olsaydı," diye mırıldanırken Endymion'ın bakışlarını yüzümde hissettim.

"Burada kullanamazdın," dedi sakin bir sesle.

"Telefonun ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Elbette," derken alayla güldü. "Castor teknoloji olarak gelişmiş bir yer olsa da Antares daha farklı. Burada haberleşmek için farklı yollar kullanırız."

"O zaman bir telefona sahipsin?" dedim sorar gibi. Bahsettiği diğer evrene olan merakım artıyordu.

"Evet ama pek kullandığım söylenemez," dediği sırada salona girenlerle dikkatim o yöne çevrildi.

Noris ve abim içeri girdiğinde abimin gözleri direkt olarak bana saplandı. Endişeyle bedenimin görünen kısımlarını inceledi, gözleri kolumda takıldı. O gözlerden geçen korkuyu gördüğümde, birazdan yaşanacak olan kaosun farkına vardım. Koşar adımlarla yanıma geldi, Endymion tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. Bazen bakışlarından abimin tavırlarını yadırgadığını seziyordum.

"Koluna ne oldu?" dedi gergin bir sesle, yavaşça kolumu ellerinin arasına aldığı sırada diz çökmüştü.

"Önemli bir şey değil," dedim sakince, onu yatıştırmak ister gibi. "Biliyorsun sakar biriyim, yine takılıp düştüm." Ben gülmeye çalışmıştım ama yüzündeki ifade gülüşümü yüzümde soldurdu.

"Bu nasıl düşmek?" Sesi iyiden iyiye geriliyordu. Sinirle diğerlerine döndü. "Korumaktan kastınız bu muydu? Bir de bana düştüm diye yalan söylüyor." Gözlerini tekrar bana çevirdi, ela gözleri nasıl simsiyahmış gibi bu kadar koyulaşmıştı? Göz bebekleri bütün rengi arkasına almıştı.

"Onların bir suçu yok," dedim dişlerimin arasından. Noris suçlu bir yavru köpek gibi bakıyordu. "Benim dikkatsizliğim."

"Öyle bile olsa seni korumak zorundaydılar."

"Hiçbir şey için zorunda değiller. Küçük bir çocuk değilim, benim bakıcılığımı yapacak da değiller," derken gözlerine bakıyordum. Endişelenmesini anlıyordum, bu yüzden ona kızamazdım ama bazen koruyucu tavrı abartıya kaçabiliyor, doğru ile yanlışı karıştırabiliyordu.

"Endişelendiğim için suçlu ben mi oluyorum?" Yavaşça ayağa kalkarken başım da onun hareketiyle orantılı yukarı kalkmıştı.

Oturduğum yerden kalkıp sol taraftaki, Endymion'ın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Ardından elimle az önce oturduğum sandalyeyi işaret ederek, "Otur lütfen," dedim. Ashton bir süre yüzüme baktıktan sonra sandalyeye oturdu. "İyiyim, kendini bu kadar hırpalama."

"Kolay bir şeymiş gibi," derken homurdanmıştı.

"Seni suçlamıyorum," dediğim sırada Noris yanıma, Briella da Endymion'ın yanına oturmuştu. "Sadece buna ikimizin de alışması gerekiyor. Ufak tefek de olsa yaralanmalar yaşayacağım." Bu söylediğim şey onu duraksattı. "Öyle bakma. Masabaşı iş yapmayacağımı, ki o işte bile bir tehlike olabilir, ikimiz de biliyoruz."

"Kabullenmişsin," dedi, gözleri şimdi dalgın bakıyordu.

Omuz silktim. "Başka yolu yok, Ashton."

Bunlar son konuşmalarımız olmuştu. Geç de olsa herkes önündeki tabakları yiyeceklerle doldurmuş, yemek başlamıştı. Ortamda gergin bir hava vardı, kimse birbirine bakmadan yemekleriyle oynuyordu. Ağzımdakini yavaşça çiğnerken bakışlarım Endymion ile çarpıştı. Bardağı dudaklarına yasla-

dı, ardından büyük bir yudum aldıktan sonra bardağı sertçe masaya bıraktı. Bu ses herkesin dikkatinin ona yönelmesine neden oldu.

"Ashton," dedi dirseğini masaya yaslayıp abime dönerken. "Kovaladığımız iki ruhtan birini geldiği yere yolladık ama bir tanesi kaçmayı başardı." Abim bunu neden ona anlattığını anlayamamış bir şekilde ona bakıyordu. "Astrid şimdi daha iyi, toparlanması kolay oldu onun için. Onunla birlikte yarın diğer ruh için harekete geçeceğiz."

Abim aniden öksürmeye başlayınca telaşla elimi sırtına bastırdım, diğer elimle su dolu bardağı ona uzattım. Ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada çatık kaşlarla Endymion'a bakıyordum. Abim suyu içtikten sonra bardağı masaya koyup ona baktı.

"Bana kardeşimin tekrar tehlikede olacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Endymion, yüzünden hiç de öyle anlaşılmıyordu. "Haber vereyim dedim, abisisin sonuçta."

"Yarın mı?" dedim abimi es geçerek.

"Evet, Noris abini kaleye bıraktıktan sonra dönecek, sana durumu anlatır," deyip tekrar yemeğine döndü.

Elimi abimin elinin üzerine koyup, "Endişelenme, bunu da hemen halledeceğiz," dedim. Buna inanmadığını gözlerinden anlayabiliyordum.

"Tuhaf," dedi Briella. "O günden sonra kömüre dönüştürülen bir insan haberi gelmedi."

"Saklanıyor olmalı." Noris düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Yine de beden arayan bir ruh için dört gün uzun bir süre."

"Evet, zeki hayvanlarım," dedi Endymion. "Sizce neden olabilir?"

"Ben senin hayvanın değilim," diyerek çatık kaşlarla baktı Noris.

"Bana karşı çok kaba konuşmalar içerisindesin," derken parmaklarının arasma etini kestiği bıçağı almıştı. "Kuyruğunu keserim."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktığımda bakışları bana dokundu. "Ona karşı kibar olursan o da sana karşı olacaktır. Bu sayede 'kimsenin' kuyruğu kopmaz," diyerek sırıttığımda Noris sandalyesini bana doğru yaklaştırıp sokuldu.

"Harika bir kadınsın," deyip dirseğini masaya koydu Noris, çenesini avucuna yaslarken bana bakıyordu.

"Beni hiç bu şekilde korumamıştın," diye homurdanarak Endymion'a baktı Briella. "Şu tilkiden ne eksiğim var?"

Endymion, "Nankör çakal," derken Briella'ya değil Noris'a bakıyordu. Bakışlarında tehditkâr bir ifade vardı.

Artık onlarla daha kolay iletişim kuruyordum. Özellikle Noris'a karşı önleyemediğim bir koruma içgüdüm vardı. Bir ara bana benden iki yaş büyük olduğunu söylemişti. Buna rağmen bana yaklaşımı küçük bir çocuktan farksızdı. Normalde sert bir mizacı vardı, bazen bana karşı bile duvar olabiliyordu. Bazense bu şekilde sevgi isteyen bir yavru köpeğe dönüşüyordu...

Onlar kendi aralarında konuşurken abimin yüzünde küçük bir gülümseme yakalar gibi oldum. Zamanla abimin de onlara alışacağına emindim. Alışma evresini benden daha zor atlatıyordu. Sanırım ben de onun gibi sadece seyirci olsaydım, bu olayın tam ortasında olmasaydım, alışmam zaman alırdı.

Yemeğin devamı daha normal geçmişti, bir şekilde az da olsa sohbet etmiştik. İlerleyen saatlerde ise Noris abimi kaleye geri götürmüştü. Abim benden ayrılırken buruktu, onu o şekilde görmek benim de enerjimi düşürmüştü. Daha önce de söylediğim gibi, insan her şeye alışıyordu, buna da bir gün alışacaktım. Endymion da ortadan kaybolmuştu, Briella ise benimle kalmış, bana odamı göstermeyi teklif etmişti.

Koridoru dönüp merdivenlere yaklaştığımız sırada yanaklarımın içini şişirdim. "Neden bu kadar merdiven var ki? Bir yerden bir yere gitmek için saatlerimi harcayacağım galiba." Briella sitemime gülüp beni sargılı olmayan kolumdan çekti.

"Merak etme, zaten çıkmak zorunda değilsin," deyip merdivenlerin diğer tarafındaki koridora ilerlemem için beni yönlendirdi.

Çift kanatlı demir bir kapının önünde durduk, Briella demir kapıyı açınca ahşap bir kapı daha belirdi. Şaşkınlıkla ona baktım, ahşap kapıyı açtığında ise bizi küçük bir kabin karşılamıştı. Kolumdan tutmaya devam ederken beni kabine çekti; ben şaşkın bir ifadeyle ona bakmaya devam ettiğim sırada eski görünümlü bir düğmeye bastı.

"Tutulmadan sonra buna binmene gerek kalmayacak ama şimdilik bununla idare et, insan nefesin bu şato için yeterli olmaz." İçinde olduğumuz kabin hafifçe sarsıldı, daha sonra yavaşça yükseldiğini hissettim.

"Neden ihtiyacım olmayacak?" diye sordum. Madem böyle bir asansör vardı, neden merdivenle uğraşmak zorunda kalmıştım? Ağzımın içinde homurdanarak kabinde göz gezdirdim. Üstelik elektriğin bu evrende olmadığını sanıyordum, kim bilir daha nelerle karşılaşacaktım.

"Koruyucun bir tilki," dedi. "Tutulmadan sonra tamamen eşleştiğinizde sen de onun gibi hızlı koşabileceksin. Belki başka özelliklerinden de etkilenirsin."

"Özel güç gibi mi?" diye iri gözlerle ona baktığımda kahkaha atarak gülmüştü. Onu ilk kez böyle gülerken görmüştüm.

"Tam olarak öyle değil, bunu yaşayarak öğrenirsin," dediği sırada gülmeye devam ediyordu. İçinde olduğumuz kabin yine hafifçe sarsılarak durdu. Briella kabinin kapısını aralayıp demir kapıyı da iterek bana yol açtı. Önümde tek bir koridor vardı, koridorun duvarlarında cam fanuslar, fanusların içinde ise kalm ve uzun mumlar vardı. Elektrik varsa neden mum kullanma gereği duyuyorlardı?

Beraber koridorda yürümeye başladık. Uzun koridor boyunca sadece karşılıklı duran iki kapı vardı. Solumda kalan kapının önünde durunca ben de durdum, sonra kapıyı açtı.

Odaya girdiğimde en şaşırdığım şey odanın bembeyaz oluşuydu. Bu evrenin ve evrendeki her şeyin siyah, gri ve kır-

mızı tonlarında olduğunu düşünmüştüm. İrileşen gözlerim odaya bakarken hayranlıkla parıldıyordu, buna emindim. Zemin beyaz ve parlaktı. Kapının karşısında kalan duvarda uzun ve büyük pencereler vardı. Pencerelerin üzerinden yere kadar uzanan saten, beyaz perdeler ütülü gibi görünüyordu. Hâlâ çıplak olan ayaklarımla odanın tam ortasında durdum. Sağ tarafımda, üç dört kişinin rahatça yatabileceği kadar büyük bir yatak vardı. Yatağın tam üzerinden, tavandan yatağın kenarlarına süzülen bir asma perde vardı.

"Güzel olmuş mu?" Briella dudakları yukarı kıvrılırken bana baktı.

"Çok güzel," diye mırıldandığım sırada odayı incelemeye devam ediyordum.

"Bütün bu güzelliği hazırlayan benim, bir başkası değil," derken elini göğsüne bastırmıştı. Gülerek ona baktım.

Odada leke gibi duran tek şey siyah, ahşap kitaplıktı. Kapının hemen yanındaki duvarda boylu boyunca uzanıyordu. Kitaplığın karşısında beyaz deriden, büyük iki kanepe vardı, o kısımda ince bir halı da görmüştüm. Buraya geldiğimden bu yana ilk kez halı görüyordum sanırım. Yatağın olduğu duvarda, köşede bir kapı vardı. Aynı zamanda kanepelerin olduğu kısımda da bir kapı vardı.

Briella anlamış gibi kanepelerin olduğu taraftaki kapıyı gösterip, "Orası kıyafetlerini ve özel eşyalarını yerleştirebileceğin küçük bir oda," dedi, ardmdan diğer kapıyı gösterdi. "Orada da bir banyo var."

Minnetle ona baktım, benim için neden bu kadar uğraştığını anlamıyordum. "Bu kadar uğraşmana gerek yoktu, gerçekten teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Her ne kadar senin koruyucun olmasam da sen de bir gardiyansın, Astrid," derken parmaklarını yatağın üzerinden sarkan perdede gezdirdi. "Sana saygı duymak, gerektiğinde yardımcı olmak zorundayım. Bu da bizim için bir nevi küçük bir görev."

"Yine de çok uğraşmışsın," diye mırıldandım. Elini sallayıp önemli olmadığını söyledi. Ardından pencerelerin olduğu kısma doğru yürüdü.

"Burada çok hoşlanacağın başka bir şey de var," deyip perdeyi kenara çekti. Uzun kapının kulpunu çevirip açtı. Merakla arkasından ilerledim. Gördüğüm diğer teraslar kadar olmasa da burada da büyük bir balkon, yere dizilmiş birkaç geniş minder vardı. Yanağımın içini ısırırken engelleyemediğim bir heyecanla korkuluklara sokuldum. Sonra nerede olduğumu fark ettim. Yeryüzünden bakınca ürkütücü gelen, bu şatonun bahçesindeyken bile büyüklüğünü ölçemediğim şatonun en tepesindeydim. Minicik görünen şehre bakarken gözlerimin parladığına yemin edebilirdim.

"Briella," diye fısıldadığım sırada yanıma gelip elini korkuluğa bastırdı.

"Harika, değil mi?" dedi. O bile burada yaşamasına rağmen bundan etkileniyorsa benim hayranlık duymam çok normaldi. "Endymion, yüksekliğin hoşuna gittiğini söyledi," deyince başımı çevirerek ona baktım. "O bunu söyleyince bu odayı seçtiğim için daha mutlu oldum. Kullanılmaz bir haldeydi, sen bu evrene geldiğinden beri hazırlıkları yapılıyor."

"En başından planlar yapılmış," dediğimde başını salladı.

"Elbette. Sonuçta kalman gereken ve kalacağın yer burasıydı." Elini korkuluktan ayırmadan bedenini bana doğru döndürdü. "Açıkçası bize zorluk çıkaracağını, seninle uğraşmanın zor olacağını düşünüyorduk. İlk başta da böyle düşünüyordum ama sonra çabuk adapte olduğunu fark ettim. Endymion haricindeki diğer gardiyanların da geleceğinden haberi vardı. Üstelik beni çakalken gördükten sonra korkup bayılmadın." Kıkırdarken gözleri kısılmıştı. "Arkadaşlık konusunda pek becerikli değilim, hatta bazen aniden sana yükselebilirim ama yardımıma ihtiyacın olursa buralarda olurum."

"Sen iyi bir çakalsın," dediğimde bu ona kahkaha attırmıştı. Bir süre orada sohbet ettik. Başta ondan çekinsem de iyi bir

kadın olduğunu anlamıştım. Aslında çekinmemin sebebi onu tanımıyor olmam değil, dönüşebilen bir çakal olmasıydı...

Hava yavaşça kararıyor, ben ise hâlâ o balkonda, geniş minderin üzerinde oturuyordum. Ilık bir esinti vardı. Bir ara Noris yanıma gelmiş, Endymion'ın yarın için bahsettiği şeyi anlatmıştı. Çenemi dizime yaslarken korkulukların arasındaki boşluktan gökyüzünü izliyordum. Bu sorunun bir çözümü olduğundan ama ilki kadar basit olmadığından bahsetmişti. Onunla birlikte bir tutulma yaşamadığım için ona tam olarak yardım edemiyordum. Briella ve Endymion da sınırlı şekilde yardım edebiliyordu. Bu ruh bizim sorumluluğumuzdaydı ve ben yeterince güce sahip değilken bütün yük Noris'a kalıyordu. Bu o kadar çok canımı sıkmıştı ki, böyle hissetmek yerine keşke evime gidip eski hayatıma dönebilseydim.

Zarar görmesi beni de tehlikeye atmazdı, ölümünden etkilenmeyeceğimi söylemişti. Ama sorun ölümden falan korkmam değildi ki. Onun varlığına diğer her şeyden daha çok alışmıştım. Sanki beni koruması gereken o değildi, asıl korunması gereken oydu...

Başımı doğrulturken yanaklarımın içini şişirdim. Gözlerim küçücük görünen bahçede takıldı, ilk önce tuhaf bir ses duydum, sonra bunun bir tilkiye ait olduğunu anladım. Bu yükseklikten ufacık görünen bedenini görmem de uzun sürmemişti. Oturduğum yerden kalkıp ellerimi korkuluklara yaslayarak ona baktım. Ona bakarken bir anda içimi sebepsiz bir korku sardı. Buna anlam verememiştim. Sonra aklıma bana söylenen bir şey geldi. Korkuyordu ve ben bunu mu hissediyordum? Bu düşünce kendimi çaresiz hissetmeme neden oldu. Ufacık görünen beden karanlıkta kayboldu, içimdeki korku da yavaşça silinmeye başladı.

Dalgın gözlerimi aşağıya indirdiğim sırada göz ucuyla bir hareketlilik sezdim. Omzumun üzerinden aşağı baktığım sırada onu görmüştüm. Bir alt kattaydı, benim gibi korkuluklara yaslanmış bir şekilde bana bakıyordu. Üzerindeki lacivert gömleğin düğmeleri açıktı, hafif esen ılık rüzgârla gömleği-

nin etekleri hareketleniyordu. Bir an ona bakarken daha önce hiç görmediğim bir adama bakıyormuş gibi hissettim. Endymion ise bana uzun zamandır tanıdığı birine bakıyormuş gibi bakıyordu. O arkasını dönüp oradan ayrıldıktan sonra bile aynı noktaya bakmaya devam ediyordum.

"Üzgün mü hissediyorsun?"

Kalbim korkuyla boğazıma tırmanırken aniden arkama döndüm. Endymion elleri pantolonunun ceplerinde karşımda dikiliyordu. Korkuyla büyümüş gözlerimi görünce dudakları kıvrılır gibi oldu.

"Üzgün bakıyordun," dedi, kalbim yavaş yavaş eski ritmine dönüyordu.

"Beni korkuttun," diye mırıldandım. "Nasıl bu kadar hızlı gelebilirsin?" dediğimde omuz silkti.

"Burada olmak mı seni üzüyor, bu şatoda?" derken sakince bana yaklaşmıştı.

"Hayır," dedim fısıltıyla. Üzgün mü görünüyordum?

"Öyleyse abini özledin," dediği sırada yüzümü inceliyordu.

"Hayır." Durdum. "Yani evet ama kafamdaki şey şu an bu değildi."

"Ona çabuk bağlandın," dedi, gözlerimi yüzünden ayırmadan sessizce bekledim. "Endişelenme, ne kadar güçlü olduğunu bilsen şaşırırdın."

"Elimde değil," derken parmaklarımla oynuyordum, gerçekten değildi.

"Bunu bana mı söylüyorsun?" Dudakları yukarı kıvrılırken gözlerini altımızda uzanan şehre indirdi. "O tilki seni böyle görmek istemez. Onun için ailesinden birisin."

"Bir ailesi var mı? Onunla ilgili pek bir şey bilmiyorum." Yavaşça yutkundum. "Sadece annesinin annemle birlikte gittiğini biliyorum."

"Bildiğim kadarıyla küçük bir kardeşi vardı ama kayıptı," dedi, sesi dalgın çıkmıştı.

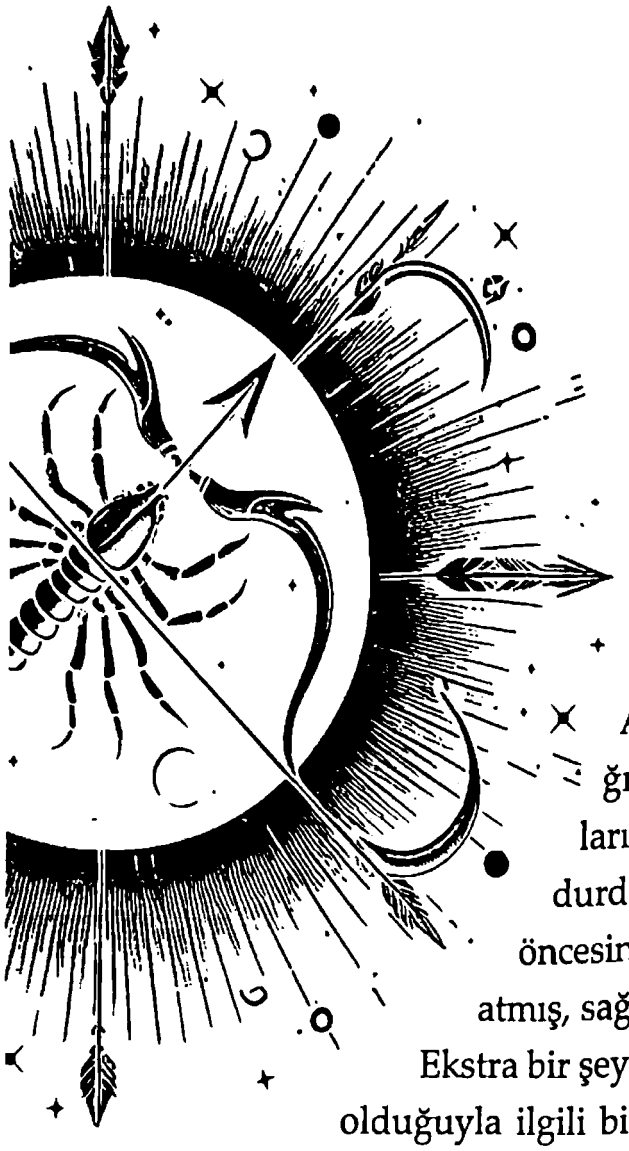
"Kayıp mı?"

"Evet. Bazen onu aramak için bir süre kayboluyor," deyip bana baktı. "Başımızdaki beladan kurtulduğumuzda yine uzaklaşabilir bir süreliğine."

Onun hakkında edindiğim bu bilgi bir yük olup omuzlarıma binmişti. Omuzlarımı düşürürken kendimi tekrar yumuşak minderin üzerine bıraktım. O ise ayakta dikilmeye devam etti. İkimiz de sessizce o balkonda, karanlığın çöktüğü gökyüzünün altında durduk. Burada kendimdeyken kalacağım ilk geceydi. Belki de yalnız hissetmemi istemiyordu. Ya da ben fazla iyimserdim.

Üzerimde hâlâ sabahki gecelik vardı, uyumadan bir duş alıp üzerimi değiştirmeyi aklıma not ederken Endymion hareketlendi. Kapıya doğru döndüğü sırada gideceğini anlamıştım, yeşil gözlerimi sırtına diktim. Tam kapıdan geçmişken durdu, omzunun üzerinden bana baktı. Bir şey söyleyeceğini düşünüp gözlerine baktım. Düşündüğüm gibi olmadı, arkasını dönüp odaya girdi. Derin bir nefes aldığım sırada mırıldandığını duydum, bu ses sanki kulağıma fısıldanmış gibi netti.

"Akrebin Kalbi neden sen geldiğinden bu yana endişeli hissediyor, anlamıyorum."

6. Büyülü Silah

Aynadaki yansımama baktığım sırada elimdeki tarak saçlarımın arasından yavaşça kaydı, durdum. Yüzüm artık birkaç gün öncesine kadar olan yorgunluğunu atmış, sağlıklı bir görünüm kazanmıştı. Ekstra bir şey yapmamıştım ve bunun nasıl olduğuyla ilgili bir fikrim yoktum. Yeşil gözlerim de normalde olduğundan daha parlak görünüyordu.

Tarağı masaya bırakıp ellerimi yanaklarıma bastırdım. Güzel bir uyku çekmiştim. Bütün günümü de balkonda, yalnız başıma oturarak geçirmeyi tercih etmiştim. Abimi en son dün görmüştüm, bugün gelmemişti. Onu merak ediyordum ama güvende olduğunu da biliyordum. Bu gece bu işi hallettikten sonra yarın onu görmeye gidecektim, yalnız hissetmesini istemiyordum.

Ellerimi yanaklarımdan indirip dizlerimin üzerine koydum. İçimde beslediğim endişeler hâlâ çok tazeydi. Sanki hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiriyordu ve bu beni sadece korkutuyordu. Oturduğum pufun üzerinden kalkıp kıyafetlerimin olduğu odaya girdim. Briella benim için yeterince kıyafet ve iç çamaşırı almıştı, bunları Castor'dan getirdiğini söylemiş-

ti. Buradaki insanların kıyafetleri de bizim evrenimizden çok farklı değildi ama Briella'nın aldıklarını görünce Castor'ın kıyafet açısından bizim evrenden hiçbir farkı olmadığını görmüştüm. Bir ara bakma şansım olmuştu, rahat edebileceğim şeyler seçtiği için de ona minnettardım.

Rafların birinden aldığım kotu bacaklarımdan geçirdiğim sırada karşımdaki büyük aynaya bakıyordum. Pantolon kalça kısmından bedenimi sarmıştı, yeterince yüksek bel bir pantolondu, ayak bileklerime doğru genişleyerek iniyordu. Üzerimde sütyen ve pantolon varken kendimi incelemeye başladım. Karnımın üst kısmında, göğüs kısmımda ve omuzlarımda küçük küçük kızarıklıklar vardı. Beyaz, hassas bir tenim olduğundan genelde stresli ve endişeliyken bu şekilde kızarıklıklar oluşurdu.

Beyaz bir tişört alıp giydikten sonra etek kısımlarını kotun içine sıkıştırdım. Gözüm siyah bluza kayıyordu, beğenmiştim ama tişörtle daha rahat hareket ederdim. Ki bu gecenin hareketli geçeceğinden emindim... Ayaklarıma da rahat bir ayakkabı giydikten sonra giyinme odasmdan çıktım. Odaya geçtiğimde Noris'ı yatağm kenarında otururken buldum.

"Ben de seni almak için gelmiştim," dedi, yüzü sert görünüyordu.

"Geldiler mi?" diye sorduğumda başını salladı.

"Ona güvenebilirsin, bu konularda deneyimlidir." Derin bir nefes aldım, zaten güvenmekten başka seçeneğim yoktu şu an için.

Noris ile birlikte odadan çıkıp merdivenlere yöneldik. Asansörle inmeyi teklif etmişti ama kendime biraz daha zaman tanımak istiyordum. Birkaç kat indikten sonra büyük salona doğru yöneldik. Seslerini duyuyordum, planın son kez üzerinden geçiyor gibiydiler. Salonun önüne geldiğimizde Noris durdu, önden girmemi ister gibi elini uzattığında başını hafifçe eğdi.

Salona girdiğimde yabancı bir yüzle de karşılaşmıştım. Ursula'nın hemen yanında oturuyordu. Sarışındı, kıvırcık

ve uzun saçları vardı. Saçları bir aslanın yelesi gibi kabarık görünüyordu. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri açık kahverengiydi, göz yapısı o kadar güzeldi ki, bir süre gözlerini izledim.

Ursula da başını çevirip bana baktı, ona bakıp yavaşça gülümsedim. "Merhaba," diye mırıldanırken oturdukları kanepeye yaklaştım.

"Merhaba," dedi Ursula, dudakları yukarı kıvrıldı. Endymion'ın yanındaki boşluğa oturduğum sırada Ursula'nın sağındaki kadının da sessizce başını sallayıp beni selamladığını görmüştüm. "Görüşeli çok olmadı ama nasılsın?"

"Daha iyiyim, benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedim, sadece başını sallayarak karşılık verdi.

"Hydra," derken yanındaki kadını gösterdi.

Gözlerimi kadının gözlerine diktim. Neden bana dik dik bakıyordu? "Ben de Astrid, memnun oldum. Yoksa onun koruyucusu da sen misin?"

"Evet," dedi, ses tonu genç görünüşünün aksine daha olgun çıkmıştı. "Hanımefendinin hizmetindeyim."

Ursula gözlerini devirip ona baktı. "Hizmetimde olduğunu söylemekten vazgeç. Senelerdir beraberiz, sana arkadaş olduğumuzu bir türlü öğretemedim, Hydra."

"Arkadaşınız olmam hizmetinizde olduğum gerçeğini değiştirmez," derken gözlerini Ursula'ya çevirdi. Ona bakarken bakışları yumuşamıştı. Ursula tekrar gözlerini devirdi ama bu sefer sessiz kaldı.

"Şey," diye mırıldandım. "Yılan falan mı o?"

Cümlem odadakileri güldürürken Hydra'nın da dudaklarının kıvrıldığını görmüştüm. İsmini duyunca onun bir yılan olabileceğini düşünmüştüm, neden bu kadar komik bulmuşlardı ki?..

"Hayır, değil," deyip yanındaki kadına baktı. "Ama bir yılan kadar sinsi ve zehirlidir."

Hydra gülerek Ursula'ya baktı. Demek ki ciddi duruşu başka insanlara karşıydı. Acaba o da bir hayvana dönüşebili-

yor muydu? Gerçi erk hayvanı olduğuna göre dönüşebilirdi. Acaba o neydi?

"Şaşırmadım," dedim mırıltıyla, yanağımın içini ısırıyordum.

"Senden istediğim şeyi de getirdin mi?" Endymion hafifçe öne eğilip Ursula'ya baktı.

"İsteklerin bitmiyor, Endymion." Bacak bacak üzerine atıp çatık kaşlarla ona baktı. "Dua et içimde sana karşı bir kardeş sevgisi var, yoksa canımı sıktığın için canına okurdum."

"Kardeş misiniz?" Şaşkınlıkla onlara baktım. Sonra Endymion'ın kardeşinin olmadığını söylediğini hatırladım.

"Tabii ki hayır," diyerek yüzünü buruşturdu Ursula. "Bu küçük adam kardeşim olsaydı kendi boğazımı keserdim."

"Abartma," dedi Endymion. "Aramızda sadece bir yaş var."

"Hâlâ benden küçüksün," dedi yapmacık bir şekilde sırıtarak, Endymion gözlerini devirdi.

"Dilerim ki bu son hatamiz olur," derken bana bakıyordu Hydra. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evrenler tehlikeye girerse bizi de yok ederler."

"Endişe etme, küçük kedim. Bu onun suçu değil." Ursula yavaşça onun dizini okşadı. Kedi miydi?

"Kedi değilim." Hâlâ aynı ifadeyle bana bakıyordu. Umarım bu onun genel mizacı olurdu çünkü gerilmiş hissediyordum. Hem aklımı mı okuyordu?

"Hydra," dedi Ursula uyarıcı bir sesle. Hydra gözlerini devirip başka yöne baktığında gergince dudaklarını birbirine bastırdı. Bir hırıltı duyduğumda gözlerim yerini biliyormuş gibi direkt Noris'ı odağına almıştı.

Kurşungeçirmez bir ifade takınmıştı, Hydra'ya bakarken yanıma sokulup kanepenin kol kısmına oturdu. Hırıltı çıkarması Hydra'nın hoşuna gitmiş gibi alayla Noris'a döndü. Ortamın nasıl aniden gerildiğini anlamamıştım ama sebebi de belliydi. Noris'm gerilen sinirlerini de hissedebiliyor olmak beni ekstra etkilemişti.

"İşimize dönelim," derken sert gözlerle Hydra'ya bakıyordum. Ursula'nın da bakışları bana döndü. Bu işi hemen halletsek iyi olacaktı.

"Ne yapacağını biliyorsun değil mi?" dedi Endymion, onun da sesi gergindi, ortamdaki rüzgârı hissediyor olmalıydı.

"Evet." Gözlerimi yanımda oturan adama çevirdim. "Ama yem kullanacak olmak bana rahatsız hissettiriyor."

"Onlar kendileri gönüllü oldu, Astrid." Gözlerimin içine bakarken gümüş gözleri parlıyordu. Gözlerim burnuna indi, oradan da dudaklarına. Dudakları çok kalın değildi ama ucu dik burnuyla birbirlerini tamamlıyorlardı. Onu hiç dikkatli bir şekilde incelemediğimi, bundan kaçındığımı fark ettim. "Bizim kim olduğumuzu bilen, bazı konularda bize kendi istekleriyle yardım eden insanlar."

"Ya zarar görürlerse?" Birilerinin zarar görmesini istemiyordum. Nasıl tehlikeli olduklarını tam olarak olmasa da tatmıştım.

"Görmemeleri için elimizden geleni yapacağız." İçine sert bir nefes çekip ayaklandı. "Gidip şu şekilsizden kurtulalım."

Herkes üzerindeki gerginlikle oturduğu yerden kalkmıştı. Briella sessizce Endymion'ı takip ederken biz de Noris ile beraber arkalarından ilerliyorduk. Şatodan çıkmadan önce Noris birkaç dakikalığına ortadan kaybolmuştu, döndüğünde ise bana ait olan yay ve okları elinde tutuyordu.

"Yanında olsunlar. İhtiyacın olursa kullanmaktan çekinme," dedi. "Nasıl kullanacağını biliyorsun değil mi?"

Yayı elime alırken alayla ona baktım. "Sence?"

Noris gülerek okların olduğu çantayı da bana uzattı. Hep birlikte o merdivenleri inmiştik. Diğerlerinin aksine ben tek değil, Noris ile birlikte inmiştim. Geçen seferki gibi yardımcı olmuştu.

Karanlığın içinde birer gölge gibi ilerliyorduk. İçinden geçtiğimiz orman serindi, ellerimi kollarıma sürterek ısınmaya çalışıyordum. Bu kez o mağaraya değil, planladıkları baş-

ka bir yere gidiyorduk. Neresi olduğunu bilmiyordum ama onlara güveniyordum, ne yaptıklarını biliyorlardı.

"Biz burada ayrılalım," dedi Endymion, başıyla Ursula'ya ilerideki dar yolu göstererek. "Noris biliyor nereye gideceğinizi."

Sessizce başımı salladım. Onlar o dar patika yola girdiklerinde biz de Noris'le birlikte düz yolda devam ettik. O önünü net bir şekilde görüyor gibi rahattı ama benim pek de öyle olduğum söylenemezdi. Arada bir takılıp düşme tehlikesi atlatıyordum. O da bunu fark etmiş, gideceğimiz yere kadar bana yürümemde yardım etmişti. Yaklaşık on beş dakika kadar yürümüştük. Sanki yol gittikçe daha da tenhalaşıyordu.

"Oradalar," dedi Noris fısıltıyla. İlerideki büyük ağacın altında dikilen üç adam vardı. Noris bir hırıltı çıkardığında adamların bakışları bize döndü ama korkmuş gibi görünmüyorlardı. Anlık bir bakış atmışlardı, sonrasında ise aralarında konuşmaya devam etmişlerdi. Sanırım bahsedilen adamlar onlardı.

"Sen burada bekle, bana düşeni yapmam gerek," dedi. "Diğerleri de etrafta olmalılar. Seni koruyacaklar, geçen seferki gibi bir tehlike yaşamayacaksın."

"Sorun değil, dikkatli ol," diye fısıldadığımda başını salladı. Ağaçların arasından geçerek gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra tekrar görüş açıma girmişti ama uzaktaydı. Adamların bulunduğu yerin az ilerisinde elindeki bir şeyi toprağın üzerine serpiyordu. İlgili gözlerle onu izlediğim sırada arkamdan esen rüzgârla ürperdim. Bir an mağaradaki o anı hatırladım, bu, içimdeki korkuyu tetikledi. Kollarımı bedenime sararak onları izlemeye devam ettim.

Noris tekrar kaybolduğu sırada arkamda bir patırtı duydum, hızla arkama döndüm. Ardından bir hırıltı duymuştum ama bu beni korkutmak yerine rahatlatmıştı. Briella yakınlarda olmalıydı.

Adamlar az önce Noris'ın olduğu yere doğru yürümeye başladı. Endişenin ve korkunun yanı sıra bir heyecan da his-

sediyordum. Belki şu an için hissedilmesi gereken en saçma duyguydu ama bu engel olabileceğim bir şey değildi. Elimdeki yayı daha sıkı kavradığım sırada onu gördüm. Geriye enkazı kalmış bir yapının yanındaydı. Büyük bir kayanın arkasında duruyordu ama sanki gümüş gözleri onu ele veriyordu. Adamlar daha sesli bir şekilde konuşmaya başladıklarında bulundukları yeri belli etmek istediklerini anlamıştım. Böyle bir tehlikenin içinde oldukları için korkmuyorlar mıydı?

Bir süre daha o şekilde bekledik. Hatta bir an o ruhun hiç gelmeyeceğini bile düşünmüştüm. Üstelik Noris da gelmemişti. Burada tek başıma saklanıyor olmak gerginliğimi arttırıyordu.

Önce ağaçların kuru dalları daha sert bir şekilde sallanmaya başladı. Daha sonra yine fısıltılar duymaya başlaymca zamanın geldiğini anladım. Gözlerim Endymion'ın olduğu yere kaydı, bana bakıyor muydu ya da beni görüyor muydu bilmiyordum ama başımı aşağı yukarı salladım.

Adamlardan biri yere düşüp bağırmaya başladığında gözlerimi büyüterek baktım. Birkaç dakika içinde gözlerimin önünde bir kömüre dönüşmüştü. Bir adamdan da benzer bağırışlar çıkınca etrafımda gürültüler kopmaya başladı.

Ursula'yı gördüm, elinde kolum kalınlığında bir halatla koşuyordu. Ağaçların arasında koşan birinin sesini duydum, bir insan değildi, hayvandı. Ama ses ne Noris'a aitmiş gibi gelmişti ne de Briella'ya.

O ruh bir saniyeliğine de olsa görünür oldu. Ursula elindeki halatı sertçe ona doğru fırlattığında kulaklarımı patlatacak bir çığlık duydum. İnleyerek kulaklarımı kapatırken Ursula bir kez daha halatı fırlattı. Bu halat mıydı kulaklarımdaki çığlığa sebep olan?

Ruh tekrar görünür gibi olduğunda gözlerim irice açıldı. İnanılmaz bir hızla benim olduğum yere doğru geliyordu. Geriye doğru çekildiğim sırada bir şey beni yana doğru itti. Çarpmanın etkisiyle belime giren ağrı bütün bedenimi titretmişti.

Elimi belime bastırdığım sırada yanı başımda duran bacakları gördüm. Gözlerim bedenine kaydığında korkuyla sıçradım. Karşımda gözlerini yüzüme dikmiş bir leopar duruyordu. Tanıdık gözleri yüzümdeydi, bağıramıyordum. Leopar aniden gözden kaybolduğunda yere düşen yayı alıp doğruldum. Endymion'ın bağırışını ve çakalın hırıltılarını duyuyordum.

Kafamı ağacın kenarından uzatıp baktığımda halatın bir ucunda Endymion, diğer ucunda Ursula vardı. Ruh görünür olmuştu, bir sis gibi bedensiz bir şekilde halattaki düğümde sıkışmıştı. Endymion ve Ursula onu sıkmaya devam ederken halatın yanmaya başladığını gördüm. Korkuyla ileri atıldığımda Noris bana durmamı söylüyor, bağırıyordu. Endymion'ın bakışları bana döndü. Yüzü ter içindeydi, halatı tutan elleri morarmış gibiydi. Bu halat onlara da mı zarar veriyordu?

"Astrid!" diye bağırdı Endymion. İrkilerek yüzüne baktım. Donmuş gibiydim, bir şey elimi kolumu tutmuş vaziyetteydi. "Vur onu."

Söylediği şey kafamın içinde yankılanırken Noris'ın bana doğru koştuğunu gördüm. Kızıl tilki endişeyle rüzgârı arkasına alarak koşuyordu.

"Yayını ger!"

Ursula'nın iniltisini duydum. Endymion gibi onun da elleri morarmıştı. Halatta sıkışan ruh, tiz çığlıklar atıyordu.

Titreyen elimle yayı kavradım. Ne yaptığımla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Bir ok alıp yaya yerleştirdim. Yayı gerdiğim sırada tilki kayarak yanımda durmuştu.

"Astrid!" Ursula ter içindeki yüzüyle bana döndüğünde gerdiğim yay titriyor, okun gövdesi sallanıyordu. "Daha fazla tutamam."

Siyah bir sis gibi görünen ruhun görüntüsü titreşti. Okun ucunu ona doğrultup tereddüt payı bırakmadan fırlattım. Bir ateş topu gibi ilerleyen ok şekilsiz ruhun yanından geçti. Endymion bağırarak halatı daha sert çektiğinde ellerim daha şid-

detli titremeye başlamıştı. Birkaç adım atarak yaklaştım. Tilki durmamı ister gibi tam önüme geçti.

"Tekrar!"

Yeni bir oku yaya yerleştirip gerdim. Gözlerim Ursula ve Endymion arasında gidip geldi, ellerindeki morluk kollarına doğru uzanmıştı.

"Sakin, Astrid," diye fısıldadım kendi kendime. "Yapmak zorundasın."

O an gözlerim tilkiye indi. Kızıl gözleriyle bana bakıyordu. Onu ilk gördüğümdeki gibi sevimli görünmüyordu, yüzü korkutucu bir hâl almıştı. Ama gözlerinde parlayan şey bana duyduğu güvendi.

Gözlerimi çığlık çığlığa olan öfkeli ruha çevirdim. Yarattığı ateş, halatın uçlarına doğru yükselmişti. Tek gözümü kapatıp oku ona doğru çevirdim. Bir işe yaramam, onlara yardım etmem gerekiyordu. Ellerimin titremesi neden durmuyordu?

Öfkeli bir nefes aldım. Ortama leoparın kükreyişleri de eklenmişti. Acıyı hissediyor olmalılardı. Yayı hafifçe eğdim. Kulaklarıma dolan çığlık yükselirken gerdiğim yayı bırakıp oku fırlattım. Boğazımdan yükselen hırıltıyla gözlerimi yumdum. Kulaklarım duyduğum patlamaya benzer sesle sarsıldığında hızla gözlerimi açtım. Yanan halat kopmuştu. Endymion ve Ursula geriye doğru fırlamış, gökyüzüne doğru siyah bir duman yükselmeye başlamıştı.

İyi mi yoksa kötü mü yaptığımı bilmiyordum, yapabileceğim başka bir şey yoktu. Dizlerimin üzerine düşerken yükselen dumana bakıyordum. Yerde yanan büyük bir ateş vardı. Endymion yavaşça yerden kalkarken Ursula hâlâ nefes nefese yerde uzanıyordu. Leopar onun yanı başındaydı.

"Oldu," dedi Endymion. Başımı kaldırarak çöktüğüm yerden ona baktım. Gitmiş miydi? "Senin köprün, senin okun."

Ağlamak istiyordum. Az önce bin farklı duyguyu aynı anda yaşamıştım. Bu yüzden ağlamak istiyordum. Arkamdan gelen adım seslerini duyuyordum. Kendiyle beraber güveni de getiriyordu. Ama ben şu an sadece ağlamak istiyordum.

"Harika bir kadın olduğunu söylemiştim," dedi Noris önümde yere çökerken. Altında bir pantolon vardı, üzeri çıplaktı. O da ter içinde görünüyordu. Elini bana uzattığında gözlerimi eline taşıdım. "Tehlike bitti, korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum," diye mırıldandım. Yanan ateş yavaş yavaş sönmeye başlamıştı, siyah duman yok olmak üzereydi. Noris'in uzattığı eli tutup beni kaldırmasına izin verdim.

"Bir an gerçekten geberiyorum sandım." Ursula uzandığı yerden kalkarken gülmüştü. Elini leoparın başının üzerine koyup yavaşça okşadı.

Ellerinde gördüğüm morluklar yok olmuştu. Bir an onların da öleceğini düşünmüştüm, en ağır duygu da buydu. Sebep olduğum bu durumun cezasını çekmelerini istemezdim. İyi olduklarını görmek beni biraz da olsa rahatlatmıştı.

"Acıktım. Gidip bir şeyler yiyelim," derken eliyle terli saçlarını karıştırdı Endymion.

"Bir danayı tek başıma yerim. Hadi," diyerek Endymion'ın omzuna vurdu Ursula.

Şaşkınlıkla ikisine baktım. Az önce onlara bir şey olacak diye ödüm kopmuştu. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi yiyecekleri yemeği konuşabiliyorlardı? Ben hayretle onlara bakmaya devam ederken onlar çoktan yola koyulmuştu. Bir gün ben de her şeyi bu kadar kolay atlatabilecek miydim? Sanırım bu, şu an ihtiyacım olan şeydi...

"Biliyordun değil mi?"

"Neyi?" derken başım bana doğru çevirdi.

"Okun işe yarayacağını," dediğim sırada çatalı tabağın kenarına bıraktım.

"Hayır," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Sadece bir tahmindi."

"Nedense bana hiç öyle gelmiyor..." Endymion'ın dudakları yukarı kıvrıldı, çatalındaki et parçasını ağzına attı.

"Annenin onu sana bırakmasının bir sebebi olabileceğini düşündüm." Ağzındaki lokmasını yutup çatalı kenara bıraktı. Diğerleri bir sohbetin içindeydiler. "Sana öylesine bir yay ve ok bırakmadı, Astrid. Kendisine ait olanı bıraktı. Zararı olmazdı, belki faydasını görürüz diye düşündüm."

"Böyle bir anlamı olabileceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldanırken tabağıma bakıyordum.

"Artık biliyorsun, o senin için güçlü bir silah." Gözlerimi tabaktan ayırıp onun normalden daha koyu görünen gri gözlerine baktım. Yüzü birkaç gündür olduğu gibi gergin değildi, sanki bu gece bir hayli rahatlamıştı. Korkmakta da haklı olduklarını düşünüyordum. Sonuçta görev, evrenleri korumaktı. Başarısız olmak demek, kendi sonunu da getirmek demekti, bunu anlamak için birinin anlatmasına gerek yoktu.

Aramızdaki konuşma bittiğinde biz de diğerlerinin sohbetine katıldık. Briella'nın yüzündeki o soğuk ifade bu gece yoktu, kahkahalar atarak bir şeyler anlatıyordu. Hatta aynı gülüşü Hydra'nın yüzünde de görmüştüm, nedense bu beni şaşırtmıştı.

Orada gördüğüm leoparın o olduğunu biliyordum, Ursula'nın yanından bir an bile ayrılmamıştı. Üstelik beni de kurtarmıştı. Şatoya dönerken bunun için ona teşekkür etmiştim ama o bunu önemsiz bir şey gibi görmüştü. Birbirlerini yıllardır tanıdıkları belliydi ve belki de benim yeni olmam ona güvensiz biri olduğumu hissettirmişti.

Yüzümdeki küçük gülümsemeyle onları dinliyordum. Sabah olmak üzereydi, biraz dinlendikten sonra gidip Ashton'ı görmem gerekiyordu. Noris onun Holly'nin oğluyla iyi anlaştığını, gün içinde birlikte vakit geçirdiklerini söylemişti. Bu bir nebze de olsa beni rahatlatmıştı. Bütün gün orada tek kalacak olmasını düşünmek her saniye içimi kemirmişti.

"Sen de bir gün Castor'a gelmelisin, Astrid." Daldığım düşüncelerimin arasından Ursula'nın sesiyle çıkmıştım. "Daha önce sizin evreninize gitme şansım oldu. Çok fazla benzerlik var ama kesinlikle Castor'ı daha çok seveceksin."

"İlk önce bir tutulma geçirmem gerekiyormuş," derken ela gözlerine bakıyordum. "Castor'ın adını sıkça duyduğumdan ben de merak ediyorum."

"Senin için şimdiden bir oda ayarlayacağım," dedi, kadehi eline alıp yavaşça salladı. Gözlerini yanımda oturan Endymion'a çevirdi. "Sen de evini unutmuş gibisin, gelmiyorsun."

"Benim bir evim olmadığını biliyorsun, Ursula." Yemeğiyle uğraşırken ona bakmamıştı. "Yakın zamanda gelirim."

"Öyle diyorsan," deyip elini salladı, kadehteki şaraptan bir yudum aldı. "Birazdan biz de kalkalım, Hydra. Başım çatlıyor, biraz dinlenmem gerek."

Hydra, "Nasıl isterseniz," dediğinde, Ursula ona ters ters baktı. Sanırım onu anlıyordum. Holly de benimle bu şekilde resmî konuştuğunda geriliyordum. Noris bu şekilde davranmadığı için mutluydum ama bazen önümde eğilmesi sinirlerimi bozmuyor değildi. Alışık olmadığım bir durumdu.

Bardağı elime alacağım sırada arkamdan hızla bir şey geçti, uğultusunu duymuştum. Korkuyla arkama baktığım anda kulaklarımda yine o fısıldamalar başlamıştı. İrileşen gözlerimle masadakilere baktım. Onlar normal bir şekilde sohbetlerine devam ediyorlardı ama Endymion'ın bana baktığını görebiliyordum.

"Sorun ne?" derken sesi meraklı çıkmıştı. Kulaklarıma dolan fısıltılar azalsa da hâlâ duyabiliyordum.

"Bir şey duyar gibi oldum," deyip gözlerimi yemek salonunun içinde gezdirdim. Bana bakarken kaşları çatılmıştı.

O ruhun da gittiğini biliyordum, bunu orada görmüş, içimde oluşan rahatlamayla hissetmiştim. O zaman bu şey neydi? Bana öyle gelmiyordu, gerçekten bir tuhaflık olduğuna emindim ama bunu şimdilik birine anlatmak istemiyordum.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra masadan kalkmıştık. Ursula ve Hydra daha fazla kalmamış, bizimle vedalaştıktan sonra gitmişlerdi. Gerçi Hydra tam olarak vedalaşmış sayılmazdı. Bu kızın bana karşı olan tutumu içten içe beni öfke-

lendiriyordu, bu tavrı hak edecek bir şey yaptığımı düşünmüyordum.

Briella yorgun olduğunu söyleyip şatodan gitmişti, nereye gittiğini bilmiyordum ama içimden bir ses onun evinin buradan çok orman olduğunu söylüyordu. Endymion da sessizce yanımızdan ayrılıp merdivenlere yönelmişti. Birlikte geniş koridorda dikilirken Noris omzuyla omzuma vurdu.

"Gidip sen de biraz dinlen, gözlerin kızarmış," dedi. Aslında gerçekten yorgun hissediyordum. Onlar kadar yorucu şeyler yapmamıştım ama sanki bütün gücünü kullanan bendim, bedenim bunun ağrısını çekiyordu.

"Bugün Ashton'ı görmeye gidelim," dediğimde başını salladı. Ardından başını eğerek selam verdi ve arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı. Arkasından bakarken homurdanıyordum, buna sinir olduğumu biliyordu.

Yorgun bacaklarım yürürken birbirine dolanıyordu sanki. İlk önce asansörle çıkmayı planladım ama daha sonra merdivenleri kullanmanın beni daha fazla yoracağını, daha fazla yorulduğumda ise tatlı bir uykuya yatacağımı düşündüm.

Şatoya insanı delirtecek bir sessizlik hâkimdi. Merdivenleri çıktığım sırada etrafı da inceliyordum. Bizim haricimizde yaşayan insanlar da vardı. Noris onların bize yardım etmek için burada olduğunu söylemişti. Kaledeyken Holly'nin ne yaptığım görebiliyordum ama burada bazı şeyler ben fark etmeden oluyordu. Banyoya bıraktığım kirli kıyafetler bir anda yok olmuştu, daha sonra ise temizlenmiş bir şekilde yatağımın üzerine bırakılmıştı. Odam her zaman düzenliydi. Bunları kimin ya da kimlerin yaptığını, ne zaman yaptığını bilmiyordum, görmemiştim.

Çıkmam gereken birkaç kat daha vardı ama şimdiden nefes nefese kalmıştım bile. Çıkmaya başladığım bir diğer katın merdiveni çift taraflıydı. Diğer merdivenlerin aksine bu merdivenlerde kırmızı bir halı vardı. Başımı kaldırdığımda üst katın benim odamın olduğu kat olduğunu fark ettim. Bu özel bir durumdu sanırım, buna fazla takılmak istemedim.

Merdivenleri döneceğim sırada arkamdan bir kapının sesi geldi. Galiba Endymion'ın odasından geliyordu, onun odasının benimkinin bir alt katında olduğunu biliyordum. Önüme dönüp bir basamak daha çıkacağım anda bir kapı açılma sesi daha geldi. Diğer kapının kapanma sesini duymadığıma emindim. Bu katta kalan başka biri daha mı vardı?

"Astrid."

Duyduğum sesle aniden arkamı döndüm. Merdivenin taş korkuluğunu sıkıca tutuyordum. Gözlerimi kısarak aşağıya, mum ışığıyla aydınlatılmış kata bakıyordum.

"Endymion?" diye seslendim, bir süre bekledim fakat bir yanıt alamamıştım. Korku yavaşça başını kaldırdı, bana bir şeylerin ters gittiğini fısıldadı.

"Astrid." Aynı sesi tekrar duyduğumda olduğum yerde sıçradım. Bu Endymion'ın sesi değildi. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde etrafıma bakınıyordum. Tam odama doğru koşacağım sırada yanımdan eserek geçen o rüzgârı hissettim. Bu sefer daha şiddetliydi. Duvar şamdanlarındaki mumların birçoğu sönmüştü.

Dengemi sağlamak için iki elimle taş duvara tutunduğum sırada ayak bileğimi korkuluğa çarptım. Bu bütün dikkatimi dağıtmaya yetmişti. Dengemi kaybettiğim sırada dudaklarımdan tiz bir çığlık kaçtı ve merdivenlerden hızla yuvarlanmaya başladım. Ellerimle başımı korumaya çalışırken gördüğüm evren dönüyor, gözlerim odağını kaybediyordu. Birkaç saniye içinde sertçe zemine çarptım. İnleyerek elimi karnıma bastırdığım sırada birinin bağırışı koridora yayıldı.

"Astrid," dedi gür sesiyle. Şimdi onun sesini duyuyordum, az önceki sesin onun olmadığına daha da emindim. Karnımı tutarak oturur pozisyona geçerken yanıma çöküp elini sırtıma bastırdı. "İyi misin?"

"Sorun yok," diye fısıldadım. Yuvarlandığım basamak sayısı fazla değildi ama yine de karnımı bir yere vurduğuma emindim, keskin bir ağrı vardı. "Dengemi kaybettim."

"Gel," deyip yavaşça kalkmama yardım etti. Belimden tutarak bu katta bulunan geniş alana doğru yürümemi sağladı. Kalın kolonun önündeki sandalyeye oturmama yardım etti, gözleri bedenimde turluyordu. "Emin misin bir şey olmadığına?"

"Evet," dedim, elimle yavaşça karnımı okşuyordum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle," derken bir dizinin üzerine çökmüştü. Dizlerinin üzerindeyken ona bakmak için gözlerimi hafifçe kaldırmam gerekiyordu.

"Burada beni rahatsız eden bir şey var," dedim sessizce. "Sanki bir şey etrafımda dolanıyor." Yutkundum. "Az önce bana adımla seslendi."

"Bir erkek sesi miydi yoksa kadın mı?" Çatık kaşlarla beni dinlerken yüzü fazla gergin duruyordu.

"Erkek," dedim. "Hatta ilk başta sen seslendin sandım ama sonra senin sesin olmadığını fark ettim."

Derin bir nefes alırken ayağa kalktı. Bana arkasını döndüğü sırada sırtına bakıyordum. Merdivenlere doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. Bana inanmamış olabilir miydi?

"Çık ortaya!" diye bağırdığında oturduğum sandalyede sıçradım. Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar gür sesiyle bağırdı. "Sana ortaya çıkmanı söyledim!"

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordum, elim karnımda asılı kaldı. Sonra merdivenlerde aniden genç bir adam belirdi. On sekiz ya da on dokuzdan fazla görünmüyordu, yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı ve gözleri parlıyordu. Aniden ortaya çıkmasının şokunu atlatamazken Endymion ona doğru yürümeye başladı. Çocuğun yüzündeki sırıtışın yavaşça sönüşüne şahit oldum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Genç adam bir basamak geri çıkacağı sırada Endymion hızla ona doğru atıldı, bir saniye bile geçmemişken nasıl bu kadar hızlı onun yanına gidebilmişti?

Genç adamın yakalarını kavrayıp onu sertçe duvara çarptığında çocuğun inlediğini duydum. Aynı zamanda Endymion'ı da ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum.

"Sana ne yaptığını sordum," diyerek yüzünü çocuğun yüzüne yaklaştırdı.

"Sadece şaka yapmak istemiştim." Görünüşünün aksine sesi kalındı, koyu renk gözleri şimdi korkuyla parlıyordu.

"Tek taraflı eğlenceye ne zamandır şaka deniyor aptal?" diye sordu tehlikeli bir sesle. Çocuğu biraz geri çektikten sonra tekrar duvara itti ve bıraktı. Çocuğun yüzündeki o alaycı ifade yok olmuştu. Benimle dalga geçtiğini öğrenmek sinirle ona bakmama neden oldu.

"Sana odandan çıkmamanı söylemiştim." Endymion'ın yüzündeki karanlık ifade bir an bana çok yabancı geldi. Bu çocuk da kimdi?

Üzerindeki gömleği düzeltirken ters ters Endymion'a baktı. "Beni ne zaman rahat bırakacaksın?"

Endymion ona yaklaşacakken araya girdim. "Sen kimsin?"

Genç adam tam bir basamak inmiş bana doğru geliyordu ki Endymion onu ensesinden tutarak kendine çekti. "Odana."

"Onunla tanıştıktan sonra gideceğim," deyip masumca karşısındaki sinirli adama baktı. "Söz."

"Hayır, onu yeterince korkuttun. Bunu sonra konuşacağız," dedikten sonra ensesini tutarak onu merdivenlerden indirdi.

"Bu kadar korkacağını düşünmemiştim," dedi, çırpınarak Endymion'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Yavaşça sandalyeden kalktım, Endymion onlara doğru yaklaştığımı görünce duraksadı. Karnımda olduğu gibi sırtımda da bir ağrı vardı. Bu ağrılar ona daha da sinirlenmeme neden oluyordu. Onların yanında durup çatık kaşlarla çocuğun simsiyah gözlerine baktım. Ardından sertçe kafasına vurdum.

"Neden beni korkutuyorsun?"

İnleyerek başını tutarken şaşkınca bana baktı, benden bu hareketi beklemiyor gibiydi. Endymion ise memnundu.

"Şaka ya-" Lafını bitirmesine izin vermeden tekrar kafasına vurdum.

"Nasıl korktum biliyor musun?" diye sordum sinirle. "O gün koridordaki de yemek salonundaki de sendin değil mi?"

"Biraz eğlenmek istemiştim," deyip sırıtmakla sırıtmamak arasında bir ifadeyle bana baktı. Tekrar ona uzanacağım sırada Endymion onu geri çekip koridora doğru itti.

"Odana git ve beni bekle." Çocuk dudak bükerek bakınca ters ters ona baktım. Hareket etmeden durmaya devam ediyordu, Endymion ona atılacakken hemen geri adımladı.

"Tamam tamam, gidiyorum," dedi homurtuyla. "Ben Douglas," dedi, ardmdan önüne döndü ve bir anda gözlerimin önünde kayboldu. Arkasında bıraktığı boşluğa bakarken şaşkındım.

"Dersini almıştır, tekrar yapmaz," dedi Endymion bedenini bana doğru çevirirken. "Sen de odana dönüp dinlen. Tek başına gidemeyecek kadar kötüysen yardım edebilirim."

"Kendim gidebilirim," dedim, başımı çevirip ona baktım. "O kimdi?"

Bir cevap vermeden sadece yüzüme baktı. Neden kim olduğunu söylemiyordu ki? Derin bir nefes alıp yanından geçerek merdivenlere yöneldim. Bir an delirdiğimi düşünmeye başlamıştım, buna sebep olanın bir çocuk olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Astrid." Sesini duyunca omzumun üzerinden ona baktım. Birkaç saniye bana baktı, ardından, "Bir süre Castor'da olacağım. İstersen abini de bir süreliğine buraya getirebilirsin."

Gözlerinin içine bakarken başımı salladım. Abimin birkaç gün de olsa benimle kalması benim açımdan çok iyi olurdu. Odamın bulunduğu kata geldiğimde kollarımı göğsümde bağladım. Sanırım Castor'ı özlemişti. Herkesin iyi hissettiği bir yer vardı. Belki de orada daha iyi hissediyordu.

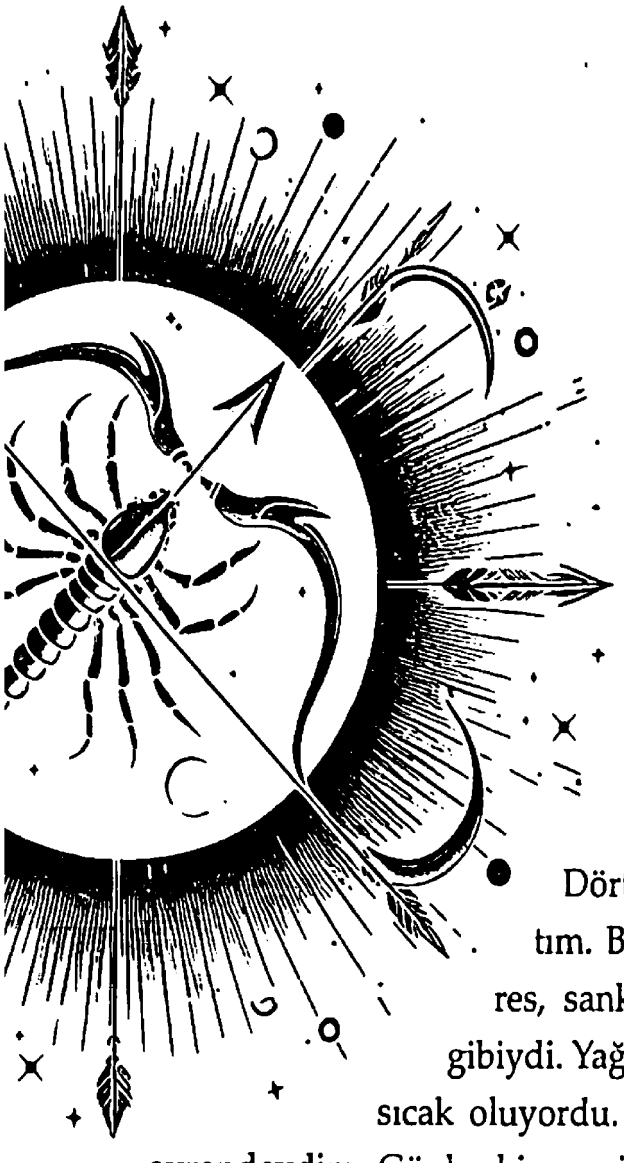
Odamın kapısını açıp içeri girdim, kapıyı yavaşça kapattım. Belki beş dakika belki on dakika, bilmiyorum, kapının önünde öylece dikildim. Daha sonra da üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sıcak bir duş aldım. Rahatlayan bedenime temiz bir gecelik geçirdiğimde daha iyi hissediyordum. Sırtımdaki ve karnımdaki ağrı ise büyük ölçüde azalmıştı.

Az önceki yorgunluğum biraz hafiflemişti. Elimi dudaklarıma yaslayıp esnerken geniş balkonun kapısını açtım. Ilık bir rüzgâr bedenime çarparak odaya girdi. Gün tamamen olmasa da doğmuş sayılırdı. Güneş bulutların arkasında bir elmas gibi parlıyordu. Gökyüzüne baktığım sırada her şey normalleşti, sanki şu anda odamdaydım, penceremden gökyüzünü izliyordum. İçli bir nefes alıp balkona çıktım. Ortamda o kadar büyük bir sessizlik vardı ki, küçük bir nefes sesi bile kolayca duyulabilirdi.

Gözlerimi bahçeye indirdim, bazen oraya bakmak başımı döndürmüyor değildi. Yine de yükseklik bana mutlu hissettiriyordu. Anlık mutluluk gülümsememe neden olurken şatonun büyük kapısının açılma sesi yankılandı. Bir saniye sonra da Endymion'ı gördüm, şatonun girişine doğru yürüyordu. Nereye gittiğini düşündüğüm sırada durdu, arkasını dönüp başını kaldırdı. Yine aynı şey olmuştu. Odağım genişledi, sanki tam önümdeymiş gibi onu net bir şekilde görebiliyordum.

Birkaç dakika olduğunu bildiğim ama bana birkaç saatmiş gibi gelen bir sürede göz gözeydik. Başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi. Odağım tekrar daraldı, bedeni yeniden bir karınca kadar küçüldü. Bu ani değişim nefesimi hızlandırırken dudaklarım aralandı. Endymion arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı. Gideceğini söylemişti ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

O gözden kaybolunca yanaklarımın içini havayla doldurup odama döndüm. Elimi düşüncelerimi savuşturmak ister gibi havada salladım. Biraz uyuyup dinlenmem gerekiyordu. Bedenimi yatağa bırakıp uykuya dalmadan önce en son düşündüğüm şey bugünü Ashton'la geçirecek olmamdı.

7. Güneş Tutulması

Tutulmadan bir gün önce;

Dört mevsimi de yaşamaya alışıktım. Benim evrenimin aksine Antares, sanki hep aynı mevsimi yaşıyor gibiydi. Yağmur yağdığında bile hava çok sıcak oluyordu. Hemen hemen altı aydır bu evrendeydim. Günler bir su gibi akmış, beni bu evrene kök salmaya mecbur bırakmıştı. İlk iki ayı arkamda bıraktığımda tamamen buraya adapte olmuş gibiydim. Bu süre dört aya çıktığında ise diğer evrendeki hayatımın izleri silinmeye başlamıştı. Bazı şeyler kafamın içinde flu bir anıydı.

Ashton da benim gibi buraya alışmıştı. Holly'nin oğlu ile iyi anlaşmış, arkadaş olmuşlardı. Artık burada mutlu olduğunu düşünüyordum. Bazen öylece dalıp gittiğinde önceki hayatını düşündüğünü de biliyordum ama artık iyiydi, bu benim için yeterliydi.

Uzayan saçlarımı parmaklarımın arasından geçirirken yönümü merdivenlere çevirdim. O gün kalan son ruhu da geri gönderdikten sonra her şey rayına oturmuştu. Abim belirli zamanlar şatoya geliyor, birkaç gün kalıyor, sonra da kaçıyor-

du. Sanırım artık benimle oturmaktan sıkılmıştı, arkadaşıyla vakit geçirmek ona daha cazip geliyordu. Özellikle kendine yeni bir hobi edinmişti: Ata binmek. Gülerek başımı iki yana salladım, o iyi olduğu için gerçekten mutluydum.

Üzerimdeki saten gömleğin yakalarını düzeltirken çoktan merdivenleri inmiş, büyük salona yönelmiştim. Noris'ın koridorun ucundan bana doğru yaklaştığını görünce gülümsedim. Geçen birkaç ay içerisinde sürekli benimle ilgilenmiş, bana bilmediğim yeni şeyler öğretmişti. Buraya alışmamda rol oynayan en önemli kişi oydu. Benim ruh hayvanım olmasını, aramızdaki o bağı benimsemiştim. Briella da çok yardım etmişti. Hatta ilk defa bu kadar uzun süre insan bedeninde kaldığını söylemişti. Bundan şikâyetçi gibi de görünmüyordu. Beni arkadaşı olarak görüyordu, ben de öyleydim ve bana kalırsa bu arkadaşlığımız gün geçtikçe dengeleniyordu.

Ursula birkaç kez beni ziyarete gelmişti ama onun haricinde diğer gardiyanları görmemiştim. Bir keresinde bunu Briella'ya sorduğumda bana, kendisinin de onlarla çok fazla görüşmediğini, çok bir araya gelmediklerini söylemişti. Garipsemedim desem yalan olurdu.

Bunların haricinde şatodaki birkaç kişiyle de tanışmıştım. Bana iyi davranıyorlardı ama buranın sahibiymişim gibi araya bir sınır çizmeleri bazen onlara kızmama neden oluyordu. Bana kırılmadıklarım bildiğim gibi kendilerini bu şekilde rahat hissettiklerinin de farkındaydım.

Bazı geceler şatoda tek başımayken bütün geceyi balkonumda geçiriyor, anneme ait olan kitapları karıştırıyordum. Endymion'ı ise en son iki hafta önce görmüştüm. Briella onun Castor'a gittiğini söylemişti, burada olmadığı zamanlar orada oluyordu. Ama bir keresinde Castor'da da değildi, o zamanlar nerede olduğunu merak etmiştim. Evrenleri gezmek eğlenceli olmalıydı. Geçen aylar içerisinde sadece üç dört kez şatoya gelmiş, birkaç gün kaldıktan sonra yine gitmişti. Burada olduğu süre zarfında biraz garip davranmıştı. İçten içe bir sorunu olduğunu düşünmüştüm. Keşke sebebini bilseydim,

onların bana yardım ettiği gibi ben de onlara yardım etmek istiyordum.

Noris, "Bu ne güzellik," diyerek elimi tutup kaldırdı, beni kendi etrafımda döndürdü. Gülerek ona baktım, neşesi yerinde olmalıydı. Endymion gibi o da bir ara ortalıktan kaybolmuş ve dönmesi birkaç günü bulmuştu, uzun süre kaybolmamıştı. Kaybolduğu zamanlar kardeşini aramaya gittiğini düşünüyordum, Endymion daha önce bundan bahsetmişti.

"Keyfin yerinde görünüyor," dedim, omzuna yavaşça vurduğumda dudakları yukarı kıvrıldı.

"Yarın önemli bir gün, enerjimi yüksek tutmalıyım," dedikten sonra eğilip parmağıyla hafifçe alnıma vurdu, burnumu kırıştırarak ona baktım. "Sen de öyle."

Evet, yarın önemli bir gündü. Güneş tutulması olacaktı ve bunun ne kadar önemli olduğunu son birkaç gündür daha iyi anlamıştım. Şatodaki ve şehirdeki insanların üzerinde tuhaf bir gerginliğin yanı sıra heyecan da vardı. Galiba en ne hissedeceğini bilmeyen de bendim. Karnıma tırnaklarım geçiren bir duygu vardı. Üstelik alnımda ve yanağımda sivilceler çıkmıştı, cildim de karışık duygularıma tepki gösteriyordu.

"Tedirginim ama heyecanlı da hissediyorum," dedim, birlikte salona doğru yürümeye başlamıştık. "Briella da birazdan gelecek. Castor'a gitmeden önce bana tutulma ile ilgili bir şeyler anlatacakmış."

Noris'ın yüz ifadesi aniden değişmişti. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, gözlerini kaçırınca gözlerim kısıldı. Briella'nın kötü şeyler söylemeyeceğini ümit ediyordum. Tam dudaklarımı aralamışken girişten gelen gürültüyle arkamı döndüm. Briella sinirle yere düşen kutuyu tekmeledi.

"Dört bacağımın üzerindeyken daha iyi taşırdım." Yerdeki kutuyu almak için eğildiğinde diğer iki kutuyu da düşürdü ve hırladı. Hırıltısı bir insanın ses tonundan çok uzaktı...

"Sakin ol," deyip ona doğru ilerledim. Kaşlarını çatarak kutulara bakıyordu. "Bekle, yardım edelim."

"Saydım," dedi. "Onuncu düşüşleri."

Gülerek eğilip yerdeki kutulardan ikisini aldım. "Ne var bunların içinde?"

"Senin için bir şeyler aldım," dediğinde kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu." Omuz silkerek diğer kutuyu da alınca salona döndük. Salona girmeden önce Noris elimdeki kutuları almıştı.

Koltuklara yöneldik. Bağdaş kurarak oturdum, oturmadan önce eteğimin kenarlarını bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım. Briella kendini bir çuval gibi koltuğa attığında Noris ona ters ters baktı.

"Fazla oyalanma, bir günden daha az bir zamanımız kaldı. Endymion'ın sinirlenmesi en son isteyeceğimiz şey."

"Sen bunları düşünme, kızıl kuyruk," dedi, bacaklarını koltuğa uzattı. "Haberi var. Çok kalmayacağım zaten."

"İsabet olur," diyerek sahte bir sırıtışla ona baktı. Yine didişmeye başlarlarsa kendimi bulduğum ilk odaya kilitleyecektim.

"Haha," deyip ters ters ona baktı Briella. "Beni kızımla yalnız bırak."

"Nereden senin kızın oluyormuş?"

"Kıskandın mı? Hadi gidip ağla ve beni keyiflendir," dedikten sonra ayağını ona doğru uzatıp onu itti. Noris atılacağı sırada kolunu tuttum.

"Sen abimi almak için gidecektin. Akşam birlikte yemek yeriz, hem onu özledim," dediğimde bakışları yumuşadı.

"Canını sıkarsa onu şatodan kov, kovma hakkın var," deyip tekrar Briella'ya ters ters baktı. Ardından bana doğru dönüp, hafifçe başını eğip kaldırdı ve salondan çıktı.

"Bu tilkiye nasıl katlanıyorsun anlamıyorum," dedi Briella homurdanarak.

Söylediğini es geçip, "Bana ne anlatacaksın?" diye sorarak bütün dikkatimi ona verdim.

Uzandığı yerden doğrulup kanepenin kenarına bıraktığı kutuları karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulmuş olmalı ki

bana doğru döndü, elindeki kutuyu uzattı. Kutuyu aldıktan sonra yarı kapalı olan kapağını açtım. Beyaz bir kumaş parçası vardı. Kumaşı tutup yavaşça kaldırdım. Beyaz, uzun ve saten cübbeye anlamsız gözlerle baktım. Yaka kısımlarında kırmızı, küçük taşlar vardı. Belinden sarkan kuşağı ve geniş kolları oldukça uzundu.

"Bu ne için?"

"Geçide giderken giymen için. Bedenine havlu sararak gidecek değilsin," derken sırıtarak bakıyordu.

"Yeterince kıyafetim var, Briella. Üstelik rahat bir şeyler giysem daha iyi olur," dedim, elimdeki cübbeyi kenara bıraktım.

"Merak etme, yeterince rahat olacaksın çünkü üzerinde bir şey olmayacak." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ne demek istediğini anlamamıştım.

"Anlamadım?" dediğimde oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Astrid," dediği sırada gözlerinin içine bakıyordum. "Bu konuyla ilgili ne düşünürsün bilmiyorum ama tutulma ânında kıyafet giyemezsin."

"Nasıl yani, çıplak mı olmam gerekiyor?" Ben şaşkınlıkla ona bakarken başını salladı.

"O köprüdeyken sen de erk hayvanın da çıplak olacak," dedi, gözlerim şokla irileşmişti. "El ele, çıplak bir şekilde orada bekleyeceksiniz tutulma boyunca. Ne yapacağını düşünme, sadece gözlerin kapalı bir şekilde erk hayvanınla orada durman gerekiyor."

"Neden çıplak olmamız gerekiyor ki?"

Soruma karşılık dudakları büküldü. "Enerjileriniz bir bütün olacak ve dışarıdan iki ayrı beden gibi görünseniz de tek bir bedendeymiş gibi hissedeceksiniz. Biz ruh hayvanıyız ve bedeninde kendi ruhun haricinde onun da ruhunun varlığını hissedeceksin. Çıplakken en doğal ve saf hâlinizde olacaksınız, bu sizi tamamen birbirinize bağlayacak." O derin bir nefes alırken ben terleyen avuçlarımı birbirine sürtüyordum. "Bu senin için bir sorun mu?"

"Hayır, değil," derken elimi salladım, ne diyeceğimi tam olarak bilemedim. "Sadece bunu bilmediğimden şaşırdım."

"Endymion bunu ilk öğrendiğinde ağlayacaktı... Zaten ilk tutulmasından sonra da bir hafta utançtan yüzüme bakamadı," dedi kahkaha atmadan önce.

Bir an onun utanmış hâlini düşünmek benim de Briella gibi kahkaha atmama neden oldu.

"Çıplak bedenine bunu giyersen daha rahat edersin. Tutulma bittikten sonra biraz yorgun hissedeceksin, giyinmen de kolay olur," deyip omzumu sıvazladı.

"Başka bilmem gereken bir şey var mı?"

"İlk tutulman olduğu için bir hayli gerginsindir ama endişelenme, yorulacaksın, evet ama şu an olduğundan daha iyi hissedeceksin," derken gülümsemişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Söyledikleri beni rahatlatmıştı ama o gerginliği de üzerimden atamıyordum, bedenime yapışmıştı.

"Ben artık gideyim," deyip doğruldu. "Bu gece iyice dinlen, enerjini topla. Ben de tutulmadan sonra toparlanınca Endymion ile birlikte geleceğim."

Düşünceli bir şekilde cübbeye bakarken başımı salladım. Yaşadığım şey sonrasında birinin yanımda olması, yaşadığım iyi ya da kötü şeyleri anlatmak benim için rahatlatıcı olurdu.

"Yine birkaç gün mü kalacaksınız?" dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Ben sık sık geliyorum, sanırım Endymion'ın hemen gidip gitmeyeceğini merak ediyorsun?"

"Briella," dedim kaşlarım çatılırken.

"Efendimiz sanırım gezmekten de sıkılmış." Elini kalbine bastırdı. "Ne kadar yorucu bir iş onun için değil mi?" Yüzünü buruştu. "Uzun bir süre kalacağını söylemişti."

Başımı sallayarak gözlerimi kaçırdım, bu onu güldürmüştü. Saçlarımı çocuksu bir hareketle karıştırdıktan sonra yanımdan ayrıldı. O da bana alışmıştı, bakışları beni ilk gördü-

ğü günkü kadar donuk değildi. Bu da onun yanında kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kanepeden kalkıp eteğimi düzelttim. Abim ve Noris'ın gelmesine daha vardı. Briella'nın benim için getirdiği kutuları zor da olsa kucaklayarak odama doğru yol aldım. Şu an merdivenleri kullanmak istemiyordum, bu yüzden asansöre bindim. Sandığım gibi vaktimi almıyordu, aksine bazen merdivenlerde zaman harcamak hoşuma gidiyordu ama bu kutularla yürümek bile zorken merdivenleri çıkamazdım. Şatoda her gün görmediğim başka bir yeri keşfediyordum. Nedense görmediğim yerler olduğuna da emindim.

Odama girdikten sonra kutuları giyinme odasına bıraktım ve kanepemin üzerinde duran yayı elime aldım. Onlar gelene kadar bununla vaktimi değerlendirebilirdim. Noris benim için şatonun ön tarafmda, büyük taşlık alanda bir yer hazırlamıştı. Ok atmakta iyiydim ama yine de çalışmak bana zevk veriyordu. Bence herkesin çok iyi bildiği ama yine de üzerine gitmekten zevk aldığı bir şeyler olurdu.

Yay ve okların bulunduğu deri çantayla odadan çıktım. Ayaklarımda dizlerimin biraz aşağısında biten, bacağımı saran düz taban deri botlar vardı. Noris, botları ilk giydiğimde sıcak havada bunları giydiğim için deli olduğumu düşünmüştü ama bence yanmaya değecek kadar güzellerdi.

Tekrar asansöre binip giriş kata indim. Asansörden çıktığımda Sasha ile karşılaştım, başını eğip gülümseyerek yanımdan geçti. Kucağında ahşap bir kutu taşıyordu. Sasha, burada tanıştığım bir kızdı. İyi anlaşmıştık, bazen gelip benimle sohbet ediyor, sonra da gidiyordu. Biraz utangaçtı ama ilk tanıştığımız güne nazaran benimle daha çok konuşuyordu.

Çift kanatlı büyük kapıdan çıkıp sola doğru dönerek bahçeye ilerledim. Çakıl taşları ayaklarımın altında eziliyordu. Birkaç tanesinin tabanımdaki çıkıntılara girdiğine emindim. Bundan nefret ediyordum. Hatta bazen çok sıkılıp oturduğum yerde ayakkabımın altındaki taşları tek tek çıkarıyordum. Bu biraz terapi gibiydi...

Hedef tahtası tam karşımda duruyordu. İlk başta yirmi metre uzağımdaydı ama bu benim için çok kolay olduğundan Noris her seferinde uzaklığı arttırmıştı. En son yetmiş metre uzağa taşınmıştı, hâlâ o mesafede duruyordu. Bu da benim için zor değildi. Sadağı kenara bırakıp yayı elime aldım. Deri sadaktan bir ok çektiğimde gümüş ucunun parıltısı yüzüme yansıdı. Bu okların da en az yay kadar enerjisi yüksekti. Bazen sihirli olabileceklerini düşünmeden edemiyordum.

Oku yerleştirirken hedef tahtasına baktım. Yarın tutulma vardı, tutulmayla ilgili düşünceleri kafamdan atamıyordum. Yayı gererken hedefe odaklanmaya çalıştım. Bende birkaç değişikliğin olacağını söylemişlerdi. Tutulma bende neleri değiştirecekti? Hedefe kilitlendikten sonra gerdiğim ipi bıraktım ve ok hızla ileri atıldı. Eğilip yeni bir ok alırken olduğundan daha küçük görünen tahtaya bakıyordum.

Yeni bir oku yerleştirirken aklım birkaç saat öncesinden daha karışıktı. Briella'nın bahsettiği şey beni utandırmamıştı ya da bundan çekinmemiştim. İpi sertçe gerdiğimde kaşlarım çatıldı. Noris bunu biliyordu, Briella'nın benimle konuşacağını söylediğimde bunu bildiği için mi yüz ifadesi değişmişti? Yayı hafifçe yana eğip gerdiğim ipi bıraktım. Okun hızla gidişini izlerken kollarım iki yana düştü. O da ilk tutulmasını yaşayacaktı, heyecanlı mıydı? Daha öncesinde tek başına idare ettiğini söylemişti, normalden daha fazla yorulmuş olsa gerekti.

Tekrar ok almak için eğildiğim sırada gökyüzünde bir gürültü koptu. Aylardır buradaydım, ilk defa bu kadar şiddetli bir gök gürültüsü duymuştum. Yeni bir okla beraber doğrulduğum sırada gökyüzüne bakıyordum. Acaba annem ilk tutulmasında ne hissetmişti? Korkmuş muydu? Ben biraz korkuyordum, ipler ilk defa tam olarak benim elimde olacaktı.

Yayı gerdim, gözlerimde bir hırs belirdi. "Hazır mısın?" diye mırıldandım kendi kendime. İpi iyice gerdiğimde elim titredi. Sonra yine aynı şey olunca dikkatim dağıldı. Odağım aniden genişleyip daraldı. Ok hedefinden şaşıp sarsaklayarak

ilerlediği sırada gözlerimi sıkıca yumup açtım. Odağım tekrar genişledi.

Ok oradaydı. Hedef tahtasmdan farklı bir yere doğru ilerliyordu. Sonra görüş açıma *o* girdi. Hızla ilerleyen oka doğru elini uzatıp yanından geçmek üzere olan oku tuttu. Dudaklarım aralanırken odağım yine daraldı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Elindeki okla birlikte bana yaklaşıyordu. Yayı tutan elim sıkılaştı.

"Son âna kadar gayet iyi gidiyordun," deyip elindeki oku salladı.

"Dikkatim dağıldı," dedim, yayı çantanın yanına bıraktım.

"Neden acaba?" Dudakları yukarı kıvrıldı, aramızda birkaç metre kalınca durdu.

"Castor'da olman gerekmiyor muydu?" dediğim sırada başını kaldırmış şatoya bakıyordu.

"Almam gereken bir şey var." Bana bakmasa da başımı salladım. "Tilki nerede?"

"Abimi almak için gitti," diye mırıldandım. O da başını sallarken gözlerini yüzüme indirmişti.

"Gergin görünüyorsun. Rahatla, bir sorun yaşamayacaksın," dedi anlayışlı sesiyle. Saçları son gördüğümden biraz daha kısaydı.

"Biliyorum. Hem tek olmayacağım," derken etrafıma bakınmıştım.

Düşünceli gözlerle yüzüme bakarken aniden kaşları çatıldı, başını yavaşça iki yana salladı. "Doğru," dedi. Elindeki oku diğer okların yanına atıp yanımda durdu, gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım. Gözleri yüzümde turladı, yüzümü inceledikten sonra elini başımın üzerine koyup çok hafif bir hareketle başımın üzerini okşadı. Dikildiğim yerde donup kalmıştım. Elini yavaşça geri çekerken gri gözleri gözlerimdeydi. "Dikkatli ol," dedi, durdu. "Dikkat edin."

Derin bir nefes alarak yanımdan geçip gittiğinde hareketsizce durmaya devam ettim. Keyifsiz görünüyordu. Aynı zamanda normalde olduğundan daha sakindi. Omzumun

üzerinden ona baktım. Attığı adımlar yavaştı. Tutulmadan dolayı olduğunu düşünmüyordum, gerçekten bir sorunu olabilir miydi?

Aniden gelen durgunlukla eğilip yayımı ve oklarımı aldım. Sadağı göğsüme yasladım, dalgın adımlarla bahçeden çıkarken Noris ve abimle karşılaşmıştım. Düne kadar neşesi yerinde olan abimin bugün huysuzluğu üzerindeydi. Yarın yaşanacak olan tutulmadan dolayı olduğunu biliyordum ama onu rahatlatmak için söyleyeceğim bütün cümleleri de söylemiştim.

Birlikte büyük kapıdan geçtiğimiz sırada Noris elimdekileri aldı, ona gülümseyerek baktım. "Teşekkürler," dediğimde önemli değil der gibi omuz silkti. Abim kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti, birlikte merdivenlerden çıkıp yemek salonuna doğru ilerledik. Birkaç kız elinde tabaklarla salona giriyordu. Belirli saatlerde kahvaltı ve akşam yemeği yapılıyordu. Onun haricinde yemek yemek istenirse kızlara haber veriliyordu. Burada her şeyin belirli bir düzeni vardı ve aylardır burada kalıyor olmak bu düzene de ayak uydurmamı sağlamıştı.

"Matvey nerelerde?" diye sorarken sandalyemi çekip oturdum.

"Kız arkadaşının yanındaydı bugün, pek görmedim," dediğinde Noris kıkırdadı, ikimiz de ona baktık.

"Seni aldatıyor bence," dedi, buna ben de gülmüştüm. Ashton ters ters ona bakarken Noris gülmeye devam etti.

Sasha elinde bir tabakla içeri girdi, tabağı masaya bıraktığında ona uzanıp koluna dokundum. "Endymion'a da haber verir misin? Belki o da gelmek ister," dedim.

"Efendi Endymion'ı az önce şatodan çıkarken gördüm, geri döneceğini sanmam." Gözlerim kısıldı, başımı yavaşça sallayarak önüme döndüm. Alması gereken şey bu kadar önemli miydi ki hemen alıp gitmişti?

"Endymion mu geldi?" diye soran Noris'a göz ucuyla baktım.

"Evet, sizden hemen önce gelmişti."

"Neden gitti acaba?" diye mırıldandı Noris kendi kendine. Omuz silkmekle yetindim.

Tabağıma doldurduğum yiyecekleri yerken bir yandan da abimin anlattıklarını dinlemeye çalışıyordum. Noris'a karşı olan tutumu artık daha iyiydi. Bazen birbirlerini yine sinir etseler de arkadaş gibi olmuşlardı. Bir keresinde Noris'ın abime kardeşinin kayıp olduğu ile ilgili bir şeyler anlattığını duymuştum. Ashton ise ona yardım edebileceğini söylemiş, yardım teklifinde bulunmuştu. Sanırım o günden sonra araları bir nebze düzelmişti.

"Tutulmadan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Ashton'ın sesiyle gözlerimi tabaktan ayırıp ona çevirdim. "Ne konuda?"

"Bizim evrenimize gidecek misin?"

Sesindeki tuhaflık bir an içimi burktu. Eski hayatını özlediğini biliyordum. Ama o da buradan çıkamayacağını biliyordu, kabullenmek zorunda kalmıştı. Noris onun birkaç kez mağaraya gitmek istediğini söylemişti. Hatta bir kez Noris onu götürmüştü, o günden sonra Ashton bu konulardan hiç bahsetmemişti.

"Sen buradasın, gitmeme gerek yok," deyip gülümsedim. Gülümsemişti ama bu gülümsemenin gerçek olmadığını anlayabiliyordum. "Belki bir gün seni de götürmenin bir yolunu bulurum ve birlikte gideriz." Noris aniden öksürmeye başlayınca irkilerek ona baktım, masadaki bardağı uzattım.

Öksürükleri kesilince bana döndü. "Lütfen bunu denemeyin, sizin açınızdan iyi olmaz. Bu konuda bana güvenin."

Ona bunun sebebini sormak için dudaklarımı araladığım sırada abim benden önce davrandı. "Artık önemi yok, Astrid. Gitmesem de olur."

"İstediğini biliyorum," dedim inatla.

Abim başını iki yana salladı. "Artık değil. Bunun için kendini zorlama, tehlikeye atma." Konuşurken çatalını bana doğrultmuş, yavaşça sallamıştı. Cümlesi bittiğinde çatalı masaya bıraktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdığım esnada arkamdan hızla bir şey geçti. Bu tanıdık hisle kaşlarımı çattım. Sinirle arkama dönüp, "Douglas, kes şunu," dedim. Abim şaşkınlıkla bana bakarken Noris irkilmişti.

"Sen Douglas'ı nereden tanıyorsun?" dedi Noris buz gibi bir ifadeyle. Takındığı ifade beni afallatırken dudaklarımı yalayarak ıslattım.

"Aylar önce tanışmıştım." Noris gözlerini odada gezdirdi, sanırım onu arıyordu. "Sen nereden tanıyorsun?"

Kulağımın arkasında nefesini hissediyordum. Dirseğimi geriye doğru ittiğimde iniltisini duydum. Aptal çocuk. Onunla tanıştıktan sonra geçen zaman içerisinde bir iki kez daha benimle uğraşmıştı, onu sinirle geri püskürtmüştüm. Onu Noris'a sormak hiç aklıma gelmemişti. Sorsaydım belki bir cevabı olurdu.

"Odasının kilitli olması gerekiyordu." Noris sandalyesini sertçe geriye doğru iterek kalktı. Bu tavırları bana çok tuhaf geldi. Yanımdan geçen şeyin varlığını tekrar hissettiğim sırada Noris da salondan çıktı.

"Kimden bahsediyorsunuz?" dedi abim karmaşık bir yüz ifadesiyle.

"Burada yaşayan bir çocuk. Nasıl oluyor bilmiyorum ama bir ruh gibi etrafımda dolanıyor bazen," deyip düşünceli bakışlarımı abime çevirdim. "Neden ondan bahsetmedikleri gibi onu burada kilitli tutuyorlar ki?" Abim omzunu silkerken kendi kendime homurdandım. "Çok garip."

Ashton yemeğine kaldığı yerden devam etti. Ben de aynı düşünceli ifadeyle tabağımdakilerle oynuyordum. Bir ara oturup o çocuk ile ilgili konuşmalıydım. Belki beni ilgilendirmeyen bir konuydu, burnumu sokmamalıydım ama merak etmeden de duramıyordum. Bir süre sonra Noris döndü ve hiçbir şey söylemeden yemeğine kaldığı yerden devam etti. Ona olan bakışlarımın farkındaydı fakat benden kaçıyor gibiydi.

Yemeğin geri kalanı sessiz geçmişti. Abim için burada bir oda ayarlamıştım. Yarınki tutulmadan sonra yanımda olmak

istediğinden bu gece burada kalacaktı. Üst kattaki salonda oturup birkaç saat sohbet etmiştik, sonrasında odalarımıza dağılmıştık.

Odama girip direkt yatağıma atladım. Bir yanım gidip duş almamı söylerken diğer yanım sabah uyandığımda almamı söylüyordu. Bir süre bu ikilemde kaldım. Sonrasında ise kazanan uykum oldu.

Tutulma günü;

Bornozun kuşağını bağlarken banyodan çıktım. Kendimi rahatlamış hissediyordum. Saçlarıma doladığım havluyu düzeltirken ıslak ayaklarım beyaz zeminde kaydı ve yüzüstü yatağın üzerine düştüm.

"Ben de neden günüm bu kadar normal diyordum," derken homurdanarak kafamı kaldırdım. Kapının ardından gelen kıkırtıyla kaşlarım iyice çatıldı. "Ne işin var orada?" diye bağırdım. "Gülüp durma."

Bornozumun iki yana açılan uçlarını birleştirip yatağa oturduğum sırada, "Çok sakarsın. Hem kapıda beklememi söylemiştin," diye isyan etti.

Gözlerimi devirdim. Bu adamın her lafıma bir cevabı vardı. Düşmemeye dikkat ederek giyinmek için diğer odaya geçtim. Abim sabah beni uyandırmıştı. Aslında bütün gece uyumadığını, diken üstünde olduğunu biliyordum. Ben uyumuştum... Erkenden kaldırıp beni zorla kahvaltıya indirmiş, sürekli konuşarak gerginliğini gizlemeye çalışmıştı.

Briella'nın getirdiği kutulardan bana lazım olanı elime aldım. Temiz bir iç çamaşırı takımını da kutunun üzerine koyup odaya döndüm. Tamamen çıplak olmamdan bahsetmişti ama en azından mağaraya kadar iç çamaşırlarım üzerimde

olsa iyi olurdu. Üstelik bu konuda dünün aksine bir gerginlik hissetmeye başlamıştım.

Kutuyu yatağın üzerine koyduktan sonra beyaz iç çamaşırlarımı giydim. Tutulmaya iki saat kadar bir zaman kaldığını söylemişlerdi, henüz vaktim vardı. Islak saçlarımı havluyla biraz kuruladıktan sonra havluyu da yatağın üzerine bıraktım. Saçlarım zaten birkaç dakika sonra kendiliğinden kurumuş olurlardı. Kutunun kapağını açıp beyaz cübbeyi çıkardım. Kolları omuzlardan aşağı doğru genişleyerek iniyordu. Cübbeyi üzerime geçirip aynanın karşısma geçtim. Tuhaf görünüyordum. İçimdeki tuhaf hisle beraber yerimde zıplamama çok az kalmıştı. Korku da heyecan da endişe de aynı anda bedenime yüklenmişti. Bilmediğim bir yolda ilerleyecektim ve bu benim en büyük korkum olmuştu.

Aynadaki aksime bakarken cübbenin oldukça uzun, kalın kuşağını belimde iki tur döndürdüm, karnımın üzerinde bağladım. Yakası V şekilde göğüslerime doğru iniyordu ve kırmızı taşlar vardı. Alt kısmı kalçalarımdan ayaklarıma doğru su gibi akıyordu, uzundu. Tahmin ettiğim gibi hemen kuruyan saçlarımı birkaç tarak darbesiyle taradıktan sonra geriye doğru atıp sırtıma serdim. Kuşağı belime sıkıca sardığım için cübbe üzerimde uzun bir elbise gibi durmuştu. Ayakkabı olarak ne giyeceğimi bilmiyordum, zaten ne giyersem giyeyim görünmeyecekti. Bu yüzden spor ayakkabı tercih ettim, rahatıma her zaman düşkündüm. Ve gezintiye çıkmıyordum sonuçta.

Ellerim karnımda birleşmiş bir şekilde kendime bakarken derin bir nefes aldım. Karnımdaki ağrı her geçen saniye artıyordu. Bazı geceler benim için çok zor geçerdi, hemen uykuya yatıp bunun geçmesini, geçene kadar uyumayı isterdim. Keşke bunu da bu şekilde atlatabilseydim. Tekrar sesli bir nefes verdikten sonra ellerimi üzerimdeki kumaşa sürtüp kapıyı açtım. Noris tam karşımdaki duvarda dikilmiş bekliyordu, kollarını göğsünde toplamıştı. Beni görüp inceledikten sonra gülümsedi.

"Hazır mısın?"

"Hangisine?" deyince gülerek duvara yaslı olan sırtını duvardan ayırdı.

"Patlamaya hazır görünüyorsun," dedi. Burun büktüm. Onun için söylemesi kolaydı. "Ashton seni bahçede bekliyor. Yanına uğrayıp gidelim."

Sessizce başımı salladım. Birlikte giriş kata inmek için asansörü kullandık. Aslında onun için merdivenleri kullanmak çok kolaydı, bazen buna imreniyordum. Asansörden indikten sonra şatonun büyük kapısından çıktık. Çıkmadan önce yine Sasha'yı görmüştüm, bana bakışları endişeliydi.

Bahçeye çıktığımızda Ashton'ı büyük, kurumuş bir ağacın önünde buldum, ayakkabısının ucuyla yerdeki küçük çakıl taşlarını eşeliyordu. Bir an yirmi beş yaşında bir adamdan ziyade beş yaşında bir çocuk gibi görünmüştü gözüme. Ona doğru yaklaştığımızı anlayınca başını kaldırıp bize baktı. Gözleriyle beni süzdü, gözlerindeki endişeyi saklayamamıştı.

"Bir saatiniz kaldı," diye mırıldandı. Yanına gidip kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. Kollarını bedenime sardığında çenesini de başıma yaslamıştı.

"Orada çok kalmayacağız," dedim, "İki saat olmadan dönmüş oluruz."

Noris beni onaylayan bir mırıltı çıkardığında abim yavaşça benden ayrılıp gözlerime baktı. "Bu herifin tilki olduğunu öğrendiğimde daha çok endişelenmiştim, o boyuyla seni nasıl koruyacağını düşünü-"

Noris, "Hey," deyip kaşlarım çatarak ona baktı. "Bir ısırığımla ölüm döşeğinde bulursun kendini."

"Aman ne korktum," dedi Ashton gözlerini devirirken, sonra tekrar bana baktı. "Burada bekliyor olacağım."

Gülümseyerek başımı salladım. Dudaklarını saçlarıma bastırıp bir iki adım uzaklaştı. Noris başıyla kapıyı işaret edince gitme zamanı geldiğini anlamıştım. Hızla abime sarıldım, o da beklemeden bana karşılık verdi. Kısa sarılmamızdan sonra Noris ile birlikte bahçeden çıktık. Bugün gökyüzünde o koyu

bulutlar yoktu, güneş tüm enerjisiyle parıldıyordu ama şehir her zamanki gibi kasvetliydi.

Merdivenlerin başındayken Noris elini uzattı. Bunu birçok kez yapmıştık, o yüzden artık alışmıştım. Elini tuttuğumda o turuncu ip ellerimize dolandı. Şimdi içime dolan enerji diğerlerinden daha fazlaydı. Bunun gökyüzünde parıl parıl parlayan, bir süre sonra birkaç dakikalığına da olsa karanlığa gömülecek olan güneşle alakalı olduğunu düşünüyordum. Merdivenleri hızla inmeye başladığımızda cübbemin etekleri dizlerime kadar açılmış, geriye doğru savruluyordu. Ilık rüzgâr bütün bedenimi sardı, enerjisi damarlarımda tur atıyordu. Birkaç saniye sonrasında ise binlerce merdivenin sonuna gelmiştik. Son basamağı da indiğimizde elimi yavaşça çektim, turuncu ipler yuvasına geri döndü.

"Buradan sonrasını yürüyeceğiz," dedi bana dönerek. "Yoruldun mu?"

"Tek tek inmiş olsaydım yarısına gelmeden bayılmıştım," dediğimde güldü.

Kurumuş ağaçlarla dolu ormana girmeden önce üç beş insanla karşılaştık. Bizi gördüklerinde yavaşça eğilip yanımızdan geçip gitmişlerdi. Geçen bunca ayın içinde şehre indiğimiz zamanlar da olmuştu. Noris, Ashton ve beni çeşitli yerlere götürüp şehri gezdirmişti. İnsanların içine karışmak, yeni yerler görmek bana iyi gelmişti. Ashton ve benim eğlenmemiz için elinden geleni yapmıştı.

"Nasıl oluyor da buradaki çoğu insan bizim kim olduğumuzu biliyorken bizim evrenimizde kimse bilmiyor?"

"Bilmediğini nereden biliyorsun? Belki de bilmeyen sadece sensindir," dediğinde duraksadım. Gerçekten bilen insanlar var mıydı?

"Öyle olsa herkese bunu anlatırlardı," dedim, toprağa gömülmüş kütüğün üzerinden atlayıp başını bana çevirdi. Elini uzattı, elini tutarak kütüğün üzerinden atladım.

"İnsanlar neleri anlatıp neleri anlatmaması gerektiğini bilirler, Astrid. En azından bu konuda," dedi tekrar önüne dö-

nerken. "Bilmiyorlarsa bile korkarlar. Onlardan daha güçlü olanlardan."

"Yani korkutan birileri mi vardır?" dedim şaşkınlıkla, adımlarımı hızlandırarak ona yetişmeye çalıştım.

"Bir soruna neden olurlarsa başlarına neler geleceğini biliyorlardır," derken yüz ifadesi sertleşmişti. "Burada da bu konuları herkes biliyor değil."

Sağa dönüp kısa bir yokuşu hızla çıktık. Düz yola girdiğimizde mağaraya yaklaştığımızı fark ettim, artık yolları da tanımaya başlamıştım.

"Nasıl hissediyorsun?" Sorumla başta afallasa da sonrasında ifadesini hızla toparladı.

"Tek başımayken zor oluyordu, sadece enerjiyi kaybedişimi hissediyordum," dedi kısık sesle. "Şimdi nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Ya sen?"

"Bir belirsizlik var ve bu beni daha da korkutuyor," diye mırıldandım. "Ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Sana söylemiştim. Sadece yanımda durup enerjini benimle paylaşman yeterli olacak," derken rahatlatmak ister gibi gülümsedi.

Bir şey söylemeden başımı salladım. Birkaç dakika sonra mağaranın girişine gelmiştik. Mağaranın içine bakıyor olmam ellerimin terlemesine yetmişti. Son kez arkamı dönüp şehre baktım, bu anlık gelen bir istekti. Gözlerim havada tüm ihtişamıyla duran şatoda takıldı. Ashton beni orada bekliyordu.

"On beş dakikamız kaldı," diye fısıldadı Noris güneşe bakarken. Başımı sallayıp ona doğru döndüm.

Yoğun bir sessizlikle yan yana mağaraya girdik. Girdiğim anda kulaklarıma gür bir uğultu doldu. O da bunu duymuş gibi yüzünü buruşturdu. Karanlık mağarada ilerlemeye devam ettik. Karnım çok ağrıyordu.

"Duvardan geçmeden önce-"

"Biliyorum, Briella anlattı," dediğimde başını salladı. Çukura doğru yürürken bir yandan da üzerindeki gömleği çıkarıyordu. Yutkunarak direkt ileriye baktım.

"Duvar sana ne zaman görünür olursa o zaman gireceğiz, gördüğünde beni yönlendir."

"Sen şu an görebiliyorsun değil mi?" diye sordum, çıplak omzunun üzerinden bana baktı.

"Evet. İstediğim her an." Benden birkaç adım öndeydi. Çıplak sırtı yürüdükçe hareketleniyor ve bu loş ortamda sırtında gölgeden sütunlar oluşuyordu.

Çukurun tam önünde durduk, yerden ve kolonlardan akan lavlar aynı şekilde çukura doluyordu. Belimdeki kuşağı yavaşça çözdüm. Cübbenin uçları iki yana açıldı. Noris bana arkası dönük bir şekilde pantolonunun düğmesini açıyordu. İlk başta bunu çok normal karşılasam da şu an yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. Cübbeyi üzerimden çıkarıp kenarda duran büyük kayanın üzerine serdim. Sütyenimin kopçasını da çözüp omuzlarımdan sıyırarak çıkardım. İçerisi sıcak olmasına rağmen ürpermiştim. İç çamaşırımın diğer parçasını da hızla çıkarıp bacaklarımı birbirine bastırdım.

Noris'ın pantolonunu kenara koyduğunu göz ucuyla görmüştüm. Ardından bana doğru dönüp gözlerini yüzüme dikti. Başımı çevirip ona baktığımda göz göze geldik. Yanıma gelip tam yanımda durduktan sonra elini uzattı, yavaşça elini tuttum, uçurumun ucundaydık. İkimiz de ileriye bakarken aynı fısıltıları tekrar duydum. Fısıltılar haricinde duyduğum tek şey de nefes seslerimizdi.

Birkaç dakika sonra o tanıdık duvar aniden önümde belirdiğinde irkildim, Noris anlamış gibi bana döndü.

"Görüyor musun?"

"Evet," dedim titrek bir sesle, gözlerimi duvardan ayıramıyordum.

"Hadi, gecikmemeliyiz," diyerek beni duvara doğru çekti, ona ayak uydurdum.

Bacaklarım titriyordu ama bu üşüdüğümden ya da çıplak olduğumdan değildi. İlk önce Noris duvardan geçti, ellerimiz ayrılmamıştı, ardından ben de onu takip ederek duvardan geçtim. Buraya gelmeden önceki deneyimimden çok farklıy-

dı. Girdiğim anda sanki bedenime küçük küçük iğneler batmaya başlamıştı, canımı acıtmıyordu ama gerilmiştim. El ele o karanlık köprüye yürüdük, tam köprünün ortasına gelince yan yana durup bekledik.

"Diğer kolunu aç ve gözlerini kapat," diye fısıldadı. "Gözlerini ben aç diyene kadar açma."

"Tamam," dedim kısık bir sesle. Sağ kolumu yan tarafa doğru açıp gerdim, gözlerimi yavaşça yumdum.

"Sakın korkma, seni korumak için buradayım."

Daha sonra onun sesi de kesildi. Bedenime batan iğnelerin yanı sıra büyük bir gürültü de kulaklarımı doldurdu. Binlerce farklı ses duyuyordum. Beynim bu seslerin baskısıyla patlayacakmış gibi hissetmeye başlamıştı.

Onun enerjisini hissettim. Bedenimde tüy gibi dolanan bir histi bu. O enerji bedenime yayılırken seslerin baskısı da vücuduma batan iğnelerin hissi de daha katlanabilirdi.

Elimi yavaşça sıktı. Bedenimizi içine alan büyük bir enerji hissettim. Bu enerjinin içinde onunkinden farklı olan benim enerjim miydi? Kulaklarımdaki sesler bir azalıp bir artıyordu. Sanırım yarattığımız bariyeri geçmek, özgür kalmak isteyen şeyler vardı. Karşılaştığımız güç arttığında ikimizin de bedeni hafifçe sallandı, elini tuttuğum için onun da sallandığını anlamam zor olmamıştı. Gözlerimi daha sıkı yumup kaşlarımı çattığımda enerjimiz genişledi. Noris artan enerjiyi hissetmiş gibi titrediğinde güçlükle elini sıktım. Bedenime dolanan o ipi varlığıyla gülümsemek istedim. Bileklerimize dolanan o turuncu ip, şimdi ikimizin de bedenini sarıyor olmalıydı.

Rüya yerine hep bir boşlukta olduğumu düşünürdüm, yine buna benzer bir boşluk hissi vardı. Tek fark, yürüyeceğim yolu biliyordum.

O benim erk hayvanımdı. Bunu kabullenmiştim. Aramızda oluşan bağın, hatta hep olan bir bağın güçlenişi ve tamamlanışıydı bu. Şu an ikimiz de bir kozanın içindeydik. O ip bizi sarmalarken kozanın içinde bekleyen birer tırtıl gibiydik. Bunca zaman o kozanın içinde tek başına beklemişti. Şimdi

ise benimleydi, şu anda hissettiği her şeyi hissedebiliyordum. Kötü değil, aksine iyi hissediyordu. Benden aldığı bu yeni doğmuş enerjiyle daha güçlü hissediyordu. Daha önceki gibi hissetmekten korktuğunu da kendi damarlarımda hissediyordum.

Burada olmak sandığım gibi zorlu değildi, bedenim bununla rahatladığı için enerjimi daha net algılıyordum. Sınırlarımızı zorlayan o ruhların çekimi azalmıştı, şimdi ikimiz de daha rahattık. Saçlarım yavaşça uçuşmaya başladı. Çıplak bedenim olduğundan daha dinçti, bunun farkındaydım.

Anlık kapalı göz kapaklarıma yansıyan gümüş bir çift gözle göz göze geldim. Aynı anda ayaklarım birden yerden kesildi, bu beni panikletti. Beni tek panikleten şey bu da değildi. Göğsümün etrafına aniden bir ağrı dolandı; ağrı bir kibrit gibi ateşi göğsümde yaktı. Noris, her şeyin yolunda olduğunu anlatmak ister gibi elimi sıktı. Kendimi rahatlatmak için çabaladım, ben panikleyince enerji çemberimiz de titremişti. Gözlerimi daha sıkı yumup odaklanmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra yoğun enerjisini tekrar hissetmek beni rahatlattı, ipin ucunu kaçırmamam gerekiyordu.

Bir süre havada, bedenlerimiz turuncu bir ip tarafından sarılıyken el ele bekledik. Bedenime yüklenen enerji gittikçe artıyordu. Bu yenileniyormuş gibi hissettiren bir enerjiydi. Daha sonra ayaklarım köprünün tahta yüzeyine temas etti. Bedenimde gezinen o enerji kaybolurken bacaklarım da titremeye başlamıştı. Beni saran ip yavaşça geri çekiliyordu. Bir anda gelen yorgunlukla dizlerim titreyince afalladım. Sanki bacaklarım beni taşıyamıyordu. Olduğum yerde yalpalayınca tedirgin oldum, gözlerimi açmamak için büyük bir çaba sarf ettim.

Noris, "Tuttum seni," diye mırıldanıp kolunu belime sararak düşmemi engelledi. Az önce o kadar iyi hissederken şimdi nasıl böyle bitkin olabilirdim? "Gözlerini açabilirsin, bitti."

Göz kapaklarım bu komutu bekliyormuş gibi titredi. Biraz zor olsa da gözlerimi açabildim. Kızıl gözlerini yüzüme dikti, gözleri elmas gibi parıldıyordu.

"İyi misin?"

"Bedenimi kontrol edemiyorum," diye fısıldadım.

"İlk kez böyle bir şey yaşıyorsun, merak etme düzelecek-sin," dedi. "Şimdi seni buradan çıkaralım."

Başımı sallamaya çalışmıştım ama eminim ki bunda da başarılı olamamıştım. Noris kolunu bacaklarımın altından geçirip beni kucakladı. Onun da bedeni titriyordu, yorulmuş olmalıydı. Bir an bu çok suçlu hissetmeme neden oldu.

"İndir lütfen, sen de yorgunsun," dediğimde bedenimi daha çok kendine bastırdı.

"Sorun yok, buna alışığım," dedi, gözlerini yüzüme indirdi. Duvarın içinden tekrar geçtik.

Gözlerimi mağaranın nemli tavanına diktim. Derime batan o iğneler yoktu ama sanki hâlâ bedenim karıncalanıyordu. Oradayken, köprüdeyken kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissetmiştim. Ne kadar yorgun düşmüş olsam da o gücü içimden atamayacağımın farkındaydım.

Beni kıyafetlerimi bıraktığım kayanın üzerine oturtturdu. Kenara koyduğum cübbeyi eline aldığı sırada göğsüne bakıyordum, beyaz göğsü parıltılı görünüyordu. Kızıl gözleri yüzümdeydi, cübbenin uçlarından tutup yavaşça giymeme yardım ederken kolumu kaldıracak hâlimin olmadığını o da görüyordu. Kuşağını bağlamadan bedenimi onunla sardı. Ardmdan arkasını dönüp kendi kıyafetlerine doğru yürüdü. Gözlerim bir an bedenine kayınca hızla gözlerimi kaçırdım. Yılda iki kez bu anı yaşayacaktık ve nedense ilk andaki o utangaçlığım azalmıştı. Bir süre sonra tamamen biteceğini düşünüyordum.

O arkasını dönmüş üzerini giyerken kenarda duran iç çamaşırımı bacaklarımdan geçirmeye çalıştım, en azından onu giyebilirdim. Zor uğraşlar sonucu giydiğimde ise bedenim toparlanmaya başlamıştı. Elimi kayaya bastırıp sakince yere indim. Bacaklarım hâlâ titriyordu ama daha iyi durumdalardı. Cübbenin kuşağını tutup belime sardım, karnımın üzerinde

düğümledim. Noris da gömleğini üzerine geçirip bana doğru döndü.

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda gülümseyip başımı salladım.

"Toparlanıyorum." Gözlerim ellerime kaydı, olduğundan daha beyaz görünüyorlardı. Noris'ın teni gibi ışıltılı duruyordu tenim ve büyük bir şaşkınlıkla baktım.

"Artık merdivenleri büyükanne gibi yavaşça çıkmak zorunda kalmayacaksın," demesi beni güldürmüştü. Bu benim için de sevindirici bir haberdi...

Birlikte mağaradan çıkarken ikimiz de bitkin görünüyorduk. Esen rüzgârla cübbemin geniş kolları bir tül gibi geriye savruldu. Noris'ın düğmeleri iliklenmemiş gömleğinin iki yanı da havalanmıştı. Mağaradan çıktığımızda beni karşılayan sadece rüzgâr olmamıştı, derin bir uğultu da vardı. Dikkat kesilip sesleri ayırt etmeye çalıştım. Benim duraksamam onun da durmasına neden oldu. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Kanımdan ziyade bedenimde dolanan bir şey vardı.

"Açma gözlerini," dediğinde dikkatim ona yönlendi. "Elini uzat."

Benden neden böyle bir şey istediğini anlamasam da onu dinledim, elimi uzattım.

Hayatınız boyunca birçok insana güvenirdiniz. Kimi ailenizden olurdu kimi ise çevrenizden. Kimi güveninizi boşa çıkarırdı kimi ise verdiğiniz en doğru kararlardan biri olurdu sizin için. Noris için bu ikisi de geçerli değildi. Ona güvenmek diğerlerine güvenmekle aynı değildi, benim elimde olmadan gelişmişti. Sanki o zaten benmişim, kendime nasıl güveniyorsam ona da o kadar güveniyormuşum gibiydi. Onun benim ruhumdan bir parça olduğunu o köprüde daha iyi anlamıştım. Beni korumak adına daima burada olacaktı, bundan şüphem yoktu.

Elimi avucunun içine alıp beni yönlendirdi, onun yönlendirmesiyle birlikte yürümeye başladım. Gözlerim kapalıydı

ama sanki gündüzdü. Adımlarımı bir sonraki adımım nereye düşecek diye atmıyordum, nereye gittiğimi biliyordum. Kuru ağaç dallarının rüzgârla sallanıp birbirlerine sürtündüklerini duyabiliyordum.

"Ormanda mıyız?"

"Hayır," dedi, yönünü değiştirdiğinde ben de ona ayak uydurdum. "Artık daha iyi duyuyor olmalısın."

"Nasıl?" O durunca ben de durmak zorunda kaldım. Daha sonra yönünü tekrar değiştirdi.

"Tilkiler çok iyi kulaklara sahiptir," dediğinde gözlerimi açıp ona bakmak istedim. "Yeteneğimi benden çalmışsın sanırım."

Güldüğünü duydum, bu anlık beni de güldürdü. Briella da bu tür bir şeyden bahsetmişti. Onunla geçireceğim ilk tutulmadan sonra bende bir şeylerin değişebileceğini söylemişti. Şu an normal bir şekilde duyuyordum ama odaklandığımda bir şeyler daha net kulaklarıma doluyordu. Bir süre gözlerim kapalı ona ayak uydurdum. Bunu neden yaptığımızı hâlâ bilmiyordum ama her şeyi sorgulayan tarafım şu an çok sessizdi.

"Nereye gidi-"

Ben cümlemi tamamlamadan kulaklarıma tanıdık bir ses doldu. Gözlerimi hızla açarken sese odaklandım. Şehrin uğultusu ve ağaç dallarının sesini bastıran uluma sesi paniklememe neden oldu.

"Duydun mu?"

Noris neden bahsettiğimi biliyor gibi dikkatle etrafına bakındı. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Uluma daha şiddetli bir şekilde kulaklarıma çarpınca korkuyla Noris'a baktım.

"Briella," diye mırıldandı. Kızıl gözlerini patika yola dikti.

"Bizi arıyor olabilir mi?" diye sorduğumda başını iki yana salladı.

"Bir sorun var, Astrid." Tilki, kızıl gözlerini kıstı. "Beni takip et. Koşarken dikkat et, normal koştuğun zamanlardan farklı hissedeceksin, dengeni iyi kurmalısın."

Bu söylediği şey beni tedirgin etse de başımı salladım. Noris hızla patika yola girdiğinde ben de vakit kaybetmeden arkasından koşmaya başladım. İlk başta normal bir şekilde koşarken aniden bacaklarımın hareketleri hızlandı. Tökezleyecek gibi olduğumda dengemi sağlamak için Noris'a odaklanmaya çalıştım. Hızla önümde koşuyordu ve bedenini ayırt edemiyordum. Bir süre sonra bu his bütün bedenimi sardı ve benimle bütünleşti. Şimdi koşarken tökezlemiyor, duraksamıyor, denge kurmakta zorlanmıyordum. Buna hızla adapte olmuştum.

Patika yolun sonundaki yol ayrımına gelince aniden kayarak durmak zorunda kaldık. Hangi yöne gitmemiz gerektiğini ikimiz de bilmiyorduk ve Briella'nın sesini bir daha duyamamıştık. Noris bir sorun olduğundan emindi. Onun yanlış hissetmiş olmasını umuyordum.

"Astrid," diye bir fısıltı duyunca hızla kafamı çevirdim.

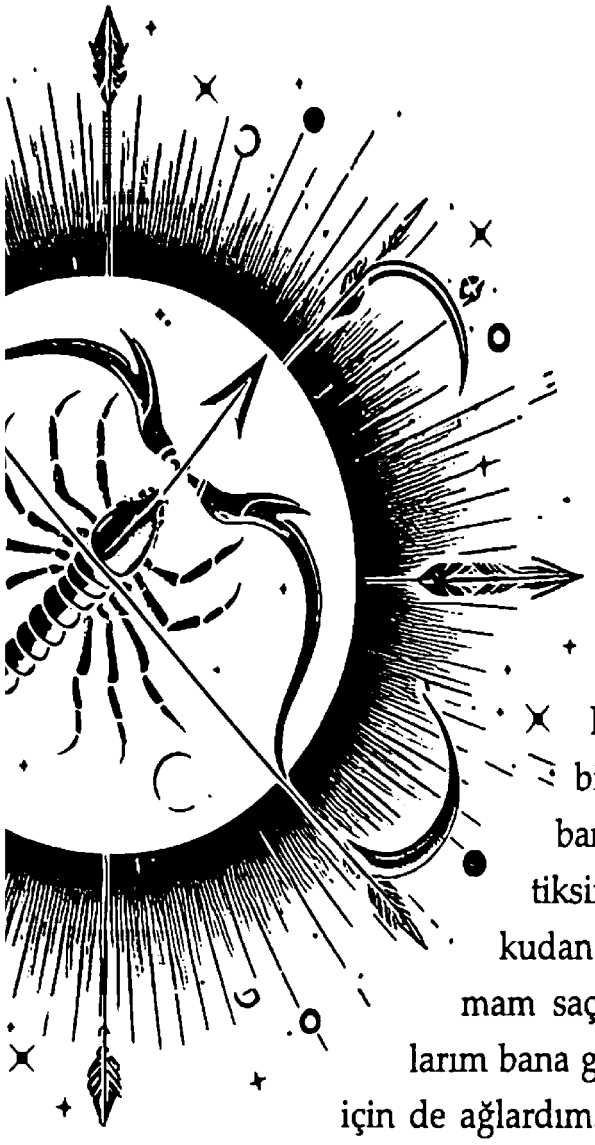
Gördüğüm görüntü donup kalmama neden olmuştu. Briella elini kalın ağacın gövdesine bastırırken ayakta zor duruyor gibiydi. Çıplaktı ve bir süredir koştuğu hızla inip kalkan göğsünden belli oluyordu. Ben donmuş bir şekilde bakmaya devam ederken Noris hızla ona doğru koştu. Üzerindeki gömleği çıkarıp onu belinden tuttu.

"Briella," dedim kısık sesle. Başımı iki yana sallayıp girdiğim transtan çıkarak öne atıldım. Noris'ın elindeki gömleği alıp, Noris onu tutarken yavaşça gömleği giydirdim. Ben düğmeleri iliklerken o hızla nefes alıp vermeye devam ediyordu. "Sana ne oldu?"

"Endymion," dedi, başı Noris'ın omzuna düştü. Omzundaki elim yavaşça kayıp boşlukta sallandı.

"O nerede?" diye sorarken kekelemiştim. Gözlerini zar zor aralayıp bana baktığında elimi küçük çiziklerin sardığı yanağına yasladım, sonra acıyabileceğini düşünüp hızla titreyen elimi geri çektim.

"O, duvardan geçemedi."

8. Gizlenen Güç

Erken yaşlarda fark ettiğim bir fobim vardı. Hatta bazen bu bana o kadar korkunç gelirdi ki, tiksintinin ötesine geçerdi ve korkudan ağlardım. Kimine göre ağlamam saçmaydı, hatta bazen arkadaşlarım bana gülerdi. Küçüktüm, güldükleri için de ağlardım. Şimdi kalbim, o korktuğum deliklerden oluşuyordu. Bilimsel adı aklıma gelmiyordu şu an ama uzun bir süre bunu yenmeye çalışmıştım. Zamanla iyi bir yol da kat etmiştim, artık o kadar da korkmuyordum ya da tiksinmiyordum. Oysa şimdi kalbimi ellerimin arasına alsam, delik delik olan o görüntüsü herkesi korkutabilirdi. Ben ise kendi kalbimi görebilseydim, korkudan ölmüş olurdum.

Gözlerim kurumuş ağacın gövdesine takılmıştı. Kafamın içinde bir masa vardı, o masada oturmuş türlü senaryolar yazıyordum.

Briella, bedeni daha fazla buna dayanamamış gibi Noris'ın kucağına yığıldığında da hâlâ o ağacın gövdesine bakmaya devam ediyordum. Bu hâlde olduğuna göre sorun büyüktü. Asi siyah gözleri az önce bana yalvarır gibi bakmıştı. Haddinden fazla su içmişim gibi mideme bir ağırlık çökmüştü. Zih-

nimi toparlayamıyordum, saçma düşünceler de diğerlerinin arasına karışmıştı.

Noris, "Onu hemen bulmamız gerekiyor," derken Briella'yı kucaklıyordu. Göz ucuyla hareketlerini görebiliyordum ama ben hareket edemiyordum. "Astrid?"

"Nasıl geçemez?" Bunu kendi kendime sormuştum ama o da bir cevap verse olmaz mıydı?

"Toparlan," dedi sertçe. Bu tavrı aniden ona dönüp bakmama neden olduğunda bakışları yumuşadı, kaşlarımı çatarak baktığımda bir adım geri çekildi. Bu yaptığım şeye kendim bile anlam verememiştim ama o da benden farksız değildi. Gözlerimi kucağındaki kadının yüzüne indirdim. "Briella'yı şatoya bırakmamız gerekiyor. Hızla toparlanacaktır."

"Castor köprüsü nerede?" Ses tonum bana bile yabancı gelmişti. Noris'ın sertçe yutkunduğunu gördüm.

"Seni oraya götüreceğim ama ilk önce onu bırakmalıyız," deyince başımı salladım. Ardından Briella'nın geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Onun da arkamdan geleceğini biliyordum.

Yaklaşık bir saat önce yeni şeyler keşfetmiş, hiç olmadığım kadar tamamlanmış hissetmiştim. Bunu da kabul ediyordum. Beynime tırnaklarını geçiren o duygu, bana artık ağır sorumluluklarım olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Endymion, benim gibi yeni bir gardiyan değildi. O duvardan defalarca kez geçmiş olmalıydı. Nasıl olurdu da bugün oradan çıkamazdı? Bu koca evrenler bir düzen üzerine kuruluydu, bunu da anlamıştım. Briella beni aradığına göre bir gardiyan olarak benim yardım etmemi istiyordu. Bildiğim elle tutulur birkaç şey varken bunu tek başıma yapamayacağımın farkındaydım.

Hızla şatoya giden merdivenleri çıktığım sırada Noris da arkamdaydı. Aynı hızla şatoya girdik. İçimde dizginleyemediğim bir panik vardı. Koşarken birkaç kez tökezlemiştim, odaklanmakta şu an için güçlük çekiyordum..

"Burada bekle, hemen geleceğim." Noris cevap vermemi beklemeden koşarak merdivenlere ilerledi. Kucağındaki ka-

dını ne kadar sarsmamaya çalışsa da başarılı olamadığını görüyordum.

Endymion duvardan geçemediyse, Briella neden bu hâldeydi? Yüzü gibi bedeninde de ince çizikler olduğunu görmüştüm. Bir şeyle boğuşmuş gibi duruyordu. Antares köprüsünden sızan ruhları düşündüğümde aklıma aynısının olabileceği geldi. Ama onlar kolumda bir yanık oluşturmuşlardı. Bu tür bir şeyle boğuştuklarını nedense düşünmüyordum.

Tırnaklarımı kemirerek koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Gözlerim üzerimdeki cübbeye kaydı. Elime alnıma vurup homurdanırken asansöre doğru koşmaya başladım. Bu hâldeyken rahatça hareket edemezdim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odama gidip üzerimi değiştirdim. Rahat bir pantolon ve bluz giydikten sonra koşar adımlarla odadan çıktım. Normalde nefes nefese kalacağım bir hareketti bu ama öyle olmamıştı.

İçinde bulunduğumuz bu sorunun yarattığı bir tedirginlik vardı. Bunu anlayabilirdim, çaresiz de hissediyordum. Ama içimde dolanan, daha önce karşılaşmadığım bu şey neydi? Sanki damarlarımı biri parmaklarının arasına almıştı ve çekiştiriyordu. Tedirginliğim ve ne yapacağımı bilemez hâlim bu tuhaflığı göz ardı etmeme neden oluyordu.

Şatonun girişine indiğimde Noris'ı beni beklerken buldum. "Gidelim," deyip kapıya yöneldiğim sırada Noris bileğimi tutarak beni durdurdu.

"Astrid, sakin ol lütfen," diyerek gözlerimin içine baktı. "Sakin olmazsak faydadan çok zararımız dokunabilir."

Ona hak verip derin bir nefes aldığımda kasılan bedenim biraz gevşedi. O gömleğinin düğmelerini iliklerken ben de kendi kendime sakin nefesler alıp veriyordum. Bir anda neden bu kadar paniklediğimi bilmiyordum ama buraya geldiğim günden beri hepsi bana yardımcı olmuştu. Onlara yardımım dokunsun istiyordum.

Şatodan çıkıp bahçeye girdiğimizde Noris gür bir ıslık çaldı, bizi gören kartal şatonun uzun kulesinin tepesinden sü-

zülerek bize doğru uçmaya başladı. Yürüyerek gideceğimizi düşünmüştüm ama Noris daha önce köprülerin insanlardan uzak ya da tehlikeli yerlerde olduğunu söylemişti. Sanırım gideceğimiz yer koşarak gidebileceğimiz bir yer değildi.

Kartal, uzun pençelerini yere bastırıp durduğunda elimi gür tüylerine sürttüm.

"Önce seni bindirelim," deyip bana yöneldiğinde başımı salladım. Belimden tutup beni kartalın üzerine oturttu, ardından zıplayarak arkama geçti. "Hadi dostum, bizi Castor'a götür," dedi, kolunu belime sarıp beni sabitlediği sırada diğer elini kartalın geniş boynuna bastırdı.

Dev kartal havalandığında sırtımı Noris'ın göğsüne bastırdım. Kartal gökyüzüne yükseldi, bir süre sonra tamamen dengesini kurduğunda bir tüy gibi havada süzülmeye başladık. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum. Üstelik bu sorun büyükse bunu nasıl ikimiz çözebilirdik ki? Endymion o köprüde sıkıştıysa köprüye ne bizim olduğumuz taraftan ne de Castor tarafından geçiş olmazdı. Bu da demek oluyordu ki Ursula ve diğerlerinden yardım alamayacaktık. Bu içimdeki sıkıntıyı daha da büyüttü.

Gözlerimi yeryüzüne indirdiğimde şehirden uzaklaştığımızı gördüm. Şimdi altımızda bir şehir yoktu, en az şatonun bulunduğu yüksekliğe sahip dağlar vardı. Bu dağlar şimdiye kadar gördüklerime pek de benzemiyordu. Uçları bir ok ucu kadar sivriydi. Siyah çıkıntılı kayaları vardı ve sanki dağlar incecik damarlara sahipti, içlerinden lav akıyordu. Yanardağa benzemiyorlardı. Böyle var edilmiş gibiydiler.

Geldiğimiz şehrin benzeri bir şehrin üzerinden geçtik. Bir an bu bana iyi hissettirdi, buraya ilk geldiğimde tek bir yaşam alanı olduğunu düşünmüştüm. Havada olduğumuz süre boyunca konum olarak farklı ama benzer onlarca şehir gördüm. Dakikalar sonra ise kartal yavaşça alçalmaya başladı. Noris'ın, kartalın boynundaki elinin bileğini tuttuğumda bana baktı. Daha da alçaldık, bir bataklığın üzerinde süzülüyor-

"Evrenler arası geçişle diğer köprüden gelmek isteseler bile bu uzun sürebilir," derken ümitsiz bakıyordu. "Bekleyelim diyeceğim ama ya onlar da bir şey yapamazsa? Endymion'ın ne durumda olduğunu bilmiyoruz."

"Biz de bir şey yapamıyoruz ki," dedim fısıltıyla. Sonra aniden durdum. "Noris."

Yüzüme baktı. Ne düşündüğümü anlamış gibi başını hızla iki yana salladı. "Olmaz, Astrid," dedi sertçe. "Daha dokunamıyorsun bile."

"Denemeliyiz," dediğimde başım tekrar salladı.

"Diyelim ki başardın, dayandın ve o duvardan geçtin, ya sen de orada kapana kısılırsan?" Bu ihtimal onu mahvediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Belki de kötü bir durumdadır."

"Ama ölmemiş," dedim ısrarla. "Ölseydi Briella da yaşıyor olmazdı."

"Bu isteğin delilik," dedi hırlar gibi. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda gözlerini kaçırdı. "Yardım istemekten başka çaremiz yok."

"Uzun sürer dedin, Noris." Sert çıkan sesimle duraksamıştı. "Deneyeceğim. Eğer olmazsa zorlamayacağım."

Her an beni tutup buradan çıkaracakmış gibi bakıyordu. Yeşil gözlerimi onun gözlerine diktiğimde yumruklarını sıktı. Normal bir insandan fazlası olduğumu söylemişti. Deneyerek ne kaybederdim ki? En fazla biraz yanacaktım. Bana yardım eden birini çaresizce orada bırakmak istemiyordum. Üstelik gerçekten kötü bir durumda olabilirdi.

Elimi duvara uzattığımda bana doğru atılacak gibi oldu, diğer elimle onu durdurdum. Sert bakan gözlerimi görünce donup kalmıştı. Parmak uçlarım tekrar duvara değdi. Parmak uçlarım yanarken dişlerimi sıktım. Parmaklarımı duvardan sokmaya çalışırken bedenim terlemeye başlamıştı. Bileğime kadar elimi duvardan soktuğumda sesli bir nefes verdim ama hissettiğim acı katlanabileceğimden çok daha fazlasıydı. Elimi hızla duvardan çekip çıkarttığımda Noris elimi ellerinin arasına aldı.

Gözlerimi elime indirdiğimde şaşkınlıkla bakakaldım. "Yanmamış," dedim hissettiğim acıdan çatallaşan sesimle.

"Elin sıcak ama derinde hiç yanık yok," dedi Noris da aynı şaşkınlıkla.

"Noris," deyip ona baktım. "Eğer dayanabilirsem hiçbir hasar almadan girebilirim."

"Ama acıyı hissediyorsun. Buna dayanamazsın," derken elime bakmaya devam ediyordu. "Elini bile zor sokabildin."

"Dakikalar ya da saatler de sürse deneyeceğim," dedim kararlılıkla. Elimdeki acı yok olmuştu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama şu an bunu sorgulayabilecek bir durumun içinde de değildim. Noris itiraz edecek gibi olunca elimi ellerinin arasından kurtarıp duvara yöneldim.

"Bekle," deyince duraksadım. Elindeki kıyafetleri bana uzattı. "Endymion'ın kıyafetleri, kenara bırakmış."

Kıyafetleri elime aldığımda yutkundum. Tutulma anında çıplak olunması gerektiğini unutmuştum. Bunu hatırlatması iyi olmuştu. Sonuçta tutulma bitmişti, kıyafetlerini giymesinde bir sakınca yoktu.

Bu kez elimi aniden içeri soktuğumda attığım çığlık bulunduğumuz boş odada yankılandı. Noris acı bir inilti çıkardığında ona bakmak istedim ama bakarsam yüzümdeki ifadeyi görür ve beni buradan zorla çıkarırdı. Dişlerimi sıka sıka bedenimin bir kısmını duvardan geçirdiğimde, yüzümden acıdan oluşmuş terler akıyordu. Gözlerimi kapattım. Başımı duvardan geçirip bedenimi tamamen içeri sokmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp başımı bir anda duvardan geçirdiğimde bu sefer attığım çığlık duvarın bile sarsılmasına neden olmuştu. Kendime acıyı düşünecek vakit tanımadan dışarıda kalan bedenimi de içeri çektim.

Bedenim bir ateş topu gibi yanarken yere yığılmıştım. İniltiler çıkararak nefes almaya çalışıyor, gözlerimi açamıyordum. Derim sanki büzüşmüş gibi sızlıyordu. Acıyan ellerimi yere bastırdım. Yerdeki küçük taşlar ellerime batıyordu, bu acımı daha da arttırdığından ellerimi yerden çekmek istedim.

Elimin üzerine kapanan başka bir elle korkarak geri çekilmeye çalıştığım sırada sesini duydum.

"Astrid," dedi, sesi neden böyle geliyordu?

Göz kapaklarımı açmaya çalıştım. İlk seferde elimi soktuğumda acının geçmesi uzun sürmemişti ama şu an acıyı hâlâ hissediyordum. Acıyan göz kapaklarımı aralamayı başardım. Görüşüm bulanıktı. Sonra yavaşça görüşüm netleşti ve yüzünü gördüm.

"Buraya nasıl girdin?" diye sorarken onun yüzü de acı çekiyormuş gibi gergindi. Acıdan titreyen elimle elini sıktığımda bana yaklaştı. "Konuşma, bekle biraz."

Bir gürültü duyduğumda irkilerek köprüye doğru baktım. Bana ait olan köprünün birebir aynısıydı. Sallanarak gıcırdıyordu. Bedenimdeki acı daha katlanabilir hâle geldiğinde sertçe yutkunarak ona baktım. Elimde sıkıca tuttuğum kıyafetleri ona doğru uzattığımda duraksadı, ardından kıyafetleri elimden aldı.

"Briella burada sıkıştığını söyledi." Sesim kilometrelerce koşmuşum gibi kesik kesik çıkmıştı. Endymion başını sallarken daha sağlam oturabilmem için bana yardımcı oldu.

"Tutulmadan sonra buradan çıkamadım," derken sesi bu durumu anlamlandıramadığını belli eder gibi düşünceliydi. "Briella'nın ardından çıkacakken duvar yok oldu."

Başımı çevirip omzumun üzerinden arkamızdaki duvara baktım. "Duvarı sen de mi göremiyorsun?"

Endymion kaşlarını çatarken baktığım yere baktı. "Sen görebiliyor musun?"

"Evet," deyip ona döndüm. "Noris diğer tarafta. O da duvarı görememişti."

"Ama sen görebiliyorsun," dedi, kafası daha da karışmış olmalıydı. Çünkü benimki de yeterince karışmıştı.

"Burada bir tuhaflık var," diye mırıldandım. Elini elimden çekerek ona verdiğim kıyafetleri hızla üzerine geçirdi. Gömleğinin düğmelerini iliklerken sallanan köprüye bakıyordu. Rüzgâr yoktu, köprü neden gıcırdayarak sallanıyordu? "Du-

var bir ateş gibi. Geçerken bütün bedenim yandı, bunu hissettim," deyip kollarıma baktım. "Yandım ama bir tek iz yok."

"Saatlerdir sorunun ne olduğunu düşünüyorum," dedi dişlerini sıkarak. "İlk defa böyle bir sorun çıkıyor ve bir aptal gibi burada sıkışıp kaldım."

"Seni çıkarmak için geldim," dediğimde gözlerini bana çevirdi.

"Göremediğim bir duvardan nasıl geçeceğim, Astrid?" dedi gergin sesiyle. "Senin de geri dönmen için aynı acıyı çekmen gerekecek. Buraya girerken nasıl sonucunu düşünmezsin?"

"Başka çarem yoktu," dedim sertçe, başım iki yana salladı.

"Vardı," dedi. "Vardı, sadece sen en saçma olanı seçtin."

"Bir aptal gibi düşünmekten vazgeç," deyip oturduğum yerden kalkarken bütün bedenim sızlamıştı. "Şu an önemli olan seni buradan çıkarmak."

Yerden aldığı ufak taşı köprüye doğru atarken omuz silkti. "Bunun bir yolu varmış gibi görünmüyor."

Onu duymazdan gelip önümde yükselen duvara bakmaya başladım. Daha sonra aklıma Noris'ın söylediği şey geldi. Acaba bu işe yarar mıydı?

"Endymion," diye seslenince başını çevirip bana baktı. "Şimdi görebiliyor musun?"

Parmağımı duvara uzattım. Parmağımın ucu tekrar duvara değdi, tanıdık yanma hissiyle dişlerimi sıktım. Arkamdaki hareketliliği fark ettim. Endymion yanıma gelerek önümüzde uzanan duvara baktı.

"Görebiliyorum," dedi karmaşık bir sesle. Parmağımı geri çektiğimde kaşları çatıldı. "Sen dokunduğunda görünür oluyor. Nasıl?"

"Noris da ben duvara dokunduğumda görebildiğini söylemişti," deyip gözlerine baktım. "Ben duvara dokunurken geçmeye çalış."

"Dokunduğunda da yanıyor mu elin?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Doğruyu söylediğimde itiraz ede-

ceğini biliyordum. Bir süre gözlerimin içine baktı. Ardından arkasını dönüp az önce oturduğu yere oturdu.

Afallayarak ona baktım. "Ne yapıyorsun? Buradan çıkmamız gerek," dedim öfkeyle.

"Canını acıtmayacak bir yöntem düşün," derken sesi bir duvar gibiydi.

"Zamanımız yok!" diye bağırdığımda sesim yankılandı, köprü daha hızlı sallanmaya başladı.

"Acıya katlanmaya kararlıysan ilk önce kendini buradan çıkar." Gri gözleri öfkeyle parlıyordu. Gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. Bu erkekler inat ederek gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı.

"Peki," dedim. Parmağımı duvara soktum ve ona bakmaya başladım. O kadar öfkeli hissediyordum ki, yanan parmağımın acısı bile öfkemin önüne geçemiyordu.

Hareket etmediğimi fark edince gözleri bana döndü. Ardmdan duvardaki parmağıma baktı. Ağzının içinde bir küfür yuvarlayıp ayağa kalktığında içimdeki öfke bir su gibi dalgalandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Bileğimi tutup duvardan uzaklaştırmaya çalıştığında önümüzdeki duvardan bir çatırtı sesi yükseldi. Öfkeli gözlerle ona bakmaya devam ederken parmağım uzaklaştırmasına izin vermedim. "Bir çocuk gibi davranma."

"Çocuk gibi davranan sizsiniz," dedim dişlerimin arasından. İçimdeki öfke büyüyor, tahta köprü daha hızlı sallanmaya başlıyor, duvar çatırtılar çıkarıyor ve boşlukta bir uğultu büyüyordu. Endymion bir an duraksadı, omzunun üzerinden sallanan köprüye kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yüzüme çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda duraksadım, içimdeki öfke yavaşça geri çekilmeye başladı. Uğultu yok olurken köprü artık daha yavaş sallanıyordu, duvardaki sesler de kesilmişti.

"Duvardan geç ve buradan çık," dedim inatla ona bakarak. Hareketsizce bana bakmaya devam ettiğinde diğer elini sertçe tutup çektim. Tuttuğum elini duvardan aniden geçir-

diğimde dişlerini sıktı. Bu ani hareket canımı yakmıştı, o da acıyı hissetmiş miydi? "Ne kadar hızlı hareket edersen bana o kadar iyilik yapmış olursun."

Bir süre yüzümü izledi. Tenim bir süredir bu sıcaklığa maruz kaldığı için bedenimden tekrar terler akmaya başlamıştı. Bir anda bileğimi tutan diğer elini geri çekip kolunu belime sardı. "Gözlerini kapat," dediğinde ne yapacağını anlayıp panikle gözlerimi kapattım. Ve sonra o yoğun acıyı hissettim.

Bedenim öyle çok yanıyordu ki, sanki önümdeki güneşti, güneşe bu kadar yakın olmak imkânsızken ben dibine kadar girebiliyor, yanmıyor ama saniyesinde öldürebilecek kadar büyük olan o acıyı hissediyordum. Birkaç saniye sürdü. Birkaç saniye sonra karanlıktaydım. Bedenim sertçe toprak zemine çarptı. Üzerimdeki ağırlığı kavrayamayacak kadar acıyı hissediyordum.

Acıyla inleyip başımı toprağa bastırdığımda birinin bana seslendiğini duydum. Geçebilmiş miydik? Başaramamış olsak Noris'ın sesini duyabiliyor olmazdım değil mi?

Endymion'ın üzerimden kalkıp yanıma devrildiğini hissettim. Belimin altındaki kolu sıcak bir odun parçası gibi tenime yapışmıştı. Hissettiğim yanmayla bedenim uzandığı yerde titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Lavların aktığı yüzüme bir el dokundu. Göz kapaklarımı zorlayarak araladım, bu kez aralamak daha kolay olmuştu. Bulanık görüşüme rağmen Noris'ı tanımıştım. Yüzüme doğru eğilmiş bana bakıyordu.

"Astrid," diye fısıldadı yanağıma dokunurken. "İyi misin?"

"Onu şu an zorlama," dediğini duydum Endymion'ın, sesi benzer acıyı onun da çektiğini belli eder gibi çatallıydı.

"İyiyim, merak etme," dedim mırıldanarak. Birinin burnunu çektiğini duyunca başımı yana çevirdim, yanağım Endymion'ın sıcak omzuna yaslanmıştı. Briella ağlayarak Endymion'a bakıyordu. Cam gibi parlayan siyah gözlerini bedeninde gezdirerek iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Çıkamayacaksın sandım," derken burnunu çekmeye devam ediyordu.

Endymion'ın dudakları alayla yukarı kıvrıldı, diğer elini kaldırıp Briella'nın başının üzerine koydu. "Beni bırakıp kaçtın mı yoksa nankör çakal?" dediğinde Briella kaşlarını çatıp omzuna vurdu. Endymion inleyince korkarak ona doğru eğilip vurduğu omzunu okşadı. Endymion tekrar güldüğünde ise sinirlenmiş ve homurdanarak yanından kalkmıştı.

"Başaramayacaksın sandım," dedi Noris beni izlerken. Hâlâ aynı şekilde onun kolunun üzerinde uzandığımı hatırlayınca aniden doğruldum. Ani hareketim yüzünden derim gerilince sessizce küfrettim. "Dikkat et." Noris kalkmam için bana yardım ettiği sırada Endymion hâlâ uzanmaya devam ediyordu.

"Duvar geri gelmiş," dedi Briella. "Sanırım Endymion oradan çıktığı için." Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Sen nasıl girebildin? Noris duvarı göremediğini ama senin görebildiğini söyledi."

"Bilmiyorum," dedim kestirip atarak. Gerçekten bilmiyordum.

"Gözümü açar açmaz buraya geldim. O hızdayken benimle yarış yapsaydın asla yenemezdin tilki, o kadar hızlıydım," derken gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü elleriyle siliyordu.

"Bana her seferinde yenildiğini kabul ediyorsun yani?" Noris sırıttığında Briella ters ters ona bakmıştı.

"Gevezeliği bırakın da buradan bir an önce çıkalım," deyip ayağa kalktı Endymion. "Yanarak ölmedim ama havasızlıktan öleceğim." Doğrudan merdivenlere yönelip geçitten çıkarken üçümüz de arkasından bakıyorduk.

Briella ve Noris, Endymion'ın arkasından ilerlerken omzumun üzerinden duvara baktım. Saydam kızıl duvar ben ona baktığımda daha canlı bir renkte parladı. İçimden bir ses bir tuhaflık olduğunu söylüyordu ama nedense bunu düşünmeyi sonraya bıraktım, yorgun hissediyordum.

Geçitten çıkıp diğerlerinin yanına gittim. Endymion kartalın tüylü boynunu okşarken diğer ikisi fısıldaşıyorlardı. Onları bu şekilde kavga etmeden görmek gerçekten zordu...

"Sen Astrid'i şatoya götür, biz arkanızdan geliriz," dedi Noris, Endymion'a bakarak.

"Oyalanmayın," dedikten sonra bedenini kartalm üzerine attı. Gözlerini bana çevirdiğinde ne yapacağımı bilemez bir şekilde ona baktım. "Hadi," deyip elini bana uzattı. Ben onun yanma giderken diğerleri çoktan koşarak yola koyulmuşlardı. Bu tehlikeli yerden çıkıp gitmek onlar için kolay olmalıydı.

Endymion'ın elini tuttuğumda beni kaldırarak önüne oturttu. Benim oturmamla birlikte kartal aniden hareket edince yana doğru savruldum. Endymion ani bir refleksle beni belimden tutup kollarının arasına kafesledi, nefesimi tutarak ileriye doğru baktım. Birkaç sert kanat çırpışından sonra havalandı, buradaki gökyüzü daha karanlık duruyordu ve bu kasvet içimi sıkmıştı.

Şehirlerin, dağların üzerinden geçerken şatoya varana kadar tek kelime etmemişti. Kendimi onun ne düşündüğünü merak ederken buldum. Bu konunun bu kadar çabuk kapanmayacağının farkındaydım. O köprü de geçit de ona aitti ve ona ait olan o yer, onun için bir kafese dönüşmüştü. Tıpkı benim gibi o da benim bunu nasıl yapabildiğimi merak ediyor olmalıydı. Orada hükmü geçen o iken onu oradan kurtaran bendim.

Bir diğer önemli nokta ise onun orada nasıl kapana kısıldığıydı. Noris ve ben herhangi bir sorun yaşamamıştık. Genel bir sorun olsaydı bu Endymion ile sınırlı kalmazdı. Yani en azından ben öyle düşünüyordum.

Kartal şatonun büyük terasına iniş yaptı. Ondan önce zıplayarak yere indim. Gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. Üzerimi düzelttiğim sırada gözlerim ona kaydı. Kartalın sırtından inmiş, gömleğini düzeltiyordu. Kaşları çatıktı, tahmin ettiğim gibi gözleri de düşünceli bakıyordu. Çok kısa bir anlığına kalbim olduğundan daha hızlı atmaya başladı. Ben elimi göğsüme götürdüğüm anda ellerini ceplerine sokarak yanımdan geçti.

"Konuşacak şeylerimiz var, büyük salonda olurum," derken kapıdan çıkmak üzereydi. Görmeyeceğini bilsem de başımı salladım, o da gözden çoktan kaybolmuştu.

Bir süre orada öylece durup şehri izledim. Saatlerdir bir koşuşturma içindeydim. Tutulmadan sonraki o garip his geçmişti. Yorgun hissediyordum ve başımı yastığa koysam günlerce uyurmuşum gibi geliyordu. Bu hissi anlayabilirdim ama bedenimde dolanan yabancı enerjiye anlam veremiyordum. Özellikle Endymion için o duvardan zorla geçmiş olmam bende daha tuhaf bir etki bırakmıştı, bunu yeni yeni fark ediyordum.

Olduğum yerde sendeleyince elimi terasın taş korkuluğuna bastırdım. Odağım bir kayboluyor bir netleşiyordu. Dişlerimi sıkarak derin bir nefes aldığım sırada Noris ve Briella'nın şatoya girdiğini görmüştüm. Görüşüm hâlâ hafif bulanıktı, bu durum canımı sıkmıştı.

"Bir sorun mu var?" Duyduğum sesle yerimde sıçrarken arkamı döndüm. Endymion omzunu duvara yaslamış, bana bakıyordu.

"Sen ne zaman geldin?" diye sorarken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Onu tam olarak göremesem de bana doğru adımladığını fark ettim.

"Gitmemiştim," derken beni inceliyordu. "Bir sorun mu var?" diye yineledi sorusunu.

"Bilmiyorum," deyip gözlerimi yumdum. "Kulaklarımdan ateş çıkıyormuş gibi. Görüşüm de bulanık."

Elini alnımda hissettim. "Kendini çok zorladığın için olabilir," dedi, sesi de boğuk gelmeye başlamıştı.

"Endymion." Gözlerimi aralarken eli hâlâ alnımdaydı. Gözlerimi aralamamla gelen farkındalık irkilmeme neden oldu. Korkuyla alnımdaki elinin bileğini tuttum. Korkulu gözlerle yüzüne baktığımda kaşlarını çattı.

Geri geri adımlayarak etrafıma bakındım.

"Astrid?" Onu duymuyormuş gibi hızla etrafıma bakmaya devam ettim.

Her şey rengini kaybetmişti.

"Renkler," dedim dehşetle. İrileşen gözlerimi tekrar ona çevirdim. Her şey gibi o da bütün renklerini kaybetmişti, siyah beyazdı. Gözümü alan farklı bir ışıkla göğsüne baktım.

Kalbi.

Siyah beyaz görüntüsünün aksine kalbini görebiliyordum.

Kalbi kan rengiydi, kıyafetlerine rağmen kalbini ve kalbinin nasıl attığını görebiliyordum.

"Her şey siyah beyaz," diye şokla fısıldadığımda yüzü gerildi. Şaşırdığını gözleriyle belli ediyordu.

"Nasıl?" derken sesi gerilmişti.

"Kalbin," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile zor ulaşmıştı. "Sadece kalbini görebiliyorum."

Aniden bana yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Korkuyla gözlerine baktım, normalde parlak bir gri olan gözleri şimdi beyaz görünüyordu. Başparmaklarıyla göz kapaklarımı örttü, parmaklarını gözlerimden çekmedi. Ne yaptığını bilmiyordum ama başıma bir ağrı saplanmıştı.

Bir şeyler mırıldandığını duydum. Noris'ın sesi kulaklarımı dolduruyordu ama ona odaklanamıyordum. Endymion'ın nefesi yüzüme çarpıyor, mırıltıları kulaklarıma sıçrayan ateşin bütün bedenime yayılmasına neden oluyordu. Bedenim titremeye başladığında tırnaklarımı kollarına geçirip inledim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Noris. Ne yapıyordu?

"Kes sesini," dedi Endymion hırlayarak. "Zehirlenmiş gibi."

Tekrar mırıltısını duydum. Başım dönüyordu ve midemde tuhaf bir yanma oluşmuştu. Kollarımda duran ellerim boşluğa düştüğünde parmaklarını göz kapaklarımdan ayırdı. Bedenim yere yığılacakken beni tutarak kendine çekti. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Zehirlenmiş miydim? Ama neden?

Bedenimin havalandığını fark etsem de bir tepki veremiyordum. Endymion bir şeyler fısıldamaya devam ediyordu. Ne dediğini anlayamasam da o fısıldadıkça bedenim gevşiyor gibiydi. Birkaç saniye sonra bedenimi yatağa bıraktığını hissettim. Soğuk örtüyü avuçlarken gözlerimi açmaya çalıştım ama birbirine yapışmış gibiydiler.

"Neden her şey bu kızı buluyor?" Briella'nın sesi sitemliydi. Beni önemsediğini biliyordum.

"Alrisha'ya gidin," dedi Endymion. Avucunu tekrar alnıma bastırdığı sırada gözlerimi daha sıkı yumdum. "Penelope'yi bulmanız gerekiyor."

"Ben giderim," dediğini duydum Briella'nın. "Noris'ın burada kalması daha iyi olabilir."

Noris'tan onaylar mırıltılar duyduğum sırada, "Penelope, Noris'ı gördüğünde durumun ciddiyetini anlar, hazırlıklı gelir. Bu Ursula'yı aşar," dedi Endymion. Gözlerimi yavaşça açtım, kısık gözlerle onlara bakarken renklerin geri geldiğini ama soluk göründüğünü fark ettim. "Bağlılar, bu bağdan görebilir."

"Tamam, biz gideriz," dedi Noris, sesi her ne kadar ciddi çıksa da endişesini saklayamıyordu. "Lütfen ona iyi bak."

Endymion sessizce başını salladığında başını bana doğru döndürdü. Noris ve Briella hızla odadan çıkmıştı. Bedenim bir ölü gibi yatakta seriliyken gözlerimi yumacak kadar bile enerjim yoktu. Birdenbire neden böyle olduğunu anlayamıyordum.

"Briella haklı," derken parmaklarını terli saç diplerimde gezdirdi. "Her şey senin gibi olduğu konumdan bihaber bir kadını buluyor ve içimden bir ses bunların daha hiçbir şey olduğunu söylüyor."

Gözlerimi yavaşça yumup açtım, onu duyduğumu biliyordu ama ben hareket edebilmek istiyordum. Örtüyü sıkıca kavrayan parmaklarım gevşemişti, parmak uçlarım karıncalanıyordu.

Parmakları saç diplerimde gezerken öylece yüzüme bakıyordu. Yüz ifadesi tuhaftı, daha önce bana böyle baktığını görmemiştim. Bakışlarından anlayabildiğim tek şey kendini suçluyor oluşuydu. Bu hâlde olmamın nedeni de onun kapana kısılmasıyla ilgili olabilir miydi?

"Penelope eski gardiyanlardandır," dediğinde yavaşça yutkundum. "Yaşlanmıyor, ölemiyor." Gözlerimi tekrar yu-

mup açtığımda başımdaki ağrının hafiflediğini hissettim. "Onun geçmişiyle ilgili fazla bir şey bilmesem de ona güvenebileceğimi biliyorum."

Gözlerini büyük pencereye doğru çevirdi. Renkler soluk olsa da gözleri hâlâ canlıydı, cam gibi parlıyorlardı. Onun pencereden dışarıyı izlediği sıralarda ben de onu izledim. Aslında yapabileceğim başka bir şey de yoktu. Başım artık dönmüyor, ağrımıyordu. Midemdeki bulantı da hafiflemişti ama hâlâ kolumu kaldırabilecek gücü kendimde bulamıyordum. Çok düşünen, düşüncelerinde boğulan biri olmama rağmen sağlıklı düşünemiyordum. Bu hâlde olmak bende ağlama isteği uyandırıyordu.

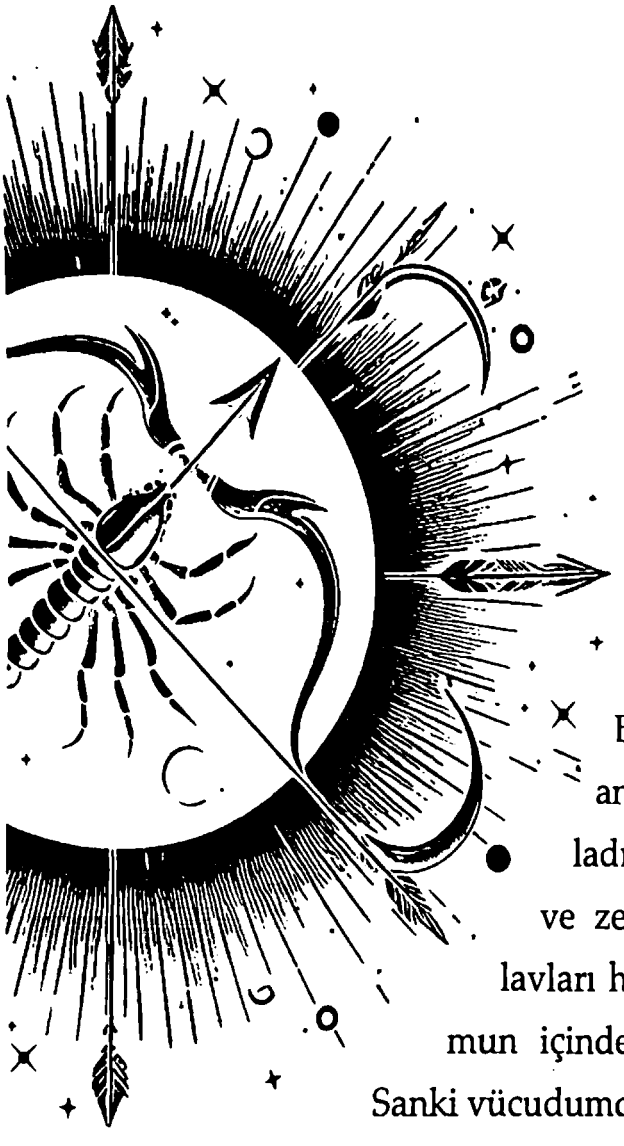
"Aptal kız," diye mırıldandı kendi kendine. "Ben başımın çaresine bakabilirdim."

Başımı yavaşça yana doğru eğip yanağımı yumuşak yastığa bastırdım. Bu hareketi yapmak bile damarlarımı sızlatmıştı. Gözlerimi yummadan önce onun gözlerinin bana döndüğünü gördüm. Bedenim artık bunu kaldıramıyor gibi savaşmaktan vazgeçti. Ashton neredeydi? Onu görmek istiyordum. Onu görmek istemem de ağlama isteğimi arttırıyordu.

"Biraz uyumaya çalış," dediği sırada parmaklarını tekrar saçlarımda hissettim. "Bir süre daha buna dayanman gerekecek."

O uyku demeden önce de uyku bedenimde kol geziyordu. Burada ilk yaralandığımda da Ursula benim için gelmişti. Şimdi bir başka gardiyan daha gelecekti. Onların başına sadece bela mı oluyorum diye düşünmeden edemedim. Sonra Endymion'm köprüde sıkışıp kaldığını öğrendiğimde ona yardım etme arzumu hatırladım. Normalde de bu istek içimde olurdu ama sanırım bir gardiyan olması ona karşı sorumlu hissetmeme neden olmuştu. Diğer gardiyanlar da benim için böyle mi hissederlerdi?

"Uyu, Astrid," dedi, parmaklarını cansız bir şekilde yatağın üzerinde duran bileğime indirdi. "Uyandığında çözülmek için bizi bekleyen çok fazla sorun olacak."

9. Tilki Çağlayanı

Bu evrene ilk ayak bastığım anda bulunduğum ortamı hatırladım. Mağaranın duvarlarında ve zemininde damar gibi uzanan lavları hatırladım. Ağrılı geçen uykumun içinde bunları düşünüp durdum. Sanki vücudumdaki damarlar o lavlardan oluşuyordu. Bedenimi saran damarların içinden kan yerine lav akıyormuş gibi hissetmek korkutucuydu.

Alnımdan şakağıma doğru akan sıcak ter damlası, bir parmağın engeline takıldı. Terli alnıma dokunanın kim olduğunu bilmiyordum, gözlerimi açamayacak kadar hasta hissediyordum. Uyuduğumda geçeceğini, hiç değilse biraz azalacağını düşünmüştüm ama aksine bu şey daha da dışa vurmuştu.

Bazen çok hasta olurdum. Kış aylarını severdim, o aylarda kendime çok da dikkat ettiğimi söyleyemezdim. Dikkat etmediğim için hâliyle ağır hastalandığım zamanlar olurdu. Ateşler içinde yanar, uzandığım yerden kalkamazdım. O hâlim bile bana ölüm gibi gelirken şimdiki hâlime katlanamıyordum.

O elin alnımdaki terleri sildiğini hissediyordum. Bir başka el ise bileğimdeydi, bileğimdeki parmakların yumuşak dokusunu net bir şekilde algılayabiliyordum. Alnımdaki elin derisi daha sertti, bileğimdeki el gibi narin dokunmuyordu.

"Çok fazla ateşi var," dediğini duydum nahif bir sesin. Eğer uyuyabilecek kadar iyi hissetseydim, bu ses kesinlikle beni mayıştırabilirdi.

"Ona ne olduğunu anlamıyorum," dedi başka bir ses. Bu ses kulaklarıma tanıdıktı, gözlerimi kapatmadan önce bana uyuyup dinlenmemi söylemişti.

"Bu bir zehirlenme gibi durmuyor, Endymion," dedi yine aynı nahif sesli kadm. Evet, bu ses bir kadına aitti. Gözlerimi açmak ve onu görmek istiyordum.

Kurumuş dudaklarımın arasından bir inilti sızdığında alnımdaki parmaklar saçlarıma doğru yol aldı. Ashton da burada mıydı? Beni bu hâlde görmesini istemiyordum.

"Uyumadığını biliyoruz. Gözlerini açamıyor musun?" Endymion'ın sesi çok yakından geliyordu. Sanki dudakları kulağıma çok yakındı, sesi fısıltıdan daha yüksekti. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Göz kapaklarım bile yanıyordu.

"Bedenim." Sesim o kadar kısıktı ki, duyduklarından emin değildim. Bileğimdeki parmaklar bileğimi daha sıkı kavradı. Birkaç denemenin ardından kirpiklerimi birbirinden ayırmıştım ama bir şey göremiyordum. Sanki kirli bir denizin dibinde yüzüyordum ve açık olan gözlerim burnunun ucunu bile göremiyordu.

Kuruyup çatlayan dudaklarımda dilimi gezdirdiğimde dışarı verdiğim sıcak nefes bana hastalıklı bir nefes gibi gelmişti. Gözlerimi biraz daha araladığımda tavanla göz göze geldim. Noris'ın titreyen sesini duyuyordum ama kulaklarım basmca maruz kalmış gibi uğultuluydu. Gözlerimi yavaşça yumup geri açtım. Bir kadın bana doğru eğildiğinde tepkisizce ona baktım, onun bakışları ise şefkatliydi.

Gözlerimi indirip ileriye doğru baktığımda ise çatırdama sesleri duyuldu. Aniden odayı dolduran kızıl ışıkla odadaki-

ler paniklerken gözlerimi kırpmadan ileriye bakıyordum. Bu oda neden bu kadar sıcaktı?

"Bu nasıl oldu?" Noris elindeki ceketi perdelere doğru savururken ona baktım. O an uzun perdelerdeki alevleri gördüm. Yanan perdelere baktığımda ise alevler aniden söndü, gri dumanlar odayı doldurmuştu.

Üzerimde hissettiğim bakışlara karşılık veremiyordum. Sertçe yutkundum, damarlarım hâlâ yanıyordu. Briella odadaki pencereleri açıp dumanın dışarı çıkmasını sağlarken yabancı kadın kaşlarını çatarak bana baktı. Beyazının kan gibi olduğuna emin olduğum gözlerimi ona çevirdim.

"Bunu sen yapıyorsun," dedi kadın ilgili gözlerle beni incelerken. "Briella, bana çantamı getir."

Briella onun söylediği şeyi ikiletmeden odadan çıkmıştı. Noris kızarmış gözleriyle bana baktı, ağlamış mıydı? Galiba kötü hissettiğimi hissedebiliyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadım ona bakarak, sesim bile hastalıklıydı. O bana yaklaşırken Briella da tekrar odaya girmişti.

Yabancı kadın Briella'nın getirdiği çantayı yatağın üzerine koydu, fermuarını açıp büyük çantanın içini karıştırmaya başladı. O sırada Noris, yanımda olduğunu fark edemediğim Endymion'ı kenara iterek yanıma oturdu. Sıcak elimi ellerinin arasına alıp bana bakmaya başladı, ona gülümsemeye çalıştım. Bu bağ onun için yorucu olmalıydı.

Çantasından çıkardığı küçük iğneleri alıp bana yöneldi. "Evet, elini tutmaya devam et," dedi Noris'a. Diğerlerine dönüp, "Yerinizde olsam buradan çıkardım çünkü bu küçük hanım bize biraz sorun çıkaracak."

Ben onun elindeki iğnelere bakıyordum, diğerleri ise tuhaf bir ifadeyle kadına bakıyordu. Kadın göğsüme kadar uzanan örtüyü çekti. Parmaklarının arasına aldığı iğnenin ucunu yeşil renkli bir sıvının içine batırdı. Kimse onun dediğini yapmamış, oldukları yerde durmaya devam etmişlerdi. Yeşil sıvıyla ucunu ıslattığı iğneyi omzuma batırdığında gözlerim

irileşti. Hissettiğim yanmayla çığlık atarken bedenim yatakta yükselip tekrar yatağa düştü.

"Ne yapıyorsun, Penelope?" dedi Endymion gergin sesiyle.

Penelope diye bahsettiği kadın bir diğer ıslattığı iğneyi göğsüme batırırken ona baktı. "Zehirlenmemiş, güç edinmiş." Endymion ona bakakaldı. Üçüncü iğnenin bedenime saplanışıyla tiz bir çığlık daha attığımda boğazım yırtılıyormuş gibi acımaya başladı. Hissettiğim bu güçlü acının yanı sıra bedenimde bir rahatlama da olüyordu. Ateşimin düştüğünü, damarlarımda fokurdayarak akan kanın soğuduğunu hissediyordum.

Kimse ona bir soru sormadı, ne yaptığını bildiğini anlıyorlarmış gibi ona engel olmuyorlardı. Noris korkuyla, Briella kaskatı bir çeneyle beni izliyordu. Kadm on birinci iğneyi de soluk boşluğumun altına batırdığında artık çığlık atamayacak kadar uyuşmuştum. Bedenim yatakta tir tir titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Şimdi iyi," dedi kadın yatıştırıcı bir sesle.

Hızlı soluklarımın arasında gözlerimi tavandan ayırmıyordum. Geri kazandığım gücümü hissettim, elimi yumruk yaparak tırnaklarımı avucuma sapladım. Gözlerimin beyazındaki kanın bile geri çekildiğini hissediyordum. Kadın bedenime sapladığı iğneleri bir bir geri çekerken her çekişinde rahat bir nefes alıyordum. En son iğneyi de çektiğinde titreyen elimi karnıma bastırdım.

"Astrid," diye mırıldandı Noris. Başım bana doğru uzatmış nasıl olduğumu anlamak ister gibi bana bakıyordu.

"İyiyim," diye fısıldadım. Çektiğim o keskin acıdan sonra şu an gerçekten iyi hissediyordum. Üzerimdeki ağırlık kalkmıştı.

"Şimdi biraz uyuyacaksın," dedi kadm yüzüme eğilip narin parmaklarını alnıma bastırırken. Mavi mi yoksa yeşil mi olduğunu anlayamadığım tuhaf gözleri gözlerimdeydi. "Uyandığında eskisinden daha iyi hissedeceksin."

Sertçe yutkunup gözlerine bakmaya devam ettim. Parmakları alnımda gezinirken bedenim gevşiyor, uzun bir koşuşturmacanın ardından rahat bir yatak bulmanın sevincini yaşıyormuş gibi kendimi bırakıyordum. Uyumadan önce gördüğüm o tuhaf gözlerin sahibi kadına güvendim, onu tanımasam bile iyi hissedeceğime emindim.

Uyanalı birkaç saat olmuştu. Üzerimde bir ceket ile balkonda dikilirken kendi odamdaydım. Düne oranla yüzüm şu an daha sağlıklı görünüyor, bedenim daha iyi hissediyordu. Gözlerimi açtıktan sonra gördüğüm ilk kişi Ashton olmuştu. Güzel yüzü çökmüştü, uyanmamı bekliyordu. Tutulma için mağaraya gitmeden önce onu şatoda bırakmıştık, beni bekleyeceğini söylemişti. Bir araya getiremediğim düşüncelerim yüzünden onun şatoda kaldığını unutmuştum. Kimseye ulaşamayınca o binlerce merdiveni tek başına inmeye çalışmış, onda birine bile gelemeden yorgunlukla basamaklara yığılmıştı. Bana bunları anlatan da onu orada bulan da Noris'ti. Yanıma birkaç kez geldiğini söylemişti ama bunu hatırlamıyordum. Ashton'ı bu kadar merakta bırakıp korkutmak bana kendimi kötü hissettiriyordu.

Canlılığını kazanmış yeşil gözlerimi yanımda dikilen abime çevirdim. Yüzü her ne kadar ben uyandıktan sonra renk kazanmış olsa da hâlâ çökmüş görünüyordu. Ona yaklaşıp başımı omzuna bastırdığımda çenesini saçlarıma sürttü. Benim için endişelenmesinin yanı sıra onda farklı bir şey daha vardı. İçimi tırmalayan merak hissi saatlerdir varlığını sürdürse de sormaya cesaret edemiyordum. Birinin onu sıkıştırdığını hissettiğinde güzel yüzüne bir canavar oturuyordu. Ama yine de o benim abimdi, her ne kadar konuşulması gereken ciddi şeyler olsa da önceliğim oydu.

"Canını sıkan ne, Ashton?"

İlk başta duraksasa da bakışlarını yüzüme indirip bana baktı. "Her an tehlikede olman," dediğinde yanaklarımın içini havayla şişirdim.

"Canını sıkan başka bir şey var," dedim ama beni duymazdan gelerek dudaklarını saçlarıma bastırdı, ardından yanımdan ayrılıp odaya girdi.

Bu tavrı arkasından bakakalmama neden oldu. Kalede bir şeylerin ters gitmediğini biliyordum, Noris sürekli onu kontrol ediyor, istediğinde onu buraya getiriyor, bir şeye ihtiyacı olduğunda hemen karşılıyordu. Avucumu çeneme yasladım, onunla ilgili dikkatimi çeken bir şey olmamıştı. Tuhaf hareketleri yoktu ama bugün her zamankinden daha farklı bakıyordu. İstediğim cevabı alamamanın sıkıntısıyla oflayarak yaslandığım korkuluktan bedenimi ayırdım.

Odama girdiğimde abimi benim yatağıma uzanmış bir şekilde buldum, gözleri kapalıydı. Bu hâli içimdeki merakı daha da arttırdı. Onunla daha fazla konuşmak istiyordum ama anlaşılan o, şu an için bunu istemiyordu. Omuzlarımı düşürerek giyinme odasına girdim. Üzerime temiz kıyafetler giyip diğerlerinin yanına gitmeliydim. Konuşmamız gereken şeyler olduğunu herkes biliyor, gerginlikle bu ânı bekliyordu.

Siyah bir kot şortu bacaklarımdan geçirdim, üzerine de bordo, askıları sırtımdan çapraz inen bir bluz giydim. Bluzun kumaşı satene benziyordu, Briella gerçekten zevkli bir kadındı. Ayaklarıma rahat bir ayakkabı giyip giyinme odasından çıktım. Ashton hâlâ aynı şekilde uzanıyordu. Odadan çıkmadan önce iç çekerek ona bakmıştım.

Geniş merdivenleri sakince insem de zihnim hiç de sakin değildi. Bazı şeyler çok hızlı gerçekleşiyordu, ayak uyduramıyordum. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim şey, bunun diğerlerinin de garipsediği bir şey olduğuydu. Adının Penelope olduğunu hatırladığım kadın bir şeyler biliyor gibiydi, sanırım şu âna kadar ondan daha bilgili birine rastlamamıştım. Endymion da ona güveniyor olmalıydı ki birine ihtiyaç duyduğumuzda aklıma ilk olarak Penelope

gelmişti. Kadm ile ilgili pek bir şey hatırlamıyordum, o hâldeyken dikkatimi çeken tek şey gözleri olmuştu.

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi dağıtmaya çalıştığım sırada son basamakları da inip büyük salona doğru ilerledim. Sesler duyuyordum ama ne konuştuklarını anlayamıyordum. Terleyen avuçlarımı şortuma sürterken büyük kapıdan içeri girdim. Salona girerken dışarı çıkan kişiyle çarpışınca irkilip geri çekildim. Parmaklarımı saç diplerime bastırdım, saçlarımda hissettiğim kir kendimi kötü hissettirmişti. Bir an önce duş alıp temizlenmeliydim, duş almadan temiz kıyafetler giymek bu hissi yok etmemişti.

"Ben de senin yanına geliyordum," dedi Briella, gözlerimi yüzüne çevirdim. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, daha iyiyim," diye mırıldandım. Briella'nın dudakları yukarı kıvrıldı, elini koluma sürterek beni salona yönlendirdi.

Noris, oturduğu deri koltuktan kalkıp yanıma gelmek için hareketlendi, gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Endymion, parmaklarını saçlarının arasında gezdirip yavaşça çekiştirirken koltukta öne doğru eğilmişti. Karşısındaki koltukta tanımadığım bir kadın oturuyordu. Turuncu ve uzun saçları vardı, öne doğru eğildiğinden saçlarının uçları dizlerine sürtünüyordu. Beyaz tenliydi, yüzündeki çiller sim gibi parıldıyordu. Kahverengi gözleri yanında oturan kadındaydı. Gözlerimi turuncu saçlı kadından ayırıp yanındaki kadına çevirdim.

Penelope. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini yüzüme dikti. Koyu kızıl saçları dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülmüştü. Tuhaf gözleri bendeyken gözlerimi üzerinde gezdirdim. O an onun koltukta değil de koltuğun yanındaki tekerlekli sandalyede oturduğunu gördüm. Yanındaki kız rahatsızca yerinde kıpırdanınca Penelope'yi incelememden rahatsız olduğunu anladım. Aslında kötü bir niyetim yoktu, ilk karşılaştığımızda sadece yüzünü tam olarak görebilmiştim. Kolları sandalyenin kenarında dururken o kadar güçlü

görünüyordu ki, ondan yayılan bilgeliği onu tanımasam da anlamıştım.

Gülümseyerek onlara doğru adımlamaya başladığımda turuncu saçlı kız başını kaldırarak yüzüme baktı. Penelope'nin ince dudakları ise benim dudaklarımdaki gülümsemeye eş bir şekilde kıvrılmıştı.

"Size teşekkür etme fırsatım olmadı," derken tam önünde duruyordum.

Penelope elini sallayıp, "Bir önemi yok güzelim, iyi olmana sevindim," dedi. Ardından diğer elini yanındaki tek kişilik ama tek kişilik olmasma rağmen geniş olan koltuğun kenarına vurdu. "Ayakta dikilme, otur hadi."

Başımı sallarken koltuğa oturdum. Briella ve Noris da oturduğunda Endymion kafasını kaldırarak Penelope'ye baktı. "Sorunun Astrid ile ilgili olduğunu düşünüyorsun yani?" diyerek direkt konuya daldığında kaşlarım çatıldı. Ben gelmeden önce de bu konuyu konuşuyor olmalılardı.

"İlk kez tutulmaya katıldı, Endymion," dedi Penelope, ellerini kucağında birleştirdi. "Ne olduğunu anlayabilecek kadar çok yaşadım."

"Penelope," diye mırıldandığımda mavi, içinde yeşil damarları olan gözlerini Endymion'dan ayırdı. "Belki de bu görev benlik değildir, bir şeyler ters gitmiştir."

Güldüğünde çıkardığı kıkırtı kaskatı olan bedenimi gevşetti. Karşımdaki kadının aurasını sevmiştim, rahatlatıcı bir havası vardı. "Bu öyle bir şey değil, Astrid," dedi nahif sesiyle. "Sana söyleyen oldu mu bilmiyorum ama gardiyanlar, erk hayvanlarıyla bütünleştiklerinde onlardan farklı güçler alabilir ya da ikisinin oluşturduğu aura farklı bir güç de doğurabilir."

"Benden güç mü aldı? Daha ilk tutulmasıydı," diyerek araya girdi Noris. İşaret parmağını şakağına sürterken düşünceli gözlerle karşısındaki kadına bakıyordu.

Penelope, "Noris," deyip sandalyesinde ona doğru döndü. "Sen haricinde tilkilerden birçok erk hayvanı vardı. Hiç Tilki Çağlayanı diye bir şey duymuş muydun?"

Noris kaşlarını çatıp gözlerini yere indirerek ona yöneltilen soruyu düşünürken ben hiçbir şey anlamamıştım. Tilki Çağlayanı ne demekti? Ben tuhaf bir ifadeyle onları izlerken Endymion ayaklandı, onun da yüzünden düşünceli olduğu anlaşıyordu. Bir şeyler biliyor olabilir miydi?

"Böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum ama nedense annemin bildiğini düşünüyorum." Noris'ın gözlerini saran gölgeleri gördüğümde annesinden bahsetmenin onun için zor olduğunu bir kez daha fark etme şansım oldu. "Diğerlerine sormamı ister misin?"

"Hayır hayır," dedi Penelope elini sallarken. "Ben ne olduğunu biliyorum, sadece nasıl kontrol altına alındığını tam olarak bilmiyorum." Uzun, ince parmaklarını boynuna sürttü, gözleri kısıldı. "Aslında bilen birini biliyorum."

"Tilki Çağlayanı ne?" diye sorduğumda dudaklarını bir cevap için araladı fakat Endymion'ın konuşmasıyla sözleri kesildi.

"Ateşten yıldırım," dedi Endymion. Göz ucuyla Penelope'nin başını salladığını gördüm. Şaşkınca ona bakarken gri gözlerini yüzüme dikti. "Ateşin kendi yıldırımını oluşturması." Hiçbir şey anlamamış gibi ona bakmaya devam ettiğimde gözlerini devirdi.

"Biliyorsan düzgün anlatsana şunu," diye homurdandı Briella, gözlerinde merak vardı.

Endymion, "Terslenme bana çakal yavrusu," diyerek dik dik Briella'ya baktığında ellerimi birbirine çarptım.

"Birbirinize sataşmayı bırakın, ne olduğunu öğrenmek istiyorum," dediğimde Penelope tekrar dudaklarını araladı ama Endymion yine ondan önce davranınca kaşlarını çatarak ona baktı.

"Normal insanların sadece volkanik patlamalarda görebileceği bir şey. Patlama sırasında volkanın püskürttüğü hava,

bulutlardaki zıt yüklerle karşılaşınca yıldırımlar oluşturuyor. Tek tek nasıl oluştuğunu anlatırsam kafan karışır." Elini koltuğun sırt kısmına bastırdı, dikkatle onu dinliyordum. "Kendiliğinden oluşan bu yıldırımlara deniyor işte. Bir volkan olduğunu düşün, içinde ateşin gücü var, istediğinde bu güçle kendi yıldırımlarını yaratıyorsun."

"Vay canına," dedi Briella irileşmiş gözlerle Endymion'a bakarken. "Yeterince ateşli değilmiş gibi..." Muzipçe bana baktığında gözlerimi devirsem de gülümsemiştim.

"Neden Tilki Çağlayanı deniyor?"

Noris'ın sorusuyla Penelope ona dönüp, "Ateş tilkilerden gelir, yani sizi temsil ediyor. Bu yüzden bu şekilde adlandırmışlar, sadece erk hayvanın bir tilkiyse bu gücü elde edebilirsin," dedi.

"Ben kendimde bir farklılık hissetmiyorum," diye fısıldadım. Bahsettikleri şey büyük bir şeydi, bunun farkındaydım. Normal bir insandım, neden böyle bir güce sahip olmam gerekiyordu?

"Henüz yeni," dedi, zarif elini dizimde duran elimin üzerine koydu. "Geçitleri bozan şey de bu olmalı. Hiçbir gardiyan bunu hissedemese de o duvarlar ateşten, bu yüzden sadece sen girebildin."

"Ama ben de tilkiyim," dedi Noris çatık kaşlarla. "Ben neden duvarları göremedim?"

Penelope gözlerini devirerek, "Ateş sizi temsil ediyor dedim, ateşe sahipsiniz demedim, aptal çocuk," dediğinde Noris homurdandı.

"Kontrol edememekten bahsetmiştin," deyip merakla ona baktığımda başını salladı.

"Aylar öncesinde sıradan bir insan olduğunu sanıyordun, şimdi ise karşılaştığın şeyleri düşün," dedi, ona hak verip başımı salladım. "Ne yapacağını ve duygularını nasıl kontrol edip bu gücü nasıl yöneteceğini bilmediğinden tehlike oluşturabilirsin."

Tehlikeden bahsetmesi göğsümü korkuyla doldururken diğerlerine baktım. Noris her zamanki gibi güven verircesine bakıyordu. Endymion elindeki küçük tahta çubukla oynuyor, Briella ise hâlâ merakla konuşulanları dinliyordu.

"Tehlike yaratmak istemem." Sesim, içimdeki tedirginliği belli ediyordu. "Bilen birini tanıdığından bahsetmiştin."

"Evet," dedi, yüzünü buruşturdu.

"Onunla konuşmak zorunda mıyız?" İlk kez duyduğum sesiyle gözlerimi turuncu saçlı kadına çevirdim. Donuk gözlerle Penelope'ye bakıyordu ama bu bakışların ona değil de bahsettikleri kişiye karşı olduğunu anlayabilmiştim.

"Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor, Nabi," dedi Penelope sıkıntılı bir nefes verirken. "Ona haber yollayıp konuyu konuşmak için ziyaretine gideceğim."

"Gerek yok," dedi Endymion. "Tutulmalardan sonra gardiyanlarla toplanıp yemek yiyoruz. Bu seferki yemeğe gelmesini istesen yeterli."

"Doğru ya," diye ayaklandı Briella. Bu ani hareketiyle şaşırarak ona baktım. "Yarın Castor'da toplanacaktık."

"Neden bu kadar panikledin?" diyerek anlamsızca ona baktım.

"Eğlenceyi sever," dedi Endymion bize arkasını dönüp masaya ilerlerken.

"O adam yine gelmeyecek," dedi turuncu saçlı kız. Penelope ona Nabi demişti, sanırım adı buydu.

"Merak etme, ben halledeceğim," deyip elini Nabi'nin omzuna bastırdı Penelope. Nabi, hoşnutsuzca homurdanmakla yetinmişti. "Biz artık gidelim, yapacak işlerimiz var." Gözlerini Nabi'ye çevirdiğinde, Nabi ayaklanıp sandalyesinin arkasına geçerek sandalyenin kenarlarını kavradı. "Yarın o huysuz adamın orada olmasını sağlayacağım."

Ona minnetle bakarken ayaklandım. Gülümseyip elime uzandı, elimi tutup yavaşça sıktı. Ona baktığımda otuzlu yaşlarında genç bir kadın görüyordum ama hareketleri aslında ruhunun ne kadar yaşlı olduğunu hissettiriyordu.

Onlar giderken Briella ve Noris da çıkmışlardı. Derin bir nefes alıp kendimi diğer büyük koltuğa attım, bacaklarımı uzatıp rahat bir pozisyon aldım. Bunları duymak beni Briella kadar heyecanlandırmamıştı. Onun için bu tür şeyler olağan olsa da benim için imkânsız şeylerdi. Yani bir süre öncesine kadar...

"Çok normal karşıladın," dedi Endymion, bir an onun da burada olduğunu unutmuştum, sessizdi.

"Tam olarak idrak edemediğim ya da kendimi o şeyin içinde bulmadığım için galiba," dediğimde sesim kısık çıkmıştı ama duyduğuna emindim.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, bizim bu tür güçlerimiz yok," dediğinde gözlerimi yumup başımı salladım. Uzanmak bedenimi mayıştırmıştı.

"Tepkilerinizden tahmin etmek zor olmadı." Birkaç patırtı duysam da gözlerimi açmadım, bardağına içecek bir şeyler döküyor olmalıydı.

"Tanışmadığın tek bir gardiyan kaldı," dedi, sesi sinirli gibi çıkmıştı. "İlk ve son kez de olabilir, kendini gösteren biri değil."

"Kimse sevmiyor mu onu?" diye sorarken gözlerimi açtım. Ona baktığımda elindeki su dolu bardağa baktığım gördüm.

"İnsanların onu sevmemesi için elinden geleni yapıyor," deyip derin bir nefes aldı, bardaktaki suyu tek dikişte içip bardağı masanın üzerine koydu.

"Sadece gardiyanlar ve erk hayvanları mı oluyor yemekte?" İlgili gözlerle bakarken uzandığım koltukta ona doğru döndüm.

"Şehirdeki çoğu insan gelir, büyük bir kutlama gibi," dedi, kaşlarımı kaldırarak baktım. "Tabii onlar normal bir eğlence olarak görüyor. Biz de ayrı bir masada oluyoruz."

Dudaklarımı birbirine bastırıp doğruldum, Noris'a benzeyen tilkiler -ya da tanıdığım bir tane tilki olduğundan Noris olarak düşündüm- kafamın içinde koşuşturuyordu. Omuzla-

rımı dikleştirip derin bir nefes aldım. Belki de soracağım soru yüzünden kendimi kandırmaya çalışıyordum içten içe.

"Endymion," diye mırıldandım, sol elimin işaret parmağını ovalarken gözlerim ellerimdeydi. "Artık Dünya'ya gidebilir miyim?"

Endymion bu soruyu beklemiyormuş gibi anlık duraksamıştı, onu göremesem de bu duraksamayı hissetmiştim. Karşımdaki koltuğa oturup gözlerini bana diktiğinde gözlerimi kaldırarak ona baktım. Gözlerinde anlayış vardı.

"Elbette," dedi, hafifçe öne doğru eğildi. "Görmek istediğin birileri mi var?"

"Arkadaşlarımın nasıl olduğunu merak ediyorum," dediğimde başını yavaşça salladı.

"Ashton'ı götüremeyeceğini unutmadın değil mi?" diye sorduğunda sessizce yutkundum. Bunu aklımdan çıkarabilmem çok da mümkün değildi zaten.

"O burada diye başka bir yerde olmayı hiç düşünmedim," diye fısıldadığımda bakışları yoğunlaştı. "Artık hangi evrende kalmak istediğimin bir önemi kalmadı."

"Bundan aslında kalmak istediğin yerin burası olmadığını mı çıkarmalıyım?" Dudakları yukarı kıvrıldı, sessizce ona baktım. Nedense bu sorusuna cevap vermek istemiyordum.

Konuyu değiştirme ihtiyacıyla, "Neden Castor'da toplanacağız? Yani neden burası değil?" diye sordum.

"Aslında özellikle seçtiğimiz bir yer yok. Her seferinde değişiyor," dedi, anladığımı belli etmek için başımı salladım. "Ursula her şeyi kendi ayarlamak istedi."

"Hiç söyleme fırsatım olmadı ama teşekkür ederim," dediğimde teşekkürümü sorgularcasına kaşlarını kaldırdı. "Burada olduğum süre boyunca bana hep yardım ettiniz. Açıkçası herkesin bana bu şekilde anlayışla yaklaşmasını beklemiyordum."

"Sana kötü davranacağımızı mı düşünmüştün?" diye sorduğunda dudak büktüm. Kaba davranışlara maruz kalacağımı düşünmedim desem yalan olurdu. "Yeri geldiğinde kavga

edebiliriz, birbirimizi öldürmek isteyecek kadar öfkeyle de dolabiliriz ama kimse sana zarar vermez." Ellerini pantolonun üzerinden dizlerine bastırarak sürttükten sonra ayaklandı. "En azından benden böyle bir karşılık almazsın, merak etme."

"Ursula ve Penelope'den de almam," dedim, bu söylediğime gülmüştü.

"Onları gerçekten sevmiş gibi görünüyorsun," dediğinde başımı salladım. "Penelope görüp görebileceğin en iyi kalpli kadındır. Onun öfkesi sadece kötü olanlara. Ona iyi kalbinle yaklaşırsan köprüsünü bile senin üzerine yapar..." Bu söylediği beni güldürürken o da gülmüştü. "Ursula biraz fevridir, çabuk öfkelenir ama öfkesi sevdiği insanlara karşı saman alevinden farksızdır. Sinirlenip sana bağırabilir, beş dakika sonra da pişmanlıktan karnı ağrıya ağrıya peşinden gelir."

"Onları uzun zamandır tanıdığın için mi böyle düşünüyorsun yoksa gözlem yapmakta mı iyisin?"

"Biraz temiz hava almak ister misin? Uykulu görünüyorsun," diyerek konudan farklı bir şey söylediğinde ilk başta duraksadım. Evet, uykum varmış gibi hissediyordum. Kötü mü görünüyordum? Aklıma gelen şeyle kendime içimden küfrederken gözlerim kısıldı. Duş alıp temizlenmem gerektiğini unutmuştum. Gerçekten kötü görünüyor olmalıydım.

"Aslında odama gitsem daha iyi olacak," diye mırıldandım, sesim boğazıma kaçmış gibi çıkmıştı. "Duş alırsam daha iyi hissederim."

"Tabii, odana kadar eşlik edeyim," dediğinde başımı salladım.

Birlikte salondan çıkıp koridoru geride bırakarak merdivenlere yöneldik. Tilki Çağlayanı diye bahsettikleri konuyu biraz olsun konuşmuştuk, hiç yoktan fikir sahibi olduğum şeyler vardı. Artık oturup Ashton'la da konuşmam gerekiyordu. Onun tuhaf hâlleri aklımdan çıkmamıştı.

"Diğerlerinin aksine sen bir şeyleri gizlemeyi iyi biliyorsun," diyerek sessizliğini bozduğunda omzumun üzerinden

ona baktım, bir kat merdiven arkamızda kalmıştı. "Bu karmaşanın seni nasıl korkuttuğunu gördüm, yine de bununla iyi başa çıktın."

Dikkatle onu dinlerken parmaklarımı merdivenlerin kalın korkuluğuna sürterek adımlamaya devam ettim. Yerimde kim olsa korkardı. Ben böyle bir durumla karşılaşan insanın bunu sakince karşılayacağını düşünmüyordum. Başka bir evrenin varlığını hayal edebilirdin, bununla ilgili düşünebilirdin, belki de bu senin için bir inanca dönüşürdü ama bunun gerçekliğini görmek, yaşamak, düşündüğün kadar kolay olmazdı. En azından ben böyle düşünüyordum.

"O gün terasta gözlerinin aldığı şekli de etrafına nasıl baktığını da hatırlıyorum." Bana o anı hatırlatması duraksamama neden oldu. Bir yeni basamağı çıkmadan öylece durup ona baktım. "Ben senin bir şeyleri bilmediğine inanıyorum, Astrid. Buraya geldiğinde ne olduğunu bilmiyordun, evrenleri bilmiyordun, bizi bilmiyordun. Şu an sana olan şeyi de bilmiyorsun." İki basamak altımda dururken gözlerini gözlerime dikti. "Ama sanki içinde senden başka bir ruh daha var, o her şeyi biliyor ve senden saklıyor. O terasta gözlerine baktığımda, sen ne olduğunu anlamadığını söylerken gözlerin her şeyin bilincinde bakıyordu."

Kaşlarım çatılırken, "Böyle söylersen gerçekten içimde başka bir ruh taşıdığımı düşünürüm," dedim, gözlerini devirerek güldü.

"Elbette böyle bir şey olamaz, sadece bir örneklendirmeydi," dediğinde anlık rahatlamış hissettim, bir de böyle bir şeyin olabileceğini söyleselerdi bayılırdım. "Demek istediğim şey, bedenin bu gücü tanıyor, kabul ediyor."

"Umarım başınıza yeni dertler açmam," derken merdivenleri çıkmaya devam ettim. Bunu gerçekten istemiyordum.

"Daha kötü zamanlarımız olmuştu, dert etme," demesi beni rahatlatmaya yetmedi.

İkimiz de sustuk. Odamın kapısına gelene kadar konuşmadık. Kapının önünde durduğumda hiçbir şey söylememiş,

sadece bir süre yüzüme baktıktan sonra arkasını dönüp geldiğimiz yöne doğru yürüyerek benden uzaklaşmıştı. Garip bir adamdı.

Kapıyı açıp odama girdiğimde Ashton'ın hâlâ yatağımda uzandığını fark ettim. Yavaşça ona yaklaşıp yüzüne baktığımda uyuduğunu gördüm. Yorgun muydu? Belki de benim düştüğüm durum onu da yormuştu. Sessiz olmaya özen göstererek banyoya girdim. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Sıcak su saçlarıma çarptıkça saç diplerim rahatlıyor, biri parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyormuş gibi gevşiyordum. Kollarımda hissettiğim yanma, sıcak sudan kaynaklı değildi. Gözlerimi kollarıma indirdim. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımın arasından sızan su damlalarını hissediyordum.

Beyaz tenim, saatlerce güneşin altında uzanmışım gibi yanmıştı, kan gibi kırmızı görünüyordu. Kaşlarım çatılırken koluma dokundum, acı yoktu. Tuhaf bir yanma hissediyordum ama bu can sıkacak derecede değildi. Damarlarım şişmiş ve derimi zorluyordu. Bu görüntüyle korkarak kolumu suyun altında ovalamaya başladım. Derim gittikçe hassaslaşıyordu.

Elimi kolumdan çektikten sonra hızla durulanıp suyu kapattım. Aynanın üzerindeki buharı elimle sildikten sonra gözlerimi aynaya yansıyan gözlerime diktim. Yeşil gözlerimin ortasında, göz bebeklerimin etrafını sarmış kızıllığı gördüğümde afalladım. Gözlerimde farklı bir renk geçişi yoktu normalde, sadece yeşil ve tonlarını barındıran gözlerimin içindeki bu kızıllık da neydi?

Aynaya tamamen yaklaşıp gözlerimi daha yakından incelemeye başladım. Siyah göz bebeklerimin etrafında ateş gibi parlayan bir kızıllık vardı, ateş sönmüyordu. Korku yavaş yavaş geri çekildi, aynadan uzaklaştım. Bornozu hızla üzerime geçirip banyodan çıktım. Ashton hâlâ uyuyordu. Çıplak ayaklarımla fazla gürültü çıkarmadan giysi odasına geçtim. Bornozu üzerimden çıkardıktan sonra temiz iç çamaşırları

giyecekken gözlerim tekrar kollarıma takıldı. Az önce gördüğüm kızarık deriyi görememek duraksamama neden oldu:

Titreyen ellerimi zapt etmeye çalışırken iç çamaşırlarımı zorlukla üzerime geçirdim. Ardından raflardan aldığım temiz kıyafetleri de vakit kaybetmeden giyinip giysi odasından çıktım. Islak saçlarımın uçlarından damlayan su, üzerimdeki bluzu ıslatıyordu.

"Astrid?"

Ashton'ın aniden duyduğum sesiyle yerimde sıçradım, başımı ona doğru çevirdim. Sıçramam onun kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Doğrulup uzun bacaklarını yataktan sarkıttı, hareketlerime anlam veremiyormuş gibi bakıyordu ama benim anlam veremediğim şeyler daha ciddiydi.

"Sorun ne?" diye sorduğu sırada ayaklandı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," derken sesimi sabit tutmaya çalışmıştım. "Aniden seslenince dalgınlığıma geldi."

"Emin misin güzelim?" diye sorunca başımı sallamakla yetindim.

Makyaj masamın önündeki geniş pufa oturup saçlarımı kurutmaya çalışırken aynı zamanda ona da bakmamaya çalışıyordum. Ben saçlarımla uğraştığım süre boyunca beni izledi. Ben ise gözlerimi aynadaki yansımamdan ayıramıyordum. Kollarımdakiler geçmişti, gözlerim neden hâlâ böyleydi?

Omuzlarımda hissettiğim ellerle irkilirken gözlerim aynadaki yansımasından onun yüzüne çevrildi. Hafifçe eğilmiş bana bakıyordu. Zoraki bir şekilde gülümsedim ama onun yüzünde değişen bir ifade olmadı. Gözlerimi fark edecek olması beni korkuttuğundan gözlerimi ondan ayırdım.

"Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Tutulma sırasında bir güce sahip olmuşum," diye konuya giriş yaptığımda uzun parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek beni dinlemeye başladı. "Öyle söylediler, bazen onları hiç anlamıyorum, sanırım yine yaşayarak anlayacağım."

"Nasıl bir güç?" Saçlarımı avucunda toplayıp omzuma doğru attı, elini omzuma bastırdı.

"Tilki Çağlayanı. Ateşin kendi kendine şimşek oluşturması gibi garip şeylerden bahsettiler," diyerek geçiştirir gibi cevap verdiğimde kaşları çatıldı.

"Volkanik yıldırımlar gibi mi?" diye sorunca ona doğru döndüm.

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette," deyip gözlerini gözlerime dikti, afallayarak bana baktı. "Gözlerine ne oldu?"

"Bir şey olmadı," derken sesim kısık çıkmıştı.

"Yirmi bir yıllık kardeşimi tanımayacak değilim," dedi sert bir sesle. "Bu güç diye bahsettiğin şeyle mi alakalı? Sana acı veriyor mu?"

"Hayır hayır," dedim elimi sallarken. "Yani acı kısmına hayır. Neden olduğunu bilmiyorum, az önce fark ettim."

"Bunu diğerlerinin de anlayabileceğini düşünmüyorum," dediğinde başımı salladım. "Bilgili birini bulmalıyız. Ya sana zarar verecek bir şeyse?"

"Merak etme, olmadığına eminim," desem de içten içe ihtimalleri de düşünüyordum. "Sen yıldırımlar hakkında ne biliyorsun?"

"Birkaç kez önüme çıkan haberlerde görmüştüm," dedi. "Patlama sırasında çıkan dumanların bulutlarla teması hâlinde oluşuyordu. Peki bunun seninle ne ilgisi varmış? Bir süper kahraman gibi yıldırım attığını falan söyledilerse utanmadan şurada bayılır, sonra gülerek uyanırım. Akıl sağlığım yeterince iyi değil."

"Ne işe yaradığını bilmiyorum..." Gözlerini devirip homurdandı. "Tanışmadığım bir gardiyan kaldı. Tutulmalardan sonra toplanıp eğleniyorlarmış, yarın başka bir evrende toplanılacakmış. Orada bu konuyu ona soracağız."

"Artık istediğin yere geçiş yapabileceksin değil mi?" Sorusuyla yutkunamayıp ona baktım. Gözlerine inen durgunluk

beni de etkilemişti. Ardından gülümsedi ama bu gülümseyiş canımı daha çok sıkmıştı.

"Gitmek istediğim ya da gitmem gereken bir yer yok," dedim. "Sen buradaysan, kalmak istediğim yer de burasıdır."

"Bu yüzden benim için de üzülme. Fark etmiyorum sanıyorsun ama ediyorum," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yanımdaysan sorun yok benim için. Dünya'da ya da burada, ne fark eder? Orada da senden başka kimsem yoktu."

Omuzlarıma binen ağırlıkla omuzlarım çöktü. Dudakları yukarı kıvrılırken omzumu yavaşça sıkıp okşadı. Bir iki saat kadar birlikte oturup sohbet ettik. Onunla normal şeylerden konuşmayı, gülmeyi özlemiştim. Her ne kadar her şey normalmiş gibi davransa da bilmediğim bir konu olduğunun farkındaydım. Ona bunu sormayı tekrar denemiştim ama yine farklı bir konu açarak beni savuşturmuştu.

İlerleyen saatlerde odamda tek başıma uzanıp düşüncelere dalmışken Briella gelmişti. Yatağımm üzerine biri büyük diğeri orta büyüklükte olan iki kutu bırakıp gitmişti. Bunları bana Ursula'nın hediye olarak gönderdiğini, yarın akşamki yemek için giyersem mutlu olacağını söylediğini söylemişti. Bu ince hareket beni mutlu etmişti. Bana karşı kötü düşünceler beslemediklerine inanıyordum.

Yatağımın kenarında duran komodinin üzerindeki deftere gözlerim kaydı. Bu defteri kaleden, anneme ait olan odadan almıştım. Oraya ilk girişimden sonra sadece bir kez daha girme gücünü kendimde bulabilmiştim. İkinci seferde de dışı deri olan bu defteri bulmuştum. Holly'ye sorduğumda defter hakkında bir fikri olmadığını söylemişti.

İçini açıp incelememiş, hazır hissetmemiştim. Kalın, deri kapağı kaldırdığımda sararmış bir sayfayla karşılaştım. Sayfa boştu, sadece tam ortasında "Anılar 2" yazıyordu. Yani bu ikinci defteri olduğu anlamına mı geliyordu? O zaman ilk defter neredeydi? Odada başka bir defter görmemiştim.

Diğer bir sayfayı çevirdiğimde sayfanın onun güzel yazısıyla dolu olduğunu gördüm. Sayfanın sağ üst köşesinde bir

tarih vardı. Gözlerim buğulanırken derin bir nefes alıp gözlerimi cümlelerinde gezdirdim.

15 Ağustos 1996.
Bugün uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi, olmadığım kadar mutluyum. Aylardır bir mucize gibi içimde taşıyıp koruduğum oğlumu bugün kollarımın arasına aldığımda, bütün her şey kafamın içinden silindi.

Gözümden akan gözyaşı aralık duran dudaklarımın arasından içeri sızdı. Abimin doğduğu günden bahsederkenki mutluluğunu okurken bile içimi tuhaf bir huzur sarmıştı. Dolu gözlerle okumaya devam ettim.

Şu an Charlize'in kucağındasın. Benim gibi sen de ona güveniyor olmalısın. O benim için bir dosttan daha fazlası. Seni görebilmek için uzak bir yerden geldi. Baban ise uyuyor, sanırım birkaç gündür onu çok yorduk, güzel bebeğim. Büyüdüğünde sana şu an bu hissettirdiklerin için teşekkür edeceğim. Beni karanlık bir zamanda ışığınla aydınlattın.

Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla çenemde duran damlanın sayfaya düşmesi aynı anda oldu. Defterin kapağını kapattıktan sonra komodinin üzerine koydum. Ellerimi ıslak yüzüme bastırırken hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyordum. Ona karşı hissettiğim bu özlem, beni mahveden en büyük şeydi. Onu kaybettiğimde henüz on sekiz yaşındaydım. Bana bıraktığı bu duygu, bana bir günde elli yıl geçmiş gibi bir yorgunluk vermişti.

Yanağımı yastığa bastırıp gözlerimi yumdum. Deftere sırtımı dönmüştüm. Sanki o defterin içinden bir el uzanıyor, o el sırtımı okşayarak rahatlamam için dua ediyordu. Bu düşünceye inandım, tutundum. Ağlamaktan yorulan gözlerimi açamıyordum. Şu an Ashton'a ihtiyacım vardı ama onu bu saatte tedirgin etmek, üzmek istemiyordum. Benim için şu anda en iyi seçenek, uykuya direnmeyip uyumaktı. Yarın geçecekti,

biliyordum. Geçtiğiyle ilgili kendimi kandıracaktım. Dışarıya karşı her zaman işe yarıyordu.

Uyku, annemin huzurlu kolları gibi bedenimi sardı. Ona karşı direnmedim, kendimi kollarına bıraktım. Keşke kollarını açan annem olsaydı.

Uyandığımda gözlerimi açmak zor olmuştu. Büyük ihtimalle uyumadan önce ağladığım için şu an balon gibi olmuş gözlere sahiptim. Parmaklarımla sızlayan gözlerimi ovalarken yataktan inip banyoya girdim. Yüzümü yıkadığımda göz kapaklarıma çarpan soğuk su iyi gelmişti. Elimdeki havluyla yüzümü kurularken saatin kaç olduğunu düşünüyordum. Burada saatin kaç olduğunu nasıl anlıyorlardı? Kendilerine göre bir yöntemleri olmalıydı.

Gözlerimi pencereden dışarı çevirdiğimde yakıcı güneşin sisli havada bile nasıl parladığını gördüm. Bugün diğer günlere oranla daha sıcak olmalıydı çünkü yüzümü kurulamama rağmen terlediğini hissediyordum. Bakışlarım komodinin üzerindeki deftere kaysa da kendime engel olup düşüncelerimin oraya yönlenmesine izin vermedim. İpek geceliğimin omzuma doğru düşen askısını düzeltirken terasa açılan kapıyı açıp dışarı çıktım. Boğuk bir bağırış sesi duyuyordum ama bu sesi saran gülüş sesleri de vardı. Ellerimi taş korkuluğa yaslayıp gözlerimi bahçeye indirdim. Yükseklik gerçekten sevdiğim bir şeydi.

Briella, bir yumruk büyüklüğündeki taşı havaya kaldırmış, Endymion'a bağırıyordu. Endymion büyük, kurumuş dalları olan ağacın kalın gövdesine yaslanmış sırıtarak ona bakıyordu. Onu sırıtırken görmek, içimde onu inceleme isteği uyandırdı. Dirseklerimi korkuluğa yaslayarak eğildim, yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

Endymion ona ne demişti bilmiyordum ama Briella daha da sinirlenmiş, elindeki taşı Endymion'a fırlatmıştı. Taş ona çarpmamıştı ama eminim ki Briella'nın da niyeti buydu, aksi hâlde istese o taşla kafasını bile yarabilirdi...

"Saatlerdir susmadılar."

Duyduğum sesle ilk başta irkilsem de sesin sahibinin kim olduğunu bilmek daha fazla korkmama engel olmuştu. Ashton elini omzuma koyup yavaşça sıkarken gülümseyerek ona baktım. Burada olmasını beklemiyordum.

"Burada mı kaldın?" diye sorduğumda başını salladı.

"Evet. İyi olduğundan emin olmak istedim," derken kaşları çatılmıştı. Doğruldum, kollarımı beline sararak ona sarıldım. "Gözlerinin şişliği umarım çok uyumanla alakalıdır."

Yanağımın içini ısırdım, her zaman çok dikkatliydi. Bu huyu bazen bana gerçekten zor durumdaymış gibi hissettiriyordu.

"Keşke sen de bizimle gelebilsen," dediğimde derin bir nefes aldı. Bunu gerçekten istiyordum.

"Beni merak etme, sen yokken beni yemeyecekler," diyerek alayla güldüğünde homurdandım. "Matvey ile ata bineceğiz. Sizin sıkıcı yemeğinizden daha eğlenceli olacağına eminim."

"Matvey uzun zamandır ortalıklarda görünmüyor," dedim, bakışlarını yüzüme indirdi. "Bir sorun yok değil mi?"

Omuz silkti. "Hepimizin sorunları olabiliyor."

Daha fazla bir şey söylememesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Ashton'ın bir sorunu vardı, bunun ilk başta Matvey ile ilgili olduğunu düşünmüştüm ama ata binecek olmaları aralarında bir sorun olmadığını gösteriyordu. Ben onu sakin gözlerle izlerken göz ucuyla Noris'ın yanımıza geldiğini gördüm.

Noris, "Bir saat sonra yola çıkacağız," dediğinde, omzumun üzerinden ona baktım. "Hazırlan istersen sen de."

Başımı sallayıp, "Tamam," dediğimde gülümsedi, başka bir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı.

"Gitmeden önce Noris'a beni şehre bırakmasını söyleyeyim," deyip alnımdan öptü. "Dikkatli ol. Seni en son bulduğum şekilde bulmak istemiyorum."

"Dikkatli olacağım," dedim, kollarımı ona sarıp sarıldığımda o da sarılarak karşılık verdi.

Ashton da gittiğinde odanın ortasında tek başıma kalmıştım. Ursula'nın hediye ettiği kıyafeti giyecektim, kıyafet aramakla zaman kaybetmeme gerek yoktu. Adımlarımı banyoya çevirdim. Banyoya girip hızlı bir duş aldıktan sonra elimdeki havluyla ıslak saçlarımı kurutmaya çalıştım. Makyaj masamın önüne oturduğumda masadaki küçük çanta dikkatimi çekmişti. Çantanın içine baktığımda makyaj malzemelerini gördüm, Briella bırakmış olmalıydı. Her zamanki gibi düşünceliydi.

Saçlarımı kurutup sıkı bir atkuyruğu yaptım, önden iki küçük tutam bırakmıştım. Döndüğümde sıkı atkuyruğum yüzünden şiddetli bir baş ağrısı çekeceğime emindim.

Makyaj yapmayı severdim. Sıkıldığımda aynanın önüne oturur, yüzümü bir tuval gibi boyardım. Daha sonra da saatlerce uğraşmamışım gibi makyajımı siler, yüzümü temizleyip yatağıma gömülürdüm. Dışarı çıkacağım zaman ise yüzümdeki küçük lekeleri kapatır, öyle çıkardım. Makyaj konusunda dengesiz biriydim.

Makyaj çantasını karıştırıp kullanacağım malzemeleri masanın üzerine dizdim. Yüzümü nemlendirdikten sonra yüzümdeki lekeleri kapatıcı yardımıyla kapattım. Bu sene yüzüm daha sakindi ama ondan önceki senelerde yaşadığım bunalım ve stres yüzünden biraz sivilce sorunum olmuştu, bu da yüzümde az da olsa leke sorunu yaratmıştı. Daha öncesinde bunu dert ederdim ama artık çok da umurumda olan bir şey değildi. Her insanda olabilecek şeylerdi.

Düzgün çekmeye büyük uğraş verdiğim eyeliner ve kirpiklerime sürdüğüm rimel işlemi de bittikten sonra yanaklarıma hafif bir allık dokundurmuştum. Kırmızı bir ruj sürecektim ama bunu kıyafeti giydikten sonra da yapabilirdim.

İki kutuyu da yatağın üzerine koydum, giyinme odasından aldığım iç çamaşırlarını da yanına bıraktım. Kutuların kapağını açtım. Orta boyuttaki kutuda bir çift ayakkabı ve çanta vardı. Çanta küçük ve süetti. Ayakkabılar da aynı şekilde süetti, ince topuklu ve sivri burunluydu. Topuğun alt

kısmından yukarı doğru dönerek uzanan, bileğimi saracak şekilde ovalleşen altın renkli bir metal vardı. Benzer bir ayakkabının bende de olduğunu hatırlamak buruk hissettirmişti.

Büyük kutuyu açtığımda elbiseyi gördüm. Kırmızı elbisenin yaka kısımlarını tutup kaldırdım. Gözlerim beğeniyle parıldadı, elbiseleri seviyordum.

İç çamaşırımı bacaklarımdan geçirdikten sonra kalın, tok kumaşı olan elbiseyi de rahatça giydim. Sütyen giymemi gerektirmiyordu. İki omzumdan da belime doğru iki kalın şerit iniyordu. Bu şeritler sadece boynumdan karnıma kadar ince bir yol bırakacak kadar dekolte veriyordu. Sırttan ise iplerle birbirlerine bağlılardı. Ellerimi etek kısmına sürterken duvardaki büyük aynadan kendime baktım. Etek kalçamı ve bacaklarımı sıkıca sarıyordu, diz kapaklarımın biraz üzerindeydi.

"Gerçekten zevkli bir kadınsın," diye kendi kendime mırıldandım.

Hediyeleri için teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazarken yatağın kenarma oturup topuklu ayakkabıları giymekle uğraştım. Zaten beni biraz uğraştıracaklarını biliyordum. Antares'teki kıyafetlerden ziyade Castor'daki kıyafetlerden getiriyordu Briella, oradaki kıyafetlerle daha rahat edeceğimi düşünüyordu, ki bunun için ona minnettardım. Ursula da kıyafet bedenim ve ayakkabı numaramı ona sormuş olmalıydı.

Ayakkabıları da giydikten sonra aynanın karşısına geçtim. Rujun kapağını açıp kırmızı ruju dikkatlice dudaklarımda gezdirdim. Biliyordum ki en ufak kaymada sinir krizi geçirebilirdim, kırmızı ruj taştığında toparlamak beni uğraştırıyordu.

Tamamen hazır olduğuma ikna olunca ruju küçük çantanın içine attım. Çantaya koyabileceğim başka bir şeyim yoktu. Bir an telefonumun ve cüzdanımın yanımda olmaması canımı sıktı. Gerçi Castor'da telefon kullanıldığını bilsem de para konusunda pek emin değildim. Antares'te para yerine küçük metaller kullanılıyordu. Bunu ilk başta garipsesem de her şey gibi alışmıştım.

Odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapattım. Asansöre yönlendiğim sırada benim olduğum kata yükseldiğini gördüm. Asansörün önünde durduğumda kapılar açılmadan önce onun sesini duydum.

"Güzel kadın kokusu asansöre doldu, yardım edin," dediğinde kıkırdadım. Kapılar açıldığında Briella bir kuğu gibi dışarı süzüldü.

Üzerinde siyah, kısa bir elbise vardı. Boynundaki mavi taşlı kolyenin parıltısı gözlerimi kamaştırmıştı. Bir ıslık çalarak beni elimden tutup kendi etrafımda döndürdüğünde gülmeden edemedim. Enerjisi her zaman yerindeydi.

"Sana parfüm getirmiştim ama hiç gereği yokmuş," dedi muzip bir sesle.

"Aslında ihtiyacım var," deyip dudak büktüğümde güldü. "Sen de çok güzelsin."

"Evet, biliyorum ama senden duymak daha güzel hissettirdi şu an," dedi, ardından elindeki parfüm şişesini uzattı, şişenin yanında küçük bir kutu da vardı. "Elbiseyi görmüştüm, kolye yerine bir küpenin daha güzel olacağını düşündüm. Bir de birkaç yüzük."

Elindeki kutuyu alıp kapağını açtım. Altın renkli birkaç yüzük vardı. Birlikte asansöre binerken yüzükleri parmaklarıma geçirdim, zariflerdi. Ardından küçük, altın renkteki küpeleri zor da olsa kulaklarıma taktım.

"Bu topuklularla geçide kadar gidemezsin, biliyorsun ki biraz çamurlu bir yer," dediğinde başımı salladım, haklıydı. "Senin için şimdilik bir spor ayakkabı ayarladım, ben de o şekilde gideceğim. Castor'a gittiğimizde ayakkabıları değiştiririz."

"Her şeyi düşünmüşsün," derken parfüm şişesinin kapağını açtım. Parfümü burnuma yaklaştırıp kokladım, baharatlı bir kokuydu, şekerli olmadığı için sevinmiştim. Şekerli parfümleri pek sevmiyor, kendime yakıştırmıyordum.

"Birinin zekâsını kullanması gerekiyor," dediğinde kaşlarımı çattığımı görünce, "Senden değil bebeğim, o iki işe yara-

maz adamdan bahsediyorum. Gerçi parfümü Noris söylemişti ama olsun, o da diğeri gibi."

Sinirle homurdanmasına gülerken asansörün kapılarını açıp dışarı çıktım. Dışarı çıktıktan sonra parfümü boynuma ve bileklerime sıktım, ardından şişeyi küçük çantama sıkıştırdım.

"Sen bu kıyafetlerle nasıl bir çakala dönüşüp koşmayı düşünüyorsun?" diye sorduğum sırada koridorda ilerlemeye başlamıştık.

"Ruli'nin arkadaşıyla," dediğinde tuhaf bir ifadeyle ona baktım. "Kartal olan Ruli." Kıkırdadı. "Komik bir isim ama ona Ruli demek hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle seslenirim o zaman," dediğimde omzunu hafifçe omzuma vurup güldü.

Beraber büyük kapıdan çıkıp bahçeye yönelmeden önce Briella ayakkabıları alıp geleceğini söyleyerek benden uzaklaştı. Bahçeye çıktığımda çakıllarda yürümek beni fazlasıyla zorlamıştı. Briella haklıydı, o bataklıkta iki düzgün adım atamazdım.

Noris, "Harika olmuşsun," diye seslenirken bana doğru hızlı adımlarla yaklaştı. Hemen önümdeki kartala baktım. Az ileride başka bir kartal vardı, onun renkleri daha açıktı. Ruli'nin arkadaşı o olmalıydı.

Noris kolumu tutup, "Ayakkabıların zorluyordur, diğeriyle gideceğiz, yardım edeyim," dediğinde Ruli'nin arkasından Endymion'm çıktığını gördüm.

"Onu daha fazla yürütme, bununla götürürüm ben," dediğinde Noris'ın kaşları çatıldı. Gözlerini ayaklarıma indirdikten sonra homurdanıp elini kolumdan çekti.

"Doğru," dedi. Omuz silkip Ruli'ye doğru yöneldim.

Endymion gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra bakışlarını kartala çevirdi, elini kartalın boynuna koyup yavaşça okşadı. Üzerinde koyu yeşil bir gömlek vardı, altında da siyah bir kot. Her zamanki Endymion'dı.

Beni dikkatlice belimden tutup kartalın üzerine yan bir şekilde oturttuğunda, Briella elindeki spor ayakkabı ile koşa-

rak bize doğru geldi. Kendi spor ayakkabılarını giymişti. Göz ucuyla Noris'ın, Briella'nın elindeki spor ayakkabılara bakıp göz devirdiğini gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim kısılmıştı.

"Getirdim," derken soluk soluğaydı. Elindekileri bana uzattı, ayakkabıları aldığımda bir süre bekledim. Noris bana yöneleceği sırada Endymion ayakkabıları aldı.

"Bu kıyafetle, bir de orada otururken yapamazsın," dediği sırada ayak bileğime parmaklarını sarıp bana baktı.

"Beni indirirsen giyebilirim," dediğimde bana bakmaya devam etti. Bir an kendimi rahatsız hissetmiştim.

"Yardım etmem sorun olacaksa indiririm," deyince durakladım. Briella'nın Noris'ı çekiştirerek diğer kartala götürmeye çalıştığını göz ucuyla görmüştüm. "İndirsem de oturup giyebileceğin bir yer yok."

Etrafıma bakındım, haklıydı, yere oturamazdım. Gerçi onun için sorun olmayacaksa ben de bunu sorun etmezdim.

"Benim için sorun olmaz," derken hafifçe eğilip bileğime sarılı demiri çektim.

Endymion beni durdurdu. Ayakkabıları ayağımdan çıkarırken onu izledim. Parmaklarımı üzerinde oturduğum kartalın tüylerine bastırınca kartal homurtuya benzer bir ses çıkardı, aniden ellerimi çekip kucağımda birleştirdim. Ayakkabıları çıkardıktan sonra spor ayakkabıları da ayağıma geçirip iplerini dikkatlice bağladı. Yüzünde ciddi bir iş yapıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Hallettim," deyip doğruldu, elindeki topukluları bana uzattı. "Düşürmemeye çalış."

"Teşekkür ederim," dediğimde başını sallamakla yetindi. Boynum yanıyordu.

Bacaklarını açıp o da kartalın üzerindeki yerini aldı. Arkamdan kollarını uzatıp elini kartalın boynuna bastırdı. Omzumun üzerinden diğerlerine baktığımda onların çoktan havalandığını gördüm. Ruli de hazır olduğumuzu anlamış gibi yavaşça havalandı.

"Sırtını koluma yaslayabilirsin, bu yükseklikten düşmek istemezsin. Biliyorsun ki ölümsüz değiliz," dedi. Gözlerim altımızda küçücük kalan şehre indi, sırtımı arkamdaki koluna yasladım. Yan oturduğum ve o öne doğru eğildiği için yüzü yüzüme yakındı. İlk defa bu kadar gerildiğimi hissetmiştim ama o çok rahat görünüyordu.

Rüzgâr saçlarımın uçlarını onun omzuna çarparken, "Sence gerçekten gelecek mi?" diye sordum.

Kimden bahsettiğimi biliyordu. "Penelope kendinden emindir, onu getireceğini düşünüyorum," dedi. Bana değil ileriye bakıyordu. Bu iyiydi, şu an kafasını çevirip bana bakmasını istemezdim.

"Kimse umurunda değilmiş gibi yaşıyorsa bu da umurunda olmayacaktır," dedim, nefesim yüzüne çarpınca gözleri kısıldı.

"Gardiyanlar birbirine yardım etmek zorunda, özellikle ciddi bir konuda," deyip sadece gözlerini hareket ettirerek bana baktı. Benimse konuşurken yüzünden başka bakacak yerim yoktu. Sessiz kalıp başımı salladım. Ruli bazen ani hareketler yapıyordu, bu da sertçe sırtımı onun omzuna çarpmama neden oluyordu. Tanıdık yerlerin üzerinde olduğumuzu fark ettim, geçidin olduğu bataklığa yaklaşmış olmalıydık.

"Güzel görünüyorsun," dediğinde duraksadım, gözlerimi yüzüne çevirdim. "Kırmızı yakışmış."

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesle. "Gömlek de sana yakışmış."

Gülerken gözleri kısıldı. Utançtan kafamı Ruli'nin boynuna gömmeme, sonra dengemi kaybedip düşme merasimime az kalmıştı. Adam zaten çoğunlukla gömlek giyiyordu, neden bahsediyordum? Ben sıkıntıyla kabuğuma çekilirken o da üzerime gelmemişti. Ayakkabılarımı sıkıca tutarak bekledim. Birkaç dakika sonra bataklığın üzerinden geçip ağaçların arasına daldık. Dallardan korunmak için kafamızı eğdiğimizde nefesi yüzüme çarptı, sanırım inene kadar nefesimi tutabilirdim.

Ruli diğerlerini görüp onların yanma inene kadar nefesimi tuttum. O durduğu gibi Endymion da zıplayarak yere inmiş-

ti. Nefesimi hızla dışarı verip tekrar derin bir soluk aldığımda gümüş gözlerini yüzüme dikti. Bir süre yüzüme baktıktan sonra bir şey söylemeden beni de yere indirdi. Hâlimi fark etmiş olması düşüncesi karnımı ağrıtmıştı.

Birlikte diğerlerinin yanına gittiğimizde girişi açtıklarını fark ettim. Briella, "Gelmeniz uzun sürdü," dediğinde omzumun üzerinden Endymion'a baktım. Uzun mu sürmüştü?

"Bizden önce çıktınız," dedi Endymion umursamazca, ardından girişe doğru yöneldi.

Noris yanıma gelip, "Hastalığın geçmiş gibi duruyor ama iyisin değil mi?" diye sorunca elimi kolundan geçirip koluna girdim.

"Gayet iyiyim," dedim, gülümseyerek başını salladı.

"Abin onu şehre indirmemi söyledi ama sonra vazgeçti. Şatoda seni bekleyecekmiş," dediğinde duraksadım, başımı omzuma doğru eğip ona baktım. Noris omuz silktikten sonra elimdeki topuklu ayakkabıları aldı, birlikte merdivenlerden inip geçidin olduğu alana girdik.

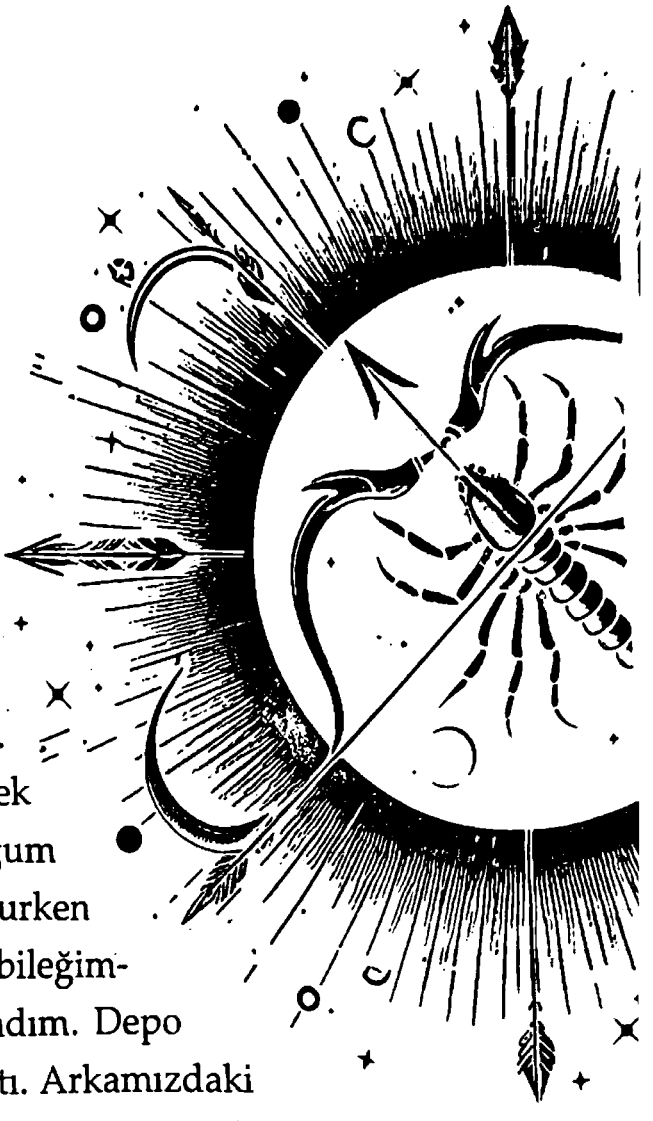
Hepimiz duvarın önünde durup ileriye baktık. Buraya en son gelişim hiç iyi bir sebepten değildi, üstelik son olduğu gibi ilk gelişimdi. Şimdi de başka bir evrene gitmek için gelmiştim. Bedenimde oluşan gerginlikle sertçe yutkundum. Birlikte duvardan geçtik. Köprü gözlerimizin önüne serildiğinde parmaklarımı Noris'ın koluna bastırdım. Kısık fısıltılar kulaklarıma dolsa da rahatsız etmiyordu. Köprüyü sakin adımlarla geçip diğer duvarın önüne geldik. Heyecandan kasılan karnımın ağrısı neredeyse kıvranmama neden olacaktı.

Briella ve Endymion duvardan geçerken Noris bana döndü. "Heyecanlı mısın?"

"Sanırım evet," diye fısıldayınca güldü.

"Öyleyse yeni bir evrene merhaba de," dedikten sonra bileğimi kavrayıp beni duvara doğru çekti. Gözlerimi yumup duvardan geçtikten sonra duyduğum ilk şey yoğun bir uğultu sesiydi.

10. Kutu

Kulaklarıma dolan gürültünün yanında bedenimi saran ılık bir hava da hissetmiştim. Gözlerimi açmadan önce titrek bir nefes aldım. Alışık olduğum bir koku göğsümü doldururken gözlerimi açtım. Noris elini bileğimden çektiğinde etrafıma bakındım. Depo gibi bir yerdeydik ve karanlıktı. Arkamızdaki duvar cızırdarken tam karşımızda duran, yaklaşık dört metre uzunluğundaki demir kapıya baktım. Briella bir kenara çökmüş ayakkabılarını giyerken diğerleri kapıya yönelmişti. Endymion büyük kapının geniş anahtar deliğine elini soktu, kapıdan yükselen gürültüyle irkildim.

"Ayakkabılarını giy de çıkalım şuradan, burası beni boğuyor," dedi Briella.

Sessizce başımı sallarken elbisemin izin verdiği kadarıyla eğilip ayakkabılarımı giymeye çalıştım. Bir yandan da Endymion'ın araladığı kapıya bakıyordum. Kapı uzun olduğu kadar kalındı da, bana bankalardaki çelik kapıları anımsatmıştı. Aynı zamanda kapının açılmasıyla içeriye mor bir ışık da süzülmüştü. Merak içimi kemirirken topukluların üzerinde dik bir şekilde durdum, elimdeki spor ayakkabıları Briella gibi

kenara bıraktım. Briella yabancılık çektiğimi hissetmiş gibi yanıma gelip koluma girdi, ona gülümseyerek baktım.

"Burayı seveceğine eminim," dedi. Beton zeminde adımlamaya başladığımızda topuk sesleri içeride yankılanıyordu. O büyük kapıdan dışarı çıktık. Briella kapıyı sanki çok hafifmiş gibi çekip kapattı, ardından Endymion'm yaptığı gibi elini anahtar deliği gibi görünen yere soktu, bir anahtarı çeviriyormuş gibi elini çevirdi ve kapıdan yine gür bir ses çıktı.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldanırken hâlâ elini soktuğu yere bakıyordum.

"Bu kilit bütün gardiyanları ve yardımcılarını tanır," deyip bana doğru döndü. "Sadece biz açıp kapatabiliyoruz."

"Burada böyle bir kapı olduğunu gören insanlar bunu yadırgamıyor mu? Ya da açmaya çalışmıyor mu?" dediğimde alayla güldü.

"Bu sokağa giremezler," dedi, başımı bulunduğumuz karanlık sokağa çevirdim. Issız bir yer gibiydi, ilerideki tabelanın mor ışığı sokağı aydınlatıyordu ama sokağın sonunu göremiyordum. "Gel benimle."

Beraber sokakta yürümeye başladık. İki yanımızda da uzun, beton duvarlar vardı. Yerdeki küçük su birikintilerine akan su damlalarının sesini duyabiliyordum. Bir süre yürüdükten sonra Endymion ve Noris'ı gördüm. Sokağm sonunda dikiliyorlardı. Durdukları yerden bana doğru gelen rüzgârla ürpererek kollarımı bedenime sardım.

En sonunda onların yanına vardığımızda ve Noris geri çekilip bana doğru döndüğünde gördüğüm görüntüyle olduğum yerde donup kaldım. O kadar yüksek bir yerdeydik ki, tahminen doksan ya da yüz katlı olan binalardan daha yukarıdaydık. Altımızda koca bir şehir vardı, şehir o kadar renkliydi ki, bu görüntü beni korkutmamıştı.

Diğerleri bu görüntü karşısında şaşırmamı anlayışla karşılayıp sessizce beni beklemişlerdi. Göklere uzanan binalar, renkli sokaklar ve ışıklar... Şehirdeki insan ve müzik gürül-

tüsünün uğultusunu duyabiliyordum. Çoğu bina birbiriyle bağlantılı gibiydi, aralarında uzayan köprüler vardı.

"Siktir," dediğimde Noris ve Briella gülmüştü. "Kendimi teknolojide iki yüz sene ileride gibi hissediyorum." Bulunduğumuz yer bir sokak değildi, uzun bir kutu gibiydi ve bitiş noktasından aşağı bakıyorduk.

"Ursula birazdan gelir," dedi Endymion, omzunu duvara yasladığında çok uçta durması bir an beni tedirgin etmişti. Aşağı düşmekten korkmuyor muydu?

"Burada da kartal mı var?" dediğimde Noris başını iki yana salladı. Tam dudaklarını aralayacakken yüzümüze çarpan ışıkla güldü. Elimi gözlerime siper ettim, ışık yüzünden hiçbir şey göremiyordum. İlk önce güçlü bir gürültü duydum, ardmdan kuvvetli bir rüzgarla geriye doğru savruldum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengede durmaya çalışırken yalpalaymca Endymion ani bir refleksle elini belime bastırıp beni tuttu. Yüzümüze çarpan ışık geri çekildi, neler olduğunu anlamıyordum ama kendimi tehlikede hissetmiyordum. Çekilen ışıkla birlikte gözlerimi araladım.

"İyi gardiyan da tam lafının üstüne," diye konuştu Briella.

Önümüzdeki boşluğu koca bir kapı kaplamıştı. Kapı yana kayarak açıldığında Ursula'yı gördüm. Üzerinde deri, bedenine yapışan bir elbise vardı. Elbise kalın askılı ve kısaydı. Yarısı kızıl yarısı siyah olan saçları jilet gibi düz bir şekilde beline uzanıyordu. İlgi çekici bir kadındı.

"Gösteri yapmaya bayılıyorsun," dedi Endymion gözlerini devirirken, ardından Ursula'nın yanından geçip kapıdan içeri girdi.

"Seni gemiye bindirmemi istiyorsan bana bulaşma genç adam," dedi Ursula kaşlarını çatarken.

"Benden sadece bir yaş büyüksün," dedi ama sesi uzaktan geliyor gibiydi.

"Aptal," diye homurdandıktan sonra bize döndü. Gözleri beni bulduğunda gülümsedi. "Elbisenin yakışacağından emindim."

"Hediyelerin için teşekkür ederim Ursula," dediğimde gülümsemesi büyüdü.

"Önemli değil bebeğim," deyip koluma dokundu. "Hadi içeri geçin."

Birlikte kapıdan içeri girdiğimizde ayağım sanki boşluğa düşmüştü. Demir bir kutunun içinde gibiydik. Ursula kapıyı kaydırarak kapattıktan sonra içinde olduğumuz şey hareketlenince dengemi koruyamadım, metal duvara elimi bastırdım. Noris ve Briella koridoru aşarak ilerlerken Ursula koluma dokunup beni yönlendirdi.

"Bu bir uzay gemisi falan mı?" derken sesim şaşkın çıkmıştı.

Gülerek, "Onun gibi bir şey," dedi.

Koridoru aşıp daha geniş bir alana geçtik. Görmeyi beklediğim şey kesinlikle koltuklar ve masa değildi. Diğerleri deri koltuklara yayılmış otururken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Antares'e ilk geldiğimde de böyle hissetmiştim. Bilmediğim, ilk defa gördüğüm ve olmasına imkân vermediğim şeylerin içinde olmak beni dumura uğratıyordu. Sertçe yutkunurken Endymion'ın yanındaki boşluğa oturdum. İçinde olduğumuz araç sarsıldığında bedenim kasılmıştı. Tam karşımızda ileri doğru uzanan sivri camdan dışarısı görünüyordu. Bir pilot koltuğu vardı ve yandan görebildiğim kadarıyla koltukta oturan Hydra olmalıydı.

Ellerimi kucağımda birleştirdim. İçimden bir ses gördüklerimin daha hiçbir şey olduğunu söylüyordu. Sonuçta beş evrenden bahsetmişlerdi. Biri benim kendi evrenimdi. Diğeri Antares'ti ve orada aylarca kaldığım için alışmıştım. Castor'ı tam olarak görmemiştim ama gördüklerimden çok daha fazlası olduğunu hissedebiliyordum. Üstelik Castor haricinde görmediğim daha iki evren vardı. Acaba neye benziyorlardı?

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Ursula bana bakarken, ardından diğerlerine döndü. "Size sormuyorum, kalkıp kendiniz alabilirsiniz." Tekrar bana döndü. "Bu işe alıştığında sana da sormayacağım tatlım."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim, bir şey istemiyorum."

Ursula omuz silkerek Hydra'nın yanındaki diğer koltuğa oturdu. Endymion parmaklarını şakaklarına bastırırken gözlerini ona çevirdi, nedense yorgun görünüyordu. "Diğerleri geldi mi?" diye sordu Endymion.

Ursula koltuğunu bize doğru çevirdi. "Penelope bizi bekliyor," dediğinde gözlerinde tuhaf bir ifade yakalar gibi oldum. "Penelope durumdan bana bahsetti. O deli herifin geleceğini hiç sanmam."

"Bu önemli bir durum," dedi Endymion kaşlarını çatarak. "Göz ardı ederse sonuçlarına kendi katlanır. Belki de Astrid'in hayatı tehlikede ve bunu bilmiyoruz."

Ursula, bana beni süzerek baktı, daha sonra gözlerini Endymion'a çevirdi. "Hayati bir şey olduğunu düşünmüyorum, endişelenme," dediğinde Endymion'ın gözleri onun gözlerini hedef aldı. Rahatsızca yerimde kıpırdanıp Noris'a baktığımda onun da Endymion'a baktığını gördüm.

Endymion, "Endişelenmiyorum," deyip gözlerini cam duvardan dışarıya çevirdi. Ben de sessizce dışarıya baktım. Ortam bir anda soğumuş gibiydi. Sanki herkesin üzerinde bir tedirginlik, bilinmezlik vardı ama hepsi bunu iyi bir şekilde kamufle ediyordu. Aslında bu bir ihtimalden de fazlasıydı, nedense öyle olduğuna emin gibiydim.

İçinde bulunduğumuz araç kulak tırmalayan bir uğultuyla yeryüzüne indiğinde ilk ayaklanan Endymion olmuştu. Kimseye bakmadan kendini koridora attı. Derin bir nefes alıp elbisemi düzelterek ayaklandım. Briella yanımdan geçerken kolumu sıvazlamıştı ve nedense bu hareketi durgun hissetmeme neden olmuştu.

Hep birlikte araçtan indiğimizde bizi geniş bir pist karşıladı. Yer asfalt zemindi ve arkamı döndüğümde az önce içinde olduğumuz büyük hava aracını gördüm. Topuklarımın üzerinde dönüp diğerlerine katıldım, küçük çantamı sıkıca tuttum. Castor, geldiğim evreni andırıyordu. Sadece daha ge-

lişmiş görünüyordu. Boş pistte yürüyorduk, atkuyruğu şeklinde bağladığım saçımın ucu her adımımda iplerin sardığı sırtıma çarpıyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra bizi bir saray karşıladı. Evet, saray.

Bembeyaz bir yapıydı ama Antares'teki şato gibi karanlık görünmüyordu, daha moderndi. Ursula bizi otoparka yönlendirdi. Otoparka girdiğimde beni onlarca araba karşılamıştı. Arabalara olan tutkum gün yüzüne çıkarken heyecanla spor arabaları incelemeye başladım. Sadece spor arabalar yoktu, klasik ve cip türleri de vardı. Çocuksu bir tavırla arabalara dokunup incelemem Ursula'yı güldürmüştü.

"Arabaları seviyorsun," dedi elini omzuma bastırırken.

"Evet," derken elimi siyah spor arabanın tavanına koydum. "Oyuncak araba koleksiyonum var." Gözlerim kısılırken yutkundum. "Yani vardı. Kendi evimde kaldılar."

"Bu siyah bebeği diğerlerinden daha çok sevmiş gibisin," dediğinde parlayan gözlerimi önümdeki spor arabadan alamadım. "Endymion," diye seslendiğinde bakışlarım ona kaydı, Endymion'a bakıyordu. "Astrid seninle gelsin."

Endymion başını sallarken önümde durduğum arabaya yönlendi. Hydra elindeki anahtarları ona doğru attığında anahtarları havada kapıp arabanın kapılarını açtı. Şaşkın gözlerle ona bakarken sürücü koltuğunun kapısını açıp arabaya bindi.

Ursula, "Bu arabayı sana hediye etmeyi çok isterdim ama Endymion'a ait," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Omzumu okşayıp benden uzaklaştıktan sonra ilerideki kırmızı spor arabaya yöneldi. Yanağımın içini ısırırken arabanın kapısını açıp araca bindim. Endymion araba konusunda zevkliydi, tercihini beğenmiştim. Benim koltuğa yerleşmemle aracı çalıştırdığında çantamı kucağıma koydum. Önümüzdeki iki araç otoparktan çıkarken biz de arkalarından ilerledik.

"Araba kullanmayı biliyor musun?" Başımı çevirip ona baktım, gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Evet," diye mırıldandım, başını yavaşça salladı.

Gri gözleri odağına beni aldığında işlek bir caddeden geçiyorduk. "İstersen senin olabilir," dediğinde dudaklarım aralandı, kaşlarım çatılırken ne dediğini idrak edememiştim. "Arabayı istiyorsan sana veririm."

"Arabanı neden bana vermek istiyorsun?" diye şaşkınlıkla sorduğumda gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Senin olmasını istiyormuşsun gibi baktın," dedi. Bir an ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi onu inceledim, ciddi görünüyordu.

"Bunu kabul edemem," diye mırıldanıp önüme döndüm. "Hem bir arabam olsa da onu Antares'e götüremem."

"İstediğin zaman buraya gelebileceğini biliyorsun, Astrid," dediğinde sessiz kaldım.

Yüksek binaların olduğu bir ana yoldaydık. Sokaklarda insanlar vardı ve hareketlilerdi. Eğlenen insanları görmek beni rahatlatmıştı, koltukta kayarak rahatça oturup onları izlemeye başladım. Bir süre öncesine kadar ben de onlar gibiydim. Arkadaşlarımla gezip eğlenir, gece yarısından önce odamın yolunu bulamazdım. Bazen hiç yolu bulamaz, arkadaşlarımla kalırdım. Eski hayatıma olan özlemim ilk kez bu kadar kendini belli etmişti.

"Senin evrenine benzediğini söylemiştim," diyerek sessizliği bozduğunda, görmüş müydü bilmiyordum ama başımı sallamıştım.

"Şehir gürültüsünü özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dediğimde güler gibi bir nefes verdi.

"Dışarıdan nasıl göründüğünü merak ediyorsan diye söylüyorum," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. "Kafesine alışmış bir kuş gibi görünüyorsun. Buna gerek yok, Astrid. Sen hâlâ aynı kadınsın, kendini her şeyden soyutlamana gerek yok."

Sessizce, "Bu benim elimde değil," diye mırıldandım.

"Biliyorum," dedi. "Elinde değildi, neredeyse bir evrende esirdin. Ama artık değilsin, hepimiz gibi istediğini yapmakta özgürsün."

"Sen de benim gibi miydin?" diye merakla sorarken tamamen ona doğru döndüm.

Bir süre sorduğum soruyu düşündükten sonra, "Senin gibiydim. Castor'da sıkışmıştım," dedi, direksiyonu sağa doğru kırarken kaşları çatıldı. Yüz ifadesi değişirken daha fazla bir şey sormadım.

Sessizliğimiz uzun sürmemişti, birkaç dakika sonra araba geniş bir binanın önünde durdu. Endymion arabadan indikten sonra anahtarları bir adamın eline bırakıp benim kapımı açtı. Çantamı sıkıca tuttuktan sonra arabadan indim. Lüks görünen mekânın ışıklarla süslenmiş kapısına doğru adımlarken, siyahi genç bir adam gülerken bana çarptı. Ardından durup özür dilediğinde gülümseyerek sorun olmadığını söylemiştim. O da gülümsemiş ve arkadaş grubuyla yoluna devam etmişti.

Endymion ile birlikte mekâna girdik. Giriş katı oldukça büyüktü ve uzun masalar vardı. Yüzlerce insan yemeklerini yiyor, eğleniyordu; gülüş sesleri mekânı sarmıştı. Bedenim bu sıcak görüntüyle gevşedi. Giriş katını arkamızda bırakıp asansöre bindik. Endymion on yedinci katın düğmesine bastığında asansörün cam duvarlarından insanları izliyordum. Her katın asansör tarafındaki duvarı camdandı ve geçtiğim her katı görebiliyordum. İnsanlarla doluydu ve hepsi yemeklerini yiyerek eğleniyorlardı. Bahsettikleri gibi bugün büyük bir kutlama vardı.

Asansör on yedinci katta durdu. Birlikte asansörden çıktığımızda beni karşılayan tek bir masa olmuştu. Geniş salonda uzun, büyük bir masa vardı. Etrafında geniş sandalyeler, masanın üzerine doğru sarkan büyük bir avize, diğer tarafında ise şehri gören cam bir duvar vardı.

"Siz neden hep en son geliyorsunuz?" Briella homurdanarak bize bakarken boş sandalyelerden birine oturdu. Ursula elindeki kadehle yanımızdan geçerken imalı bir şekilde bakmıştı, kaşlarımı çattım.

"Çok konuşuyorsun, acıktın galiba," dedi Endymion, ardından boş sandalyelerden birini çekip rahatça oturdu.

Gözlerimi masadakilerde gezdirdim. Penelope gülümseyerek bana baktı. Nabi yanında, Hydra ise karşısında oturuyordu. Ursula başköşeye kurulurken ben de Noris ve Nabi'nin arasındaki sandalyeye oturdum. Endymion karşımdaydı, Briella ise çaprazımda kalmıştı. Boş iki sandalye vardı, birisi Endymion'ın yanıydı, diğeri ise diğer başköşeydi.

Ursula masanın kenarında duran küçük bölmedeki bir tuşa bastı. Birkaç saniye sonra asansörün kapıları açılmış, üç garson servis masalarıyla içeri girmişti. Onlar bize servis açarken ben de diğerlerinin sohbetini dinliyordum. İçeride hoş bir melodi vardı. Onların kahkahalarla gülerek sohbet etmesi içerideki enerjiyi yükseltiyordu. Arkadaş ortamımdaymış gibi hissediyordum.

"Şarap ister misin?" diye sordu Noris.

"Olur," deyip kadehimi ona uzattım.

Kırmızı şarabı kadehe dökerken, "Bu gece burada kalacağız, senin için sorun olur mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken. Ardından göz ucuyla Briella'ya bakıp, "Hem o şimdiden sarhoş görünüyor, bu şekilde onu götürmek zor olur."

"Aptal çakal," dedi Noris gülerek. "Alkolü kaldıramadığını bildiği hâlde bunu yapmaya devam ediyor." Gülerek Briella'ya döndüğümde Briella da bana bakıp gülerek öpücük attı. Bu şirin hâli beni daha çok güldürmüştü.

"Son anda fark ettim. Fark etmeseydik bir de o ucubeyle uğraşacaktık," dedi Ursula, Penelope'ye bakarak. Parmaklarımı kadehin etrafına sararken onlara baktım.

"Normalde dikkatsiz davranmazsın," dedi Penelope kaşlarını çatıp. Tamamen onlara doğru dönerek konunun ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Bilmiyorum, Penelope. Sanki bu aralar dengelerde bir oynamaya var gibi," dedi, sesi dalgın çıkmıştı. "Köprülerdeki ucubeler fazla hırçınlaştı."

"Onlar sadece başıboş ruhlar, Ursula," dedi Penelope çatalını tabağının kenarına bırakırken. "Ama haklısın, bu sefer bana da biraz tuhaf geldi."

"Nasıl tuhaf ki?" Sohbetlerinin ortasına dalınca ikisinin de gözleri bana döndü, Hydra'nın da bakışlarının üzerime yöneldiğini fark ettim.

Ursula ellerini çenesinin altına yaslayıp, "Bizi normalde de zorlarlar, büyük bir enerji harcarız ama bu sefer sanki enerjim içimde parçalanıyor gibiydi," dedi. Bu söylediği şeyle kaşlarım çatıldı.

"Kana susamış vahşiler gibi diş geçirdiler," dedi Penelope onu destekleyerek. "Belki tutulmayla ilgili bir durumdur."

Son cümlesinde ifadesi değişmişti, sanki düşündüğü şey daha farklı gibiydi.

"Ben köprüde sıkıştım, sizinki daha normalmiş," dedi Endymion, ardından bardağındaki içecekten bir yudum aldı.

Asansörün kapıları açıldığında ve içeri bir adam girdiğinde tepemizde duran avizedeki ışık anlık yanıp söndü. Endymion başını kaldırdığında göz göze geldik. Diğerlerinin bakışları da içeri giren iki adama dönmüştü.

"Sebebini bildiğiniz şeylerde neden kendinizi kandırıyorsunuz?"

Duyduğum sesle bedenimden bir ürperti geçti. Yeşil gözlerim odağına elleri ceplerinde asansörün önünde dikilen adamı aldı. Çekik gözleri gözlerimdeydi. Kafası bulanık olan Briella bile ürpermiş görünüyordu.

"Sebebinin bu küçük hanım olduğunu bilmediğinize kimi inandıracaksınız?" derken bize yaklaştı. Ellerini ceplerinden çıkarıp boş olan başköşeye kuruldu. Herkes şaşkın bir ifadeyle ona bakarken ben çatık kaşlarla bakıyordum.

"Aidoneus," dedi Penelope. Gözlerinde tatmin olmuş bir ifade vardı.

"Penelope," dedi adam, dudakları yukarı kıvrıldı. "Hiç yaşlanmıyorsun, hâlâ güzelsin."

Adam ellerini birbirine bastırmış alayla masadaki yüzleri inceliyordu. Hemen hemen yirmi altı, yirmi yedilerinde olmalıydı. Üzerinde siyah bir takım vardı. Siyah gömleğinin yakasındaki gümüş yaka iğnesi parıldıyordu. Çekik, koyu gözleri alayla parlasa da boş bakıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerim diğer adama kaydı. Adamın saçları yoktu, keldi, çekik gözleri menekşe mavisiydi ve gözleri sürmeliydi. Üzerindeki gömlek onu rahatsız ediyormuş gibi gömleğin yakasını çekiştirerek Endymion'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Aidoneus adındaki adam yüzüklerin süslediği parmaklarını birbirine geçirip koyu renk gözlerini yüzüme dikti. Onları inceliyor olmam ilgisini çekmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Dengemizi altüst eden kız sen olmalısın," dediğinde elimdeki kadehi masaya bıraktım. Göğsümde oluşan tuhaf bir duyguyla kaskatı olmuştum. Yaydığı enerji iyi değildi.

"Onunla o şekilde konuşma," dedi Noris, kızıl gözleri bir ateş gibi parlıyordu.

"Sahibin geldiği için kuyruğunu dikmiş görünüyorsun," diye alayla konuştuğunda, Noris dudaklarını araladı ama elimi elinin üzerine koyup onu durdurdum.

"Ne ben onun sahibiyim ne de o benim hizmetkârım," dedim düz bir sesle, gözlerim yanındaki adını bilmediğim diğer adama döndü. "Sen ona bir hizmetçi gibi mi davranıyorsun?"

Bu sorum onu rahatsız etmiş olmalı ki bakışları değişti. Diğer adamın menekşe rengi gözleri gözlerime saplandığında göz bebekleri tuhaf bir şekilde hareketlenmişti.

"Onun adı Sobek ve onu sinirlendirmek istemezsin," diye sakin bir şekilde konuştuğunda kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Sorun yaratma, Aidoneus," dedi Penelope, peçeteyle dudaklarının kenarını sildi. "Durumun ciddi olduğunu anlayıp geldiğin için teşekkürler."

Bahsettikleri diğer gardiyanın bu adam olduğunu onu ilk gördüğüm anda anlamıştım. Diğerleriyle tanıştığımda aldığım iyi enerjiyi onu gördüğümde hissedememiştim, etrafında kara bulutlarla dolanıyormuş gibi kötü bir enerjisi vardı ve

ben enerjileri hissetme konusunda kendime her zaman güveniyordum.

"Tilki Çağlayanı bu kızdayken sorun ben miyim gerçekten?" Şimdi sesi öfkeli çıkmıştı işte. "Daha ne olduğunu duymamış, bilmiyor bile."

"Aydınlat bizi." Endymion konuştuğunda ona baktım. Gri gözleri adamdaydı, masanın üzerindeki eli bardağı sıkıca kavramıştı. "Üstelik birkaç sene öncesine kadar sen de kim olduğunu bilmiyordun."

Adamın ifadesi dağılacak gibi oldu ama ustaca bunu toparlamıştı. "Endymion," dedi dişlerini göstererek. "Senin varlığını unutmuşum, kusura bakma."

"Bahsettiğin güç neden bende?" diye konuya girerek dikkatini üzerime çektim.

"Aslında bunu ben de merak ediyorum," dedi, düşünceli bir şekilde parmaklarını keskin çenesinde gezdirdi. "Penelope size efsaneden bahsetmiş miydi?"

"Hayır," diyerek ona baktı Penelope.

"Tam bir sır küpüsün değil mi, Penelope?" Adam gülerek ona baktıktan sonra Noris'ın önündeki kadehi alıp bir yudum aldı. Noris'ın elini sıkarak ters bir hareket yapmaması için onu engellemeye çalıştım. "Bu ilk gardiyanların olduğu zamandan kalma bir şey."

"Ne?" diye sorduğumda elini salladı.

"Sözümü kesmeden dinleyin, sözümün kesilmesinden hoşlanmam," dediğinde homurdanarak ona baktım. "İlk gardiyanların sahip olduğu güçler vardı. Ama bir kişi haricinde diğerleri bu güçleri kötüye kullandılar. Evrenler arasında da problem çıkardılar. Akıllarını kaybetmiş gibiydiler, tek düşündükleri sahip oldukları güçlerdi." Koyu gözlerini önündeki boş tabağa dikti. "Onlar gibi olmayan tek kişi de Tilki Çağlayanı gücüne sahip olandı."

Şaşkınca onu dinlerken başını kaldırıp direkt bana baktı. Söyledikleri yabancı gelmemişti aslında. Çünkü günümüzde de böyleydi, güç hırsı insanı değiştirirdi. Ki onun bahsettiği

doğaüstü güçlerdi, bu da demek oluyordu ki onların güç savaşı günümüzdekinden daha felaketti.

"Gardiyan olmayan ama tüm bu düzeni bilen birinden yardım aldı. Diğer gardiyanları durdurmaları gerekiyordu çünkü evrenler tamamen karışmış durumdaydı," diyerek sözlerine devam etti. "Bir plan kurdular. Tehlikeli bir plandı, karşılarında dört hırslı gardiyan vardı. Ama zor da olsa başardılar. Kendi gücü olan Tilki Çağlayanı ile birlikte diğer gardiyanların güçlerini de kutuya kapattılar."

"Güçleri kutuya kapatmak mı?" diye şaşkın bir sesle sorduğumda tekrar kadehi eline alıp salladı.

"Normal kutu değiller," dedi, kaşları çatıldı. "Her bir kutu bir evrene yollandı. Nerede oldukları bilinmiyor. Herkesin sahip olabileceği şeyler de değiller zaten. Üstelik bu sana özel bir durum da değil."

"Değil mi?" Noris ona doğru döndüğünde gözlerinde merak vardı.

"Tilki Çağlayanı'nın sahibinin de erk hayvanı tilkiydi, bu yüzden erk hayvanı tilki olanlarda görünüyor bu durum," dedi. Kafam iyice karışmıştı. "Erk hayvanı tilki olan onlarca gardiyan oldu. Bazılarında bu güç kendini gösterdi ama geri çekildi. Çünkü asıl güç bir yerde saklı."

"Yani bendeki asıl güç değil," dediğimde başını sakince salladı.

Sıkılmış bir ifadeyle elindeki kadehe baktı. "Belki haftalarca belki aylarca sahip olursun ama tam olarak senin değil," dedi. "Tabii asıl gücü bulursan işler değişir." Son cümlesinden sonra alayla gülmüştü.

"Bunları bilenler güçlerin peşine düşmedi mi?" Ursula umursamazca sandalyesine yayılmış kadehteki şarabı sallarken sorusunu ona yöneltmişti.

"Elbette olmuştur," dedi Aidoneus, koyu renk gözlerini bana çevirdi. "Tutulmalar haricinde köpründen uzak dur, oraya yaklaşman kontrolünü sağlamanı zorlaştırır. Kendinde bir gariplik hissedersen suya yakın ol, su içindeki ateşi en-

geller. Bir felaket istemiyorsan aşırı tepkilerden de uzak dur. Dizginlerini elinde tut."

Başımı sallarken düşünceli gözlerle ellerime baktım. Belki de dediği gibi kısa süreli bir şeydi. Hem o günden sonra tuhaf bir şey yaşamamış, tuhaf hissetmemiştim.

"Belki de hepimizin söylediğinden, bildiğinden farklı bir şeydir," diye mırıldandı Penelope.

Söylediği doğru olabilirdi. Sonuçta Endymion da ilk duyduğunda bundan bahsetmişti, o nereden biliyordu? Demek ki dillerde dolanan bir şey vardı. Aidoneus ve Penelope'nin anlattıkları kısımlarda farklılıklar var gibi duruyordu. Oturmayan bir şeyler olduğu kesindi ama kimsenin bunun hakkında bir fikri yoktu. Parmaklarımı ağrıyan şakağıma bastırdım. Yalnız kaldığımda önüme sürülen bütün bilgileri süzgecimden geçirmem gerekiyordu.

Aidoneus sandalyesini geriye itip ayaklandığında adının Sobek olduğunu söylediği adam da ayaklandı. "Size iyi eğlenceler. Umarım uzun bir süre daha karşılaşmayız," diye alayla konuştuktan sonra kimseye bakmadan asansöre yöneldi.

Onlar asansöre bindiği sırada Endymion parmaklarını masaya bastırıp, "Uzun süredir izini sürdüğün avın kokusunu aldın, geri çekileceğini hiç sanmam. Tekrar karşılaşacağız," dediğinde asansörün kapıları kapanmaya başlamıştı. Kapılar kapanmadan önce Aidoneus'ın gözlerindeki o parıltıyı gördüm.

Endymion'ın son sözleriyle ortama rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Penelope çatık kaşlarla ona bakarken sohbet boyunca umursamaz görünen Ursula'nın bile dikkati ondaydı.

"Penelope," dedi Endymion sert sesiyle. "Yanlış bir şey yaptık."

Gecenin ilerleyen saatlerinde mekândan hep birlikte çıkmıştık. Ursula'nın ısrarlarıyla Penelope ve Hydra da bizimle gelmişti. Arabaları otoparka bırakmış ve içeri girmiştik. Ursula,

"Nasıl ki Antares'in kalbi o şatoysa, Castor'ın beyni de bu saray," demişti. Beyni olarak adlandırmıştı çünkü evrenin düzeninin buradan kontrol edildiğini söylemişti. Aslında bunu pek anlayamamıştım ama kafa da yormak istemiyordum, düşünmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Ursula'nın kalmam için ayarladığı odaya doğru ilerlerken adımlarım dengesizdi. Çok fazla alkol tüketmemiştim ama düşüncelere boğulmuşsam bir yudum bile bütün dengemi altüst edebiliyordu. Boydan boya beyaz, düz bir halının olduğu koridorda yürüyordum. Saraya girdiğimden bu yana hiç zemini görememiştim, sanki bütün zemin halıyla örtülmüş gibiydi. Merdivenler bile.

Bütün bedenimin uyuştuğunu hissedince elimi duvara yaslayıp bekledim. Çantam yoktu, nerede bıraktığımı da hatırlamıyordum. Düşünmem gereken onca şey varken sanki hepsi bir köşeye saklanmıştı. Başım dönünce yavaşça yere çöktüm, yere oturmamıştım ve bu şekilde durmak ayak tabanlarımı ağrıtmıştı ama ayakta dikilirsem yere devrilebilirdim. Derin bir nefes alıp çıplak sırtımı duvara yasladım.

"Neden odaya götürmek istediklerinde tekliflerini kabul etmedim ki," diye kendi kendime mırıldandım. Noris ve Ursula eşlik etmek istemişlerdi ama reddetmiştim.

Başımı omzuma yatırıp beklediğim sırada görüş açıma siyah ayakkabılar girdi. Başımı kaldıracak gücü bile bulamıyordum. Aidoneus'ın bir şeyler gizlediğini söyleyen tarafım düşüncelerimi çekiştiriyordu. Bir şeyleri gizlemese bile eksik anlattığına emindim.

"İyi misin?" Avucumu çeneme yaslayıp karşımdaki odanın kapısına bakarken duyduğum sese odaklanamadım. "Neden bu kadar dağıldın?"

Yanıma çöktüğünü hissedince başım hareket ettirmeden gözlerimi ona çevirdim. Gri gözleri gözlerimdeyken anlık kaşları çatılmıştı. Sessizce ona bakıyordum, nedense konuşmak istemiyordum.

Dikkatle gözlerimi izledikten sonra elini omzuma koyup, "Seni odana götürelim," dedi.

"Olur," deyip elimi omzuna bastırarak ayaklandığımda duraksadı, kolayca kabul etmemi beklemiyordu sanırım. Tabii ona dokunmamı da beklemiyor olabilirdi.

Başını iki yana salladıktan sonra doğruldu. Kolunu bana doğru uzatınca koluna girip topuklarımın üzerinde dik durmaya çalıştım. Onun odasının bir üst katta olduğunu biliyordum, onlar konuşurken duymuştum. Saçma bir şekilde her şeyi kenara atıp bunu düşünmeye başladım.

"Mekândan çıktığımızda iyi görünüyordun. Aniden neden dağıldın?"

"Hı?" dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı. Kaşlarına bakarken aniden gülünce kaşları daha çok çatılmıştı.

"Anlaşıldı, senin uyuman gerek," dedikten sonra derin bir nefes aldı.

Omuz silkip başımı omzuna yasladığımda bedeninin kasıldığını hissettim. Dudaklarımda bir gülümsemeyle ileriye bakarken aniden dudaklarımdaki gülümseme silindi. Yerdeki halıya rağmen sanki topuklarımdan yüksek bir tıkırtı yükseliyordu. Etrafımızı saran kötü bir enerji hissettiğimde adımlarım kesildi, benim durmamla o da durmuştu. Başımı omzundan ayırıp arkama baktım. Sarı ışıkla aydınlatılmış uzun koridor bomboştu. Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştığım sırada bir kedi sesi duydum. Gözlerim hızlı bir hareketle merdivenlere döndü. Merdivenlerden inen kedinin kuyruğunu görebilmiştim sadece. Bu durum ne kadar normal görünse de kuşkulanmadan edemedim.

Endymion'ın bakışlarının yüzümde olduğunu hissedince önüme dönüp hiçbir şey demeden yürümeye devam ettim, o da bir şey söylememişti. O da bu durumu garipsemiş miydi?

Kalacağım odanın önüne geldiğimizde kapının kolu olmadığını fark ettim. Kapıyı itmeye çalıştım ama açılmamıştı. Kaşlarım çatılırken bu sefer de kaydırarak açmaya çalıştım, yine açılmamıştı. Endymion arkamdan elini uzatıp elimi tut-

tuğunda irkildim. "Parmağınla," dedikten sonra işaret parmağımı tutup kapıdaki deliğe soktu, bir süre parmağımın orada durmasını sağladı, sonra elimi geri çekti. "Seni tanıdı, artık senindir."

Kapı kayarak yana doğru açıldığında şaşkınca açılan kapıdan içeri baktım. Yavaş adımlarla içeri girdiğimde o da içeri girmiş ama kapının önünde durmuştu.

"Normal bir oda olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Zaten normal," dediğinde gözlerimi devirdim.

Buradaki zemin de açık renk bir halıyla örtülüydü. Karşımdaki duvarda duvar uzunluğunda sürgülü camlar vardı. Ortada büyük, yuvarlak bir yatak duruyordu. Yatağın üzerine doğru sarkan, ağaç dallarına benzer bir avize tüm odayı aydınlatıyordu. Sağ taraftaki duvarda büyük bir dolap, sol tarafta ise makyaj masası ve ayna vardı.

Tek dizimi kırıp ayağımdaki ayakkabıyı çıkarmaya çalıştım. Biraz yalpalasam da çıkarabilmiştim. Çıplak ayağımı yere bastırdıktan sonra diğer ayağımdaki ayakkabıyı da çıkarıp kenara bıraktım. Ardından kendimi sırtüstü yatağa attım. Sızlayan bedenim yatağa uzanmamla gevşemişti. Derin bir nefes alırken gözlerim kapıda dikilen Endymion'a kaydı. Bir an onun varlığını unutmuştum ve kaşlarını kaldırmış beni izliyor oluşu utanmama neden olmuştu.

"Ben seni yalnız bırakayım," dedikten sonra arkasını döndüğünde yavaşça doğruldum.

"Ondan şüpheleniyor musun?" diye sorunca duraksadığını gördüm.

Elini cebine sokup omzunun üzerinden bana baktı. "Yarın kendine geldiğinde konuşuruz, Astrid. Şu an bunlara kafanı yorma ve dinlen," dedi sakince.

Başımı sallarken elimi ağrıyan midemin üzerine koyup yavaşça okşadım. Gözleri karnıma kaydı, gözlerini yumup sert bir nefes verdikten sonra odaya doğru döndü. Sol tarafta kalan küçük dolaba ilerledi. Eğilip dolabı açtıktan sonra için-

den bir şişe su aldı ve yanıma geldi. "Bunu iç ve uyu," dedi. Gözlerimi dikmiş ona bakarken eğildi, elimi tutup şişeyi avucuma bıraktı. "Sana iyi gelmiyorsa alkol kullanma."

"Sadece kendimi kötü hissettiğim için böyleyim," diye fısıldadığımda gözlerimin içine tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Astrid," dedi, önümde diz çöküp gözlerimin içine bakmaya devam etti. Omuzlarımda hissettiğim yükle gözlerim dolarken dişlerimi sıktım. Belki de alkolden böyle zamanlarda gerçekten uzak durmalıydım. "Neden ağlıyorsun?"

"Bilmiyorum," dediğimde elini yanağıma uzattı, avucunu yanağıma yaslayıp öylece bana baktı. Dokunuşuyla bedenim gevşerken başımı eğdim, dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla avucunun yanağımdaki baskısı arttı. Sanırım beni bu kadar yoran şeylerden biri de suçluluk duygusuydu. Bunu her geçen gün daha iyi anlıyordum, benim yüzümden düzenleri bozulmuştu ve bu onları zorluyordu.

"Bu seni rahatlatacaksa ağlayabilirsin," dediğinde sertçe yutkundum. Doğrulup beni belimden kavrayarak geriye doğru çekti. Yatağın üzerindeki örtüyü kenara ittikten sonra yatağa uzanmama yardım etti. Kızaran gözlerimi tavana çevirdiğim sırada örtüyü üzerime örttü.

"Hepiniz bana iyi davranıyorsunuz ama sorundan başka bir şey değilim," diye mırıldandığımda örtüyü tutan eli geri çekildi.

"Bunu düşünen tek kişi sensin, küçük tilki," dediğinde gözlerimi tavandan ayırıp ona baktım. "İçin rahatlayacaksa söyleyeyim, ben de ilk gardiyan olduğumda insanların başını belaya sokmuştum."

"Nasıl?" diye şaşkınca sorduğumda güldü, ani ruh değişimimi garipsemiş gibi baktı.

"Uzun hikâye, başka bir gün anlatırım," dediğinde sakince başımı salladım. "Ama bu benim elimde olan bir şeyken şu anki durum senin elinde değil, buna senin sebep olduğunu söyleyemeyiz."

"Yine de öyle hissetmiyorum," dedim, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yeşil gözlerinin ortasmda bir ateş yanmaya başlamış," dediğinde duraksadım, değişimi fark etmiş miydi? "Sana yardım edeceğim."

"Ne için?" dedim, neden bahsettiğini anlayamamıştım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesimi tuttum. Yatağın kenarındaki komodinin üzerine uzandı, oradaki birkaç tuşa dokunduğunda üzerimizdeki ışık yavaşça azaldı, oda artık biraz önceki kadar aydınlık değildi. Yüzü yüzüme çok yakın duruyordu ve bu kaskatı kesilmeme neden olmuştu.

"O adam birçok şey söyledi," dediğinde sesi kısık çıkmıştı. "Ama bir yerde yanılıyor. Sendeki gelip geçici bir şey değil. Ve o da bunu fark etti." Kaşlarım çatılırken parmaklarını yavaşça alnıma sürttü, ardından geri çekildi. O geri çekilince fark ettirmemeye çalışarak rahat bir nefes almıştım ama fark ettiğine emindim. "Sana bunu çözmende yardım edeceğim. Şimdi dinlen, yarın sana anlatacağım."

"Bence sır küpü olan sensin," dedikten sonra yan dönüp yanağımı yastığa bastırdım.

Dudakları yukarı kıvrılırken elini çıplak koluma sürtüp dostane bir tavırla dokunduktan sonra doğruldu. "İyi geceler, Astrid," dedi, ellerini ceplerine sokup arkasını döndü, kapıya doğru yürüdü.

"İyi geceler, Endymion," diye mırıldandım.

Aralık duran kapıyı yana kaydırıp dışarı çıktı. Bana doğru dönüp gözlerini yüzüme dikti. Yutkunup üzerimdeki örtüyü avuçlarken yavaşça kapıyı kaydırarak kapattı, kapıdan yükselen kilit sesiyle gözlerimi yumdum.

Bir saat içinde o kadar fazla duygu değişimi yaşamıştım ki, kalbim normalden daha hızlı çarpıyordu. Avucumu göğsüme bastırdım. Loş ışığın altında, yine boşlukta sallanacağımı bildiğim bir uykunun içine daldım...

Uyandığımda iki gün boyunca hiç yataktan kalkmadan uyumuşum gibi iyi hissediyordum, sanırım rahat yatağın etkisi büyüktü. Başımda küçük bir ağrıyla uyanmıştım ama rahatsız değildim. Komodinin üstündeki kutudan gelen sesle korkarak kutuya baktım. Üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı. Ne yapacağımı bilemez şekilde rastgele birkaç tuşa bastım. Soldan ikinci tuşa bastığımda ise odaya Ursula'nın sesi doldu.

"Umarım uyandırmamışımdır," dediğinde yatakta doğruldum.

"Hayır, uyanmıştım," dedim, hâlâ tuhaf bir ifadeyle kutuya bakıyordum. Telefona benzer bir yanı yoktu.

"Buna sevindim," dedi gülerek. "Dolapta giyebileceğin kıyafetler var. İstersen bir duş alıp rahatla. Aşağıda seni bekliyor olacağız."

"Önemli bir işimiz varsa hemen gelebilirim," diye teklif sunduğumda arkadan bir ses daha duymuştum.

"Hayır tatlım, kahvaltı etmek için dışarı çıkacağız," dediğinde rahatladım, duş almak istiyordum. "Hem daha uyandıramadığım kıl yumakları var."

Gülerek, "Tamam, çok bekletmem," dedim. Bir cevap gelmemişti, kutudaki kırmızı ışık da sönmüştü. Kutuya tuhaf bakışlar atmaya devam ederken yataktan kalktım.

Sağ tarafımda kalan büyük dolabın önüne geçip dolabın kapağını kaydırarak açtım. Beklediğim şey raflar, askılıklar, çekmeceler falandı ama gördüğüm şey çok daha farklıydı. Dolap kapağı gibi görünen kapak bir odaya açılıyordu. Küçük sayılamayacak büyüklükteki oda bana bir mağazayı anımsatmıştı. Şaşkın gözlerle içeri girip etrafı incelemeye başladım. Antares'te de bir giyinme odam vardı ama sanki buradaki her şey aşırıydı.

Antares'teyken genelde rahat şeyler giyerdim çünkü orada topuklu ile yürümek gerçekten zordu. Önümdeki raflarda dizili duran topuklu ayakkabılara bakarken gözlerimin ışıldadığı-

na emindim. Dışarıdan biri şu anki bakışlarımı görse ne düşünürdü acaba? Abim kesinlikle benden utanıp kaçardı...

Ashton'ı düşünmek yüzümü asmama neden oldu. Şu an ne yaptığını merak ediyordum. Üstelik canının neye sıkıldığını da öğrenememiştim. Asık suratla etrafıma bakınırken köşedeki kapıyı fark ettim. Kapıyı kaydırarak açıp içeriye göz gezdirdiğimde modern bir banyoyla karşılaştım. Banyoya girip üzerimdeki elbiseyi çıkardım, kenarda duran kutunun içine attım. Duş alırken fazla zaman harcamamıştım. Bedenimi rahatlatmak için bolca duş jeli kullanmıştım ve bu bile yüzümdeki gülümsemeyi derinleştirmişti. Çekmecelerde açılmamış kutularda diş fırçaları vardı. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra yumuşak bir bornozla banyodan çıktım.

Kurulanıp siyah bir iç çamaşırı takımını giydikten sonra kıyafetlerin arasında dolandım. Bir evrenden başka bir evrene oda taşımak mümkün olabilir miydi? Kendi saçma düşünceme gülerken askılıklardaki büstiyerlerden birini elime aldım. Kalın askıları olan kalp yaka bir büstiyerdi, deri kumaş göğsümün birkaç parmak aşağısında bitecek uzunluktaydı. Büstiyerin altına giyebileceğim siyah bir kotu da elime alıp koluma astıktan aldıktan sonra gözlerim topuklu ayakkabılara kaydı. Aslında burada giyebilirdim, Castor girişinde kalan spor ayakkabılarımı dönerken giyerdim, sorun olmazdı. Siyah, sivri burun topukluları da biri beni izliyormuş gibi kaçamak bakışlarla alıp köşede duran küçük koltuğa ilerledim. Ayakkabıları kenara bıraktım, seçtiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Pantolonun beli biraz bol gelmişti ama kalçalarımı sardığı için bunu sorun etmemiştim. Saçlarımı havluyla tam olarak kurutamamıştım, biraz nemli kalması benim açımdan daha iyiydi.

"Keşke sen de gelebilseydin, Ashton," diye mırıldandım aynaya bakarken. Burası evimdeymiş, kendi evrenimdeymiş gibi hissettiriyordu ve abimin de bunu hissetmesini istiyordum. İçime çöken huzursuzlukla ayaklanıp kapıya yöneldim. Parmağımı kapıdaki deliğe soktuğumda kapının açılırken çı-

kardığı mekanik ses odaya yayıldı, kapıyı kaydırarak açtım ve dışarı çıktıktan sonra ardımdan çekerek kapattım. Kapı kapandığında da aynı mekanik sesi çıkarmıştı.

Zemindeki halıdan dolayı sessiz adımlarla merdivenin hemen karşısındaki asansöre yöneldim. Lüks asansörün kapıları iki yana açıldığında başımı kaldırarak içerideki adama baktım. Aniden karşımda birini bulmak irkilmeme neden olmuştu.

"Günaydın," dediğimde başını sallayarak beni selamladı.

"Günaydın, Astrid," dedi. İçeri geçip sırtımı aynaya yasladığımda asansörün kapıları kapandı. Elinde oynadığı telefon dikkatimi çekti, şaşkın bir yüzle ona baktım. Ardından bana daha önce Castor'da telefon kullandığını söylediği aklıma geldi.

"Telefon görmenin bu kadar garip hissettireceğini hiç düşünmemiştim."

Dudakları yukarı kıvrılırken gri gözlerini yüzüme çevirdi. "Seni buradan götürmek zor olacakmış gibi gelmeye başladı."

"Neden ki?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırdı. "Evet, burası alışık olduğum her şeye sahip ama ben Antares'i de sevdim."

"Tuhaf bir kadınsın," dediğinde başımı omzuma eğerek yüzüne baktım, bakışlarını benden kaçırmış, telefonun ekranına çevirmişti.

Asansörün kapıları açılınca birlikte dışarı çıktık. Uzun koridorun sonunda tabana kadar uzanan vitray cam vardı ve cama bir heykel resmedilmişti. Hayran olmuş bir şekilde cama bakarken Endymion'ın aniden durmasıyla sırtına yapıştım. Burnumda hissettiğim sızlamayla yüzümü buruşturarak geri çekildiğimde omzunun üzerinden bana baktı. Homurdanarak yanından geçip giderken parmaklarımla burnumu okşadım. Endymion'a çarpana kadar hayranlıkla izlemeye devam ettiğim camın yan tarafındaki uzun kapıdan koşarak biri çıktı.

Noris elindeki tişörtle çıplak bir şekilde koşarken koşmasından çok elindeki tişörte şaşırmıştım. Onu tanıdığımdan bu yana hep gömlek giydiğini görmüştüm.

"Hey," diye seslendiğimde aniden durdu. Başını çevirdi, beni görünce bana doğru koşmaya başladı. "Neden koşuyorsun sen?"

"Hiç," dediğinde nefes nefeseydi. Az önce çıktığı kapıdan Hydra'nın çıktığını gördüm. Yüzünde sinsi bir gülüş vardı. Gözlerimi kısarak ona baktığımda üzerindeki ıslak tişörtü çekiştirdi.

"Neden kaçtın? Oyun oynuyorduk," dedi Noris'a bakarak.

Noris kaşlarını çatıp, "Senin için oyun. Sudan hoşlanmıyorum," dediğinde yüzünü inceledim. Neden sudan hoşlanmıyordu? Bildiğim kadarıyla tilkilerin su ile bir problemi yoktu.

Hydra, "Bir çocuk gibi kaçmana da gerek yoktu," dedi alayla. Kaşlarım bu cümle ile çatılırken Noris'm yüzü sertleşti. Endymion yanımızdan geçip giderken gözlerimi Hydra'ya diktim.

"Hoşlanmıyorum dediysem üsteleme," dedi Noris katı bir sesle.

Hydra'nın meydan okuyan gözlerindeki parıltı arttı. O an elinin arkasında olduğunu gördüm. Aniden içimde büyüyen öfkeyle Noris'ın önüne geçtiğim sırada Hydra arkasında sakladığı su bardağını öne doğru attı. Bardağın içindeki su yüzüme çarparken gözlerimi sıkıca yumdum.

Yüzümden akan sudan başka hissettiğim tek şey sıcaklıktı. Ardmdan büyük bir patlama sesi duydum. Kulaklarımdaki uğultu artarken gözlerimi araladım.

"Sudan hoşlanmadığını söyledi," diye mırıldandım. Elim havadaydı. Öfkeli gözlerimi ileriye diktim. Hayranlıkla izlediğim o büyük cam tuzla buz olmuştu. Zemindeki açık renk halıda yanık izleri vardı.

Bedenim aniden titremeye başladı, Noris havadaki elimi tutarak önüme geçti, gözlerindeki şaşkınlıkla bana baktı. Ko-

şan insanların ayak seslerini duyuyordum ama gözlerimi Noris'ın kızıl gözlerinden ayıramıyordum.

Damarlarımın içinden akan sıcak kan resmen fokurduyordu.

Noris, "İyi misin?" diye fısıldadığı sırada, "Hydra!" diye bağırdığını duydum Ursula'nın.

"İsteyerek olmadı," dediğimde titreyen ellerimi daha sıkı kavradı.

"Biliyorum," dedi, ardından öfkeli bir hırlama sesi duydum.

Noris'ın omzunun üzerinden parçalanmış cama doğru baktığımda kırık camların arasında dikilen leoparı gördüm. Gözlerindeki öfkeyi buradan bile ayırt edebiliyordum. Ursula topuklarıyla yerdeki camları ezerek leoparın yanına geçti. Elini sert tüylerinin arasında gezdirdikten sonra bakışlarını benim olduğum tarafa çevirdi. Hydra'yı görmek bir an tekrar öfkeyle dolmama neden olacakken Noris kendisine bakmamı sağladı.

"Sorun yok, sana bir şey yapamaz," dediğinde başımı salladım.

"Yapamayacağını biliyorum."

Leopar hırlayarak bana doğru atılacağı sırada Ursula elini sırtına bastırıp, "Sakin ol, kızım," dedi. Bana baktığında yutkundum. Ardından, "Noris," diye seslendi. "Onu Antares'e geri götürsen iyi olacak."

Afallayarak ona baktığımda Noris ellerimi yavaşça bırakıp ona çatık kaşlarla baktı. Cevap vereceği sırada onu durdurdum. "Gidelim hadi," dedim. Bir süre gözlerimin içine emin olmak ister gibi baksa da başını salladı.

Birlikte onlara doğru yürürken Ursula ile göz göze geldim. Yüzü ifadesizdi, hiçbir mimiği yoktu. Leoparın verdiği sert nefesleri duyabiliyordum. Noris sola doğru döndüğünde onu takip ettim. Arkamdaki hareketliliği hissediyordum. Omuzlarımı dikleştirdim, hatalı olduğumu biliyordum ama açıklama fırsatı verilmediyse bunun için ağzımı açmayacaktım.

"Leoparına insanları kışkırtmaması gerektiğini hatırlatman gerekiyor, Ursula," dediğini duydum Endymion'ın. "Briella, gidiyoruz."

Arkamızdan atılan adım seslerini duyuyordum. İçime dolan rahatlama hissiyle gözlerim dolarken yutkundum. Briella koşar adım yanıma geldiğinde ona bakamamıştım. Binadan çıktığımız sırada omzuyla omzuma vurup, "Dert etme, o hep böyledir," dedi.

"Sinirlenince istemeden oldu," diye mırıldandım. Endymion yavaş adımlarla yanımdan geçtiğinde ona baktım.

"Havuzda Noris'i çok sinirlendirdi. Tamam, ben de onunla uğraşmayı seviyorum, hep birbirimizle atışıyoruz ama suyu gerçekten sevmiyor. Bir damlasını bile," dediğinde Briella'ya baktım. Omzumu okşayıp gülümsedi. Ona bunun nedenini sormak istiyordum ama kendimi üzgün hissediyordum.

Diğerlerini takip ettiğimizde yolumuz otoparka çıkmıştı. Sessizce onları izlerken ne yapacağım bilemez bir şekilde ellerimi birbirine sürttüm. Endymion yanıma gelince başımı hafifçe kaldırarak ona baktım. Elini uzattı, uzattığı eline baktığımda avucundaki anahtarları gördüm.

"Acıktım, kahvaltı yapalım," dedi. Tuhaf bir ifadeyle ona baktığımı görünce, "Sen sür," diye ekledi.

"Nasıl ya?" Briella ağzı açık ona bakarken sertçe yutkunarak anahtarları avucuma aldım. "Bana neden hiç vermedin arabanı? Beni kapıya atmayı falan planlıyor olabilir misin?"

"Aptal," dedi Endymion arkasını dönüp arabaya yönelirken. "Sanki kapıya atsam geri dönmeyecek."

"Dönmeyeceğim tabii!" Bağırarak onun arkasından gidip sırtına yumruğunu geçirdiğinde Endymion güldü.

Suçluluk duygusu hâlâ içimi kemirirken onları izledim, istemsizce dudaklarım yukarı kıvrılmıştı. Anahtarları sıkıca tutup arabaya geçtim. Sürücü koltuğuna bindiğimde Endymion da yanımdaki koltuğa oturdu. Kapımı kapatmadan önce, "Sen de bana kaldın," diyerek sırıttığını gördüm Briella'nın. Noris ona gözlerini devirdi. Aracı çalıştırdığımda bir an her şeyi unuttum, heyecan içimi kuşattı. Emniyet kemerimi bağladım. Direksiyonu sıkıca kavrayıp arabayı hareket ettirdiğim sırada Endymion'ın gözleri üzerimdeydi.

Aidoneus duygulardan bahsetmişti. Ama ben hiçbir şey bilmediğim bir durumun tam ortasındayken bunu anlamamı ve kontrol etmemi nasıl bekleyebilirlerdi ki?

Endymion bana yolu tarif ederken sadece başımı sallıyor, dediklerini yapıyordum.

Gardiyan olduğumu öğreneli aylar olmuştu. Bugüne kadar hep en çok ilk geldiğimde zorlandığımı düşünmüştüm ama öyle değildi.

"Ursula'nın fevri biri olduğunu söylemiştim," dediğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "İsteyerek yapmadığının farkında ama sen nasıl söz konusu Noris olduğunda sahiplenici yaklaşıyorsan o da Hydra için aynısını yapıyor. Sağa dön," dedi, başımı sallarken direksiyonu çevirdim. "Konu sahip olduğumuz erk hayvanları olduğunda istem dışı tepkiler verebiliriz."

"Noris'ın kendini koruyabileceğini biliyorum, bu güce sahip ama evet, istemsizce onu koruma içgüdüm oluyor," dedim söylediklerini ve hissettiklerimi kabullenerek. "Canını yakmış mıyımdır?"

Gülerek, "Ona kolay kolay bir şey olmaz, merak etme. Sadece sinirlendi," dedi.

"Bir şekilde kontrol etmeyi öğreneceğim," dediğimde bakışlarını yüzümden ayırdı.

"O adamda bir tuhaflık sezdin mi?"

"Hangi adam? Aidoneus mı?" Başını sallayarak beni onayladığında gözlerim kısıldı. "Evet."

"Sence amacı ne?" diye sordu. Kırmızı ışık yanınca arabayı durdurdum.

"O kutular hakkında daha çok şey biliyor ve onların peşinde," dediğimde duraksadı, kaşlarını kaldırarak gözlerini yüzüme çevirdi.

"Evet. Zeki bir kadın olduğunu anlamıştım," dedi.

"Ve asıl korktuğu şey, benim gerçek Tilki Çağlayanı'nı bulmam," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Aynen öyle, Astrid," dedi parmaklarını çenesinde gezdirirken. "Biz de onun korktuğu şeyi yapacağız."

Şaşkınca ona bakarken yeşil ışık yandı, arabayı tekrar hareket ettirdim. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ben değilim," dediğimde parmağıyla sola dönmemi işaret etti, sola dönüp arabayı kafelerin olduğu bir caddeye soktum.

"O adamın bulması sence daha iyi bir fikir mi?" Doğru, değildi. "Niyeti bana hiç iyiymiş gibi gelmedi. Sen dün gerçekten sana yardım için geldiğini mi düşünüyorsun?"

"İyi de nasıl bulacağız ki?" Kaşlarım çatılırken dün akşamki hareketlerini hatırlamaya çalıştım. Gerçekten düşündüğümüz gibi kötü bir amacı olabilir miydi?

"Bir plan kurarız ama bunu dönünce yapalım," dedi. "Şu ilerideki boş alana park et."

Onu başımla onayladıktan sonra gösterdiği yere arabayı park ettim. Arabadan indiğimizde Briella ve Noris'ın bir kafenin önünde bizi beklediklerini gördüm. Yine geç kaldığımız için Briella bize gözlerini devirdi ve kafenin kapısını iterek içeri girdi. Belki onlar kestirme yoldan gelmişlerdi, olamaz mıydı?

Kafenin cam kapısını itip içeri girdik. Briella cam kenarında bir masaya oturmuştu. Onun yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Kafenin içerisi portakal çiçeği gibi kokuyordu. Daha önce duymadığım bir melodi vardı içeride ama ses kısıktı. Bir adam gelip siparişlerimizi aldıktan sonra geri döndü.

Siparişlerimiz geldiğinde beklemeden tabaklarımıza gömüldük. Kahvemi yudumlarken gözlerim yemeğini yiyen Noris'a takıldı. O kadar iştahlı yiyordu ki gülümsemeden edemedim. Kahvaltı yapacak olmamıza rağmen Briella koca bir biftek yemişti, siparişi alan adam bile ilk başta buna şaşırmıştı. Sanırım et yemeği seviyordu.

Kahvaltıdan sonra Endymion birini aramış, bir yerde buluşmamızı, bizi alması gerektiğini söylemişti. Bardakta kalmış son yudumu da aldığım sırada Noris önüme bir bardak uzattı.

"Kahve seviyorsan bunu da iç," dedi Noris.

Başımı iki yana sallayarak, "Bir bardak yeterli, teşekkür ederim," dediğimde omuz silkip bardağı önüne çekti.

"Keşke biraz daha kalsaydık," dedi Briella, ardından bana döndü. "Hem seni de gezdirirdim. Şatodayken sıkılıyorsun."

"Başka zaman," dedi Endymion bardağını kenara bırakıp. "Yapmamız gereken şeyler var. Hem artık istediği zaman gelir."

"Evet," dedim elimi Briella'nın omzuna sürterek.

"Kalkalım," derken sandalyesini geriye doğru itti Endymion. O hesap işleriyle ilgilenirken onu dışarıda beklemiştik.

Arabalara geçip yola koyulduğumuzda yine sürücü koltuğundaydım. Arabasını kullanmama izin vermesi hoşuma gitmişti, sevdiğim bir şeye önem vermiş gibi hissettirmişti. Endymion'm yönlendirmeleriyle arabayı kullanırken bir süre sonra boş bir araziye geldik. Kafeden çok da uzak bir yer değildi. Etraftaki ağaçlara bakarak arabadan indim. Ağaçların arasındaki su birikintisi dikkatimi çekti, küçük bir göle benziyordu. Birkaç adım atmıştım ama zemin toprak olduğundan topuklular biraz zorlamıştı, toprak kuru olsaydı zorlanmayabilirdim, toprak yumuşaktı.

Briella ayağındaki spor ayakkabılarla rahatça yürürken ona dudak bükerek baktım, keşke yanlış seçim yapmasaydım. Endymion bana doğru yaklaşacakken Noris hızlı adımlarla yanıma gelip kolunu uzattı. "Teşekkür ederim," diyerek koluna girdim. Yan yan Endymion'a baktığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Mavi ladin ağacının yanında durduğumuzda ilgiyle ağacı inceledim. Parmağımı dallarındaki sivri uçlara sürttüğüm sırada gökyüzündeki hava aracının sesi etrafımızı sardı. Başımı kaldırarak araca bakarken geldiğimiz araçtan farklı olduğunu gördüm. Hava aracı önümüzdeki boş araziye iniş yaptı. Birkaç dakika sonra da içinden uzun boylu bir adam indi. Siyah güneş gözlüklerini çıkarırken sırıtarak Endymion'a baktı. Onların yanına yürüdüğümüz sırada selamlaşıyorlardı. Adam diğerleriyle de selamlaştı, siyah gibi görünen koyu

gözleri bende takıldı. Başını yavaşça eğip selam verdiğinde gözlerim kısıldı.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi, başımı yavaşça salladım.

"Merhaba. Ben Astrid," dediğimde gülümsedi, Endymion'a olan sırıtışından daha resmîydi.

"Memnun oldum," dedi, ardından Endymion'a döndü. "Kapıya mı?"

"Evet," dedi Endymion. Adam başını sallayıp elini hava aracına doğru uzattı.

Noris, topuklularla zorlandığım için bana yardım etmişti. Aracın içine bindiğimizde Ursula'nın getirdiği araçtan çok daha farklı olduğunu görmüştüm. Ön kısım bir uçak kokpitini anımsatıyordu. Cam kenarlarındaki koltuklardan birine oturdum. Bir masa vardı ama üzeri yemek paketleriyle doluydu, içerisi de biraz yemek kokuyordu.

Briella yanıma otururken homurdanarak, "Evde değil de burada mı yatıp kalkıyorsun?" diye sordu.

"Sayılır," dedi adam, sırıtarak koltuğuna oturdu.

Araç hareketlendiğinde Noris karşımdaki koltuklardan birine oturdu. Endymion, adamın yanındaydı. Şehirden yavaşça uzaklaşmaya başladık. İnsanların hareketlerini görebilmem zorlaşmaya başladığında oldukça yukarıda olduğumuzu anlamıştım. Onlar kendi aralarında sohbet ederken başımı geriye doğru atıp gözlerimi yumdum, ellerimi çıplak karnıma bastırdım.

Bedenim şu an normal bir insan gibi hissederken nasıl oluyor da duygularım beni değiştirebiliyordu? Bundan sonra her sinirlendiğimde ya da üzüldüğümde insanlar için sorun mu yaratacaktım? Sıkıntıyla sesli bir nefes verirken gözlerimi açmadan bekledim. Endymion bir plan yapacağımızı söylemişti. Evrenin herhangi bir yerine atılmış olan kutuyu nasıl bulabilirdik ki? Bulmak imkânsız görünüyordu.

Hava aracının sallanmasıyla gözlerimi açtım. Ön taraftaki büyük camdan girişi görebiliyordum. Resmen havada dikdörtgen bir kutu vardı, içerisi normal bir sokağa benziyordu

ve başka bir evrene açılan bir duvar vardı. Kulağa ne kadar da tuhaf geliyordu.

Diğerleri ayaklandığı sırada araç girişe yanaştı. Sanki orası bir körüktü ve uçak körükle birleşiyordu. Evet, tam olarak buna benziyordu. Ben de diğerleri gibi ayaklanıp bekledim. İlk önce Noris ilerlediğinde hemen onun arkasından kapıya yöneldim. Benden önce inip benim de inmeme yardım etti. Gerçekten bir sokağa benziyordu, dışarıdan nasıl bir kutu gibi görünebilirdi?

Endymion indikten sonra adama doğru döndü. Onların vedalaşmasını bekledim. Adam araca binmeden önce bana da el sallamıştı. Bir an bu samimi tavrına karşılık istemsizce elimi kaldırıp ben de salladım, bu onun genişçe gülümsemesine neden olmuştu.

"Of," dedi Briella asık suratla sokakta ilerlemeye başladığında. Bu tavrına gülerek karşılık verdim. O da Castor'ı seviyor olmalıydı. Aslında istediği her an gelebilirdi, niye üzüldüğünü anlamıyordum.

Sokak boyunca yürüdük. İçerisi biraz serin gibiydi, kollarımı çıplak karnıma sardım. Büyük, çelik kapının önünde durduğumuzda önde duran Briella elini kapının büyük deliğine soktu, anahtar çevirir gibi elini çevirdi. Sessizce kapının açılmasını bekledik.

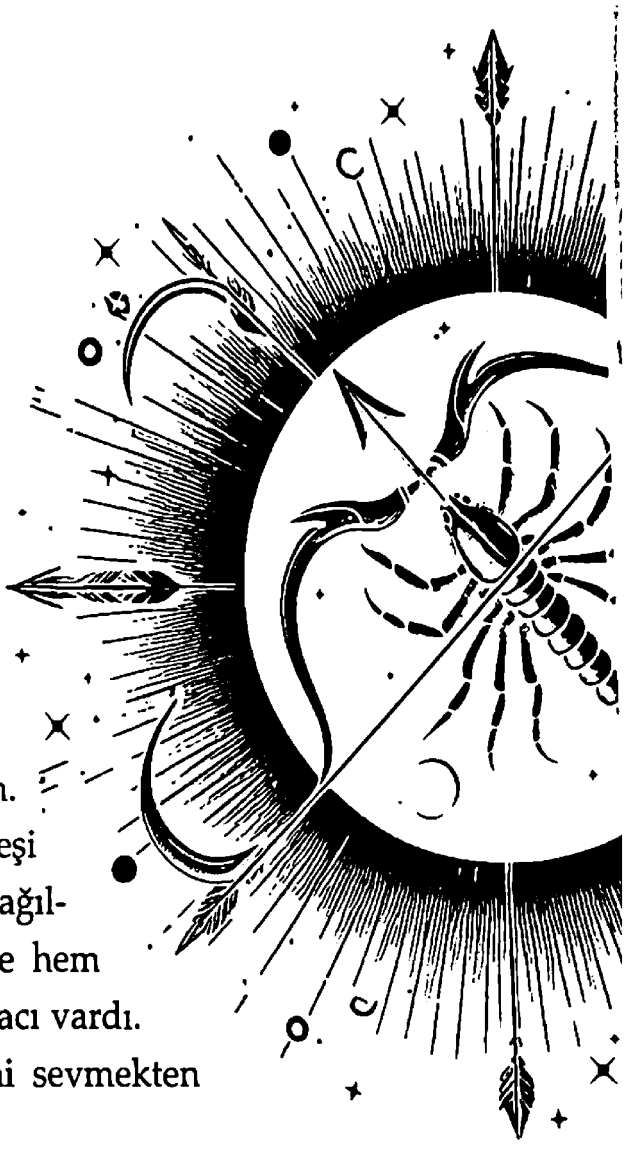
Eli kapının deliğinde bir şekilde bekleyen Briella, kapının açılmamasıyla kaşlarını çattı. "Neden açılmadı bu?"

"Yoksa seni görmezden gelip kapıya mı attılar?" Endymion alayla konuştuktan sonra kapıya yöneldi. Briella boş boş ona bakıp elini delikten çekti. Endymion elini deliğe sokup döndürdü. Bir süre daha bekledik ama kapı açılmamıştı.

"Nasıl?" Endymion kaşlarını çatarak elini geri çekti, daha sonra tekrar deliğe sokup elini çevirdi. Şaşkın bir ifadeyle kapıya bakarken herkesin gerildiğini hissetmiştim.

Ve kapı yine açılmamıştı.

Duzenleme
Ny.ozlem

11. Duvarın Fısıltısı

Yıldızları severdim. Güneşi severdim. Çiçekleri de severdim. Gece yıldızları, gündüz güneşi görebilmem için bulutların dağılması gerekirdi. Bir çiçeğin ise hem yağmura hem de güneşe ihtiyacı vardı. O hâlde diğer ikisi için birini sevmekten vazgeçmeliydim.

Şimdiye kadar çok fazla fedakârlık yapmak zorunda kalmamıştım. Sanırım söz konusu sevdiğim şeyler olduğunda, kaybetmemek için kaçmayı tercih ediyordum.

Ama biliyordum, bir gün kaçamayacağım bir an olacaktı.

Ortamdaki gerginlik sürerken hepimiz kapıya bakıyorduk. Endymion geri çekildiğinde Noris da şansını denemişti. Fakat kapı yine açılmamıştı.

"Astrid'i tanıtmamıştık, onun elini tanımaz," dedi Briella bıkkın bir sesle. "Ne halt yiyeceğiz?"

"İlk defa böyle bir şey olduğu için fikir yürütemiyorum," dediğinde Noris, gözlerim ikisi arasında gidip geliyordu. Bulunduğumuz yer gittikçe soğumaya başlamıştı. Soğuk bir rüzgâr estiğinde kollarımı bedenime daha sıkı sardım.

"Astrid," dedi Endymion. "Bir de sen denesene."

"Elimi sokup kendimi tanıtmamıştım ki," dediğimde gözlerimin içine dikkatle baktı.

"Dene lütfen," deyince başımı sallayarak kapıya yöneldim.

Bir an kapıdaki o delik bana çok korkutucu geldi. Soğuk elimi kapıdaki deliğe soktuğumda elimin aniden ısındığını hissettim. Isınan elimle yüzümü buruştururken diğerleri beni izliyordu. Bir süre bekledim ama hiçbir hareket yoktu, üstelik derim yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Olmuyor," deyip elimi çektiğimde kıpkırmızı olmuş elime baktım.

Noris kızaran elimi avucuna aldığı sırada arkamdaki kapıdan bir kilit sesi geldi. Gözlerim büyürken omzumun üzerinden kapıya baktım. Kapı gıcırdayarak yavaşça aralandı.

"Hadi canım," dedi Briella hayretle açılan kapıya bakarken. Kapının kenarına elini bastırıp kapıyı ittiğinde ağır kapı tamamen açıldı.

"Tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı Endymion. Sorgu dolu bir ifadeyle ona baktığımda gözlerimin içine baktı ama sessiz kaldı.

Birlikte depoya benzeyen odaya girdiğimizde derin bir nefes aldım. Direkt köşede bıraktığım ayakkabıların yanına gittim. Ayağımdaki topuklular beni yeterince zorlamıştı. Eğilip ayakkabılarımı giydiğim sırada Briella duvara doğru ilerledi. Duvardan geçmek için elini uzattığında duvar onu öyle büyük bir kuvvetle geri püskürttü ki, Briella çığlık atarak arkamızda kalan büyük demir kapıya çarptı, yere yığıldı.

"Neler oluyor?!" diye yığıldığı yerde çığlık atarken omzunu tutuyordu.

Şaşkınca ona baktım, gözlerim duvara kaydığında titreşen, bir alev gibi yükselen duvarı inceledim. Noris ve Endymion da çatık kaşlarla duvara bakıyordu.

"Bir gariplik var," dedi Noris düşünceli bir sesle. Ayakkabılarımı giydikten sonra duvara doğru adımladım.

Elimi uzatacağım sırada Endymion beni durdurdu. "İyi bir fikir gibi görünmüyor, Astrid," dedi, çatık kaşlarla duvara bakmaya devam ediyordu.

Briella yığıldığı yerden omzunu tutarak kalkıp yanımıza geldi. Sessiz küfürler ediyordu, canı fena yanmış olmalıydı. İlk önce kapıyı açamamışlardı. Şimdi ise duvar geçmelerine izin vermiyordu. Noris'ın dediği gibi bir gariplik vardı.

"Endymion'ı köprüden çıkardığım şekilde belki sizi de bu duvardan geçirebilirim," dediğimde, Endymion başını iki yana salladı.

"Aynı şey değil," dedi. "Dönüp diğerlerine haber vermemiz gerekiyor."

"Denememe izin ver," dedim gözlerinin içine bakarak. "Düzeltebileceğim bir şey olabilir."

Noris, "Dene," dediğinde, Endymion öfkeyle ona baktı ama bir şey söylemedi.

Gerginliğimden dolayı titreyen elimle duvara yaklaştım. Derin bir nefes alıp elimi duvara uzattığımda omzumda bir el hissetmiştim. Bu el bu defa beni durdurmak için değil de destek olmak için konmuştu, biliyordum. Parmaklarımı kızıl duvara bastırdım, duvar esnedi, parmaklarımın uçları duvara saplandı. Duvardan geçebileceğim düşüncesi beni rahatlatırken hiç beklemediğim bir anda duvar beni içine vakumlar gibi çekmeye başladı. Omzumdaki el beni geri çekmeye çalıştığında bedenimdeki bütün güç tükeniyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Duvardan bedenime yayılan sıcaklıkla çığlık attığımda çığlığım kulak zarı patlatacak bir kuvvette yankılandı. Korkuyla bedenim titremeye başladı. Gözlerim geriye doğru kaydığı sırada Endymion'ın kolumdan tutarak beni çekmeye çalıştığını hissediyordum.

Ortam değişti. Bedenimdeki sıcaklık yok oldu. Şimdi bir ormanın ortasındaydım. Havada bir sis vardı, ormandaki uğultu her yanımı sarmıştı. Çaresizce etrafıma bakınırken sırtım sert bir yere çarptı. İrkilerek arkama baktığımda sanki

gökyüzüne doğru uzanıyormuş gibi görünen büyük bir ağaç gördüm.

Delirmiş gibi kendi etrafımda dönüyordum. Burada ne işim vardı?

"Astrid!"

Endymion'ın bana seslendiğini duyuyordum ama onu göremiyordum.

"Endymion!" Panikle ormana doğru koştum. Ormandaki sis artmaya devam ediyordu.

Ağaçların arasında koşuyordum. Sanki ben koştukça yolum uzuyordu, hiç sonu gelmeyecek bir yerde koşuyordum. Bana saatler geçmiş gibi gelen bir sürenin sonunda nefes nefese elimi bir ağacın gövdesine bastırdım. Başımı kaldırdığımda gördüğüm şey bir göldü. Gölün üzeri sislerle kaplıydı ve o sisin ortasmda görünen bir kara parçası vardı. Adaya benziyordu.

Adadan yükselen dumanları gördüğümde paniğim daha da arttı. Korkuyla yaslandığım ağacın dibine çöktüm. Dumanlar gittikçe artıyor, sise karışıyordu.

Burası neresiydi?

Buradan nasıl çıkacaktım?

Dumanlarla birlikte yükselen bir beden gördüğümde donup kaldım.

O tanıdık görüş illüzyonu tekrar oldu. Görüşüm netleşti, yakınlaştı. Şimdi o bedeni daha yakından görüyordum. Kolları iki yanından sarkmıştı, baygın gibiydi. Kafasının üzerinde, havada duran bir kutu vardı. Gözlerim irileşirken çöktüğüm yerden hızla ayağa kalktım.

"Douglas," diye fısıldadığımda bir gürültü koptu. Korkuyla sırtımı ağaca yaslayıp gözlerimi yumduğumda kulağıma dolan sesler birbirine karışmıştı.

Gözlerimi açtım. Köprüyle burun buruna geldim. Biri beni belimden sıkıca tutup var gücüyle çektiğinde hissettiğim tek şey acıydı. Duvarın içinden çıkıp bir bedenin üzerine düştüm, vücudumdaki bütün derim yanıyordu. Altımdaki bedenin

şişen göğsüyle bedenim havalanıp tekrar geri iniyor, donuk gözlerle tavana bakarken nefeslerim göğsümde tıkanıyordu.

"Astrid," diye seslenerek yanıma çöktüğünü gördüm Noris'ın. "Nefes alıyor."

"İyiyim," dedim pürüzlü bir sesle. Doğrulmaya çalıştığımda beni sıkıca tutan beden buna engel oldu.

"Bekle," dedi Endymion. Ardından beni dikkatlice üzerinden kaldırıp yere oturmamı sağladı.

"O şey seni içine çekti," dedi Briella dehşetle. "Kurtuldun."

"Hayır," dediğimde duraksadı. "Daha çok bana bir şey göstermek istiyor gibiydi." Kurduğum cümleyle bu kez herkes afallamıştı. Ellerimi dizlerime bastırdım, önünde durduğumuz duvar cızırdadı. Hepimizin gözleri duvara kaydı. Duvar birkaç kez titreştikten sonra eski hâline geri döndü.

"Sana ne göstermek istedi?" diye sordu Endymion. Ona baktığımda merakla bana baktığını gördüm.

"Bana Douglas'ın aslında kim olduğunu söyle."

Bunu beklemiyormuş gibi bana bakakaldı. Ardından yüz ifadesi sertleşti.

"Onunla ne ilgisi var?" Karmaşık bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Elimi yere bastırıp yavaşça ayaklandım.

"Onun kim olduğunu bana söyleyecek misiniz yoksa bunu kendim mi öğreneyim?" Noris bana yaklaşacakken elimi kaldırıp onu durdurdum, adımları bıçak gibi kesildi.

Endymion, "Bunu burada konuşmayalım," dediğinde ona bakmakla yetindim. "Antares'e dönmenin bir yolunu bulalım, orada anlatacağım."

Ona inanmak ister gibi baktım.

"Düzeldi," dedim kendimden emin bir sesle, ardından onlara bakmadan duvardan geçtim. Şaşkınca arkamdan baktıklarına emindim.

Köprüye adımımı atıp beklemeden ilerledim. Çok geçmeden arkamdan gelmişlerdi. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş bir şekilde köprüyü aştım. Geçitten çıkıp Antares'e ayak bastığımızda kafam hâlâ yerinde değildi. Bir süre sonra Ruli

ve diğer kartal bizim için geldiler. Dişlerimi sıkarak Noris'ın yanına gittim, kartalın üzerine binmeme yardım etmesine izin verdim. Endymion'm bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

Kartal havalandığında ve biz gökyüzünde süzülmeye başladığımızda, Noris birkaç kez konuşmaya yeltense de ileriye gidememişti. Douglas'ı görmemin bir sebebi olmalıydı. Gördüğüm şey bir anı değildi. Gelecekten ya da geçmişten bir kesit olduğunu da düşünmüyordum. İçinden bir ses çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Sebebini bilmediğim bir öfke bedenimi sararken elimi kartalın sert tüylerine bastırdım. Sanki öfkemi hissetmiş gibi daha sert kanat çırpmaya, daha hızlı uçmaya başladı. İçimi kemiren o his hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Şatoya normalden daha hızlı ulaşmıştık ve diğerlerinden önce gelmiştik. Koridorda attığım sert adımlar merdivenlerde yankı uyandırıyordu. Odamın kapısını açıp hızla içeri girdim. Üzerimdeki kıyafetler kir içindeydi. Çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp kenara attıktan sonra giysi odasına geçtim. Kirli kıyafetlerimi temizleriyle değiştirdikten sonra hızımı kesmeden odadan çıktım. Şimdiye kadar her şeyi beklemiştim. Hep bir açıklama yapılmasını beklemiş, verilen bilgi kadarını kabul etmiştim. Artık buna katlanamadığımı fark ediyordum.

Koşar adımlarla merdivenlerden inerken hızım katlandı. Noris'tan aldığım bu gücü kullanmaya pek fırsatım olmamıştı ama şimdi o koca merdivenleri inmek birkaç saniyemi almıştı. Adımlarımı ana salona çevirdim, orada olduklarını biliyordum. Gözlerimde yanan bir alevle içeri girdiğimde bakışlar bana döndü. Endymion ise elindeki kaleme bakmayı tercih etmişti. Koltuğa oturmayıp önlerinde dikildiğimde Endymion başını kaldırdı.

"Hiçbir eksik olmadan anlatmanı istiyorum," dedim gri gözlerine bakarak. "Bilmem gerekmeseydi onu görmezdim."

"Haklısın," dedi, ellerini birbirine bastırıp karşısındaki koltuğu işaret etti. Bir süre öylece yüzünü izledim, ardından

sakince nefes alıp karşısına oturdum. Briella ve Noris'ın bakışlarında tedirginlik vardı.

"Şimdiden seni üzecek şeyler söyleyeceğim için özür dilerim, Astrid," dediğinde göğsüm endişeyle kabardı. Söyleyeceği şeyler beni neden üzecekti?

"Sadece her şeyi bilmek istiyorum," diye mırıldandığımda başını salladı.

"Regina," dediğinde kalbim sertçe göğsüme çarptı. Annemle bu konunun ne ilgisi vardı? "Gardiyan olduğunda on sekiz yaşmdaymış. Senden daha küçüktü ve daha büyük zorluklar çekmişti." Ellerini birbirine sürterken gözleri kısıldı. Benim ise ellerim titriyordu, annemin ismini duymayı beklemiyordum. "Sanırım iki sene sonraydı, babanla tanıştı. Daha sonra evlendiler, abin doğdu. Babamla iyi dostlardı, onu babam sayesinde görmüştüm. Annene âşık bir adam vardı, o da gardiyandı."

Gözlerim irileşirken, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Annen de o adama âşıktı, Astrid."

İşte bu cümle bedenimin buz kesmesine neden oldu. Annem babama âşık değil miydi?

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum dehşet içinde, ardından sinirle güldüm. "Benim annem, babama âşıktı!"

"Annen babanı seviyordu, evet," derken sesi kısık çıkmıştı. Damarlarım bir yay gibi gerilmişti, kanım damarlarımın içinde bir ok hızında akıyordu.

"Sen doğduktan sonra araları açılmış," diye araya girdi Noris. Gözlerim hızla ona döndü. Bana şu an ne anlatıyorlardı?

"Abin ve senin için birlikte yaşıyorlardı ama aralarında duygusal bir şey kalmamıştı," diye devam etti Endymion. "Sonra annen birine âşık oldu."

"Kime?" Duyduklarımı algılayamıyordum. Tırnaklarımı titreyen bacaklarıma batırdım.

ve diğer kartal bizim için geldiler. Dişlerimi sıkarak Noris'ın yanına gittim, kartalın üzerine binmeme yardım etmesine izin verdim. Endymion'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

Kartal havalandığında ve biz gökyüzünde süzülmeye başladığımızda, Noris birkaç kez konuşmaya yeltense de ileriye gidememişti. Douglas'ı görmemin bir sebebi olmalıydı. Gördüğüm şey bir anı değildi. Gelecekten ya da geçmişten bir kesit olduğunu da düşünmüyordum. İçimden bir ses çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Sebebini bilmediğim bir öfke bedenimi sararken elimi kartalın sert tüylerine bastırdım. Sanki öfkemi hissetmiş gibi daha sert kanat çırpmaya, daha hızlı uçmaya başladı. İçimi kemiren o his hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Şatoya normalden daha hızlı ulaşmıştık ve diğerlerinden önce gelmiştik. Koridorda attığım sert adımlar merdivenlerde yankı uyandırıyordu. Odamın kapısını açıp hızla içeri girdim. Üzerimdeki kıyafetler kir içindeydi. Çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp kenara attıktan sonra giysi odasına geçtim. Kirli kıyafetlerimi temizleriyle değiştirdikten sonra hızımı kesmeden odadan çıktım. Şimdiye kadar her şeyi beklemiştim. Hep bir açıklama yapılmasını beklemiş, verilen bilgi kadarını kabul etmiştim. Artık buna katlanamadığımı fark ediyordum.

Koşar adımlarla merdivenlerden inerken hızım katlandı. Noris'tan aldığım bu gücü kullanmaya pek fırsatım olmamıştı ama şimdi o koca merdivenleri inmek birkaç saniyemi almıştı. Adımlarımı ana salona çevirdim, orada olduklarını biliyordum. Gözlerimde yanan bir alevle içeri girdiğimde bakışlar bana döndü. Endymion ise elindeki kaleme bakmayı tercih etmişti. Koltuğa oturmayıp önlerinde dikildiğimde Endymion başını kaldırdı.

"Hiçbir eksik olmadan anlatmanı istiyorum," dedim gri gözlerine bakarak. "Bilmem gerekmeseydi onu görmezdim."

"Haklısın," dedi, ellerini birbirine bastırıp karşısındaki koltuğu işaret etti. Bir süre öylece yüzünü izledim, ardından

sakince nefes alıp karşısına oturdum. Briella ve Noris'ın bakışlarında tedirginlik vardı.

"Şimdiden seni üzecek şeyler söyleyeceğim için özür dilerim, Astrid," dediğinde göğsüm endişeyle kabardı. Söyleyeceği şeyler beni neden üzecekti?

"Sadece her şeyi bilmek istiyorum," diye mırıldandığımda başını salladı.

"Regina," dediğinde kalbim sertçe göğsüme çarptı. Annemle bu konunun ne ilgisi vardı? "Gardiyan olduğunda on sekiz yaşındaymış. Senden daha küçüktü ve daha büyük zorluklar çekmişti." Ellerini birbirine sürterken gözleri kısıldı. Benim ise ellerim titriyordu, annemin ismini duymayı beklemiyordum. "Sanırım iki sene sonraydı, babanla tanıştı. Daha sonra evlendiler, abin doğdu. Babamla iyi dostlardı, onu babam sayesinde görmüştüm. Annene âşık bir adam vardı, o da gardiyandı."

Gözlerim irileşirken, "Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Annen de o adama âşıktı, Astrid."

İşte bu cümle bedenimin buz kesmesine neden oldu. Annem babama âşık değil miydi?

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum dehşet içinde, ardından sinirle güldüm. "Benim annem, babama âşıktı!"

"Annen babanı seviyordu, evet," derken sesi kısık çıkmıştı. Damarlarım bir yay gibi gerilmişti, kanım damarlarımın içinde bir ok hızında akıyordu.

"Sen doğduktan sonra araları açılmış," diye araya girdi Noris. Gözlerim hızla ona döndü. Bana şu an ne anlatıyorlardı?

"Abin ve senin için birlikte yaşıyorlardı ama aralarında duygusal bir şey kalmamıştı," diye devam etti Endymion. "Sonra annen birine âşık oldu."

"Kime?" Duyduklarımı algılayamıyordum. Tırnaklarımı titreyen bacaklarıma batırdım.

"Ona âşık olduğunu söylediğim adama." Yaşadığım şokla elimde olmadan gülerken gözlerim kısıldı. Onlar sandığım gibi güzel bir hayat yaşamamış mıydı? "O adamla birlikte oldu ama sizi asla geri plana atmadı. Bir gün baban bu durumu öğrendi."

Doğru olan neydi? Beklediğim cevap bunlar değildi. Midem bulanıyordu.

"Babam öğrendi."

Ashton'ın sesini duyduğumda hızla kafamı çevirip ona baktım. Yüzünde, benim yüzümdeki şaşkınlık ve dehşete benzer hiçbir ifade yoktu. Gözleri her şeyin farkındaymış, bütün olaya hâkimmiş gibi bakıyordu. Biliyor muydu?

"Annem ona bütün her şeyi anlatmış. Gardiyan olduğunu, evrenleri, nereye gittiğini ve ne yaptığını." Dehşetle söylediklerini sindirmeye çalıştım. Biliyordu. "Babam, bir tutulma günü onu takip etmiş. Arkasından buraya gelmiş. Köprüden çıktığında ve bu evrene girdiği anda fark etmiş annem onu. O âna kadar babam her şeyin bir saçmalık olduğunu sanıyormuş, ona inanmamış. Ama gerçeği gördüğünde korkmuş. Geri dönmek istemiş."

"Ashton," diye fısıldadım. "Sen..."

Ashton, "Hayır," dedi kederli bir ifadeyle gülerken. "Geri dönememiş. Çünkü buraya bir kere giren bir daha çıkamıyor. Babam o duvardan geçip geri dönmeye çalıştığında, o köprüde yok olmuş."

Omuzlarım sarsıldığında dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla öylece ona bakakaldım. Bunları nereden biliyordu? Onun ağzından çıkan bu cümlelerle, ben nasıl yalan olduğunu, hiçbir şeyin bildikleri gibi olmadığını söyleyecektim? Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken onun omuzları çöktü. Titreyen ellerini yumruk yaptı. Bana, onu yıkan gerçeği yeni öğrenmenin çaresizliğiyle bakıyordu.

Suçlu olan annem miydi?

Ellerimi yüzüme kapatarak ağladığım sırada Noris elini sırtıma bastırdı. Elinden bedenime akan o enerjiyi hissettim.

Beni sakinleştirmek için yapıyordu ama bu bile yeterli olmayacaktı.

"Babam öldüğünde annem hamileymiş," diye devam ettiğinde Ashton, şimdi çığlık atar gibi ağlıyordum. Onun da titreyen sesinden ağladığını anlayabilmiştim.

Endymion, "Douglas," dediğinde başımı kaldırıp kan gibi gözlerle ona baktım.

"Lütfen," diye fısıldadığımda sertçe yutkundu.

Kulağıma dolan bir başka hıçkırık vardı ve bunun abime ait olduğunu bilmek göğsümde esen sıcak yelin bütün kaburgalarımı tuzla buz etmesine neden oldu. Ashton hızla salondan çıkarken gözlerimi Endymion'ın gözlerinden ayırmadım. İlk kez onun gözlerinde çaresizliğe rastlamıştım.

"Bir şekilde hamileliğini sizden de saklamış. Doğum yaptığı anda köprüdeymiş, tutulma yeni bitmiş," dedi Noris yanı başımda. "Annem onu oradan çıkarmaya çalışmış ama annen doğumu köprüde yapmış. Bebeği Antares'e getirmişler."

Sarsak hareketlerle koltuktan kalktım. Yalpalayarak yürürken odaksız ve donuk gözlerle ileriye bakıyordum. Ardımda çığ gibi bir sessizlikle önümdeki karanlığa ilerliyordum. Gücü çekilmiş bir bedenle kendimi şatonun dışına attım. Çakıl taşlarının üzerinde düşe kalka ilerledim.

Gülerek ileriye bakarken gözlerimden akan yaşlar boynumu ıslatıyordu.

Büyük çift kanatlı kapıdan çıktım. Üzerinde yürüdüğüm, havada asılı duran kaya parçası sanki sallanıyordu. Şatodan tamamen uzaklaştığımda durdum, sola doğru döndüğümde yüzümdeki gülümseme de dondu.

Altımda bir ölü gibi yatan şehre bakmak, karnımı ilk kez böyle ağrıtmıştı.

Öylece dikilmiş boş gözlerle şehre bakarken kızıl şehrin üzerini kara bulutlar sardı. İki elimi de öne doğru uzattım.

Parmaklarıma kül yağmaya başladı.

"İstesem her şeyi küle çevirebilecekken, parçalayabilecekken," diye fısıldadım, aynı ifadeyle ileriye bakıyordum. "Na-

sıl beni kendi içimde küle döndürmeyi, parçalamayı başarabildiniz?"

Şehre yağan yoğun kül yağmuru insanların da sokaklara dökülmesine neden olmuştu. Korkuyorlar mıydı?

Babamla ilişkilerini bitirdikten sonra başka bir adamı sevdiği için annemi suçlamalı mıydım?

Babamın suçu neydi peki?

Avuçlarım yere bakacak şekilde ellerimi çevirdiğimde, yağan kül, su damlalarına dönüştü. Kırmızı şimşekler bulutların arasında ilerlemeye başlamıştı.

Annemin doğurduğu, Antares'te büyüttüğü bebek, Douglas mıydı?

Yağmurla ıslanan saçlarım yüzüme yapışırken aniden yere çöküp ellerimi ıslak toprağa bastırdım. Ashton ne zaman öğrenmişti? Hep bir sorunu olduğunu, bana söylemediğini düşünmüştüm. İçinde sakladığı, içten içe onu tüketen şey buydu.

Yağmur ve şimşek seslerinin arasından, "Astrid," diye seslenen adamın sesini duydum.

Dudaklarıma çarpıp boynuma akan yağmur damlalarıyla öylece boşluğu izliyordum. Yanıma çöküp dizini ıslak toprağa bastırdığında kıkırdadım. Gülüşüm onu irkiltmiş olmalıydı.

"Neden en başında söylemediniz ki?" Sesim güler gibi çıksa da çaresizliği barındırıyordu.

"Bunlar bir insana söylemesi kolay şeyler değildi, Astrid," dediğinde sakince başımı salladım.

Elleri ıslak yanaklarımı kavradığında gözlerim, esmer teninde parlayan gri gözlerine tutundu. Islak saçları alnına yapışmıştı, endişeyle bana bakıyordu. Benim için mi endişeleniyordu?

"Şimdi ne yapmam gerekiyor? Ne hissetmeliyim?" Sorduğum sorularla gözleri kısıldı.

Başparmağını yanağıma sürterken gözleri anlayışla parıldadı. "Atlatmanın, kabullenmenin bir yolunu bulacaksın, sana inanıyorum," dediğinde gözyaşım yağmur damlasıyla karışıp iki dudağımın arasına yerleşti. Altında hareketsiz

bir biçimde durduğumuz gökyüzünde, ateşten kırmızı bir şimşek daha çaktı. Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığımda gözleri yüzümdeki değişen ifadeleri takip ediyordu. Dudaklarımı ıslak dudaklarına bastırdığımda bedeninin donup kaldığını hissettim. Dudaklarımı hareket ettirmeden bekledim, yanaklarımda duran ellerinin tutuşu sertleşmişti. Aralanan dudaklarıyla gözlerim kısıldığında yağmur kesilmiş, gökyüzündeki kara bulutlar gökyüzünü terk etmeye başlamıştı.

Onu öpmenin bedenimde bir ferahlama yarattığını fark ettim. Sanki damarlarımın içinde akan lav soğuyor, ılık kana dönüşüyor, damarlarım gevşiyordu. Başını yana doğru eğip öpüşünü derinleştirdiğinde elimi yüzümdeki elinin üzerine bastırdım. Sıcak nefesim dudaklarına çarparken yavaşça geri çekildim.

Nemli ellerimi kotuma silerken burnumu çektim, güler gibi bir nefes verdiğini duyunca ona baktım. Dikkatli gözlerle beni izliyordu. Sessizce ellerimi yere bastırıp ayaklandığımda o da benimle birlikte doğruldu.

"Üzerini değiştirsen iyi olacak," derken ellerini kotuna sürtüyordu. "Sanırım benim de."

"Seni öpmek istediğim için öptüm," dediğimde kotundaki bakışları bana döndü. "Senin için sorun olduysa özür dilerim."

"Sorun olsaydı seni öpmezdim, Astrid," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hadi dönelim, yeterince kötü hissediyor olmalısın, devamı başka zaman da konuşulabilir."

Dudaklarımda hâlâ süren o sıcaklığı hissediyordum. Midem düğümlenirken avucumu hafifçe alnıma vurdum, vurduğum sırada kendi kendime sessizce homurdanmıştım.

Endymion Borland'dan...

Şatonun kapısından çıkıp çakıl taşlarının üzerinde ilerlediğim sırada gökyüzünden yağan külleri gördüm. Bu görüntü ilk başta donup kalmama neden olsa da beni tek şaşırtan bu değildi. Uzak bir noktadaydı ama onu görebiliyordum. Bazı

şeyleri öğrendiğinde, ona ağır geleceğini biliyordum. Aslında bunları şu an öğrenmesini de istemezdim ama bazı şeylere engel olmaya kimsenin gücü yetmiyordu.

Başımı omzuma doğru eğerek onu izlemeye devam ettim. Ellerini hareket ettirdiğinde yağan kül, suya dönüştü. Gökyüzünde damar gibi ilerleyen kırmızı şimşekler vardı. Bizim gibi normal bir gardiyandan daha fazlası olduğunu anlayalı çok olmuştu. Şimdi ona baktığımda sadece öfkeli ve üzgün bir kadın görmüyordum. Herkesin sandığından daha fazlasıydı.

Ağır adımlarla yere çöktüğünü gördüm. Bedeni ıslak toprağın üzerindeyken, ıslak saçları da küçük yüzünü çevrelemişti. Çok çaresiz görünüyordu ve bunun canımı sıktığını fark edince adımlarımı ona doğru attım. Şiddetli bir gök gürültüsü patladığında, şimşekler de gök gürültünü takip etti.

"Astrid," diye ona seslendiğimde dönüp bana bakmadı. Belki onu yalnız bırakmalıydım, belki tek kalması şu an için daha iyiydi ama içindeki o güç sadece çevresine değil ona da zarar verebilirdi.

Dizimi yere bastırıp ona yaklaştığımda tuhaf bir sesle güldü, bu beklemediğim gülüş beni ürkütmüştü. O gülüş, boşluğu izleyen gözlerine ulaşmamıştı ve bu, onun kendi içindeki savaşı benim önüme seriyordu. Acaba onu alıp kaleye, annesinin daha önce yaşadığı yere götürse miydim?

"Neden en başında söylemediniz ki?" Ona baktığımda gördüğüm çaresizlik sesine de yansımıştı. Yüzüme akan yağmur damlalarıyla gözlerim kısılırken yumruğumu sıktım.

"Bunlar bir insana söylenmesi kolay şeyler değildi, Astrid," dediğimde sadece başını salladı. Şu an beni tam olarak anlıyor muydu bilmiyordum ama hiçbir şeyi kafasında oturtamadığını görebiliyordum.

Üzerine çöken bu sakinlik bir an beni endişelendirdiğinde ona doğru uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Yeşil gözlerine yansıyan, göz bebeğinin etrafını saran o ateş daha da harlanmış görünüyordu. Gözlerini ilk gördüğümde bunun

normal olmadığını anlamıştım, onda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gözlerini kapattığında ıslak kirpikleri birbirine yapıştı, gözlerini tekrar açtığında ise o ateş yavaşça sönmeye başlamıştı.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor? Ne hissetmeliyim?"

Gözlerim kısıldığında başparmağımı ıslak yanağına sürttüm. Yirmi bir yaşında kendi ayaklarının üzerinde durabilen, kısa sürede yaşadığı bunca şeyi sırtlanabilecek ve bunlara ayak uydurabilecek kadar güçlü bir kadındı. Şimdi ellerimin arasındayken yarasına parmak basılmış bir çocuk gibi iki büklümdü.

"Atlatmanın, kabullenmenin bir yolunu bulacaksın, sana güveniyorum," dedim, bunu söylerken de oldukça ciddiydim. Ona baktığımda her şeyin bir yolunu bulabilecekmiş gibi hissediyordum, bu hissi etrafına net bir şekilde yayabiliyordü.

Yüzünden akan yağmur damlalarını takip eden bir gözyaşı dudaklarına döküldüğünde, gözlerim dudaklarına kaydı, gökyüzünde kızıl bir şimşek parlayıp onun yüzüne yansıdı. Yüzü hâlâ ellerimin arasmdayken yüzünü yaklaştırdığında yutkundum. Islak dudaklarını dudaklarıma yaslayınca bedenim kasıldı. Birkaç saniye öncesine kadar kırk farklı düşüncenin kırk farklı şekilde dolandığı zihnim tamamen durmuştu. Dudakları öylece dudaklarımın üzerinde durmaya devam ediyordu, yüzünü daha sıkı kavradım. Dudaklarımı aralayıp alt dudağını dudaklarımın arasma aldım, yağmur artık yağmıyordu ama ıslak saçlarımızdan akan sular ikimizin arasındaydı.

O kızıl şimşeklerin bu seferki yeri benim içimdi, nefesi yüzüme yayılırken içimde çakan şimşekler kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Başımı hafifçe eğdim, bedeninin titrediğini fark ediyordum. Hissettiği, onu çaresizliğe sürükleyen duyguları alabilme düşüncesiyle onu öperken elini yüzündeki elimin üzerine bastırdı, eli bir ateş parçası gibi yanıyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında, içimde çakan şimşeklerin ateşini bıraktığı yerlerden dumanın nasıl yükseldiğini hissediyordum. Sessizce bana baktığı sırada ellerimi yüzünden ayırdım.

"Üzerini değiştirsen iyi olacak." Islak ellerimi ellerimden çok da farklı olmayan ıslak kotuma sürttüm. "Sanırım benim de."

"Seni öpmek istediğim için öptüm," deyince, gözlerimi yavaşça onun yüzüne çevirdim, bir an gülümseyecek gibi oldum. "Senin için sorun olduysa özür dilerim."

Kaşlarım çatıldı. Ondan böyle bir hareketi şu an beklemiyor olsam ve buna şaşırsam da benim için sorun olup olmayacağını düşünmesi tuhaftı. Onu tersleyeceğimi falan düşünmüş olmalıydı. Böyle hissetmesini istemedim.

"Sorun olsaydı seni öpmezdim, Astrid." Sessizce dudaklarını birbirine bastırdığında gözlerim dudaklarına düştü. "Hadi dönelim, yeterince kötü hissediyor olmalısın, devamı başka zaman da konuşulabilir."

Elimi dizime bastırıp doğruldum, üzerimdeki ıslak, tenime yapışmış gömleği çekiştirirken ona arkamı döndüm. Kendi kendine söylendiğini duyuyordum ve bu yüzümde tuhaf bir gülümsemeye neden oldu.

Astrid Howells'tan...

Bana arkasını döndüğünde, "Douglas, annemin çocuğu mu?" diye sordum. Sırtı gerilmişti. Onunla birlikte şatoya doğru yürümeye başladığımızda başını yavaşça salladı. "Onu neden bir odaya kapattın?"

"Onun normal bir insan olmadığını fark etmişsindir," dediğinde yutkunarak başımı salladım. Bir ruh gibi beni korkuttuğu anları unutmamıştım. Bir an onun benimle olan bu bağlantısı karnıma tekrar o ağrıyı ekti. "Annenin ölümünden sonra onu bir yere kapatmak zorunda kaldım çünkü insanlar için tehlikeli bir hâl almaya başlamıştı."

Onun annemden bir parça olduğunu, annemin ölümünde benim kadar üzüldüğünü ve annemin ikimiz için de aynı şeyi ifade ediyor olmasını düşünmek gerçekten çok zordu. O da bütün hikâyeyi biliyor muydu?

"O da her şeyi biliyor mu?" diye sordum tedirgince.

"Evet," dediğinde parmaklarımı birbirine geçirerek ellerimi birleştirdim. Ne hissetmişti? "Seni tanıyor. O gün seninle tanışmak isterken içinde bir kötü niyet olmadığına emin olabilirsin. Uzun süredir o baş belası ile uğraşıyorum, hiç kolay değildi."

"Babamı hiç tanımadım," diye söze başladığımda anlık duraksadı. "Büyürken, gelişirken ona ihtiyacım olduğu zamanlar oldu ama hep bir şekilde atlattım. İnsanın tanımadığı birine karşı olan duygularını kontrol etmesi daha kolay oluyor bana kalırsa. Ama annem..."

Şatonun kapısından içeri girdiğimiz sırada, "Regina, babanla birlikteyken ona asla ihanet etmedi," dedi. "Bu şatodan bile ayrıldı. Baban ile ne yaşadılar tam olarak bilmiyorum ama babana karşı hisleri bittiğinde bile düşündüğü tek şey sizdiniz."

"Bunları onu savunmak için mi söylüyorsun?" Sorumla kaşları çatılırken aniden durup bana doğru döndü.

"Neden onu savunmak zorunda hissedeyim ki? Sadece bazı şeyleri eksik anlatırsam, sen o boşlukları hislerinle doldurur, belki de kendini daha da üzecek şeyler yaratabilirsin," dedi, gözlerimi zemine indirdim, haklı olabilirdi. "Onu başkasını sevdiği için suçlayamazsın, Astrid. Ortada bir ilişki yoktu, çocukları için boşandığı kocasıyla aynı evde kalıyordu. Siz küçüktünüz ve o yaşta size bu durumu yansıtmak eminim ki isteyecekleri en son şeydi."

"Babam arkasından gittiğine göre her şeye rağmen hâlâ onu seviyordu sanırım," diye mırıldandım. Anneme kızgın hissediyordum ama Endymion'ın haklı olduğunu da biliyordum.

"Ya da annenin bahsettiği doğaüstü olaylar onda merak uyandırdı, merakının peşinden gitti," dediğinde başımı iki yana salladım.

"İnsan sırf merak üzerine böyle bir şeyin peşine takılmaz," demem onu güldürdü.

Endymion, "Unutma, Astrid, sen de bir merak üzerine bu yola girdin," deyip yürümeye başladığında duraksadım.

Endymion'ın verdiği cevaplar, insanın düşünmesini engelliyordu. Boşlukları öyle güzel dolduruyordu ki, başka bir seçeneği düşünürken bulamıyordun kendini.

Onun peşine takılıp arkasından yürürken Briella ve Noris'ın salonun kapısından bize baktıklarını gördüm. Noris'ın gözlerindeki endişe istemeden gülümsememe neden oldu. Benim için kötü hissetmesini istemiyordum ve ona gülümserken bu gülüş hiç sahte değildi, bunu istesem de yapamazınışım gibi geliyordu.

Endymion merdivenlere doğru yöneldiğinde hâlâ onu takip ediyordum. Sanki önüme bir ip bırakmıştı, adımlarım sarsaktı, düz yürüyebilmem için o ipin ucunu tutarak bana yardım ediyordu. Ben de sorularıma cevap bulabilme amacıyla onun izindeydim.

Parmaklarımı şakağıma bastırdım, kafamın içinde dönüp duran kelimeler beni deliliğe sürüklüyordu. Ashton ne durumdaydı? Onu görmek istiyordum ama sanki şu an herkesten kaçmak istiyordu. İçimden bir ses gerçekleri öğrenmenin onu benden daha çok dağıttığını söylüyordu.

"Endymion," diye seslendiğimde elini merdivenin taş korkuluğuna bastırıp omzunun üzerinden bana baktı. "Her şeyi anlattığın için teşekkür ederim."

Başını iki yana sallayıp, "Seni üzdüğüm için özür dilerim, Astrid," dedi. "Üstelik daha her şey konuşulmadı."

Doğru söylüyordu. Henüz neden Douglas'ı gördüğümü konuşmamıştık, bunu düşünmemiştik. Üstelik onlara gördüğüm şeyleri tamamen anlatmamıştım.

"Bu gece dinlensen iyi olacak, yalnız kalmaya ihtiyacın olmalı," derken merdivenleri çıkmaya devam etti. "Kendini iyi hissettiğinde devam ederiz."

Derin bir nefes aldım. Endymion gözden kaybolduğunda ben hâlâ merdivenleri çıkıyordum. İstesem birkaç saniyede odama gidebilirdim ama sanki yavaş hareket etmek düşüncelerimi de yavaşlatıyordu.

Odama ulaşmak normalden fazla zaman harcamama mâl oldu. Odaya girdikten sonra duşa girdim. Üzerimdeki kiri temiz su ile akıtmak yorgunluğu daha net hissetmemi sağladı. Duştan sonra ipek bir gecelik ve ıslak saçlarla yatağıma uzandım. Terasın kapısı açıktı, içeride yanan mumlar dalgalanıyordu. Ellerimi karnımın üzerine koyup gözlerimi tavana diktim. Yirmi bir yaşındaydım. Yaşadığım onca günün hiçbirinde çok büyük bir keşkem olmamıştı. Çok büyük bir pişmanlık da yaşamamıştım. Güzel günler geçirmiş, kötü günlerimi atlatırken yanımda sevdiğim insanlar olmuştu. Bazı geceler tanımadığım o adamın yokluğunu hissedip gözyaşı dökmüştüm. Hissedemediğim duyguların ağırlığını nasıl bilebilirdim?

Kızgındım çünkü bunlar bana yirmi bir yıllık hayatımda hiç anlatılmamıştı. Eğer anlatsaydı, bir şekilde onu anlardım. Şu an ne hissedeceğimi tam olarak bilmemenin sakinliği üzerime çökmüştü.

Bir ses odayı doldurduğunda dikkatim dağıldı. Bir adam şarkı mırıldanıyordu ama sanki boş bir koruluktaydı, seni yankılanıyordu. Sesi kalındı ama hoştu, sözlerini bilmediğim şarkı kulaklarıma doluyordu. Bilmediğim sözler neden hüznümü büyütüyordu?

İki gözümden de aynı anda birer gözyaşı aktı, şakaklarıma süzüldü. Gözlerimin içi yanarken gözlerimi yumdum. Bugün bedenimde onlarca görünmez yara açılmıştı. Ben varlıklarından emindim, sızılarını hissediyordum ama onlar kendilerini benden başkasına göstermiyorlardı.

Ben uykuya yenik düşene kadar o ses odamı doldurdu. Sanki bedenimi kucağına aldı, bir bebeği yavaşça sallar gibi salladı, ben uyuyana kadar beni kollarının arasından ayırmadı...

Kolumu yastığın altından geçirip yanağımı yastığa bastırdığım sırada gözlerimi araladım. Odağıma giren ilk şey bir çift göz olmuştu. Bu anlık irkilmeme neden oldu. Avucunu çenesine yaslamış beni izlerken sessizdi. Günün getirisi olan, acıyan gözlerimle ben de onun yüzünü izledim. Daha sonra yanıma uzandı, gözlerim kalabalık bir sokakta elini annesinin elinden ayırmayan bir çocuk gibi onu takip ediyordu. Gözlerinin altı şişmişti, saçları dağınıktı. Sanki bütün gece içmiş, dağıtmış, toparlanamamıştı. Ona bakarken yavaşça gülümsedim.

"İyi misin?" Sorum üzerine yavaşça gözlerini açıp kapattı. Onun da gözlerinin acıdığına emindim.

"Sen?" diye sordu pürüzlü sesiyle. "Sen iyi misin?"

"Merak etme, iyiyim," dedim. Elimi yanağına koyup yanağını yavaşça okşadım. "Benden köşe bucak kaçtığın şey bu muydu?"

Yavaşça yutkunurken, "Sana yansıtmak istemezdim," dedi.

"Saçmalama, Ashton. Birlikte üstesinden gelirdik," dediğimde gözlerini açıp sakince bana baktı. "Sen kimden öğrendin?"

"Matvey anlattı," dediğinde nedense şaşırmamıştım. Holly, annemi tanıyordu. Onun hakkında çoğu şeyi bildiğine emindim. Holly biliyorsa oğlu da bilebilirdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorduğumda keyifsizce güldü.

"Ne yapabiliriz ki, Astrid?" Gözlerimi yüzünde gezdirirken ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "O öldü, ikisi de öldü. Ona neden bunu gizlediğini, gizlediklerini soramam. Onlara hesap soramayacağız. Öğrendiğim günden bu yana her gün düşündüm. Ama gördüm ki hiçbir işe yaramıyor." Ela gözleri yüzüme çevrildi, o gözlerde kabullenmişlik vardı.

"Ne kadarı roldü bilmiyorum ama hatırladığım gibi kalmalarını istiyorum. Bu yükü omuzlarımda taşımayacağım. Senin de taşımaman için elimden geleni yaparım."

"Annemi suçlamıyor musun?"

"Evet, suçluyorum." Bu cevabına şaşırmıştım ama, "İnsanlar birbirini sevebilir, bu sevgi bitebilir, daha sonra başkalarını da sevebilirler. Benim annemi suçladığım konu bir başkasını sevmesi değil, bize hiçbir şey anlatmaması," dediğinde şaşkınlığım buhar olup uçtu.

Kendi evrenimde olsaydım, evrenlerden ya da gardiyanlardan haberi olmayan normal bir insan gibi yaşasaydım, belki de dün öğrendiğim şeyler benim kendimi aylarca odama kapatmama neden olurdu.

Ben de annemi artık suçlayamıyordum, ilk öğrendiğimde benim için herkes suçluydu çünkü üzgündüm. Üzgünken kendin de dâhil her şeyi ve herkesi suçlardın. Ama abimin de dediği gibi, bir insan birini sevebilir, sevgisi bir gün bitebilir, sonra başkasına karşı da sevgi hissedebilirdi. Tam olarak ne olduğunu onlar haricinde kimse bilemezdi ve onlar artık yoktu, içimde onlara küsüp onları bir odaya kapatmak istemiyordum. Ne hissedeceğimi de hâlâ tam olarak bilmiyordum.

"Onu gördün mü?"

Abimin sesiyle dikkatim dağılırken ilk başta kimden bahsettiğini anlayamamıştım ama sonra anladım ve dönüp gözlerinin içine baktım.

"Gördüm," diye mırıldandığımda sertçe yutkunduğunu işittim.

"Konuştun mu? Nasıl biri?" Bir an bu kadar soru sormasını beklemediğimden duraksayarak ona baktım. "Ne?"

"Çok konuşmadık," dedim kaşlarım çatılırken. Beni nasıl korkuttuğu aklıma gelince sessizce homurdandım ama bu abimin dikkatini çekmişti. "Koyu, çekik gözleri vardı. Sinir bozucu bir sırıtması da vardı. Yaramaz bir çocuktu. Yani bize hiç benzemiyordu."

Ashton afallayarak bana baktı, neden aniden sinirlendiğimi çözmeye çalışıyor gibiydi. "Sen yaptığın yaramazlıkları unutmuş olabilirsin ama ben hiçbirini unutmadım, küçük kardeşim," dedi, dudakları yukarı kıvrılınca yine homurdandım. "Anlaşılan seni kızdırmış."

"Fazlasıyla," derken gözlerim kısılmıştı. Bir an bu konuyu çok normal bir şekilde konuşmamız da tuhaf gelmişti. "Burada yaşıyor, bir daha görürsem kulağını çekeceğim."

Abim şaşkınlıkla, "Burada mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, yavaşça yatakta doğruldum. "Endymion onu bir yere kapatmış çünkü bazı konularda kendini kontrol edemiyormuş."

Abimin kaşları çatıldığında o da benim gibi doğruldu. "Bu konuyu detaylı öğrenmemiz gerek."

Yataktan kalkıp banyoya ilerlerken, "Bugün başka bir konuda onu görmem gerekiyor. O zaman öğreniriz," dedim. Daha sonra banyonun kapısında aniden durdum. "Sen de görmek ister misin?"

Ashton soruma sessizlikle karşılık vermişti ama ben cevabını almıştım.

Elimi yüzümü yıkayıp banyodaki işlerimi hallettikten sonra giyinme odasına geçtim. Üzerime hâkî renk bir gömlek giydim, eteklerini giydiğim siyah kotun içine sıkıştırdım. Pantolon kalçalarımı sarıyor, bileklerime doğru genişliyordu. Gömlek ise sıfır koldu. Rahat edebilmek için siyah bir çift spor ayakkabıyı da alıp giyinme odasından çıktım.

Ayakkabıları giydikten sonra makyaj masasma yöneldim. Bu sırada Ashton yatağın kenarına oturmuş beni izliyordu. Baktığı yerde beni görmediğini, kafasından başka konuların geçtiğini biliyordum. Nedense bu konuların çoğunun Douglas'la ilgili olduğuna emindim. Çekmeceyi açıp gümüş, iki zincirli kolyeyi aldım. Kolyeyi boynuma takarken aynadaki yansımamı izliyordum. Gözlerimin altı şişmiş görünüyordu. Birkaç saat içinde yok olacaklarına emindim ama bu şişlikler bana üzüntümü hatırlatıyordu.

Kalbim dün olanlar yüzünden hasta hissediyordu.

Seneler önce ne olmuştu, kimlerin kalbi kırılmıştı, ne yaşamışlardı bilmiyordum ama emin olduğum tek şey, annemin, babamın ölümünden sonra kendini sorumlu hissetmiş olduğuydu. İçimden bir ses bunun vicdan azabını ölene kadar çektiğini söylüyordu.

Sıkıntılı bir nefes alırken abime doğru döndüm. "Çıkalım mı?"

Sessizce başını sallayıp ayaklandı. Birlikte odadan çıkıp asansöre doğru yürüdük.

"Bu evrende kendimi geçmişte gibi hissediyorum," dedi Ashton, asansöre binerken. "Elektriği gerekli yerlerde kullanıp mum ile geçiniyorlar."

Bu cümlesine güldüğümde onun da dudakları yukarı kıvrılmıştı. "Ben artık sorgulamayı bıraktım, sen de öyle yapmalısın," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Gittiğiniz evren nasıldı?" Yüz ifadem dondu. Gözlerimi asansörün kapısına diktim. O an sanki bunu yeni fark ediyormuşum gibi irkildim. Eğer Ashton ile buradan çıkmaya çalışsaydık ya da onu götürmeye çalışsaydım, o da babam gibi yok olup gidecekti.

Bozuntuya vermemeye çalışarak, "Buradan çok farklı. Bizim dünyamıza benziyor, biraz daha gelişmiş hâli diyelim," dedim. Ashton başını sallarken onun da aklına aynı şeyin gelip gelmediğini anlamak için ona baktım.

O an içimde öyle büyük bir üzüntü hissettim ki, hiçbir şeyin beni bu kadar üzmediğini anladım.

Asansörden inip koridora çıktığımız sırada ikimizin de üzerinde ölü toprağı vardı. Dalgın bakışlarımı kaldırıp koridorun diğer ucuna diktiğimde onu gördüm. Endymion, elleri ceplerinde bize doğru geliyordu. Kafamın içindeki her şey bir kenara çekildi. Anılarımın içindeki görüntülerde zaman geriye alındı ve dün yağmurun altındaki o görüntüde durdu. Onu öptüğüm gerçeği başımın üzerine tonlarca ağırlıkta olan bir taş gibi düştü.

Aferin kızım, iyi halt yedin.

"Günaydın," dedi başını hafifçe sallayarak selam verirken.

"Günaydın," diye mırıldandım, ardından hafifçe öksürdüm.

Gri gözler yüzümü hedef alırken abim başını sallamakla yetinmişti. Yemek salonunun önünde duruyorduk. Abim salona girdiği sırada Endymion elini uzatarak geçmem için bekledi. Aniden içimde oluşan topuklarımı yere vura vura yürüme isteğini bastırmaya çalıştım. Salona yöneldiğimde arkamdan kısık sesle güldüğünü duyar gibi oldum.

Briella ve Noris, iştahlı bir şekilde kahvaltılarını yapıyorlardı. Abim onlara tuhaf tuhaf bakarken boş sandalyelerden birine oturdu. Onlara bakarkenki gülüşüm Noris'ın yanında oturan Ursula'yı görünce solmuştu. Ela gözleri yüzümdeydi. Bakışlarında düşmancıl bir ifade yoktu.

Sakin adımlarla masaya geçip başköşeye oturdum. Ben sessizce tabağıma yiyecek koyarken Endymion da masadaki yerini almıştı. Briella ağzına doldurduğu yemekle, şişmiş yanaklarıyla bana baktığında göz ucuyla onu görebiliyordum. Komik görünüyordu ama şu an gülmek hiç içimden gelmiyordu.

"Dün geçitte olanları duydum," dedi Ursula. Kimden duyduğunu merak etmemiştim, zaten bana bakarak da konuşmamıştı. "Ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Bakışları Endymion'dan ayrılarak bana dönmüştü ama ben sessizce tabağıma bakmaya devam ediyordum.

"Henüz yok," dedi Endymion, çatalını ağzına götürmeden önce. "Buraya gelebildiğine göre anlık bir sorun olmuş demek ki."

"Endymion, dün olanlar hak-"

Endymion elini kaldırarak onu durdurdu. "Bunları söylemen gereken kişi ben değilim, Ursula."

Abim ne olduğunu anlamadığı için onları izlerken başımı kaldırarak Ursula'ya baktım. O da bakışlarını bana çevirdi. "Dün kabalık yaptığımın farkındayım," dedi gözlerimin içine

bakarak. "Gitmenizi istememin sebebi daha büyük bir sorun çıkmasını istememdendi."

"Hatalı olduğunu anladığın için mi geldin?" diye sordu Noris başını ona doğru çevirirken.

Ursula'nın kaşları çatıldı. Masanın üzerinde yumruk şeklini almış eline baktım. Onun bir suçu olmadığını biliyordum, bu şekilde kendini zor durumda hissetmesini de istemezdim. Sonuçta bu Hydra ve benim aramda olan bir şeydi. Ursula da kimseye boyun eğecek bir kadın değildi, bunu da görebiliyordum.

"Onun bir suçu yok, Noris. Lütfen onunla bu şekilde konuşma," dediğimde, Noris homurdanarak önüne döndü. "Erk hayvanının canını yakmak istemezdim, kusura bakma, istemeden oldu."

"Birinin canını mı yaktın?" Ashton şaşkınca bana baktığında kaşlarım çatıldı.

"Elinde olmadan geliştiğini biliyorum," diyerek araya girdi Ursula. "Dediğin gibi, o benim erk hayvanım. Hırçın, asi bir kadın. Çoğu zaman hatalarının farkında olmuyor. Haksız da olsa onu koruma içgüdüme engel olamam. Bunu anladığına eminim."

Başımı yavaşça salladım. Evet, anlıyordum. Ben de Noris'ı, Hydra'ya karşı korumak istemiştim. Çatalı tekrar elime aldığım sırada saçlarımın arasmda gezinen bir nefes hissettim. Gözlerim kısılırken salonun içinde hafif bir rüzgâr esti. Diğerleri kahvaltılarına kaldığı yerden devam ediyordu. Endymion da hissetmiş gibiydi, bakışları bana döndü.

Kulağımın dibinde tekrar aynı şeyi hissettiğimde dişlerimi sıkarak elimi aniden boşluğa doğru savurdum. Salonu dolduran inleme sesiyle birlikte herkesin bakışları bana döndü. Ardından gözler, kulağını tutup sıktığım genç adama çevrildi. Abimin gözlerinde oluşan ifadeyi göremesem de tahmin edebiliyordum.

"Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" Öfkeli gözlerimi ona çevirdim. Kulağındaki sızıyla yerinde kıvranırken yüzünü buruşturdu.

"Sen yine mi kaçtın?" diye sordu Endymion ama bu sefer ona sinirli bakmıyordu.

"Canım sıkılmıştı," derken yerinde kıvranmaya devam ediyordu.

"Her canın sıkıldığında aklına benimle uğraşmak mı geliyor?" Kulağını daha sıkı tutup öne doğru çektiğimde üzerime doğru eğilmişti.

"Özür dilerim, özür dilerim," diyerek durduğu yerde zıplarken homurdanarak kulağını bıraktım.

"Sen de kimsin?" Ursula şaşkınca ona bakarken gözlerim abime çevrildi.

O tam cevap vereceği sırada abim, "Adın Douglas mı?" diye sordu.

Douglas kulağını okşarken koyu renk gözlerini abime çevirdi. Bir süre onu izledikten sonra göz ucuyla bana baktı. "Evet," dedi. Sesi ne diyeceğini bilmiyormuş gibi çıkmıştı. "Beni tanıyor musun?"

Douglas'ın gözleri Endymion'a dönünce ben de ona baktım. Endymion gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Ortama çöken sessizlikle sırtımı sandalyeye yaslayıp derin bir nefes aldım.

Gözlerimi Ursula'ya geçirip, "Douglas bizim kardeşimiz," dedim.

Abimin bakışları dondu, Briella ağzındaki ekmeği düşürürken Noris şaşkınlıkla bana baktı. Ursula ise hiçbir şey anlamamış gibi görünüyordu. Douglas'ın yüzüne bakamadım.

"Nasıl yani? Sadece ikinizin geldiğini ve başka kardeşinizin olmadığını sanıyordum," dedi Ursula, ardından Endymion'a baktı ama Endymion omuz silkmekle yetindi.

Elimi sallayarak, "Uzun hikâye," deyip geçiştirdim. Bu konuları tekrar konuşmak istediğimi hiç sanmıyordum.

Douglas yerinde donmuş bir şekilde dikiliyordu. Abimin bakışları tabağına düşmüştü ve ona baktığımda çoğu şeyin

altında ezildiğini görebiliyordum. Masanın üzerindeki elini tutup gülümsediğimde, başını kaldırıp bana baktı.

"Sana bahsettiğim serseri de bu," dedikten sonra kaşlarımı çatarak Douglas'a döndüm. "Ne dikiliyorsun hâlâ başımda? Geçip otur sen de."

Bir süre tuhaf bir ifadeyle bana baktı, daha sonra Endymion'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Abimin bana olan bakışlarında sorgu vardı. Belki de bu hareketimi anlayamamıştı ama ne yapabilirdim ki? Evet, seneler önce bir şeyler olmuştu ama bunun suçlusu biz de Douglas da değildik. Onu dışlayabilirdim, onu görmezden gelebilirdim ya da onu tamamen reddedebilirdim ama bu beni sadece kötü bir insan yapardı.

Onu ilk gördüğümdeki heyecanını hatırladım. Benimle tanışmak için kıvranmıştı. Burada tek kalmış, annesini kaybetmenin acısını çocuk yaşta tek başına üstlenmiş, bizim varlığımızı bildiği hâlde bize karşı kin beslememişken ona karşı anlamsız bir duvar öremezdim. Evet, annem babamla arasındaki ilişkiyi bitirmiş, daha sonra başkasını sevmiş ve o adamla bir birliktelik yaşamıştı. Evet, bunların hepsi olmuştu ama hiçbiri benim, tamamen suçsuz olan bir insana sırf üzgün hissediyorum diye kötü davranmamı gerektirmezdi.

Elimi abimin elinin üzerine hafifçe vurup, "Sinir bozucu bir çocuk değil mi?" diye sordum. Niyetim onu biraz olsun rahatlatmaktı.

"Sen de birkaç sene önce böyleydin," dedi abim, tiksintiyle ona bakarken Douglas'ın kıkırdadığını duydum.

"Ne gülüyorsun? Hoşuna gitti sanırım?" Çatık kaşlarla ona baktığımda dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu ailenin erkekleri beni çok sinirlendiriyor." Çatalımı homurdanarak ağzıma götürürken Endymion'ın bana baktığını gördüm, dudakları yukarı kıvrılmıştı. Sırıtarak ona göz kırptığımda kaşlarını kaldırdı. Bir an bunu neden yaptığımı algılayamayıp duraksadım. Bu aralar kendimi çok fazla rezil eder olmuştum.

Kahvaltıdan sonra Ursula bize veda ederek şatodan ayrıldı. Gitmeden önce bana sarılmıştı, ona içtenlikle karşılık

vermiştim. Şimdi ise şatonun arka kısmında kalan geniş koruluktaydık. Buradaki ağaçlar da bu evrendeki tüm ağaçlar gibi kurumuştu. Siyah toprağın üzerinde bir ölü gibi dikiliyorlardı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Ashton, yanımda yürüyen geç adama.

"On dokuz, birkaç aya yirmi olacağım," dedi Douglas elleri ceplerinde yürürken. "Sen de yirmi beş."

Ashton kaşlarını kaldırarak, "Annem mi bahsetti?" diye sorunca Douglas duraksadı.

"Evet," dedi sadece. Annem hakkında konuşmaması dikkatimden kaçmamıştı. Sanırım bu konuda Ashton ile benziyorlardı, o da annem ve babamla ilgili konuşmayı sevmezdi.

"Neden seni bir odada tutuyorlar?" Ashton merakla ona bakıyordu. Bir an bu tavrı içimi rahatlattı. Onun da Douglas'a karşı ön yargılı olmaması iyi hissettirmişti.

Gözleri önümüzde yürüyen Endymion'a kaydı. Konuşmadan önce sürekli ona bakıp onay istiyor gibiydi. Bu tuhaftı.

"Douglas doğduğunda anneniz köprüdeymiş," diye araya girdi Endymion. "Yeni doğmuş bir bebek savunmasızdır, oradaki kötü enerjilerin kurbanı olmuş. Bir ruh gibi görünmez olabiliyor, enerji emebiliyor. İstemeden kötü enerji yaydığı da oluyordu ama bunu kontrol etmeyi öğrendi." Elindeki ince, uzun sopanın ucunu siyah toprağa sapladı. "Regina'nın ölümünden sonra kontrolünü kaybetti. Bu yüzden onu kontrol altında tutmalıydım."

Douglas sessizce önüne döndü. Onun adına kötü hissettim. Parmağımla omzunu dürterken, "Artık seni kapatmayacak ama kontrolünü kaybedersen, ben kapatırım seni o odaya," diyerek ona takıldım.

"Sanırım halledebilirim," dedi, omuz silkti. Gözlerini abime çevirdiğinde onu izledim. Abime ilgiyle bakıyor, onunla konuşmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kaşlarım yavaşça havalandı. Ashton iyi bir abiydi, Douglas'a da güven vermiş olmalıydı.

"Douglas," dediğimde bana baktı. "Sana sormam gereken birkaç şey var ama daha sonra soracağım, burada Ashton'la kal, bir yere kaybolma." Endymion'a doğru yürüyüp, "Bana göstereceğin bir şey vardı," dedim.

Endymion tuhaf bir ifadeyle bana bakınca kolunu tutup onu koruluğun kuzeyine doğru çekiştirdim. Sessizce bana ayak uydursa da yüzündeki sorguyu görebiliyordum. Bir süre yürüdükten sonra büyük bir taşın kenarına yaslanarak durdum.

"Ashton'la yalnız kalıp konuşmaları ikisi için de iyi olabilir diye düşündüm," dediğimde anlayışla başını salladı.

"Biraz zorluk çıkarırsın diye düşünmüştüm," dedi, kaşlarımı çatıp ayakkabımın ucunu toprağa sürttüm.

"Elime ne geçecek ki?" Yanıma gelerek kalçasını kayaya yasladı. "Yeterince yalnız hissetmiş olmalı."

"İyi mi rol yapabiliyorsun yoksa öğrendiklerini kolayca sindirebildin mi anlayamıyorum," derken sesi düşünceli çıkmıştı.

Omuz silkerek, "Kendimi odaya kapatıp günlerce ağlamak, iplerimi serbest bırakmak istiyorum," dedim. "Ama Endymion, bu neyi değiştirecek? Ben hâlâ her gece annemi kaybetmenin acısını çekiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi devam etmezsem altından kalkamam."

"Henüz yirmi bir yaşındasın ama benim bile senin kendinde bulduğun gücü bulamadığım zamanlar oluyor," dedi, başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Onun yüzünü izlerken gözlerim dudaklarına kaydı, panikleyerek gözlerimi kaçırdım.

"Gördüğüm şey sadece Douglas değildi," diyerek konuyu değiştirdim. "Gölün ortasmda küçük bir ada vardı, adadan dumanlar yükseliyordu." İlgili gözlerle beni izleyip dinlerken sertçe yutkundum. "Sonra onun adanın üzerinde, havada durduğunu gördüm. Üstelik başının üzerinde de bir kutu vardı."

"Kutu mu?" diye sordu ilgiyle.

Başımı sallayıp, "Evet," dedim. "O baygın gibiydi, kutu da başının üzerinde onunla birlikte havada asılı duruyordu."

"Bu Douglas'ı görmenden daha ilginç," dedi, parmaklarını çenesine sürttü. Sonra aniden aklına bir şey gelmiş gibi hızla bana döndü.

Aynı anda, "Gizli kutu," dedik.

Aidoneus'ın bahsettiği kutulardan biri olabilir miydi?

"İyi de öyle olsa bile Douglas'ın konuyla ne ilgisi var ki?" Sesim umutsuz çıkmıştı ama Endymion'ın gözleri hâlâ şüpheyle bakıyordu.

Bana doğru dönüp yaklaştığında nefesimi tuttum. "Bir sebebi olmalı, Astrid," dedi, sesi yüzüme çarpıyordu. "Basit bir şey olsa geçişlerde böyle bir sorun olmaz, sana böyle bir sanrı gösterilmezdi."

"Eğer gerçekten oysa ve onu bulursak, onunla ne yapacağız ki?" Fısıltım yüzüne çarptığında gözleri kısıldı.

Dudaklarını araladığı sırada etrafımıza yayılan öksürük sesiyle geri çekildim. Noris gömleğinin manşetini çekiştirirken bizi inceliyordu. Gözleri kızıl bir ışık gibi parladı. "Sizi arıyordum," dediğinde duraksadım.

Endymion, "Neden?" diye sordu, kaşları havalanmıştı.

"Astrid'in güvende olduğundan emin olmak için." Bu cümlesi kaşlarımın çatılmasına neden olurken Endymion alayla ona bakıyordu.

Başımı iki yana sallayarak etrafıma bakındım. Noris bazen çok tuhaf davranıyordu. Yaslandığım yerden doğrularak adımlarımı şatoya doğru çevirdim. "Douglas'la konuşacağım," dedim yürürken. Onlar da arkamdan yürümeye başlamışlardı, adım seslerini duyuyordum.

Sık, kurumuş ağaçlarm arasmda ilerledim. Etraftaki sessizlik biraz ürkütücüydü. Karanlıkta burada tek başıma olmak istemezdim. Aslında buraya hava aydınlıkken de tek başıma gelmezdim. Kurumuş ağaçlar ilk defa beni tedirgin etmişti.

Şatoya yaklaştığımız sırada ileride yürüyen abimi ve Douglas'ı gördüm, adımlarımı hızlandırdım. Şatoya girmek yerine ön taraftaki bahçeye doğru yöneldiler. Büyük ağacın önünde karşılıklı durduklarında adımlarım yavaşladı. Sonra

abimin yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Bu adımlarımın tamamen durmasına neden oldu.

Abim ona bir şeyler söylediğinde Douglas başını sallayarak ona gülümsedi. Daha sonra abim elini onun başına koyup yavaşça okşadı. Öylece durmuş onlara bakarken Noris ve Endymion da tam arkamda durmuştu.

"Kıskandın mı?" Noris gülerek konuştuğunda homurdandım.

"Neden kıskanayım?" Sesim alaycı çıksa da ifadem ciddileşmişti. "Sadece bunun tam tersi bir tablo görecek olmak beni korkutmuştu. Onları böyle görmek iyi geldi."

Derin bir nefes alıp yürümeye devam ettim. Bizi gördüklerinde ikisi de yüz ifadelerini değiştirdiler. Douglas'a gözlerimi kısarak baktıktan sonra abimin yanına geçip başımı koluna yasladım. Gülüp dudaklarını saçlarıma sürttü.

Ashton, "Noris, beni şehre bırakır mısın?" diye sorarak Noris'a döndüğünde dudak bükerek abime baktım. "Birkaç işim vardı."

"Tabii," dedi Noris.

"Kendine uğraşacak yeni şeyler mi buldun?"

Abim, soruma karşılık başını salladı. "Evet, diğer türlü sıkıntıdan patlayacağım," dediğinde yüz ifadesine gülmüştüm. Haklıydı, aksi hâlde burada onun için hayat nasıl geçecekti?

Abim ile Noris gittiklerinde biz de şatoya döndük. Douglas da ne yapacağını bilemez bir şekilde ördek gibi bizi takip ediyordu. Onunla ilgili kafamda oturmayan şeyler vardı. Tabii bu gördüklerimden kaynaklı bir şey de olabilirdi.

Düşüncelerimin arasından kovmaya çalıştığım soru, bir bumerang gibi fırlattıkça bana geri dönüyordu. Dile getiremiyordum, bununla ilgili düşünmek de istemiyordum ama kalbimi kemiren bir kurtçuk vardı.

Babası kimdi?

Eski gardiyanlardan biri olduğunu söylemişlerdi. Douglas, babasının kim olduğunu biliyor olmalıydı. İçimden bir ses Endymion'ın da bildiğini söylüyordu. Benim tam ortasın-

da bulunduğum geçmişi benden daha iyi bilen biri, elbette bunu da bilebilirdi.

Endymion'ın hiçbir şey olmamış gibi devam etmeme şaşırmasını da yadırgamamıştım. Başıma gelen her şeyi kendi içimde halletmeye, dışarıya yansıtmamaya alışıktım. Bu huyumu bozan tek şey annemin ölümü olmuştu. O öldüğünde dışarıya yansıttığım tek şey acım değildi, içimde barındırdığım ruhu dışarı çıkarmış, özgür bırakmıştım. Şu an onun ölümünü bile içimde yaşamaya alışmıştım, bundan sonra yaşayacağım şeyleri de kolaylıkla içimde tutabileceğimi düşünüyordum.

Geniş, deri koltuklara oturduğumuzda Douglas tam karşımdaydı. Bir şeyler olduğunu seziyor gibi bakıyordu, gözlerinde sorgu vardı. "Sana birkaç şey sormam gerekiyor," dediğimde başını salladı.

"Annemle ilgili mi?" Sorusu beni duraksatırken onun bakışları da durgunlaşmıştı. Başımı iki yana salladığımda şaşırdı.

"Castor geçidinde seni gördüm," deyip başımı yana eğerek ona baktım.

"Beni mi? Ben buradaydım," diyerek kaşlarını çattı, söylediğim şeye bir anlam veremediğini görebiliyordum.

"Öyle değil. Yani bir sanrı gördüm ve o sanrıda sen vardın," dediğimde aklı daha da karışmış olacak ki öne doğru eğilip dikkatle bana baktı. Genç görünen yüzünde olgun mimikler taşıyordu.

"Bana ne gördüğünü tam olarak anlatırsan belki o zaman bir cevap verebilirim."

"Bir ormandaydım," diyerek söze başladım. "O orman bir göle çıkıyordu ve o gölün ortasında da küçük bir ada vardı." Ben konuştukça kaşları daha da çatılıyor, söylediklerimi algılamaya çalışıyordu. "Sonra o adadan dumanlar çıkmaya başladı, sanırım bir yangın vardı. O dumanların arasında seni gördüm. Havada asılı duruyordun ve tam üzerinde de bir kutu vardı, o da havada asılı duruyordu. Bunun ne demek

olduğuyla ilgili bir fikrin var mı? Geçit bana bu sanrıyı gösterdiğine göre bir anlamı olmalı."

"Göl ve ada," deyip gözlerini yere indirdi. Parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirirken söylediklerimi düşünüyordu. "Aklıma bir şey gelmiyor."

"Küçüklüğünde gittiğin bir yer ya da gördüğün bir yer olabilir mi? İyi düşün," dedi Endymion, Douglas'ı izlerken.

"Normal insanların aksine ben evrenler arası geçiş yapabiliyorum, biliyorsun," diyerek Endymion'a döndü. Buna şaşırmadım. Sonuçta normal bir insanın sahip olamayacağı tuhaf şeylere sahipti. "Birçok göl gördüm ama adası olan bir göl gördüğümü hatırlamıyorum."

"Peki tuhaf bir kutu falan hatırlıyor musun?" Gözleri bana döndü. Yüzünde alaylı bir ifade oluşmuştu.

"Nasıl bir kutudan bahsettiğini bilmiyorum ama on dokuz senelik hayatımda yüzlerce kutu görmüşümdür," dediğinde gözlerimi devirerek pencereye doğru çevirdim.

"Of." Yanaklarımın içini şişirdim, yüzümü ellerimin arasına alırken eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Antares'te göl adası yok," dedi Endymion. Başımı hareket ettirmeden gözlerimi ona çevirdim. "Bildiğim kadarıyla Alrisha'da da yok."

"Alrisha?" dedim sorar gibi.

"Penelope'nin yaşadığı evren," dediğinde başımı salladım.

Acaba orası nasıl bir yerdi?

"Başka bir sorunuz yoksa gidip pineklemeyi düşünüyorum," dedi Douglas ayaklanırken.

Umutsuzca ona baktığımda omuz silkerek arkasını döndü. Bakışlarımı Endymion'a çevirdim, düşünceli gözlerle ellerini izliyordu. Göz ucuyla Douglas'ın aniden kapının önünde durduğunu görünce ona baktım.

"Charlize beni sizin evreninize götürdüğünde tekne ile bir adaya gitmiştik," dedi. Söylediği isim anlık durulmama ne-

den olsa da belli etmeyerek tamamen ona döndüm, Endymion da cümlesi ilgisini çekmiş gibi ona baktı.

"Hangi adaydı?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Adını bilmiyorum," dedi, yüzümü buruşturarak önüme döndüm.

"Dünya'da yüzlerce gök ada olabilir," dedim, bu durum canımı sıkmıştı. Elle tutulur hiçbir bilgiye sahip değildi bu çocuk.

Douglas elini kapının kenarına bastırıp, "Sizin yaşadığınız şehre çok da uzak olmayan bir göldü, Charlize öyle söylemişti," deyince duraksadım. "Sanırım üç ada vardı, Charlize gittiğimiz yerin ikinci büyük ada olduğunu da söylemişti."

Kafamın içinden bir dizi bilgi geçerken gözlerim irileşti. Aniden ayağa fırladığımda Douglas irkildi, Endymion ise tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Biz Philadelphia'da yaşıyorduk," dedim. Bir an yaşadığım güzel şehri hatırlamak içimin titremesine neden oldu. "Yakınlarında ise Huron Gölü var. Huron göl adaları."

Douglas, söylediklerim ona bir şey çağrıştırmasa da ilgili bakıyordu. Endymion ayaklanıp elini omzuma koyduğunda kafamdaki bilgileri toparlamaya çalışıyordum.

"Sakince düşün," dediğinde yavaşça başımı salladım.

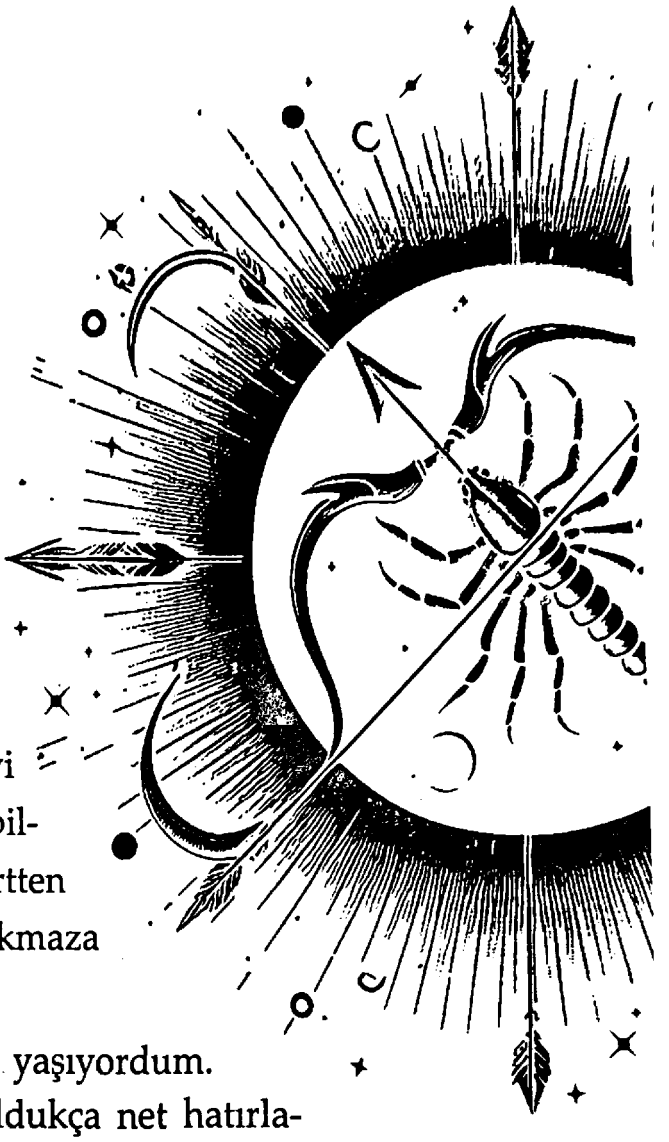
"İkinci büyük göl," derken elimi şakağıma bastırdım. Geçitte gördüğüm sanrıyı kafamda canlandırmaya çalışıyordum ama sanki her şey görememem için bulanıklaşıyordu.

"Eski kalıntı taşlar vardı," dedi Douglas gözlerini kısıp hatırlamaya çalışır gibi.

Bu söylediği tanıdık görüntülerin zihnimde canlanmasına sebep olduğunda gözlerimi büyüterek Endymion'a baktım.

"St. Joseph Adası," dediğimde Douglas aniden başını kaldırıp bana baktı. Ben ise donmuş bir şekilde Endymion'a bakıyordum. "St. Joseph Adası'nda."

12. Geçmiş ve Gelecek

Kendimi bildim bileli hafızam oldukça kuvvetliydi. Bunun iyi mi ya da kötü mü olduğunu bilmiyordum. Beni büyük bir dertten kurtardığı da olmuştu, bir çıkmaza soktuğu da.

Şimdi ikisini de aynı anda yaşıyordum. Anılarımın arasında duran, oldukça net hatırladığım o görüntüler, beni bir saat öncesinde hissettiğim karmaşadan kurtarmıştı. Aynı zamanda o anları hatırlamak, durdurmaya çalıştığım hüznün beni bir kenara itmesine, kendisini belli etmesine de neden olmuştu.

St. Joseph Adası yaşadığımız şehre yakın sayılırdı. Arabadan ziyade uçakla gitmek daha kolaydı ve o adaya birkaç kez gitmiştik. Bahsettiği kalıntı taşları hatırlıyordum. Anneme ait defterde gördüğüm ismi annemin normal bir arkadaşı sanmıştım ama Douglas'ı bildiğine ve onu yanında gezdirebildiğine göre Charlize, annemin erk hayvanı olmalıydı. Noris'ın annesi. Onu tanımayı isterdim.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Douglas yaslandığı yerden doğrulup bize baktı. "Belli ki aradığınız, peşinde olduğunuz bir şey var."

Dudaklarımı araladım ama Endymion benden önce davranıp, "Gidip biraz dinlen. Artık odana yemek gelmeyecek, yemek vakitlerinde salona gel," dedi. Douglas ona sevimsiz bir gülümsemeyle baktıktan sonra bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Endymion bir süre Douglas'ın çıktığı kapıya baktı, ardından bana doğru döndü. Ona güvenmiyor olabilir miydi?

"Doğru söylüyor," diye mırıldandım. "Şimdi ne yapacağız? Orası olduğunu düşünüyorum ama bundan emin de olamayız."

"Eğer o ada olduğunu düşünüyorsan aradığımız yer orasıdır," dediğinde duraksayarak ona baktım. "Yaşadığın yere aynı uzaklıkta başka göl adalar da var. Aklına gelen ilk yer St. Joseph Adası'ysa, bakmamız gereken yer de orasıdır."

"Sen nerede yaşadığımı ve etrafında neler olduğunu nereden biliyorsun?" Şaşkınlıkla sorduğum soruya alayla gülüp arkasını döndüğünde gözlerim kısıldı.

Ellerini ceplerine sokup pencereye doğru yürüdü. "O adaya gitmemiz gerekiyor."

"Dünya'yı bildiğine göre, oraya gitmenin Castor'a gitmek kadar kolay olmayacağını da biliyorsundur umarım," dedim gözlerimi devirirken. "Ne yapacağız, buzullarda oturup bir geminin gelmesini mi bekleyeceğiz?"

"Astrid," deyip omzunun üzerinden bana baktı. "İki evreni birbirine bağlayan bir köprüde gardiyanlık yapıyorsun, evreninin en hızlı arabasından daha hızlısın ve ayarsız bir güce sahipsin ama endişelendiğin şey bir geminin gelip gelmeyeceği mi?"

"Mantıklı konuşman bazen çok sinir bozucu oluyor," diyerek memnuniyetsizce yüzümü buruşturdum. Kendimi koltuğa bırakıp başımı geriye doğru attım. "Hemen gitmek zorunda mıyız?"

Aslında gideceğimiz yer başka bir evren olsaydı hiç sorun değildi. Ama Dünya'ya geri dönecek olmak şimdiden karnımı ağrıtmaya başlamıştı. Sanki oradan ne kadar uzak durursam o kadar iyi olacaktım. Bunu söyleyen kalbimdi. Beynim ise sadece yapacağı işe odaklanmayı, her şeyi bir kenara bı-

rakmayı istiyordu. Ona bunu ben öğrettim. Çünkü mantığım, başka şeylere odaklanıp düşünmemenin benim için daha iyi olacağını biliyordu. Kalbim ise daha duygusaldı.

"İçimden bir ses acele etmemizi söylüyor," dediğinde gözlerimi yumup yutkundum.

"Diğerlerine haber vermemiz gerekiyor mu?" İçimdeki ses kendi soruma cevabını vermiş, beni reddetmişti.

"Briella ve Noris gelse yeterli," dedi tahmin ettiğim gibi.

Gözlerimi açıp yavaşça doğrularak ona baktım. Hâlâ aynı pozisyonda duruyor, dışarıyı izliyordu. "Onlara güvenmiyor musun?" diye sorduğumda yan profilinden kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Sadece doğru zamanın şu an olduğunu düşünmüyorum," dedi, sesi düşünceliydi. Bana doğru döndüğünde gözlerim gözlerini buldu. "Bizi neyin beklediğini bilmiyorum, Astrid ama sanki bir kayayı yerinden oynattık ve artık geri dönemeyiz."

"Bu ne demek oluyor?" Başımı omzuma doğru eğip onun esmer teninde parlayan gri gözlerine baktım. Gözleri bana dolunayın yüzeyini hatırlatıyordu.

"Geldiğin günden bu yana düzende değişiklikler, kopmalar oldu," dediğinde, kurduğu cümle gözlerimi ondan ayırmama neden oldu. "Kendini suçlaman için söylemedim.. Zaten olması gereken buymuş, bunu hissediyorum. Artık eskisi gibi, normal insanlar gibi yaşayıp sadece tutulmalarda bir kahramana dönüşmeyecekmişiz gibi geliyor. Yapmamız gereken başka bir şey daha varmış, bunun için tamamlanmamız ve senin gelmen gerekiyormuş gibi."

"Dediğin gibi, bizi neyin beklediğini bilmiyoruz," deyip derin bir nefes aldım. "Ya bizi bekleyen şey felaketi de getirecekse?"

"Öylece durursak zaten felaket daha da yakınlaşacak. Görmüyor musun, geçitlerdeki sorunlar artıyor," dedi, ona hak veriyordum. "Briella'yla konuşacağım. En erken ne zaman gidebileceğimize baksın."

"Tamam," diyerek kabullendiğimde bakışları yüzümdeydi.

"Şehre inmek ister misin?" Sorusuyla birlikte birbirine sürttüğüm ellerimin hareketi durdu. Başımı kaldırarak ona baktım. Normalde de şehre indiğim olmuştu ama o bunu ilk kez teklif ediyordu. "Gitmek istemez-"

"Gidelim," dedim yavaşça ayaklanırken. "Benim için de değişiklik olur."

Başını sallayıp beni onayladı. Birlikte şatodan çıkıp merdivenlere doğru yürümeye başladık. Genelde hep karamsar olan hava, bugün gerçekten iyiydi. Merdivenlere yaklaştığımız sırada dün olanlar tekrar anılarımın içinden çıktı.

İçimde oluşan acı, bir bedene bürünmüştü. O acı, ilk önce gökyüzünden kül yağdırmıştı. Sonra yeryüzünü yağmurla yıkamıştı. O an buradaydım. Acımı zapt etmeye çalışıyordum ve yanımda o vardı.

Onu öpmüştüm.

Sertçe yutkunurken yan gözle ona baktım. Gözleri altımızda uzanan şehirdeydi. Bana bakmamasının rahatlığıyla onu izledim. Özünde nasıl bir adam olduğunu hâlâ çözebilmiş değildim ama ondan hiç kötü bir enerji almamıştım. Hiçbir zaman beni yanıltmamıştı. Yerine göre davranan biriydi. Onun da benim gibi bir şeyleri iyi gizleyebilen biri olduğunu düşünüyordum. Onu ilk gördüğüm günden bu yana bana karşı hep kibar olmuştu. Onu sadece dışarıdan gören bir göz olsaydım, tam tersi olduğunu düşünürdüm. Ne ön yargılı bir düşünce ama...

Gözleri aniden bana döndüğünde hızla gözlerimi ondan uzaklaştırdım. Yanağımın içini ısırdığım anlarda merdivenlere ulaşmıştık. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmek gerilmeme neden olunca önden ilerleyip merdivenleri inmeye başladım. Bir süre sonra alıştığım o hız bedenimi sarmıştı. Onunla bir bütün olmayı öğrenmiştim.

Hızla merdivenleri indiğim sırada o da tam arkamdaydı. Benden daha hızlıydı ama bana ayak uydurarak hızını yavaşlatıyordu. Basamakları saran hafif sisi arkamızda bırakıp mer-

divenin sonunu bulmamız bir dakikamızı bile almamıştı. Son basamaklara doğru hızımı düşürüp normal adımlarla indim.

"Gün geçtikçe daha iyi ilerliyorsun," dedi, tam arkamda duruyordu.

Ona doğru dönüp, "Bu bile benim için yeterince iyi," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

"Bu tür hırslarının olmaması güzel," dedi kaşlarını kaldırarak. Yan yana yürümeye başladığımızda gülümsemiştim.

"Aslında hırslarım vardır ama gereksiz hırs yapmam," derken yerdeki küçük taşı ayakkabımın ucuyla ileri doğru fırlattım. "Nereye gideceğiz?"

"Uğramam gereken bir dükkân var," dedi küçük dükkânların olduğu sokağa girdiğimizde. Şehre ilerlerken de hızlı hareket etmiştik çünkü merdivenler şehirden biraz uzaktı. "Sonrasında biraz dolaşıp insanların arasına karışırız."

Son kurduğu cümle gülmeme neden oldu. Ben de onun gibi bazen şatoda sıkılıyordum. Her ne kadar çoğu zaman yalnız kalmak istesem de insanların olduğu kalabalık bir yere girmemek, farklı insanlar görmemek sıkılmama neden oluyordu. Hem sevdiğim şarkıları dinlemeyi, sevdiğim kafelere, mekânlara gitmeyi de gerçekten özlemiştim. Antares'te olduğum süre boyunca sevdiğim yerler olmuştu ama özellikle bugün oraya gitmek istiyorum diye düşüneceğim yerler değildi. Elinden telefonunu düşürmeyen, sürekli dizi ya da film izleyen, bunları seven birine göre biraz çabuk alışmıştım sanırım. Gerçi alışmış olmam özlememe engel olamıyordu.

Desenli küçük pencereleri olan, tek katlı taştan bir dükkânın önünde durduk. Kapıdaki adam Endymion'ı gördüğünde elindeki kumaşı kenara bırakıp ona gülümsedi. Bulunduğumuz sokak oldukça kalabalıktı. Onlar dükkânın içine girdiklerinde ben de onları takip ettim. İçerisi çok büyük değildi ama oldukça fazla çeşit kumaş vardı. Endymion, yaşlı adamla konuşurken renkli kumaşlara yöneldim. İlk sırada kadife kumaşlar vardı. Parmaklarımı bordo renkteki kadife kumaşa

sürttüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu. Buradaki ortam bana fazlasıyla sıcak gelmişti.

"Dene bir sen, istediğin gibi olmadıysa üzerindeyken düzeltmesi daha kolay olur," dediğini duydum yaşlı adamın. Omzumun üzerinden onlara baktığımda Endymion'ın başını salladığını gördüm.

Yaşlı adam büyük rafların arkasına geçtiğinde bedenimi tamamen onlara doğru çevirdim. Endymion üzerindeki gömleğin düğmelerini açmaya başlayınca şaşırdım. Sıcak mıydı? Rafların arasından elinde bir kumaşla gelen adam, Endymion'a yaklaştı. O ise üzerindeki gömleği çıkarmış, bana doğru dönmüştü.

"Tutar mısın?" Çıkardığı gömleği bana uzattığında duraksadım, ardından şaşkın ifademi toparlayarak elindeki gömleği aldım. "Teşekkürler."

Yaşlı adamın ona uzattığı ipek kumaşı gördüğümde bunun bir gömlek olduğunu anladım. Sıcak tonlarda bir kahverengiydi. Gözlerim onun esmer tenine kaydı. Bedeni güçlü görünüyordu. Sağ omuz başında ve karnının üzerinde birkaç iz vardı, izler eski ve küçüktü. Ama esmer teninde belirgin duruyorlardı. Gömleği giyerken omuzları dikleşti, karnı gerildi. Yaşlı adamın gözlerinin bana döndüğünü hissedince aniden gözlerimi dükkânın ahşap kapısına doğru çevirdim. Göz ucuyla da olsa adamın bıyık altından güldüğünü görmüştüm.

Endymion üzerindeki gömleğin düğmelerini ilikledi. Bedenini yavaşça hareket ettirip gömleğin bedenine oturup oturmadığını test ediyordu. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde göz göze geldik.

"Olmuş mu?" diye sorunca bir an konuşma yetimi kaybettiğimi düşündüm.

"Güzel görünüyor," dediğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

"Ben de beğendim," deyip adama doğru döndü. "Diğerleri de olur o hâlde. Bu üzerimde kalsın, sen diğerlerini paketleyebilirsin, Arthur."

"Biraz bekleteceğim," dedi yaşlı adam, arkasını dönüp bizden uzaklaştı.

Elimdeki gömlekle öylece ona bakıyordum. Üzerindeki gömleğin kolunu düzeltirken çok dikkatli bakıyordu. "Arthur iyi bir terzidir," dedi, başını hareket ettirmeden gözlerini kaldırarak bana baktı. "Beğendiğin bir kumaş varsa senin için de bir şeyler hazırlayabilir. Ona güvenebilirsin."

Başımı sallarken kumaşlara doğru döndüm. "Kıyafetlerini buradan mı alırsın?"

"Hayır," dedi, bana yaklaştığını adım seslerinden anlayabilmiştim. "Sadece onun kumaşları hoşuma gidiyor ve onun da bir şeyler satmaya ihtiyacı var."

"Bu kumaşları her yerde bulabilirsin, daha çok amacının ona yardım etmek olduğunu düşünüyorum," derken sesimi daha düşük bir seviyede tutmuştum.

Endymion kolunu omzumun üzerinden uzatıp bir kafa boyu yukarıda duran kumaşa dokundu. Koyu yeşil, saten bir kumaştı. Kolu yanağıma sürtündüğünde gözlerim kısıldı. "Bu renk sana yakışır," dediğinde yutkundum. "İstersen bununla sana bir elbise diktirebiliriz."

"Sevdiğim bir renk. Neden olmasın?" Ona doğru döndüğümde gözlerini indirerek bana baktı. Eli hâlâ kumaşın üzerindeydi.

Adının Arthur olduğunu öğrendiğim yaşlı adamın adım seslerini duyunca kenara çekilip yanından geçtim. O hâlâ orada dururken adama kumaşı göstermiş, nasıl bir elbise istediğimi basitçe tarif etmiştim. Kenarları kırışmış gözlerinin parladığını görmek beni de gülümsetmişti. Gözlerinden okunan, yeni bir sipariş almanın mutluluğuydu.

Dükkândan elimizde iki büyük torbayla çıktık, bana verdiği gömleği de torbalardan birine koymuştum. Sokaktaki insanların çoğu dağılmıştı, artık o kadar da kalabalık değildi. Öylece insanları izleyerek yürümeye başladık. Yaşlı insanları ve etrafta koşuşturan çocukları görmek bana kendimi normal hissettirmişti. Yüzümde saf bir gülümseme vardı.

Gezerken birkaç dükkâna bakmıştık. El işçiliğine hayran kaldığım bir dükkândan Briella için bir bileklik almış, nasıl ödeyeceğimi bilmediğimden Endymion'dan yardım istemiştim. Sorun ettiği tek şey kendime almayı reddedip Briella'ya almış olmamdı.

Tutulma olmadan önceki zamanda Antares'te çok kalmamıştı. Şu an benimle sokak sokak geziyor olmasını garipsemiyor değildim. Burada başka arkadaşları yok muydu?

"Astrid! Endymion!"

Adımı duyduğumda irkilerek arkama baktım. Briella'nın koşarak bize doğru geldiğini görünce bedenimi ona doğru çevirdim. Siyah saçları geriye doğru savrulurken çikolata gibi olan esmer teni yakıcı güneşin altındaymış gibi parıldıyordu. Bir an korksam da yüzünde oluşan sırıtmayla içim rahatladı.

"Şehre geleceğinizi bilmiyordum," derken nefes nefese önümüzde durdu. Üzerindeki kısa tişörtün açıkta bıraktığı karnına ellerini bastırdı. Yerdeki tezgâhın başında duran yaşlı kadın ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Hava almak için çıktık," dedim, yüzünü buruşturarak Endymion'a baktı.

"Arkadaş canlısı olmaya mı karar verdin?" diye sorduğunda Endymion gözlerini devirdi.

Endymion, "Sen neden ormanında değilsin? Gidip avlanmaya çık, arkadaşlarınla gez," deyince Briella'nın siyah gözleri kısıldı.

"Çok şüpheli," dedi anlam veremediğim bir mırıltıyla. Endymion ona aldırış etmeyerek ters istikamette yürümeye başladığında arkasından homurdanarak baktı.

"Sana bunu aldım," dedim elimdeki paketi uzatırken. "Umarım beğenirsin."

"Bana mı?" Şaşkınca elimdeki pakete baktı.

"Evet," deyip gülümsedim, paketi yavaşça salladım.

Tuhaf bir şekilde yerinde sallandı. Bu heyecanlandığı anlamına mı geliyordu? Paketi alıp açtıktan sonra içindeki bilekli-

şi çıkardı. Büyülenmiş gibi bilekliğe bakıyordu, bu kadar çok mu sevinmişti?

"Bu harika," dedi parmağını işlemeli bileklikte gezdirirken. "Çok teşekkür ederim."

Aniden boynuma sarılınca donup kaldım. Ondan böyle ani tepkiler görmek beni şaşırtıyordu. Sert derisinden sıyrıldığında bambaşka görünüyordu. Kollarımı beline sarıp ona karşılık verdim. Gözlerim öylece durmuş bize bakan adama kaydı. Onun bu tavırlarını o da garipsiyormuş gibi bakıyordu.

Şatoya dönerken yol boyunca Briella'nın anlattıklarını dinlemiştik. Her ne kadar onu dinleyip arada cevap veriyormuş gibi görünsem de düşüncelerimi pek toplayabildiğim söylenemezdi. Şehirdeyken bir şekilde uzaklaştırmayı başardığım düşünceler, şatoya yaklaştıkça kafamın içinde basınç yaratmaya başlamışlardı.

Gözlerim Briella ve Endymion'a döndü. Briella onun önüne geçmiş, ters bir şekilde yürürken ellerini sallayarak bir şeyler anlatıyor, gülüyordu. Endymion ise bir eliyle torbaları tutuyordu, diğer eli cebindeydi ve arada sahte yüz ifadeleri yapsa da karşısındaki kadını ilgiyle dinliyordu. Onları izlerken elimde olmadan gülümsedim. Her ne kadar sürekli atışsalar da ortadaki bağ onların birbirlerinden kopmasına izin vermiyordu.

Birlikte hızla merdivenleri çıktığımız sırada gökyüzü kararmış, akşam üzerimize çökmüştü. Şatonun kapısına doğru yürürken Endymion elindekileri Briella'nın ellerine tutuşturmuş, onu sırtından iterek yürütmeye başlamıştı. Atışmalarına gülmeden edemedim. Briella homurdanarak elindeki paketlerle birlikte büyük kapıdan geçti, biz ise arkasında kalmıştık.

"Bir şeye canı sıkılmış," dedi Endymion düşünceli bir ifadeyle önümüzden yürüyen kadını izlerken.

"Nasıl yani?" Başımı çevirerek ona baktığımda gözleri kısıldı.

"Sürekli konuşup gülmeye çalışıyor, bir şeyleri saklamak ister gibi," dediğinde ben de Briella'nın bizden uzaklaşan bedenine baktım. "Bana böyle şeyleri pek anlatmaz ama belki sana anlatır. Sana yakın davranıyor."

"Onunla ilgilenirim," derken başımı salladım. Onun için endişeleniyor olmalıydı. Aklıma Noris için endişe duymam geldi. Sanırım bu bizim elimizde olan bir şey değildi. Noris'ta bir tuhaflık hissettiğimde, sanki boynumda bir ip oluyordu ve o ip durmadan çekiştiriliyordu.

Şatoya girdikten sonra sessizce merdivenlere yöneldiğim sırada, "Gidip onunla şu yolculuk işini konuşacağım. Sen de biraz dinlen, yemek için salonda oluruz," dedi.

"Üzerimi değiştirip Noris'a bakacağım, gelmiş olmalıydı," dediğimde başını yavaşça salladı.

Birbirimize zıt istikamette yürümeye başladık. Derin bir nefes aldım, nefesimi verirken omuzlarım çökmüştü. Merdivenleri yavaşça çıkarak boş gözlerle ileriye bakıyordum. Parmaklarımı merdivenlerin taş korkuluğuna sürttüm. Üzerime aniden çöken bu sakinlik içten içe tedirgin hissetmeme neden oluyordu. Aniden tökezleyince parmaklarımı korkuluğa bastırıp dengemi korumaya çalıştım.

"Aklın nerede senin?" Kendi kendime mırıldanarak basamakları çıkmaya devam ettim. Aniden dolan gözlerimle görüşüm bulanıklaşmıştı, başımı iki yana sallayarak gözyaşlarımı geri itmeye çalıştım. Üzerime birden saldıran bu duygu yoğunluğu da neydi?

Adımlarımı hızlandırarak bir rüzgâr gibi merdivenleri çıktım. Nefes nefese odamın kapısının önüne geldiğimde, gözlerimden akan yaşlar çoktan boynumu ıslatmıştı. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra sertçe kapattım. Görüntüm anlık siyah beyaz oldu, gözlerimi sıkıca yumup açtığımda düzeldi. Hissettiğim panikle elimi göğsüme bastırdım.

"Ne oluyor bana?" Tırnaklarımı derime saplayarak elimi göğsüme bastırmaya devam ettim. "Sakin ol."

Kendi kendime sakinleşmeye çalışırken adımlarımı terasın kapısına yönlendirdim. Kapıyı açtığımda yüzüme doğru sert bir rüzgâr esti. Derin derin nefesler alıyor, bir karabasan gibi üzerime çöken bu hissin geçmesini bekliyordum.

Gözlerimi açtığımda terasın kapısının önünde duruyordum. Gözlerim gökyüzüne doğru uzanan iplikleri odağına aldığında kalbim tekledi. Koşar adımlarla terasa çıkıp ellerimi korkuluklara bastırdım. Bakışlarım gökyüzüne uzanan turuncu iplerin ucunu yakalamaya çalıştı. Gözlerim hissettiğim telaştan dolayı öyle hızlı hareket ediyordu ki odağım bir türlü düzelemiyordu.

Sonra o iplerin ucunu yakaladım.

Şatonun bahçesinde yavaş adımlarla yürüyen Noris, bedeninden saçtığı iplerle bir kukla gibi ilerliyordu. Gözlerim bu görüntü karşısında irileşti. Öne doğru eğildiğim sırada Noris aniden dizlerinin üzerine düştü.

Bedenim korkuyla kasılırken, "Noris!" diye çığlık attım. Bilinçsizce elimi ona doğru uzattığımda, bedeninden fışkıran iplerden biri hızla bana doğru uzandı.

O ipi tuttum.

İpin güçsüz enerjisini hissediyordum. Sertçe ipi tuttum, içimdeki enerji gözle görülür bir şekilde ipe yayıldı. Dizlerinin üzerinde duran Noris, geriye doğru devrildi.

Kendime düşünme payı vermeden tuttuğum iple birlikte kendimi boşluğa bıraktım. Enerjimi verdiğim ip beni Noris'a doğru çektiğinde, terastan bahçeye doğru süzülüyordum. Bedenim bir ateş topu gibi cayır cayırdı. İpi daha sert çekmemle düşüşüm hızlandı.

"Noris!" diye bağırırken dizlerimin üzerine, Noris'ın tam ayakucuna düştüm.

Ne dizlerimdeki acı ne de az önce yaptığım şey şu an umurumda değildi. Hızla ona doğru atıldım. Elimi göğsüne bastırdım, nefesleri düzensizdi, gözleri kapalıydı. Ona dokunmamla birlikte saçtığı ipler aniden bedeninin içine saplanarak kayboldu. Gözyaşlarım yüzünden yüzünü tam olarak göremiyordum ama elimden onun bedenine akan enerjiyi hissediyordum. Arkamdan gelen ayak seslerini duydum, birileri koşarak bize yaklaşıyordu.

"Beni duyuyor musun?" Elimi yanağına bastırdığımda göz kapakları titredi.

"Ne oldu?" Endymion dizini yere bastırıp yanıma çöktüğünde ellerim titriyordu, gözlerimi Noris'ın yüzünden ayıramıyordum.

"Bilmiyorum," dedim titrek bir sesle. "Birden yere yığıldı."

"Onu içeri taşıyalım," dedikten sonra eğilip Noris'ın kolunu kendi omzuna attı. Diğer kolunu tutarak onu kaldırmasına yardım ettim.

Endymion, Noris'ın bütün ağırlığını kendi üzerine alsa da Noris'ın kolunu tutmaya devam ediyordum. Briella şaşkın gözlerle bizi izliyordu. Onu içeriye sokup girişte bulunan salona taşıdık. Endymion onu deri koltuğun üzerine bırakınca hemen yanma çöktüm ve yüzünü izlemeye başladım. Nefesleri hâlâ düzensizdi.

"Ona ne olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandım içimde taşıdığım korkuyla. "Görünürde bir yarası falan da yok."

"Çok tuhaf," dedi Briella eğilip Noris'm yüzünü incelerken. "Seni şatodan çıkarken görmedim, ne ara bahçeye indin?"

Sorusuyla afallayarak ona baktım. Terastan bahçeye doğru bir iple süzülmüştüm ve bunun nasıl olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. O an içimde ne korku olmuştu ne de tereddüt. Sanki o an bu benim için çok normaldi, bilindikti.

Briella ona cevap vermediğimi fark etti ama üstelemedi. Noris bir ölü gibi uzanırken yapabildiğim tek şey onu izlemekti. Ne olduğunu anlayabilseydik belki bir şey yapabilirdik ama kimsenin bu konuda bir fikri yoktu. Onun bu şekilde uzanması derimin acıyarak çekilmesine neden oluyordu. Ben yaralandığımda o da böyle mi hissetmişti? Endişeden kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum.

Elimi elinin üzerine koydum, yavaşça sıktım. Parmaklarından çıkan güçsüz iplikler elimin üzerine doğru uzanıyordu ama o kadar az bir enerji vardı ki, o turuncu ipler bile titriyordu. Endymion ve Briella'nın da ellerimize baktığının farkındaydım. Parmağımdaki yüzük bir ateş gibi yanıyordu, derime yapışmıştı.

"Görünürde hiçbir şey yok," dedi Endymion gözleri ellerimizdeyken. "Beklemekten başka seçeneğimiz de yok."

Çaresizce başımı salladım. Birdenbire neden öyle hissettiğimi, duyguların neden beni ele geçirip dengemi bozduğunu daha iyi anlıyordum. Sebebi Noris olmalıydı.

Yaklaşık iki saat kadar orada öylece oturup bekledim. Bileklerimize uzanan iplerdeki enerjinin artması, içimdeki endişeyi de bir nebze olsun azaltıyordu. Endymion sessizce pencere kenarında dikilirken Briella diğer koltukta uzanmış uyukluyordu.

Elimin altındaki parmakların hareketlendiğini hissettiğimde boşluğu izleyen gözlerimi aniden onun yüzüne çevirdim. Gözleri aralanmıştı ama kısık bakıyordu. Yüzünden çekilen kan biraz olsun yerine oturmuştu.

"Noris," diye fısıldadım, sesim güçsüz çıkmıştı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi kısık sesle. Yavaşça öksürdüğünde ben de doğruldum. Elimi yavaşça sıktı. "Sorun yok."

"Yorgun mu düştün?" diye sorduğumda başını yavaşça iki yana salladı. Ellerimizi saran ipler geri çekildiğinde ben de elimi elinin üzerinden çekmiştim.

"Ne olduğunu anlamadım," derken sesi hâlâ pürüzlü çıkıyordu. Gözlerini artık tamamen açmıştı. Yavaşça doğrulmaya çalıştığında ona yardım ederek sırtını koltuğa yaslamasını sağladım. "Merdivenlerin sonunda enerjimin aniden çekildiğini hissettim. Şatoya kadar dayanmaya çalıştım ama pek faydası olmamış."

"İyisin, önemli olan bu," dedim, yerden kalkıp onun yanına oturdum.

Endymion karşımızdaki koltuğa otururken Briella da uyanmıştı.

"Gün içerisinde sana tuhaf gelen başka bir şey oldu mu?" Endymion düşünceli ve meraklı gözlerle Noris'ı inceliyordu.

"Hayır," dedi Noris yüzünü buruşturarak. Kızıl gözlerini kaldırıp Endymion'a baktı. Onlar bir süre birbirlerini izlerken sessizce onlara bakmıştım. Burnuma hiç hoş olmayan bir kokular geliyordu ama bunu onlara belli etmedim. İçimde hâlâ onu

o şekilde gördüğüm anki korku vardı ama çok güçlü değildi. Kendimi bir an çok suçlu hissettim. Tutulmadan sonra yaşadıklarım belki de onu da etkiliyordu. Sonuçta o benim koruyucu hayvanımdı ve benden etkileniyor olması muhtemeldi.

Derin bir nefes alıp tırnaklarımı birbirine vurduğum sırada üzerimde hissettiğim bakışlarla daha da gerildim. Bu Tilki Çağlayanı meselesini bir an önce halletmeliydim. Yarattığım sorunlar gün geçtikçe artıyordu ve benim yüzümden birine ciddi bir zarar gelsin istemiyordum.

"Briella," dediğini duydum Endymion'ın. "Ne zaman gidebiliriz?"

Bir anda bunu sormuş olması onun da aklına aynı şeyin geldiğini gösteriyordu. Gözlerimi kaldırarak ona baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Gözlerimdeki tedirginlikten ne düşündüğümü anlamış mıydı bilmiyordum ama yavaşça gözlerini açıp kapattı, ardmdan Briella'ya baktı.

"Penelope'ye haber gönderdim, Endymion ama akşamüzeri cevap gelir," dedi Briella sıkıntılı bir sesle. Sonra bir açıklama ihtiyacıyla bana doğru döndü. "Onun köprüsü sizin evrenin daha normal bir yerine açılıyor. En azından Antarktika kadar uç bir noktada değil. Bizim için gemi ayarlaması kolay olur diye düşündüm."

"Dünya'ya mı gideceğiz?" Noris elini karnına bastırırken tuhaf bir ifadeyle konuşmaları dinliyordu.

"Gitmemiz gerekiyor, sana anlatırım," dediğimde gözlerini kısarak bana baktı.

"Yaşadığın yere mi?" diye sorunca başımı salladım. "İyi de oraya gitmek için bir gemiye ihtiyaç yok ki."

"Ne? Madem başka yolu vardı, neden biz gemi ayarlamaya çalışıyorduk?" Briella ona sinirle bakarken Noris sırıttı, keyfi biraz yerine gelmiş gibiydi. Briella homurdanmaya devam ederken ben bir cevap bekler gibi Noris'a bakıyordum.

"İyi de Endymion da biliyor ki bunu." Noris'ın bu cümlesiyle Briella'nın gözleri irileşti, şok olmuş bir ifadeyle Endymion'a baktı. Endymion ise onun bakışlarına karşılık ver-

memiş, eline ne zaman aldığını bilmediğim ansiklopediye benzeyen kitaba bakmaya devam etmişti.

Bütün bakışların onda olduğunu hissetmiş gibi başını hareket ettirmeden gözlerini kaldırarak bize baktı. "Ben ne zaman gidebiliriz diye sordum, nasıl gidebiliriz diye değil."

Ben çatılan kaşlarımın ortasına parmağımı bastırırken Briella hayvansı bir hırıldamayla Endymion'a doğru atıldı. Endymion elindeki kitabı ikisinin arasma koyup onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Onlar laf dalaşı yaparken yorgun gözlerimi Noris'a çevirdim. "Nasıl gideceğiz?"

"Ben normal bir insan değilim, Astrid," dedi Noris gözlerimin içine bakarken. "Ben bir ruhum, bir ruh hayvanıyım. İnsan olabiliyorum, bir yerden bir yere bir parmak hareketiyle gidemez miyim sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla ona baktığımda gülümsedi. Onu tanıdığımı sanıyordum.

"O zaman neden bir yere giderken kartal kullanıyorsunuz? Ya da Castor'daki gibi araba?" Sorum ona komik gelmiş gibi güldüğünde kaşlarımı çattım.

"Bu sandığın kadar bana keyif veren bir şey değil," dedi, kafam karıştığı için öylece ona baktım. "Sayende insan olabiliyorken, böyle bir görünüşüm varken neden bir yerlere ışınlanayım ki? Herkes gibi yaşamak bana kendimi daha normal hissettiriyor. Zorunlu olmadığım sürece yapmıyorum. Sen başka bir evrendeyken seni görebilmek için kullandım en çok."

Kendini normal hissetmek istemesi kısmında takılı kaldığım için diğer şeyleri düşünemedim. İçim şu an ona o kadar hak verip onu anladı ki başka bir şey sormak istemedim.

"Briella'nın böyle bir gücü yok ama Endymion biliyordu," dedi derin bir nefes almadan önce.

"Sizinle ilgili her şeyi bildiğimi düşünmüştüm," diye fısıldadığımda elini omzuma sürttü.

"Senin ilk önce kendinle ilgili şeyleri çözmen gerekiyor," dediğinde umutsuzca ona baktım, doğru söylüyordu.

Briella ve Endymion sakinleşmişti. Noris da daha iyi görünüyordu. Adadan, Douglas'tan ve gördüklerimden onlara da bahsetmiştim. Onlar da Endymion ve benim gibi bir şeylerden şüphelenmişlerdi.

Sabah olmadan önce onların yanından ayrılıp odama dönmüştüm. Aklımın bir köşesinde de Noris'ın söyledikleri vardı. Aslında ilk geldiğim zamanlarda bana gardiyanların erk hayvanlarından özellikler aldığını söylemişlerdi. Demek ki ruh hayvanlarımızın gerçekten ilginç yetenekleri vardı. Özellik dediklerinde hiç bu kadarını düşünmemiştim. Acaba Briella'nın da ilginç yetenekleri var mıydı?

Uyuyana kadar hep bu tür şeyleri düşünmüş, Dünya'ya gidecek olmamızı ve peşinde olduğumuz şeyi düşünmemeye çalışmıştım. Sonrasında ise uzun bir uyku çekmiştim. Dinlenmiş bir bedenle uyandığımda hava kararmak üzereydi. Bunu görünce dehşete kapılmıştım. Neden kimse uyandırmamıştı ki? Üstelik etraf çok fazla sessiz görünüyordu.

Ayaklarımı sürüyerek banyoya girdim. Geceliğimi çıkarıp sıcak suyun altına girdiğimde tam olarak ayılmış da sayılmazdım. Sudan koyulaşan sarı saçlarımı köpürterek temizlerken bileğimdeki acıyla ıslak kirpiklerimi kırpıştırdım, bileğime baktım. Bileğimde gördüğüm yanıkla irkilerek geriye doğru bir adım attım. Bu tanıdık görüntü beni korkutmuştu. Daha önce de bunu yaşamıştım. Hızla durulanıp suyun altından çıktığımda banyonun ortasında öylece dikiliyordum.

Avucumun içine aldığım bileğime baktım, derim kabarmıştı ve acıyordu. Neden böyle oluyordu ki?

Havluyu bedenime sarıp banyodan çıktım. Sızlayan bileğim yüzünden dişlerim birbirine kenetlenmişti. Üzerime temiz kıyafetler giydiğim sırada bacaklarımda da yer yer kızarıklıklar görmüştüm. Bileğim kadar acı vermiyorlardı. Yine de bacaklarımı zorlamamak adına bol paça bir pantolon giydim. Üzerime de sıfır kol, hafif vatkaları olan bir tişört geçirmiştim.

Ben saçlarımı kuruturken bileğimdeki o yanık izi yavaşça solmaya başladı, acısı da hafiflemişti. Sanırım bu konudan

da diğerlerine bahsetmeliydim. Gerçi bahsetsem de benimle aynı şeyi düşüneceklerdi. İyi de Aidoneus bana suyun iyi geleceğini söylememiş miydi? Bir terslik olmalıydı.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru atıp odadan çıktım. Normalde şatoda gürültü olurdu ama uyandığım anki sessizlik hâlâ sürüyordu. Merdivenlere yönelmeyip direkt asansörü kullandım. Nereye gideceğimi bilemez bir şekilde bir süre bekledim, ardından giriş kata indim. Kırmızı mumların duvarları süslediği koridorda ilerlerken gözlerim hâlâ bileğimdeydi. Biri omzuma çarpana kadar da gözlerimi bileğimden ayırmamıştım.

"Hey," dediğinde gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye yarım ağız mırıldandığımda Douglas kaşlarını kaldırdı. Onu görmeye tam olarak alışabilmiş değildim. "Diğerleri nerede?"

"Bilmiyorum," deyip omuz silkti. "Saatlerdir kimseyi görmedim."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Nerede olabilirlerdi ki? Douglas'ın yanından sıyrılıp yürümeye başladığımda bakışları üzerimdeydi. Tam olarak bana nasıl yaklaşması gerektiğini bilmediğini hissedebiliyordum. Belki de her şey normalmiş gibi davranmamı o da garipsiyordu.

Birkaç oda ve salona baktım, kimseyi görememiştim. Koridorlara da göz atmıştım ama kimse yoktu. Merak duygusu içimde büyürken şatonun bahçesine çıktım. Duyduğum tek ses şehirden gelen sesler ve gökyüzündeki kartalların bağırışlarıydı. Kollarımı bedenime sarıp bahçenin içine doğru ilerledim.

"Ona güvenmemelisiniz."

Kulaklarıma dolan sesle omzumun üzerinden geriye baktım. Endymion ve abimi gördüğümde içim bir nebze rahatlamıştı. Bedenimi tamamen onlara doğru çevirdiğimde abimin bakışları bana kaydı. Yüzünde oluşan gülümsemeyle yönünü bana doğru çevirdiğinde Endymion da bana doğru dönmüştü.

"Kime güvenmemeliler?" diye sorduğumda tek kaşını kaldırdı.

"Her zamanki gibi kulakları dikmişsin." Yanıma geldiğinde başını eğip dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Endymion şu garip gardiyan hakkında birkaç şey söyledi. Bir de bizim evrenimize gideceğinizi."

Bakışlarında bir farklılık yakalamaya çalıştım ama yoktu. Ya da o iyi gizliyordu. Kalbinin kırılması düşüncesi beni çok korkutuyordu. Abimin kolunun altına girerken, "Şatoda kimse yoktu," dedim, parmaklarıyla saçlarımı karıştırdı.

"Briella ve Noris ormandadır," dedi Endymion bize yaklaşırken.

Anladım der gibi başımı salladım. "Sana bir şey söylemem gerek," dedim Endymion'a bakarak.

"Elbette," derken gözleri bendeydi.

"Bazen duştan sonra bedenimde yanıklar oluşuyor," demem-le Ashton'ın bedeni kasıldı, Endymion'ın ise kaşları çatılmıştı.

"Bakabilir miyim?" dedikten sonra bana yaklaşacakken Ashton gözlerini onun yüzüne dikti, Endymion duraksayarak ona baktı.

"Birkaç dakika sonra kayboluyorlar," dedim dikkati üzerime çekmek için. "Ben mi hayal görüyorum diye düşünmek isterdim ama az önce ikinci kez oldu ve acısını hissettim. Üstelik gözlerimdeki bu şey de duştan sonra oldu."

"Neden böyle oluyor ki?" Abimin sorusuyla omuz silktim. Ben de anlayabilmiş değildim.

Endymion düşünceli gözlerle etrafına bakınırken bir süre sessiz kaldı. Bazen bütün sorularımın cevabının onda olduğunu düşünüyordum. Bilmiyor olsa bile bana bu konuda o güveni vermişti.

"Belki de Aidoneus'ın bahsettiği gibi su seni rahatlatmıyordur," dedi kaşlarını çatarak, bu beni gülümsetti çünkü benim de aklımdan benzer şeyler geçmişti.

"Sanırım," diye mırıldandım. "Aksine suyun altından çıktıktan sonra sanki daha gergin oluyorum."

Abim, "Sudan uzak durmalısın o hâlde," derken gözleri endişeli bakıyordu.

"Daha dikkatli olacağım, merak etme," deyip gülümsedim, kollarımı beline sardım.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda Ashton'ın gerilen bedenini hissettim. Başımı kaldırarak kimin geldiğine baktım. Douglas sakince bize yaklaşıyordu. Abimin dikkatlice Douglas'a baktığını gördüm.

"Çok sıkıldım tek başıma," dediğinde Endymion gözlerini devirdi.

"Gidip taşlardan kale falan yap," dedi Endymion umursamazca.

"Çocuk muyum ben?" Douglas çatık kaşlarla ona baktığında Endymion sırıttı.

Endymion cümlesini kuramadan Ashton araya girdi. "Ata binmeyi sever misin?"

Afallayarak şaşkınca ona baktım. Ona ata binmeyi teklif edecek değildi, değil mi?

"Evet," dedi Douglas, gözleri anlık parıldamıştı.

"İyi o hâlde, gidip biraz gezelim," dedikten sonra başımın üzerini öpüp geri çekildi.

"Ata mı bineceksiniz?" Duraksayıp bana baktığında gözlerim kısıldı. "Daha bana teklif etmedin."

"Çocuk musun sen?" Gözlerinde beliren şefkatle kaşlarım çatıldı, homurdandım. "İşlerini hallettiğinde seninle de bineriz."

Elimi kaldırıp sallayarak, "Gidin buradan," dediğimde gülüp saçlarımı karıştırdı. Ben homurdanırken onlar bizden uzaklaşmaya başlamışlardı. Bir süre arkalarından baktım. Aslında kıskanmıyor değildim ama abartma sebebim biraz da onlara kendilerini rahat hissettirmek istememdendi. Douglas deli doluydu, serseriydi de ama konu gerçeklere geldiğinde mahcup görünüyordu. Mahcup olması gereken o değildi.

İçli bir nefes aldığım sırada gözlerim Endymion'a kaydı. Dikkatli gözlerle beni izliyordu. Kaşlarımı kaldırarak baktığımda dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Yavaşça bana yaklaştığında duraksadım.

Elini başımın üzerine koyup avucunu yavaşça saçlarıma sürttü. "Saf bir iyi niyetin var."

"Her zaman değil," diye mırıldandığımda elini geri çekti, gözlerinin içine baktım.

"Bana göre doğru olan da bu," dediğinde gözlerimi yüzünde gezdirdim. Akşamüzeri oluşan o kızıl ışıklar esmer tenine yansımıştı. Yüzüne vuran kızıl ışıkla birlikte gri gözleri elmas gibi parıldıyordu. Parmaklarımı birbirine geçirerek sıkarken etrafıma bakındım, gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunun farkındaydım. "Gel, sana bir şey göstereceğim."

Duraksayarak ona baktım.

"Ne göstereceksin?"

"Gel," diyerek elini uzattığında gözlerim uzattığı eline indi.

Öylece eline baktığımı görünce elini yavaşça salladı. Karnımda hissettiğim ılık hisle gerilmiştim. Gözlerim kısılırken elimi avucunun içine bıraktım. Elini tuttuğumda bir şey söylemeden yürümeye başladı, ben de sessizce onu takip ettim. Onu tanıyalı altı aydan fazla olmuştu ama geçmediği bir sınır vardı. Son günlerde o sınırın hep etrafında dolanıyordu, bunun farkındaydım. Tavırları aynıydı ama sanki değişen bir şey vardı ve bunu göremiyordum.

Sıcak elini tutarken avucum terlemişti.

Birlikte şatoya girdik. Duvar şamdanlarındaki mumlar dalgalanarak yanarken geçtiğimiz koridora loş bir ışık yayıyorlardı. Beni daha önce yürümediğim bir koridora soktu. Koridor boyunca hiç kapı yoktu. Merakla etrafıma bakındığım sırada o hiç konuşmamıştı.

"Buraya gelmemiştim hiç," dediğimde hafifçe güldü.

"Bu şatoda binlerce oda ve yüzlerce koridor var," dedi, şaşkınlıkla ona baktım. "Elbette hepsini bilme şansın olmamıştır. Üstelik bilmediğin tek şey bunlar da değil."

"Başka ne var ki?"

"Bilmediğin şeylerden birini göstereceğim," dediğinde içimdeki merak duygusu büyüdü.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen o koridorun sonunda demirden bir kapı gördüm. O kapıya doğru ilerlediğimizi anladığımda bilmediğim bir tedirginlik hissettim. Göstereceği şey ne olabilirdi ki?

"İyi şeyler düşün ve elimi bırakma," demesi beni paniklet-mişti. Demir kapının sürgüsünü çekti. İstemsizce elini sıktığımda o da güven vermek ister gibi elimi sıktı.

Demir kapı açıldığında gördüğüm tek şey zifirî bir karanlıktı.

O içeri doğru adımlayınca ona daha da yaklaşıp arkasından ilerledim ve karanlığın içine girdik, demir kapı ardımızdan yavaşça kapandı. Korkuyla kapıya baktım ama bir şey göremedim. Bir ışık gözüme çarptığında irkilerek gözlerimi kapattım. Gözlerime yansıyan o ışık yavaşça azalmaya başladı, korkarak gözlerimi araladım.

Gördüğüm görüntüyle afallamıştım.

Burası evrenler arasındaki o köprüydü.

"Neden-"

Cümlemi kesen çığlıkla irkilerek gözlerimi köprüye çevirdim. O an olduğum yerde donup kaldım.

Bir kadm köprünün üzerinde uzanırken başka bir kadın onun yanı başmdaydı.

İri gözlerle onlara bakıyordum.

Köprüde uzanan o kadın annemdi.

"Ne?" Korkuyla geri adım attığımda Endymion bana bakarak elimi sıktı. Gözlerimi köprüde uzanan annemden ayıramıyordum.

Kadın bir çığlık daha attığında yanındaki kadm korkarak ona yaklaştı.

"Sakin ol, seni çıkaracağım," dediğini duydum kadının.

Dehşetle onlara bakarken gözlerim annemin karnına kaydı. Yaşadığım şokla titredim. Endymion elimi bırakmadan bana sokuldu. "İyi şeyler düşün demiştim," diye fısıldadığını duydum Endymion'm. Dikkatimi ona veremiyordum.

"Anne," diye fısıldadığımda gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı.

"Ne olursun bitsin!" diye çığlık attı annem. Bu çığlık kulağımda yankılandığında dudaklarımın ardında biriken hıçkırığı dışarı saldım. "Bitsin."

Ona doğru bir adım atacağım sırada, "Bu çocuk geliyor," dedi diğer kadın dehşetle.

Bedenim söylediği şeyle sarsıldı.

"Ah!" Annemin çığlığı boşlukta bile yankı uyandırdı.

Diğer kadın eğilip bir şeyler yaparken ne yaptığını anlayamıyordum. Odaksız gözlerle annemin kızarmış yüzüne bakıyor, durduğum yerde zangır zangır titriyordum.

"Kahretsin, beş dakika dolmadı mı?" Endymion kendi kendine konuşurken titremelerim şiddetlenmişti.

Birkaç saniye sonra ince bir ağlama sesi duydum. Bu bendeki kopma noktası oldu. Dizlerimin üzerine düşerken elimi bırakmayan Endymion'ı da kendimle birlikte çektim. Annem sarsılarak ağlıyor, ince bir ses ağlayarak ona eşlik ediyor, bebeği ellerinde korkuyla tutan kadın hareket dahi edemiyordu.

Köprünün etrafını saran boşlukta bir uğultu büyümeye başladığında, "Çıkar onu buradan!" diye var gücüyle bağırdı annem.

Neden konuşamıyordum?

Kadın elindeki bebekle birlikte panikle koşmaya başladı. Biz köprünün ucundaydık ve bize doğru koşuyordu. Korkuyla ona baktım. Beni görmedi, yanımdan geçip gitti ama ben onun yüzünü de ellerinde tuttuğu bebeği de görebilmiştim.

Boşluktaki uğultu ve sesler arttı.

Annem inleyerek başını köprünün tahta yüzeyine vurduğunda kan çanağı olmuş gözlerle ona bakıyordum. Uzandığı yerde gözleri bizim olduğumuz tarafa döndüğünde göz göze geldik ama baktığının ben olmadığımı biliyordum. Biraz önce rahminden acı içinde çıkardığı o bebeğin geçtiği duvara bakıyordu.

Aynı ışık tekrar etrafa yayıldığında gözlerimi yummadım. Endymion elimi bırakmamaya özen göstererek beni kaldırdı, geriye doğru adımladı.

"Çıkacağız buradan," derken sesi tedirgindi.

Endymion beni sıkıca kavradı. Işık o kadar yoğunlaştı ki, gözlerimi kapatmadan duramadım. O ışık azaldığında, hatta tamamen söndüğünde bile gözlerimi açamamıştım. Kapalı gözlerimden akan gözyaşlarını hissediyordum ama bir tepki veremiyordum.

"Astrid," diye fısıldadığını duydum Endymion'ın, sesi endişeliydi. "Özür dilerim, bunu yapmak istemedim."

Gözlerimi yavaşça araladım. Beni tutarken endişeyle yüzümü izliyordu. "Annem," diye fısıldadığımda yüzü gerildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Dudaklarım bir hıçkırık için daha aralandığında sıkıca tuttuğu elimi bırakıp beni kucakladı. Kalbim yüz derecelik bir havada, güneşin altında kalmış gibi kavruluyordu. Gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarım hıçkırıklarımla titriyor, Endymion ben kucağındayken koridorda ilerliyordu.

Mumlarla aydınlatılmış koridorda ilerlediğimiz esnada birinin bağırdığım duymuştum ama şu an hiçbir şeyi ayırt edemiyordum. Ne düşüneceğimi dahi bilmiyordum. O kadar beklemediğim bir görüntüyle karşılaşmıştım ki, bunu bin yıl da yaşasam ölmeden unutamazdım. Ölmeyi diledim.

"Normalde onu hissederdim," dediğini duydum birinin. Sanırım Noris'ti. "Hiçbir şey hissedemedim. Kendimi bile. Ne oldu ona?"

"Sırası değil," dedi Endymion.

Daha aydınlık bir yere çıktığımızda acıyan gözlerimi yumdum. Endymion yürüdükçe hareket eden bedenim titrememi gizliyor olmalıydı ama ben titrediğimi hissediyordum.

"Kötü bir şey mi gördü?"

"Noris," dedi Briella. "Sonra konuşuruz bunu. İyi olacak, sakin ol tilki."

"Senin için demesi kolay," diye hırladı Noris.

"Aptal, tek hisseden sen değilsin," diye sertçe konuştu Briella. "Ben de bu adamı hissediyorum ve hissettiğim tek şey endişe. Hissettiği endişe yüzünden kafatasım patlayacakmış gibi. Şu an onları rahat bırakmamız gerekiyor."

Gözlerimi araladığımda odağıma giren tanıdık görüntüyle yavaşça yutkundum. Asansörde olmalıydık. Kızarık gözlerle ona baktım, o ise durgun bir ifadeyle ileri doğru bakıyordu.

"Senin suçun değildi," dediğimde sesim ağır bir hastalık geçiriyormuşum gibi boğuktu.

"Öyleydi," dediği sırada bizi asansörün içinden çıkardı. Beni odama kadar taşıdıktan sonra yatağımın üzerine bıraktı. Normal bir yatakta değil de çivili bir yatakta uzanıyormuş gibi hissettim.

Gözlerimin önünde hep aynı sahne oynuyordu. Silmeyi denemiyordum bile çünkü başaramayacağımı biliyordum. Dudaklarım bir kez daha ağlamak için titrediğinde içli bir nefes aldım, kızarmış gözlerle tavana baktım. Bu hissi bilirdiniz. Kalbiniz kırıldığında saatlerce ağlardınız, gözyaşlarınız kuruduğunda sessizce beklerdiniz, sonra da ağlama hissi aniden tekrar içinizde patlardı.

Ateş gibi yanan avuçlarımı yanaklarıma sürterek gözyaşlarımı sildiğim esnada yatağın bir kenarı içe doğru çöktü. Noris sessizce beni izliyordu. Yüzünde duvar gibi bir ifade olmasına rağmen kızıl gözleri korku doluydu.

Alt dudağımı ısırırken Briella'nın Endymion'ın yanında dikilip sessizce onu izlediğini gördüm. Endymion ise burun kemerini sıkarak öylece duruyordu.

"O odaya mı girdiniz? Ne gördün?" Noris bana doğru eğilip fısıltıyla konuştuğunda gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarımı gördüğünde dudaklarını birbirine bastırıp geri çekildi.

Annemin yanındaki kadının Noris'ın annesi olduğunu biliyordum. Onları gördüğümde hissettiğim şeyleri Noris'ın de hissetmesini istemiyordum. Bu yüzden ona bir cevap vermedim. Verdiğim tek tepki elimi elinin üzerine koyup sıkmak oldu.

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sorduğumda başını hızla sallayıp doğruldu. Kırgın sesimi diğerlerinin de duyduğunu biliyordum.

Noris sorgusuz bir şekilde odadan çıkarken Briella da bana bakıp şefkatle gülümsedi, ona bir karşılık veremeden arkasını

dönüp Noris'ın ardından çıktı. Derin bir nefes aldığım sırada Endymion sessizce kapıya yönelmişti.

"Kendini suçlama," dediğimde adımları aksadı. "Elinde olan bir şey değildi."

"Bir şeye ihtiyacın olursa buralarda olacağız," dedikten sonra aralık duran kapıyı açıp sessizce dışarı çıktı. Yavaşça doğruldum ve sırtımı yatak başlığına yasladım, ellerimi yüzüme kapattım. Neden böyle bir şeyi görmem gerekmişti ki?

Dışarıya yansıtmadığım, kendi içimde halletmeye çalıştığım çok şey vardı. O odaya girerken beni neyin beklediğini bilmiyordum ve içime gömmeye çalıştığım şeyleri gün yüzüne çıkaracağından da bihaberdim.

Belki dakikalarca belki saatlerce odanın içerisinde dönüp durdum. Hareketlerim hızlandırılmış bir video kaydı gibiydi. En sonunda kendimi pencerenin önünde dikilmiş buldum. Şimdiye kadar taşıdığım en ağır yük kalbimdi. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum. Kalbim, içimde gizlediğim onca yükü sırtlandığı için artık yaşlı hissediyordu.

Tırnaklarımı pencerenin kenarına ritmik bir şekilde vururken gözlerim güneşle yer değişen ayın üzerindeydi. Parmaklarımın hareketi durdu, acıyan gözlerim kısıldı. Sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldıktan sonra başımı geriye doğru attım.

"Kendini bırakmanın sırası değil kızım," diye mırıldanırken başım geriye yaslı duruyordu, gözlerim kapalıydı. "Sen kendini toparlamazsan dışarıdan uzanan her ele düşman olursun."

Başımı düz bir konuma getirdim, kuruyan dudaklarımı yalayıp gözlerimi açtım. Elimi sol göğsüme bastırıp yavaşça sıkarken giysi odasına yöneldim. Dağılan saçlarımı ellerimle geriye doğru ittiğim sırada gözlerim kıyafetlerin arasında dolanıyordu.

Antares'e ilk geldiğim gün üzerimde olan kıyafetlerim de buradaydı. Gözlerim sırt çantamın üzerinde takıldı, dudaklarımı birbirine bastırdım. Üzerimdeki kıyafetleri bir bir çıkarıp odadaki geniş pufun üstüne bıraktım. Ağlama isteğimi bastırmak için çok hızlı hareket ediyordum.

Siyah, boğazlı bir bluzu üzerime geçirdikten sonra kenara bıraktığım kotu da bacaklarımdan geçirdim. Bluzun etek kısmını pantolonun içine sıkıştırmıştım. Gümüş tokalı kemeri pantolonun kemer kısmına geçirirken gözlerim kalın montumdaydı. Buraya gelirken üzerimde o mont vardı. En son botlarımı da ayaklarıma geçirdim ve montumu alıp giysi odasından çıktım.

Kapının önündeki ayak seslerini duyabiliyordum. Aslında bu ses saatlerce odamın içinde yankılanmıştı. Bir an olsun kapımın önünden ayrılmamıştı. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp montumu koluma astım ve odanın kapısını açtım. Kapıyı açmamla birlikte adım sesleri kesildi. Ellerinde duran gözlerini bana çevirdiğinde ona gülümsedim.

"Bir yere mi gidiyorsun?".

"Gidiyoruz," diye düzelttim, kaşları çatıldı.

"Nereye?" Sorusuyla omuz silkip merdivenlere yöneldiğimde o da beklemeden arkamdan yürümeye başlamıştı.

"Beklemek istemiyorum," dedim kendimden emin bir tavırla. "Dünya'ya dönelim."

Yüzüne yayılan şaşkınlığı arkamda olmasına rağmen tahmin edebiliyordum.

"Ani bir karar değil mi bu?" Adımlarını hızlandırıp yanıma geldiğinde omzumun üzerinden ona baktım.

"Duygusal bir karar vermiyorum, Noris." Hayır, veriyordum.

"Öyle diyorsan," derken bana inanmadığı belliydi, buna şaşırmamıştım.

Dakikalarca merdiven indik ve o da bana sessizce ayak uydurdu. Nedense merdivenleri hızlı inmek istememiştim. Noris da arada bir bana bakıp iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Ani bir karar verdiğimin farkındaydım ama o odada oturup ağlamaya devam etseydim, toparlanmam çok uzun bir zaman alacaktı. Kendimi tanıyordum, yere yığıldığımda ayaklanmam anne karnındaki bir bebeğin gelişiminden daha uzun sürüyordu. Kendime bunu yapmak istemiyordum.

Kapısı olmayan büyük salondan bir gürültü yayılınca ikimizin de adımları kesildi. Başımızı geniş koridora doğru çevirdik.

"Sakin olmalısın," dediğini duydum Briella'nın. Bedenimi koridora doğru çevirdiğimde bir gürültü daha koptu. Sesler, kırılma seslerine benziyordu. "Endymion, lütfen."

Kaşlarım çatılırken adımlarımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Noris kolumu tuttu, omzumun üzerinden ona baktığımda başını iki yana salladı. "Bekleyelim," dediğinde kaşlarım daha sert çatılmıştı.

Tam dudaklarımı aralayacağım sırada bir gürültü daha patlayınca elimi elinin üzerine koyup kolumu geri çektim ve salona doğru yürümeye başladım. Kapıya yaklaştığım sırada Briella'yı görmüştüm, elleri iki yanında yumruk şeklini almıştı, ileriye doğru bakıyordu. Sertçe yutkunup kapının önünde durarak içeriye baktım. Briella'nın bakışları bana doğru döndü.

Endymion salonun ortasında dikiliyordu, sırtı kapıya dönüktü. Hızla inip kalkan omuzlarına baktım, ardından etrafa saçılmış şamdanlara ve camlara. Karşısındaki duvarda büyük bir tablo vardı, gözleri o tabloda olmalıydı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Briella yanıma geldi, gergin olduğu kadar tedirgin de görünüyordu.

"Daha iyi misin?" diye sormasını beklemiyordum, Endymion da bunu duymuş olmalı ki hızla inip kalkan omuzları aniden durdu.

"Sorun ne?" Soruma karşılık dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi. "Onu bu şekilde korkutamazsın," diye seslendim Endymion'a Briella'yı kastederek.

Endymion'm duraksadığını gördüm. Başını çevirip omzunun üzerinden bize baktı, gözleri Briella'ya kaydı. Yüzü o kadar gerilmişti ki, bu sinirli ifadesini ilk kez görüyordum. Esmer teni sinirden birkaç ton açılmış gibiydi, gözleri öfkeyle parıldıyordu. Ama bu öfkenin bize karşı olmadığını biliyordum. Neye karşı olduğunun da farkındaydım.

"Üzerine kalın bir şeyler al," dedim Briella'ya dönerek. "Gidiyoruz."

Briella şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Nereye?"

"Benim evrenime." Bunu derken gözlerimi Endymion'ın yüzüne dikmiştim.

Şaşkınlık bir su gibi onun da yüzüne yayıldı. Güneşe tutulmuş bir cam gibi parıldayan gri gözlerini gözlerime dikti. Gözlerindeki öfkeyi bastıran o duygu meraktı.

"Acele ediyorsun," dediğinde Endymion, gözlerimi ondan ayırıp Briella'ya çevirdim ve gülümsedim. O ise kararsız bir şekilde Endymion'a bakmıştı.

"Ha iki gün sonra ha bugün, ne fark eder ki?" Gözlerimi kolumda asılı duran monta indirdiğimde derin bir nefes aldığını duydum.

"Benim için de bir ceket getirir misin Briella?" Briella başını salladıktan sonra gülümseyerek bana baktı ve salondan çıktı. "Tam olarak bir plan yapmamıştık."

"Gitmeden önce Ashton'ı görmem gerekiyor," dediğimde sakince başını salladı. "Geceyi bizim evde geçiririz, yarın da adaya gideriz."

Bir an evimden bahsetmek kalbimdeki yükün üzerine baskı yapsa da ifademi sabit tutmaya çalıştım. Noris'ın gözlerinin yüzümde olduğunu hissediyordum, bu ifademi bozmamamı zorlaştırıyordu.

"Ben Ashton'a haber vereyim," dedi Noris, onu onaylayan mırıltılar çıkardım.

"Evin anahtarlarını da getirmesini söyle lütfen," dediğimde gözlerini yavaşça yumup geri açtı.

Noris da salondan çıktığında aym yerde dikilmeye devam ettim. Endymion'ın bana doğru yaklaştığını fark edince başımı hareket ettirmeden gözlerimi kaldırarak ona baktım.

"Yeterince özür diledin, artık bunu düşünme," demem adımlarının kesilmesine neden oldu.

"Kendini çok fazla zorluyorsun, Astrid," dedi, yüzüm gerilirken gözlerinin içine baktım. "Bir düğümü çözmeden ipi sar-

maya devam edersen, yapabildiğin tek şey düğümün etrafında dönüp durmak olur." Bir süre yüzümü izledikten sonra konuşmaya devam etti. "Bir yumak oluşturduğunda ise o ipi kullanmak için geri dönüp tek tek göz ardı ettiğin düğümleri çözmen gerekir. Bu da seni daha fazla yormaktan başka işe yaramaz."

Aldığım sakin nefesle omuzlarım ağır hasar almış bir bina gibi çöktü.

"Bana deselerdi ki... Oradaydım, annem o hâldeyken oradaydım ve çok acı çekti..." Sertçe yutkundum. "Bana bunu deseydiniz Endymion, on gün ağlayıp on yıl kahrolurdum." Gözlerini farkında olmadan sıktığım ellerime indirdi. "Ama ben bunu kendi gözlerimle gördüm, o anı yaşadım. Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Dudakları aralanacakken elimi kaldırıp onu durdurdum. "Lütfen özür dileme, seni suçlamadığımı biliyorsun."

"Hiçbir şey olmamış gibi devam ederek mi bunun üstesinden geleceksin?"

"Ben şimdi şurada oturayım, günlerce ağlayayım. Babam bir hiç uğruna öldü diye, annemle babam sandığım gibi bir hayat yaşamadı diye," dedim, duraksayıp tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. "Bir kardeşim varmış ve bunu hiç bilmemişim diye, annemi gördüm diye ağlayayım. Peki sonra?" Bedenimdeki gücün yavaşça çekildiğini hissettim. "Biliyorum, belki bu senin için saçma, başkaları için saçma ama Endymion, kendimi durdurmazsam, kendimi bırakırsam toparlanamam."

Gözlerinden ve yüzünden birçok ifade gelip geçti, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyordu. Arkamdan gelen adım seslerini duyduğumda Briella'nın geldiğini anlamıştım. Gözlerini Endymion ve benim aramda gezdirdikten sonra elindeki kalın ceketi Endymion'a uzattı. Endymion'm gözleri hâlâ yüzümdeyken bakışlarımı ondan ayırıp sırtımı onlara dönerek salondan çıktım. Çöken omuzlarımı dikleştirmek beni fazlasıyla zorluyordu.

Yeryüzüne inen merdivenlere yöneldiğim sırada onlar da beni takip ediyorlardı. Hepimizin üzerine çöken bir sakinlik

vardı. O sakinlikle sessizce şatodan ayrıldık ve uzun merdivenleri hızla inerek karanlığın çöktüğü şehre ayak bastık. Biz merdivenlerin sonuna geldiğimizde Noris ve abimin bizi beklediğini gördüm.

Ashton yanıma gelerek kollarını omuzlarıma sardı, yanağımı göğsüne bastırdım. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış gibi bedenimi sarmalamıştı. Başımı kaldırıp ona gülümsediğimde bakışları yumuşadı.

"Gitmek için saat geç olmadı mı?"

"Hemen halledip yanına dönmek istedim," dediğimde gülümsese de buna pek inanmadığını görebiliyordum. Cebinden çıkardığı anahtarları bana doğru uzattı, dalgın bakışlarımı uzattığı anahtarlara indirdim.

"Seninle gelmek isterdim ama biliyorsun," dedi, dudaklarımı birbirine bastırıp anahtarları avucumun içine aldım. "Dikkatli ol, neyi aradığını bilmiyorsun."

"Buraya gelmeden önce de neyi aradığımı bilmiyordum," diye mırıldandım sakince.

"İşte bu yüzden dikkatli olmanı istiyorum," diyerek tekrar bana sarıldı. Ona sıkıca sarılıp karşılık verirken gözlerim arkasında dikilen Noris'a kaydı. Her şey yolundaymış gibi bana gülümseyip, gözlerini yavaşça kapatıp açtı.

"Sakın burada beni düşünüp kendi kendine delirme, hemen geleceğim," diyerek ona takıldığımda kaşlarım çattı. "Douglas konusunda dikkatli ol, durumunu biliyorsun."

"Büyük olan ben miyim yoksa sen mi?" Gözlerini devirip elini omzuma koyarak beni hafifçe ilerletti. "Hadi git."

Yüzümü buruşturarak diğerlerinin yanına ilerledim. "Ağlama arkamdan koca bebek."

"Arkandan parti vereceğim," diyerek sırıttığında memnuniyetsizce ona baktım. Rahatlamam ve kendini rahatlatmak için normal davranmaya çalıştığının farkındaydım. Ona arkamı dönmemle yüzümdeki gülümseme soldu. Emindim ki onun da gülümsemesi kaybolmuştu.

Ashton'ı ardımızda bırakıp yola koyulduğumuzda şehrin üzerine çöken gecenin bir benzeri de benim içime çöktü. Geçide gitmek için yürümeyi tercih ettik. Arada Briella'nın benimle konuşması dışında pek bir şey olmadı. Mağaraya yaklaşırken elimde tuttuğum montu üzerime geçirdim. Her ne kadar benim evrenimde mayıs ayında olsalar da Antarktika donmama yetecek kadar soğuktu.

Mağaraya girdiğimizde en son buraya geldiğim anı hatırladım. Neredeyse her şey o gün yaşadığım tutulmadan sonra olmuştu. Adımlarımızı durdurmadan önümüzde uzanan duvara doğru yürüdük. Onlar duvardan geçerken birkaç saniye durup baktım. Artık onu görebiliyordum. Benim için her an açık olan bir kapıydı. Anahtarı da bendim.

Duvardan geçip diğerleri gibi köprünün üzerine çıktım. Köprüde sakince ilerliyordum ve etrafımdaki o karanlık, beni çepeçevre sarmıştı. Zifirî karanlık bu görüntü artık beni korkutmuyordu. Kulaklarıma dolan o fısıltılar ve cızırtı da normal gelmeye başlamıştı. Ellerimi yumruk yapıp sıktığımda fısıltılar bir anda kesildi. Noris omzunun üzerinden bana baktı ama durmadı, yürümeye devam etti.

Köprünün sonundaki diğer duvara geldiğimizde, kalbimin atışları hızlandı. Diğerleri normal bir şeymiş gibi beklemeden duvardan geçtiler ama ben geçmeden önce duraksamıştım. Kalbim deli gibi çarparken elimi yavaşça duvara uzattım. Parmaklarım o duvarı yararak geçti, yutkunarak elime baktım. Kafamın içindeki her şey bir anlığına durdu. Titreyen bacaklarla o duvardan geçtiğimde gözlerim kapalıydı.

Tenime sert bir rüzgâr çarptı. Buzun ve soğuğun kokusunu aldım. Kapalı olan göz kapaklarıma çarpan beyaz yansımayla gözlerimi açmak istedim. Gözlerimi açtığımda ise aylar önce burada olduğum o anı hatırlamak neredeyse ağlamama neden olacaktı. Okyanustaki büyük dalgalar sertçe buzullara çarpıyor, soğuk rüzgâr bu ıssız yerde hızla savruluyordu.

"Donmadan önce gidelim," dedi Noris. Onun sesiyle kendime gelip onların yanına ilerledim.

"Hepimizi götürebilecek misin?" diye sorduğumda dudakları yukarı kıvrıldı.

"Elbette, izle ve gör."

İki elini de öne uzattığında gözlerim ellerine kaydı. Sağ avucundan iki turuncu ip dışarı fırladığında şaşkınlıkla ona baktım. Bir ipin ucu Briella'nın bileğine dolanırken diğeri Endymion'a doğru ilerledi, onun da bileğini sardı. Gözlerini bana çevirdiğinde bir an irkilmiştim. Sol elini bana doğru uzattı. Ne yapacağımı bilemez bir şekilde ona yaklaştığımda sol elinden fırlayan ipi gördüm. İp bileğime dolandı. Enerjisini hissetmek bedenimi gevşetti.

"Şovun bittiyse artık gidebilir miyiz?" Briella yerinde kıpırdandı. "Şu an güzel tüylerim yok ve bu soğuğu sevmedim."

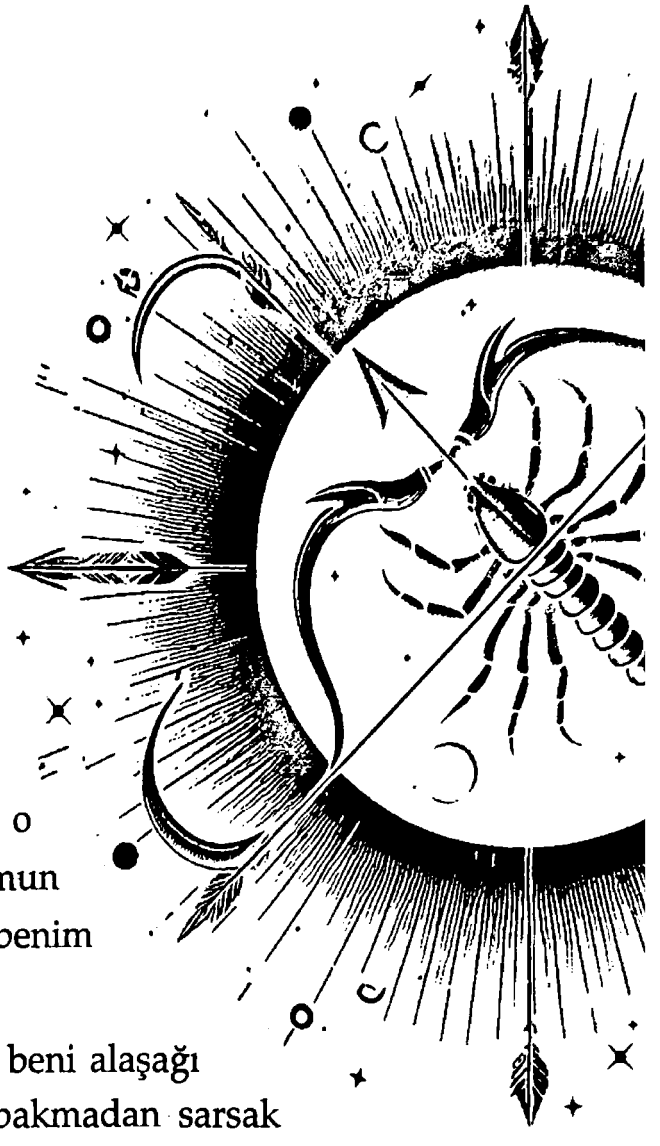
"Ben olmasaydım gemi bekleyecektin, biraz sabret," dedi Noris. Briella yüzünü ekşiterek ona baktı.

Noris onu umursamadan gözlerini yumdu. Bileklerimize sarılı olan turuncu ipler bir ateş gibi ışık saçtığında tedirgince gözlerimi yumdum. Ne olacağını ne hissedeceğimi bilmemek beni tedirgin etmişti.

İlk önce hissettiğim o soğuk hava yavaşça kırıldı, yerine dolan sıcaklık tenimin karıncalanmasına neden oldu. Ardından göz kapaklarıma yansıyan o ışık kayboldu ve karanlık çöktü. Dalgaların sesleri yoktu, yerini kalabalık bir şehrin uğultusu almıştı. Bedenim heyecanla gerilirken sıkıca kapattığım gözlerimi araladım.

Esen ılık rüzgâr, altında durduğum ağacın dallarını hafifçe salladı. Dallardan düşen bir yaprak gözlerimin önünde süzülerek botumun ön kısmına yapıştı. Yeşil gözlerimi kaldırarak bahçesinde durduğum eve baktım.

İki katlı evimiz dışarıdan bakıldığında canlı duruyordu ama içi terk edilmişti. Elimi göğsüme bastırdığım sırada bileğimi saran o ip geri çekildi. Her şeyin başladığı o yere geri dönmüştüm.

13. Düğüm Çözen Melodi

Beş evrenin de kapılarını açan o anahtarken ben, şu an avucumun içine sıkıştırdığım bir anahtar benim en büyük korkumdu.

Aylar sonra evimi görmek, beni alaşağı etmeye yetmişti. Diğerlerine bakmadan sarsak adımlarla evime doğru yürüdüm. Verandaya çıkan merdivenler, üzerini kaplayan yapraklarla görünmez hâle gelmişti. Benim ardımdan bir kış geçmiş, ilkbahar gelmiş, yaza birkaç adım kalmıştı. Verandadaki ışıklar yanmıyordu ama sokak lambaları bahçemizi ve evimizin ön tarafını aydınlatıyordu. Zorlukla yutkunduğum sırada merdivenleri çıkıp kapının önüne geldim. Titreyen elimle anahtarı sıkıca tutuyordum. Boğazımda, yaşımdan fazla düğüm vardı. Diğer elimi kapıya bastırdım, yavaşça kapıya sürttüm. Gözlerimin dolmaması için sürekli gözlerimi kırpıştırıyordum.

Sıkıca tuttuğum anahtarı kapının deliğine soktuğumda nefesimi tuttum. Briella'nın yanıma geldiğini göz ucuyla görebiliyordum. Elini omzuma bastırdı, o omzumu tutmasaydı bedenimin bir buz gibi durduğu yere yapıştığını fark

edemezdim. Kapının kilidini çevirip ittiğimde çelik kapı aralandı. Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Ben kapıdan içeriye girdiğimde diğerleri de beni takip etti. Sokak lambasının ışığı da içeriye, antreye yayıldı. Evin girişi son bıraktığım gibiydi. Ashton'ın evden çıkmadan önce üzerinden çıkardığı kapüşonlusu hâlâ merdivenin kenarında duruyordu. Buruk bir his etrafımı sardı, gülümsedim.

Sol tarafımdaki kapı oturma odasına, salona açılıyordu. Sağ tarafta ise mutfak vardı. Tam karşımda bir banyo ve banyonun hemen yanında da üst kata çıkan ahşap merdivenler vardı. Küçük misafir odamız da bu kattaydı. Üzerimdeki montu çıkarırken salona girdim. Elimi duvara uzatıp ışıkları açtığımda sarı ışık büyük salonumuzun her yanını aydınlattı. Montu geniş, koyu yeşil köşe takımının üzerine bıraktım. Solumda kalan, yemeklerimizi yediğimiz masanın üzeri tozlanmıştı. İçeride de ağır bir toz kokusu vardı. Tam karşıdaki, bahçeye açılan sürgülü kapıyı araladığımda temiz hava içeri doldu.

"Güzel bir eviniz varmış," dedi Briella kendini koltuğa atarken. Noris dış kapıyı kapatıp içeri girdi, Endymion ise etrafı inceliyordu.

İçimde kaynayıp duran, dışarı taşmak için uğraşan o özlemi yutkunarak bastırmaya çalıştım.

"Bu geceyi burada geçirelim, sabah olduğunda ne yapacağımızı düşünürüz," derken terleyen ellerimi birbirine sürtüyordum. Bir an önce üst kata çıkma isteğiyle, "Biraz dinlenelim. Mutfağm yan tarafında bir misafir odası var, orada biriniz kalabilir. Ashton'ın odasını da kullanabilirsiniz. Briella da benimle kalır," dedim.

Briella kaşlarını indirip kaldırdığında gülerek gözlerimi devirdim. Evimde olmak, çekilen enerjimi biraz da olsa yerine getirmişti.

"Ben burada kalırım, siz gidip dinlenin," dedi Endymion, ardından ceketini çıkarıp koltuğa oturdu.

"Ben de misafir odasında olurum," derken gömleğinin kol düğmesini açıyordu Noris.

"İyi o hâlde, biz de yukarıda oluruz," deyip ayaklandı Briella. Onları arkamızda bırakıp salondan çıktık. Merdivenleri aşarken heyecandan kendi içime sığamıyordum. Adımlarım hızlandığında Briella'nın arkamdan güldüğünü duydum.

"Ani değişen ruh hâllerinize ayak uyduramıyorum. Bir de bana dengesiz derler."

Ona aldırmadan odamın kapısını açıp içeri girdim. Aynı toz kokusu odamda da vardı. Işığı yaktığımda ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Geniş yatağım en son hatırladığım gibi düzenliydi. Evden ayrılmadan birkaç ay önce almıştık. Tek kişilik olan yatağımdan uyurken girdiğim saçma şekiller yüzünden sürekli düşüyordum ve her ne kadar bu durumdan şikâyetçi olmasam da Ashton daha büyük bir yatak almayı teklif etmişti. Yatağım odanın ortasına doğru uzanıyordu ve penceremin önündeydi. Bir tarafta kıyafetlerim için büyük bir dolap, diğer tarafta çalışma masam ve küçük bir kitaplık vardı.

"Ashton'm odası boştaysa ben orada kalırım, sen de odanla özlem gider," dedi Briella kapının önünde dikilirken.

"Sorun değil, benimle de kalabilirsin," dediğimde omuz silkti.

"Seninle uyumak güzel olabilirdi ama rahat rahat yayılarak uyumak ve bu harika bedeni dinlendirmek istiyorum," derken elleriyle bedenini göstermişti.

Gülerek, "Sağdaki oda," dedim. Bana göz kırptıktan sonra odamdan çıkarak kapıyı kapattı.

Kendimi sırtüstü yatağa attıktan sonra derin bir nefes aldım. Evimi bir daha hiç göremeyecekmiş gibi hissetmiştim. Buraya gelmeden önce çok karın ağrısı çekmiştim, o karın ağrısı hâlâ yokluyordu ama özlemim de şifa gibiydi. Odamın tavanını izlerken bütün anılarım zihnime sızdı ve burnum sızlamaya başladı. Kollarımı iki yana açarak uzanmaya devam ettim. Şu an eksik olan tek şey abimdi. Bu eve onunla birlikte

girmeyi çok isterdim. Şu an büyük ihtimalle beni düşünüyordu ve yine büyük ihtimalle o da yanımda olmak istiyordu.

Sıkıntıyla doğrulup oturur pozisyona geçtiğimde, arkamdaki camdan bir ses geldi. İrkilerek cama baktım. Bana öyle gelmiş olabileceğini düşünecekken o tık sesini tekrar duydum. Kaşlarım çatıldı, pencereye doğru ağır hareketlerle yaklaştım. Aralık duran perdemi kenara çekip camdan dışarı baktım. İlk başta beni karşılayan tek şey boş bir bahçeydi ama sonra zıplayan bedeni gördüğümde çığlık atarak penceremi açtım.

"Elfin!"

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle ona baktım, pencereden dışarı doğru sarkmıştım. Beni gördüğünde gözleri iri iri açıldı ve olduğu yerde zıplamaya devam etti. "Yanılmamışım! Dönmüşsün!" O da benim gibi bağırarak konuşuyordu.

"İçeri gel hemen," diye heyecanla konuştuğumda başını sallayıp koşarak evin diğer tarafına, kapıya doğru ilerledi. Yatağın üstünden zıplayıp yere atladım. Hızlı adımlarla odamdan çıkarken heyecanım daha da büyümüştü. Beni unutmamıştı. Herkesin beni unuttuğunu düşünmüştüm ama arkadaşım beni unutmamıştı.

Merdivenlerden gürültüyle inince Noris korkuyla salondan çıktı, yüzümdeki gülümsemeyi görünce duraksadı. Aceleyle dış kapıyı açtım, kapıyı açmamla ağırlığını üzerimde hissetmem bir oldu. Çığlık atarak boynuma atladığı sırada kahkahalarımı durduramıyordum. Kollarımı beline sarıp ona sıkıca sarıldım. Arkadaşımı gerçekten çok özlemiştim, ağlamak üzereydim.

"Bir daha seni göremeyeceğim sandım," derken sıkıca sarılmaya devam ediyordu. Sesinin boğuk geldiğini duyunca yavaşça ondan ayrılıp yüzüne baktım. Kahverengi saçları son hatırladığım gibi uzun değildi, omuz hizasında kestirmişti. İri, buzulları hatırlatan mavi gözleri dolu dolu bana bakarken benim de gözlerim dolmuştu. Kollarımı tekrar ona sardığımda anında karşılık verdi.

"Haber veremediğim için üzgünüm, Elfin," diye mırıldandım. Aylarca benden haber alamadığı için delirmiş olmalıydı. Diğerlerinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Hatta Briella'nın bile merdivenlerde durmuş bizi izlediğini görmüştüm. Arkadaşımı içeri çekip salona doğru yürüttüm. Beni unuttuklarını düşünmüştüm ve şimdi öyle olmadığını görmek içimdeki ağır bir yükü kaldırmıştı.

Elfin ile dört, beş yıldır arkadaştık. Babasının işleri nedeniyle Türkiye'den ayrılıp buraya, Philadelphia'ya yerleşmişlerdi. Senelerdir tanışıyor olsak da ailesini hiç görmemiştim, oturdukları ev bize yakın değildi ve ailesi de sürekli iş seyahatlerinde oluyordu. Annesini bir kez uzaktan görebilmiştim. Elfin deli dolu bir kızdı ve onunla geçen her ânım keyifliydi, bir kez olsun aramızda sorun yaşanmamıştı.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp koltuğa oturduğunda gözleri bendeydi. Sanki her an kaybolacakmışım gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Ona içten bir şekilde gülümseyip hemen yanına oturdum.

"İyi misin? Nerelerdeydin?" diye sorarken merakla bana bakıyordu. Uzanıp ellerimi tuttu. "Evin ışıklarının yandığını görünce hırsız sandım ama senin odanın ışığını da gördüm. Bir hırsız bütün ışıkları açmazdı. Hemen geldim."

"Nefes al biraz," derken onun bu hâline gülmüştüm. Dudaklarını birbirine bastırdı ama hâlâ aynı merakla bana bakıyordu. Ona yalan söyleyecek olmak canımı sıktı. "Biliyorsun, abim de ben de zor zamanlar geçirdik. Biraz uzaklaşmak istemiştik."

Ona tatile gittiğimi söyleyemezdim. Haber vermeden gitmeyeceğimi, gitsem bile onca ay onu habersiz bırakmayacağımı bilirdi. Telefonumun çekmediği bir yer olduğunu söylesem, buna da inanmaz, bir şekilde ulaşmanın yolunu bulabileceğimi düşünürdü. Yaşadığımız şeyden sonra uzaklaşmak istediğimi söylemem onun sorularının önünü keserdi çünkü anlayışlıydı, bu konuda üzerime gelmezdi.

"Sizin için çok endişelendim," dediğinde sesi kısılmıştı. "Uzaklaşmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm ama hiç haber alamadığımdan daha da korktum."

Ellerini tutup sıktığımda gözlerimin içine baktı, arkadaşıma gülümseyerek baktım. "İyiyiz," dediğimde yavaşça başını salladı. Göz ucuyla Endymion ve Noris'ın koltuğun kenarına oturduğunu gördüm. Briella salonun kapısında dikiliyordu.

Elfin onlara baktığımı görünce gözlerini baktığım yöne çevirdi. Sanki onları yeni fark ediyormuş gibi irkildi ve bakışları bana döndü. Evet, şimdi bunun için de bir şey düşünmeliydim.

"Arkadaşlarım," dediğimde kaşları çatıldı. "Endymion, Noris ve Briella," derken tek tek hepsini göstermiştim. Onlar başlarını sallayarak selamlarken Elfin'in bakışlarında bir sorgu yakaladım. "Bu da Elfin," dedim onlara bakarak, Noris'ın gözleri kısıldı. Diğerlerinin aksine o daha dikkatli bakıyordu. "Yıllardır en yakın arkadaşım."

"En yakın arkadaşımdan aylar sonra haber alıyorum," derken homurdanmıştı. Gözlerimi devirerek güldüm. "Ashton nerede? O dönmedi mi?"

Göğsüme oturan yumruyla zorlukla yutkundum. "O gelmedi, ben de yarın yanına döneceğim," dediğimde gözleri hızla gözlerimi buldu. Yüzüne dağılan şaşkınlığa üzüntüyle baktım.

"Yine mi gideceksin?" dedi, sesi aniden parçalanmıştı, bu kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Başımı yavaşça sallayıp, "Almam gereken birkaç eşyam vardı," diye fısıldadım.

"Seni yine mi göremeyeceğim?" Ona bakamadım. Ellerimi birbirine bastırdığım sırada gözlerim Endymion'ın gözlerine takıldı. Güven veren gözlerinde anlayış da vardı.

"Bu şehirde yaşamak bana iyi gelmiyor, Elfin," diye mırıldandım. "Abime de iyi gelmiyor. Şu an bile burada zor nefes alıyor gibiyim."

"Seni anlıyorum," deyip iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Nerede iyi hissediyorsan orada olmanı isterim. Öyle de yap-

malısın. Nerede olduğunu söylersen ben senin yanına gelirim. Bizim çocukları da getiririm hem."

Duraksayarak ona baktım. O bana böyle bakarken ona bir şeyleri anlatamamak çok zordu.

"Elfin'di değil mi?" Elfin irkilerek Endymion'a baktığında ben de gözlerimi ona çevirdim. Elfin başını sallayınca, "Ona biraz daha zaman tanı lütfen," dedi kibar bir sesle.

Arkadaşım kafası karışmış gibi ona bakıyordu. Yerine oturmayan şeyler olduğunu düşünüyor olmalıydı, bunun farkındaydım. Bir süre sessiz kaldı, onun sessizliği beni de durgunlaştırmıştı. Ardından bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki anlayış beni buruk bir şekilde gülümsetmişti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. Kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı. "Haber vermeni bekleyeceğim."

Kollarımı beline sarıp onu kendime bastırdım. Onu bu şekilde kandırmak kalbimi paramparça ediyordu ama ona anlatamazdım. Bu birilerine anlatabileceğim bir şey değildi, delirdiğimi düşünebilirlerdi. Onlara bunu kanıtlayamazdım da. Kanıtlamaya çalışırsam abim gibi bir evrenin içine sıkışabilirlerdi.

Gece yarısına kadar birlikte oturup konuşmuş, buradan gitmem, tekrar gelmem ve yine gidecek olmam konusunu hiç açmamıştık. Her şey aynıymış gibi gülüşerek birbirimize bir şeyler anlatmıştık. Dakikalar geçtikçe diğerlerine de alışmıştı, onlarla da birkaç cümle de olsa konuşmuştu. Normalde üçü arasında en sıcakkanlı olan Noris'ti ama o, diğerlerinin aksine çok konuşmamıştı. Dikkatimi çeken şey de bakışlarıydı.

Buradaki diğer arkadaşlarımdan da bahsetmişti Elfin. Onların da beni merak ettiğini biliyordum ama bundan bahsetmemeyi seçmişti. O gitmeden önce ona bir söz vermemiştim. Çünkü onunla bir daha ne zaman haberleşebilirdim bilmiyordum ve bu konuda da onu kandırıp her an beni beklemesini istemiyordum. Şimdi coşkuyla boynuma atladığı kapının önündeydik. Yüzünde boynuma atlarkenki o ifade yoktu, buruk bakıyordu. Ona o kadar sıkı sarıldım ki, kemikleri acımış

olsa da sesini çıkarmadı. Kemiklerim ağrırken sesimi çıkarmadım. Arkasına baka baka benden uzaklaştı.

"Tuhaf," diye mırıldandı Noris bize arkasını dönüp salona geri dönerken.

Kalbime yerleşen ağrıyla zorlukla yutkunduğum esnada omzumda bir el hissettim. Briella elini omzuma koyup yavaşça okşadı. Elfin tamamen gözden kaybolduğunda kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım. Sonrasında ise sessizce odama döndüm. Yatağıma girdiğimde her ne kadar bedenim gevşemiş olsa da o ağırlığın gitmeyeceğini biliyordum.

Zor uykuya daldığım gecenin sabahında ise gözlerimi açmak da uykuya dalmak kadar zor olmuştu. Yattığım yerde gerinerek bedenimi esnettim. Başımda koca bir ağrıyla uyanmıştım. Saç diplerimi yavaşça çekiştirirken yataktan kalkıp odadan çıktım, üst kattaki banyoya doğru ilerledim. Ayaklarımda tonla yük varmış gibi yere çekiliyordum. Dalgınlıkla aniden banyoya girmemle bir çığlık duydum, irkilerek geri çekildim.

"Rahatça çişimi bile yapamayacak mıyım?" Briella'nın attığı çığlık, uykumu iyice açmıştı. Klozette oturmuş bana öylece bakarken aniden gülmeye başladım. Güldüğümü görünce kaşlarını çatarak bana baktı.

"Özür dilerim, dalmışım," dedim gülüşlerimin arasından. Briella işini halledip iç çamaşırını yukarı çektikten sonra sifona bastı.

"Neyse ki görmediğin bir şeyi görmedin," derken suyu açıp ellerini yıkamaya başlamıştı.

Homurdanarak, "Evet, ilk karşılaşmamız da sen çıplakken olmuştu," dediğimde sırıttı.

"Aynı şekilde karşılık vermek istersen hiç hayır demem," dediğinde içeri girip omzumla onu ittim, bunu onu güldürmüştü.

Uyumadan önce giydiğim şortu indirip klozete oturduğumda kaşlarını kaldırarak bana baktı. Onu umursamadan elimi gitmesi için ileri doğru salladım. Bana bakıp sırıttıktan sonra banyodan çıkarak kapıyı kapattı. Ben de onun arkasın-

dan işlerimi halledip lavaboya yöneldim. Ellerimi yıkayıp soğuk suyu yüzüme çarptım. Başımdaki ağrı biraz olsun hafiflemişti.

Kenardaki havluyla ellerimi kurularken Elfin'i düşünüyordum. Antares'teyken onları düşüncelerimden uzaklaştırmak çok zor olmuştu. Şimdi tekrar o düşüncelerin arasına sızmışlardı ve baş edebilmem yine zamanımı alacaktı. Banyodan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde alt kattaki sesler kulaklarımı doldurdu. Noris'ın sinirli sesini duyuyordum.

"Her yeri batırdın," dedi Noris sinirle, ben mutfağa girmeden önce. "Astrid seni mahvedecek."

"Abartma," dedi Endymion, mutfağm kapısında durup onlara baktım. Endymion elindeki tabağı mutfaktaki yemek masasına götürürken gözleri bana kaydı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sorarak içeri girdiğimde, Noris omzunun üzerinden bana baktı.

Noris, "Gitmeden önce kahvaltı yapalım dedim," dediğinde, kaşlarımı kaldırdım.

"Aylardır evde değildik, bunları nereden buldunuz?" Soruma karşılık sırıttığında gözlerimi kıstım.

"Ashton bana kartını vermişti gelmeden önce," dedi, şaşkınca ona baktım. Beni düşünmüş olmalıydı. "Sokağın sonundaki marketten bir şeyler aldım ben de."

"İyi düşünmüşsünüz," derken sandalyeyi yavaşça çekip oturdum. Mutfak gerçekten bahsettiği kadar kötü hâldeydi ve yanık kokusu da her yanı sarmıştı. "Çıkmadan önce bu dağınıklığı da toparlarsanız çok sevinirim."

"Ben bir şey yapmadım," dedi Briella ellerini kaldırarak, yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

Noris ters ters Endymion'a bakarken Endymion onu umursamadan masadaki yerini aldı. Birlikte sakin bir şekilde kahvaltımızı yapmaya başladığımızda herkes göz ucuyla birbirine bakıyordu. Bir an bu durum gerçekten beni güldürecekti. Normalde de birlikte kahvaltı yapıyorduk ama, sanırım az sayıdaki yemek çeşidi hepsini mutsuz etmişti.

"Garajdaki araba sizin mi?" Endymion'ın sorusuyla gözlerimi tabağımdan ayırıp ona baktım.

"Evet, Ashton'ın," dedim sakince, o da başını salladı.

"Arabayla gidebiliriz diye düşündüm," demesi üzerine Noris ona baktı.

"Arabayla gitmemiz uzun sürebilir. Sizi aynı şekilde götürebilirim. Benim açımdan fazla enerji kaybı ama hallederim," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Antares'e dönerken de yardım etmen gerekecek," deyip kızıl gözlerine baktım. "Senin için gerçekten yorucu olur."

"Sorun değil, halledebilirim. Vakit bizim için önemli." Çatalını yavaşça masaya bıraktı. "Umarım başka bir sorun çıkmaz."

Son cümlesi masaya sis gibi çöktüğünde herkes sessizleşti. Kahvaltımızı bitirdikten sonra odama geri döndüm ve üzerime giymek için temiz kıyafetler çıkardım. Kıyafetlerimi bile özlemiştim. Keşke onları da götürebilseydim ama hem yanımda bir şey taşıyamazdım hem de orada da birçok yeni kıyafetim olmuştu.

Siyah bir kot şortu bacaklarımdan geçirdikten sonra üzerime de ince, beyaz renkte bir askılı bluz giydim. Ayaklarıma çorapları geçirdiğim sırada gözlerim dolabımdaydı. Briella için de birkaç kıyafet ayarlamalıydım, temiz şeyler giymek isteyebilirdi. Spor ayakkabılarımı giydikten sonra dolaba yöneldim. Hava sıcaktı, bu yüzden onun için de bir şort ve askılı çıkardım. Daha önce kullanmadığım bir iç çamaşırı takımını da kıyafetlerin üzerine koyup odanın kapısını açtım.

"Briella!" Merdivenlere doğru seslendikten sonra bir süre bekledim. Çok sürmeden merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Son basamakları çıkarken elimdekilere bakıp gülümsedi. "Sen de üzerini değiştir, daha rahat edersin," dediğimde başını sallayarak elimdeki kıyafetleri aldı ve odaya girdi. Kapanan kapıya omzumu yaslayıp beklemeye başladım.

Bir süre sonra, "Bu şeyin gerçekten benim göğüslerime olacağını mı düşündün?" diye seslenince gülmemek için du-

daklarımı birbirine bastırdım. "Tanrım, bu kadının gerçekten göğüsleri yokmuş, görmeme hiç gerek kalmadı."

Onun bu isyanına kıkırdarken merdivenlerin sonunda duran Endymion ile göz göze geldim. Neden güldüğümü anlamak ister gibi beni inceliyordu. Yaslandığım kapı aniden açılınca geriye doğru sendeledim.

"Bu şey bana olmadı," deyip elinde tuttuğu sütyeni bana doğru uzatınca gözlerim irileşti. Sütyeni ellerimin arasına bırakıp arkasını döndü. Endymion'ın varlığı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yanından geçip gitmişti. Şortum kalçalarını tamamen sarmıştı. Askılı penye de kendi derisiymiş gibi ona yapışmıştı. Gerçekten her şeyin yakıştığı bir kadındı.

Elimdeki sütyenle öylece durmuş onun arkasından bakıyordum. Sonra Endymion'ın varlığını hatırladım. Elimdeki sütyeni aniden odanın içine fırlatıp kapıyı kapattım, sırıtarak ona baktım. Kaşlarını kaldırarak baktıktan sonra arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Briella'nın bu hâllerine alışık olmalıydı. Gerçi ben de alışmıştım. Onların arkasından alt kata indim. Üçü de antrede durmuş beni bekliyorlardı.

"Hazırsanız gidelim," dedi Noris hepimize tek tek bakarak.

Başımı sallayarak onlara yaklaştım. Yine aynı şekilde Noris'ın elinden fırlayan iki ip, Endymion ve Briella'nın bileklerine dolandı. Diğer elinden fırlayan ip ise benim bileğime dolanmıştı. Noris gözlerini kapattığında son kez evime baktım. Birkaç saniye içinde buradan gidecektim ve bir daha ne zaman evime geleceğimi bilmiyordum. Yutkunarak gözlerimi yumduğumda, bize ait o sesler geçmişten çıkarak evin içine dağıldı. Abimin ve annemin gülüşlerini duyabiliyordum. Annem bir adama sesleniyordu. Seslendiği adamın babam olduğunu biliyordum ama babamın sesini duyamadan bedenim o evin içinden silinmişti.

Gözlerimi tekrar araladığımda ise yanağımdan süzülen sessiz gözyaşı boynuma doğru yol aldı. Bir ormanın içindeydik, kimse yoktu, sadece kuşların sesini duyuyordum. Diğerleri fark etmeden boynuma akan gözyaşını avucumla silip

etrafıma bakındım. Bu adaya daha önce gelmiştim, birçok ormanlık alan vardı ve bu da onlardan biri olmalıydı.

"İlk nereden başlayacağız?" Noris'ın sorusuyla ona baktım. Gözleri kısıktı, bedeni şimdiden enerji kaybetmiş olmalıydı. İçimdeki korumacı hisle ona yaklaşıp koluna dokundum. Koluna dokunmam ona iyi hissettirmiş gibi gözlerimin içine baktı.

"Douglas, taş kalıntılardan bahsetmişti," deyip diğerlerine baktım. "Adanın güneyinde kalıyor, gölün kenarında."

"Briella," dedi Endymion. "Tam olarak nerede olduğumuza gidip bir bak."

Briella başını sallayıp aniden koşmaya başladı, birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu. Umarım o hızla koşarken birine yakalanmazdı.

Ellerimi belime koyup kendi etrafımda dönerek nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Ağaçların arasından gölü görebiliyordum ama çok da yakın değildi. Birkaç dakika sonra Briella koşarak yanımıza gelmişti. Bu kadar hızlı olmasına şaşıracak gibi oldum ama sonra aklıma şaşırmam gereken en son şeyin bu olduğu geldi.

"Güneye yakınız," dedi ellerini beline yerleştirirken. "Şu yoldan," deyip arkamdaki patika yolu gösterdi. "Gidersek çok sürmeden güneyde oluruz."

Başımı sallayıp, "Kalıntıların bulunduğu yerde bir bayrak direği var, onu görebilirsek daha kolay olur," dedim, hatıralarımda bu bilgi tazeydi.

Hiç değilse şimdi ne yapacağımızı biliyorduk. Briella'nın gösterdiği patika yola girdik. Ağaçların arasında sessizce yol alırken etrafta kuş seslerinden başka bir ses duymamıştım. Sanırım bu kesimde şu an için insan yoktu.

Dakikalarca ormanın içinde yürüdük. Bir yandan da başımı kaldırıp bir direk görüp göremeyeceğime bakıyordum. Orman yolundan çıkıp normal bir yola girdiğimizde, gölü daha net görebildim. Aynı zamanda birkaç araba da vardı. Burada dolanan insanlar olmalıydı. İnsanlar varsa normal davranmalıydık, şimdiden biraz tedirgin hissediyordum.

Kaldırımın üzerinden geçip çimlere ayak bastığımda karşımdaki görüntü bir an tanıdık geldi. Durup gözlerimi yumdum, arkamdaki adım sesleri de kesilmişti. Gözlerim kapalı bir şekilde anılarımın içindeki o görüntüyü aradım.

"Şu direk mi?"

Gözlerimi hızla açıp Noris'ın parmağıyla gösterdiği yere baktım. Gölün kenarında olan, bizden çok da uzakta olmayan, ucunda ülke bayrağının dalgalandığı direğe baktım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, aradığımı bulmanın hazzıyla direğe baktım.

"Evet, o," deyip bacaklarımı hareketlendirdim. Ben gözlerimi direğe dikmiş bir şekilde yürürken onlar da beni takip ettiler. "Bunların savaştan kalan kalıntılar olduğunu okumuştum. İki yüzyıl önce olmuş bir savaş."

Noris hızlı adımlarla bana yaklaşıp, "İyi de, ilk gardiyanlardan kalmaysa bu kutu, çok daha öncesine dayanır," dedi, bu konuda haklıydı.

"Kutu daha öncesinde de konmuş olabilir, sonuçta toprak hep buradaydı. Değişen şey üzerindeki yapılar," dediğinde Endymion, ona da hak vermiştim.

"Umarım bir şeyler bulabiliriz," dediğim sırada kalıntıların olduğu alana yaklaşmıştık.

Belki de eskiden taştan bir ev ya da sığınak olan ama şimdi sadece çok az bir taş yığını olarak kalan yapıya bakarken yutkundum. Aslında burada pek de bir şey yoktu. Bu yapı haricinde yerlerde taşlar ve çeşmeye benzer bir yapı vardı. Toprağın altında bir şey varsa bile kazıp kazmamamızın gerekip gerekmediğini bilmiyorduk. Bulduğum zayıf çözümler, bulduğum an mantığım tarafından reddediliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" Briella kollarını göğsünün üzerine toplayıp etrafına baktı. Yanımızda uzanan göldeki dalgalar küçük ve sakindi.

"Burayı kazmamıza izin vermezler," dedim düşünceli bir ifadeyle yıkık yapıya bakarken. Yanaklarımın içini şişirince gözlerim kısıldı. Bir şeyler düşünmeye çalışıyordum ama beynim durmuş gibiydi.

"Odaklanmaya çalışsan?" Gözlerimi Endymion'a çevirdim. "Şuraya otur ve biraz düşün, gözlerini kapat. Hatta Noris da yanında olsun. Belki enerjiniz bir işe yarar."

Noris ellerini birbirine çarpıp aniden yere çökerek çimlerin üzerine oturdu. "Yapacak bir şeyimiz yoksa her fikri gözden geçiririz." Yoldan geçen birkaç insan tuhaf bir ifadeyle bize bakıyordu. Noris'ın ısrarcı bakışlarını görünce omuz silkerek yanına oturdum.

"Meditasyon mu yapacağız yani?"

Noris gülerek, "Onun gibi bir şey," dediğinde dudak büktüm.

Endymion dikkatli gözlerle bizi izliyordu, Briella ise her şeyden kendini soyutlamış ve çimlere uzanmıştı. Bağdaş kurarak oturup ellerimi dizlerime koydum. Noris da elini dizimdeki elimin üzerine koyarak gözlerini yumdu.

Tam gözlerimi yumacakken, "Etrafa bakınacağım, bir şey olursa seslenin," dedi Endymion. Arkasını dönmüş, çeşmeye benzeyen taş yığının olduğu yere doğru yürüyordu. Bir an duraksasam da omuzlarımı dikleştirip gözlerimi yumdum. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama aklıma ilk gelen şey, duvara dokunduğumda gördüğüm o görüntüler oldu.

Douglas'ın adanın üzerine doğru havalandığı anı tekrar hayal ettim. Üzerinde asılı duran kutuyu düşündüm. O kutuya odaklanmaya başladım. Bunları düşünürken gölün hafif dalgalanışını, esen ılık rüzgârı, kuşların sesini ve insan seslerini net bir şekilde duyabiliyordum. Yakınımızda, bu kalıntı alanında olmasa da adada insanlar vardı. Sanki adanın diğer ucundaki insanların bile seslerini duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldığımda, göğsüm havalandığında ve kalbim şiştiğinde, içimde bir sıcaklık hissettim. Kanımdan daha sıcaktı. Şişen kalbimin etrafını, turuncu iplerin sardığını hisseder gibi olunca anlık panikledim. Dikkatimin dağılmaması için odaklanmaya çalışırken Noris'ın elimin üzerindeki elinin kasıldığını hissetmiştim.

Birkaç dakika boyunca o ipin yavaş yavaş kalbimi sarışına tanıklık ettim. Kollarımdaki tüyler soğuk bir rüzgârla karşılaşmış gibi diken diken oldu. Daha sonra ise her şey bir anda gerçekleşti. Kalbime sarılan o ip nefesimi kesti, gözlerim aniden açılıp ileride bir noktaya dikildi. Gözlerim açık olsa da baktığım yeri görmüyordum, gözümün önünden yüzlerce sahne geçiyordu.

Bu tarihi yeri gezen insanları gördüm, zaman geri sardı. Burada yaşananları gördüm, zaman daha da geri sardı. Savaşı gördüm. Savaştan öncesini gördüm. Onlarca yıl geçiyor, her günü tek tek görüyor, her gün birkaç saniyeymiş gibi hızla akıyordu.

Sonra ortam değişti. Bulunduğumuz yer boş bir alandı, ağaçlar yoktu, insanlar yoktu, yapılar yoktu.

Baktığım yerden bir adam bize doğru gelirken elinde bir kutu tutuyordu. Yüzünde hem her şeyi kazanmış hem de her şeyini kaybetmiş bir ifade vardı. Elindeki kutuyu yere bıraktı. Bir süre kutuyu izledi, şimdi yüzünde sadece kaybetmişliğin getirisi olan o ifade vardı. Elini kutuya uzattığında kutu içinde canlı bir şey varmış gibi sallanmaya başladı. Kesilen nefesim göğsümü bir ateş topu gibi yakarken gözlerim o kutudan ayrılmıyordu. O kutu, gözlerimin önünde bir kaya parçasına dönüştü. Bu nasıl olmuştu? Toprağın altından çıkan siyah ipleri gördüğümde bedenim titremeye başladı. Noris'ı artık hissedemiyordum.

Siyah ipler kayanın etrafını bir sarmaşık gibi sardığında, adam yere çöktü. İki kafa büyüklüğündeki taşı kucaklayıp göle doğru yürümeye başladığında hâlâ onu izliyordum. Nefes almam gerekiyordu. İyi hissetmiyordum.

Adam yürüdükçe arkasından uzanan ipi gördüm. Sanki bir ip vardı, bir ucu toprağın içine gömülüyken diğer ucu kayaya sarılıydı. İri yapılı adam gölün kenarında durdu. Bir şeyler fısıldıyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum. Elindeki taşı kaldırıp gözlerini yumdu. Elindeki taşı göle doğru fırla-

tirken arkasında gerilen ip sanki kalbimi sıkıştırmıştı, nefesim mümkünmüş gibi daha da kesilmiş gibi bir ses çıkardım.

Kaya göle gömüldü, yüzüm bir çift elin arasında duruyordu.

"Astrid!"

Gözlerimin dikili olduğu boşluk renklerle ve görüntülerle doldu. Derin bir nefesi sesli bir şekilde içime çektiğimde Endymion'la göz göze geldim. İri iri açılmış gözlerle ona bakarken Briella tam arkasındaydı, korkmuş gözlerle bana bakıyordu. Aynı korkmuş ifadeyle etrafıma bakındım, Noris yanımda değildi.

Neden bana öyle bakıyorlardı?

Daha da önemlisi az önce gördüklerim gerçek miydi?

Sonra onu gördüm. Briella'nın arkasındaydı, yere oturmuş şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve göğsüm hızla inip kalkmaya devam ediyordu.

Endymion yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "İyisin, sakin ol," dedi yatıştırıcı bir tonda. Sertçe yutkunup gözlerinin için baktım. Kulaklarıma dolan itfaiye sesleriyle irkilip başımı çevirdiğimde gördüğüm görüntü göğsümü daha büyük bir korkuyla doldurdu. Yolun diğer tarafından dumanlar yükseliyordu. Söndürülmüş birkaç ağaç görsem de yanmaya devam eden ağaçlar da vardı.

"Hepsini söndüremedik, insanlar fark etti yangını," dedi Endymion fısıltıyla. "Sadece sakinleşmeye çalış."

Suçluluk ağır bir yük olup kalbimin üzerine düştüğünde, nefeslerimi düzenli tutmaya çalıştım. "Ne olduğunu anlamadım," dedim titrek çıkan sesimle. Birçok kesit, sahne görmüştüm ama bir yangın çıkaracak kadar uzun mu sürmüştü?

"Bir şeyler gördün," dedi Endymion kendinden emin bir şekilde. "Noris'ı bir kenara fırlattın, seni kendine getirmek zor oldu."

Afallayarak gözlerimi Noris'a çevirdiğimde bakışları beni buldu. Gülümsemeye çalışsa da ifadesi karmaşıktı. Onu itmiş miydim? Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum bile, hâlâ aynı şekilde oturuyordum.

"Bunu nasıl yapmış olabilirim ki?" Öztür diler gibi Noris'a baktığımda, Endymion'ın yanağımdaki elleri omuzlarıma indi. Noris yavaşça çöktüğü yerden kalktı.

"Bu önemli değil," dedi gülümseyerek bana yaklaştığı sırada. "Bir şeyler görebildin mi?"

Gördüğüm şeyler üzerimdeki şoku bir kenara attığında başımı yavaşça salladım. Gözlerim arkamızda kalan göle kaydı. "Sanırım orada," dediğimde sesim güçsüzdü. Bedenim de güçsüz hissediyordu.

"Gölde mi?" diye sorduğunu duydum Briella'nın, sesi şaşkındı.

Oturduğum yerden kalkmaya çalışıp başaramadığımı gören Endymion elini uzattı. Elini tuttuğumda beni yavaşça kaldırdı, güçsüz bedenim onun bedenine yaslanmıştı ama bunu garipsememişti.

"Kutuyu ilk önce bir taşa çevirdi, sonra da göle fırlattı," demem, yaslandığım bedenin irkilmesine neden oldu.

"Taşa mı?" Endymion başını eğerek bana baktı. "Bu gölün altında milyonlarca taş vardır, onu nasıl bulabiliriz?" Geri çekilecekken bedenim sendeleyince kolunu belime sarıp dengede durmama yardım etti. Bu hareketiyle sertçe yutkundum.

"Bana birkaç dakika verin, gücümü toparlayınca göstereceğim," dediğimde başını anlayışla salladı. Noris yanımızdan geçerek göle yaklaştığında omzumun üzerinden ona baktım. Gölün kenarında durup aynı noktayı izlemeye başladı. Onu incitmiş miydim? İçim sıkıntıyla doldu.

Bir süre öylece Endymion'a yaslanmış bir şekilde durdum. Bedenim yavaş yavaş gücünü kazanmaya başlamıştı. Gördüğüm şeyleri zihnimden dışarı atamıyordum. Şimdi kafamın içinde sadece bana ait şeyler yoktu, yüzyıllara denk görüntüler vardı. Zamanla silineceklerini bilsem de şu an fazlasıyla ağırlık yapıyorlardı.

Kendimi toparladığımı hissettiğimde Endymion'dan uzaklaştım, o da kolunu belimden ayırmıştı. Benim hareketlenmem diğerlerinin de dikkatini çekmiş gibi bana baktılar.

Etrafta göz gezdirdiğimde söndürülmüş ormanı gördüm, itfaiye ve insanlar dağılmıştı, birkaç görevli haricinde hiç kimse yoktu. Gözlerimi çimlere indirdim. Gördüğüm görüntülerle eşleştirmeye çalışıyordum. Küçük adımlarla etrafı inceleyerek yürürken onlar da beni izliyorlardı.

"Topraktan bir ip çıktı," derken eğilip elimi toprağa bastırdım. "Sonra o ip taşın etrafını sardı." Elimle toprağın üzerini yoklarken dikkatimi vermeye çalışıyordum. "Taşı göle attı ama bir ucu hâlâ toprağın içine gömülüydü."

Noris'ın bana yaklaştığını göz ucuyla görebilmiştim. O da benim gibi eğilip çimlere ve toprak olan kısımlara bakıyordu.

"Nasıl bir ipti?" Endymion'm sesiyle omzumun üzerinden ona baktım.

"Siyah bir ipti, kalın değildi," dediğimde gözleri kısıldı. "Noris'taki iplere benziyordu ama rengi siyahtı."

Endymion düşünceli bir ifadeyle yanımdan geçip yürüdü. Birkaç metre ilerimizde durup yavaşça eğildiğinde onu izliyordum.

"Böyle bir ip miydi?" diye sorduğunda duraksadım. Ayağa kalkıp hızla onun yanına gittim. Eliyle gösterdiği yere bakarken kafam karışmıştı.

"Orada bir ip yok ki?"

Endymion kaşlarını çatıp elini toprağa uzatarak, "Bunu görmüyor musun?" dediğinde gözlerim iri iri açıldı. Orada bir ip yoktu ama şimdi Endymion siyah bir ipi parmaklarının arasmda tutuyordu.

"Nasıl olabilir?" Şaşkınca ipe bakarken Noris ve Briella da yanımıza gelmişti. "Az önce yoktu." Bunu söylediğimde Endymion ipi bıraktı, ip yine kaybolmuştu.

"Siktir," diye mırıldandı Noris. Briella ise karmaşık bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben de görüyorum," dediğinde Briella, Noris da benimle aynı şaşkın ifadeyle ona baktı. Endymion bize aldırmadan tekrar ipi tuttu. Heyecan göğsümü patlatacak gibi içime do-

luştu. İpin ucunu tutup ayaklandı. Gerilen ipi takip ettiğimde, göle kadar uzandığını gördüm.

"Bulduk," dedim dehşet ifadesi yüzüme yayılırken.

Endymion ipe asıldı ama pek bir hareketlenme olmamıştı. Yavaşça elini ipin üzerinde kaydırarak göle doğru yürümeye başladı. Biz de onu takip ediyorduk. "İp oldukça güçlü, çeksem bile geleceğini sanmam. Kopma ihtimalini de göze alamayız," dedi Endymion, bir bakıma haklıydı.

"Belli ki enerji yüklü bir ip, kopacağını düşünmüyorum." Briella konuşurken bir yandan da Endymion'ın yanında yürüyordu.

Gölün kenarına kadar ipi takip ettik ama sonrası yoktu. Endymion'ın dediği gibi, ipi çekiştirerek bu riski alamazdık. Her ne kadar Briella ipin kopmayacağını düşünse de onun da riske atmak istemediğini görebiliyordum.

Endymion üzerindeki gömleği çıkardığında duraksayarak ona baktım. "Göle girmeyi düşünmüyorsun değil mi?" Gri gözleri bana çevrildiğinde gözlerim bedeninden ayrılıp yüzüne tırmandı.

"Sen ve tilki, ipi göremiyorsunuz. Ne çıkacağını bilmiyorken ve yüzme konusunda iyi değilken Briella'yı yollayamam, değil mi?" Gözlerimin içine kararlı bir şekilde bakıyordu. Yapılacak başka bir şey olmadığını da biliyordum ama bu tehlikeliydi.

"Derinliği bilmiyorsun," derken kaşlarım çatılmıştı.

"Sorun değil, iyi bir yüzücüyüm," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Nefes kontrolüm de iyidir. Hiç değilse gittiğimde bir fikir edinmiş olurum."

Dudaklarımı araladım ama vereceğim cevabı beklemeden suya atladı. Korkuyla etrafta birinin olup olmadığına baktım. Bu kısımda suya girmenin yasak olup olmadığını bilmiyordum, bir de bu konuda başımızın belaya girmesini istemezdim.

Yanaklarımın içini şişirerek olduğum yere çöktüğümde gözlerim Briella'da takıldı. Endişeli gözlerle suyun yüzeyini izliyordu. Sanırım onu anlıyordum. Sonuçta o da Noris'ın bana bağlı olduğu gibi Endymion'a bağlıydı, bir şey olmasın-

dan korkuyordu. Suyun ne kadar derinine inebileceğini bilmiyordum, nefesinin onu ne kadar idare edebileceğini de. Bir adamın yirmi beş dakikaya kadar suyun altında kalabildiğini okumuştum bir yerde ama Endymion'ın o kadar uzun süre kalabileceğini düşünmüyordum. Gerçi onu tam anlamıyla tanıyor sayılmazdım, bu düşüncem biraz ön yargılı gelince yüzümü buruşturdum.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Briella endişeyle, hâlâ suyun yüzeyini izliyordu.

"Üç dakika olacak," dedi Noris, kaşlarım çatıldı. Umarım kendini zor bir duruma sokmazdı. Üç dakika normal bir insan için çok uzun bir süreydi.

Parmaklarımı çimlerin üzerinde gezdirdiğim sıra içim oldukça rahatsızdı. Öylece beklemek içimin huzursuzlukla dolmasına neden oluyordu.

"Kaç dakika oldu?" diye tekrar sordu Briella, gözlerimi kaldırarak ona baktım. Transa girmiş gibiydi.

Noris, "Beş dakika olmak üzere," dediğinde, huzursuzluk bedenimin her yerinde dolanıyordu. Beş dakika boyunca suyun altında nasıl kalabilmişti? Bunun için bir eğitim almış olması gerekiyordu.

Elimi boynuma atıp boynumu ovarken içimden saymaya başladım. Rakamlar sayılara dönüşüyor, ortamdaki gerginlik artıyordu.

"Altı dakikadan fazla oldu," deyip ayaklandım. Şimdi içimi daha büyük bir korku sarmıştı. Üzerimdeki askılıyı çıkarıp kenara attığımda Briella'nın dakikalardır sudan ayrılmayan gözleri bana döndü.

Göle doğru ilerlediğim sırada Noris bana yaklaştı. "Döner şimdi," dedi Noris, kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Yardıma ihtiyacı olabilir," dediğimde bir şey söyleyecek gibi oldu ama onu beklemeden derin bir nefes alıp suya atladım.

Dışarısının aksine soğuk olan su, çıplak bedenimin etrafını sardı. Vakit kaybetmeden bacaklarımı ve kollarımı hareket ettirerek suyun derinlerine doğru yüzdüm. Su kirli olmasa da

biraz bulanıktı, derinlere ilerledikçe suya yansıyan ışık azalmaya başlıyordu.

Çok ilerlememe gerek kalmadan onu gördüm. Kolunun altına sıkıştırdığı taşla yüzeye doğru yüzmeye çalışıyordu. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde ne kadar zorlandığını anlamıştım. Gözlerim, aniden sızlamaya başlayan kollarıma kaydığında tenimdeki kızarıklıkları zor da olsa görmüştüm. Aynı sızı bacaklarımda da vardı ama dönüp bakamazdım. Panik yapmamaya özen göstererek ona doğru ilerledim. Panik yapmak, özellikle suyun içindeyken yapmak tehlikeyi erken getirirdi.

Ona doğru ilerlediğimi gördüğünde yüzündeki ifade sarsıldı. Bacaklarım daha hızlı hareket ettirdiğini gördüm. Bu benim de daha hızlı yüzmemi sağladı. Ona tamamen yaklaştığımda eli bana doğru uzandı. Ayaklarımı hareket ettirmeye devam ederken elini tutup onu kendime doğru çektim. O an kendime çok fazla düşünme payı bırakmamıştım.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda anlık duraksar gibi oldu. İçimde kalan nefesi onunla paylaştım. Elimi yanağına bastırıp içimde tuttuğum bütün nefesi ona verdiğimde, şimdi nefesini tutma sırası bendeydi. Yüzündeki ifade gevşedi, bunun iyi geldiğini bilmek içimi rahatlatmıştı. Nefesimin bittiğini fark ettiğinde elimi tutan eli sıkılaştı ve dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Vakit kaybetmeden hızla yüzeye doğru yüzmeye başladığımızda göğsümdeki yanma hissi büyüyordu.

Sudaki ışık arttıkça yüzeye daha yakın olduğumuzu anlıyordum. Birkaç saniye içinde yüzeye vardığımızda, kafamı hızla suyun üstüne çıkarıp derin bir nefes aldım. Briella'nın çığlığı uğuldayan kulaklarıma doldu. Kıyıya yakın olduğumuzdan ikisi de ileriye doğru atılıp ellerini uzattılar. Ben Briella'nın uzattığı eli tutarken ıslak kirpiklerimin ardından Endymion'ın da Noris'ın elini tuttuğunu görmüştüm.

"Öleceğinizi sandım. Korkudan ölerek arkanızdan gelecektim." Briella titreyen sesiyle konuşurken öksürerek kendimi çimenlerin üzerine attım.

"Aptal, onlar ölse biz zaten yaşayamayız." Noris, Endymion'ın elini bırakıp hızla yanıma geldi. Gözlerini bedenimde gezdirirken iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Niye bu kadar zorluyorsun?" Briella sinirle Endymion'ın omzuna vurdu. Endymion ise derin derin nefes almakla meşguldü. "Ben yokken nefes tutma egzersizleri mi yapıyordun?"

"Korkunca çenen düşüyor," dedi Endymion hızlı nefeslerinin arasından. Briella homurdanıyor ama bir yandan da onu kontrol ediyordu.

Göğsüm hızla inip kalkarken gözlerim Endymion'm kolunun yanında duran taşa takıldı. Onu bulmuştu. Dirseğimi yere bastırıp doğrulmaya çalıştığımda Noris ayaklanmama yardımcı oldu. O sırada Endymion'ın kollarıma baktığını gördüm. O da mı fark etmişti? Şimdi kızarıklıklar kaybolmuştu.

"Derinde olabileceğini söylemiştim," derken taşa bakıyordum.

Endymion'ın gözleri kollarımdan ayrılıp gözlerime tırmandı, ona bakıp yutkundum. Bakışları yüzümde yoğunlaştı. Yanağımın içini ısırdığım sırada dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu iki oldu," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. Diğerleri anlamsızca ona baksa da ben ne demek istediğini anlamıştım. Gözlerimi kaçırıp kolunun yanındaki taşa baktığımda gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Çok derinde değildi, bir kayanın üzerinde asılı kalmıştı. Zamanımı alan onu oradan çıkarmaktı."

"Bu kadar bile dayanabileceğini düşünmemiştim," dedi Briella gülerek, gülse de keyifsiz görünüyordu.

"Astrid yardımcı oldu," derken gözleri gözlerimdeydi, "yüzeye çıkmamda."

Noris ve Briella'nın bakışlarını üzerimde hissetsem de onlara aldırış etmeden taşa yaklaştım. Briella'nın bakışlarında minnet olsa da Noris'ın bakışları sorgulayıcıydı.

Dizimi yere bastırıp elimi taşa sürttüm. Şimdi bununla ne yapacaktık?

"Burada daha fazla kalamayız, zaten yeterince göze battık," dedi Endymion, elini yere bastırıp doğruldu. Ben de taşı

kollarımın arasına alıp kaldırdım. Görüntüsüne oranla fazla ağır değildi, daha ağır olduğunu düşünmüştüm.

"Nereye gideceğiz?" Noris soru sorar gibi bana bakarken çıkarıp yere bıraktığım kıyafeti bana uzatmıştı. Endymion taşı benden alınca Noris'ın uzattığı bluzu elinden aldım. Askılı bluzu kuruyan bedenimin üzerine geçirdim. Bedenim kuru olsa da üzerimdeki kumaş parçaları hâlâ ıslaktı.

"Buradaki işimiz bitti," dedim ellerimi belime yerleştirerek. "Antares'e dönelim. Orada düşünürüz ne yapacağımızı."

Herkes söylediğim şeyi mantıklı bulmuştu. Aradığımız şeyi bulmuştuk, daha fazla kalmamıza gerek yoktu. Üstelik bu evrende nefes aldıkça aldığım her nefes göğsümde bir yumruya dönüşüyordu.

Biz ormanlık alana doğru ilerlerken gözlerim Endymion'ın tuttuğu taştaydı. Etrafında ip yoktu. Nasıl çözdüğü, çıkardığı hakkında da bir fikrim yoktu. İlk başta taşı çıkarmanın çok zor olacağını düşünsem de şu an zor olan şeyin o taşı tekrar kutuya çevirmek olduğunu anlamıştım.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Hava artık kararmaya başlamıştı. Yoldan geçen bir iki araba görmüştüm ama yerlisi haricinde ziyaretçilerin adadan ayrıldığına emindim. Bu bizim için daha iyiydi.

Yeterince gözden kaybolduğumuza emin olduğumuzda bir ağacın altında durduk. Buradaki ağaçlar sıktı, yürüme alanı yoktu, otların arasında dikiliyorduk. Gözlerimi Noris'ın yüzüne çevirdim. Bizi götürecek olan yine oydu. Döndüğümüzde iyice dinlenmesi gerekiyordu, iki gündür enerjisini iyiden iyiye sömürmüştük.

Aynı ipler üçümüzün de bileklerini sardı. Gözlerimi yummadan önce bu evrenin kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Bir daha yolumun buraya ne zaman düşeceğini bilmiyordum. Bir sebebim olmadan gelir miydim onu da bilmiyordum. Gözlerimi kapattığımda Elfin'in bana olan bakışları kapalı göz kapaklarıma yansıdı. Bedenim sıcak ortamdan dondurucu ortama geçene kadar da silinmedi.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda başladığım yerdeydim. Altımda bir şort, üzerimde ise askılı bir bluz vardı. Keskin soğuk tenime çarptı, titreyerek yerimde hareketlendim.

"Hadi, geçin hemen," dedi Noris duvarın önünde dururken.

Anında soğuktan donan bacaklarımı hareketlendirdim. Duvardan geçtiğim an o sıcak hava tekrar bedenimle buluşmuştu. Onlar arkamdan gelirken köprünün üzerine çıkıp yürümeye başladım. Şu an oldukça yorgun hissediyordum. Aklımdakileri toparlayamadığım gibi bedenimin kontrolünü de sağlamakta güçlük çeker olmuştum.

Köprünün sonundaki duvardan geçip mağaranın içine ayak bastım. Dün bu duvardan geçerken oldukça gergin ve heyecanlıydım ama şu an her zaman yaptığım bir şeymiş gibi normal gelmişti. Adımlarım yavaşladı. Noris ve Briella önümüzden yürüyorlardı. Hararetli bir şekildeki konuştukları şeyi kelimesi kelimesine duysam da o kelimeleri kafamda toparlayamıyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Endymion, tam yanımda yürüyordu.

"Hayır, sadece üzerime bir ağırlık çöktü," dediğimde sakince başını salladı. Yeşil gözlerim taşıdığı kaya parçasına kaydı. Dışarıdan bakılınca hiçbir ilgi çekici yanı yoktu.

"Sana teşekkür edemedim," dedi, neden bahsettiğini ilk başta anlamasam da sonrasında gölde olanlardan bahsettiğini kavrayabilmiştim. "Teşekkür ederim, hem kendim için hem de Briella için."

Gözlerim kısıldı, yutkunduğumda boğazım acımıştı.

"Belki düşüncesizce davrandım, Briella'nın da hayatını tehlikeye atmışım gibi görünüyor ama bir şeyler yapmasaydık zaten tehlike elbet bizi bulacaktı." Sessizce onu dinlerken bakışları yüzümü buldu. "Ortada bir sorun var, bunun hepimiz farkındayız ve bu sorun kendi kendine çözülecek bir şeymiş gibi görünmüyor."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Sen de olsan aynı şeyi yapardın," diye mırıldandım, beni onaylarcasına başını salladı. "Ve dediğin gibi, bir şeyler yapmamız gerekiyordu."

Sessiz kalıp önüne döndüğünde merdivenlere yaklaşmıştık. Endymion ile ilgili düşünmemek için bir şeyleri hep öne attığımın farkındaydım. Hayatımla ilgili gerçekleri öğrendiğimde, şatonun önünde yere çökmüş hâldeyken, nasıl yarattığımı bilmediğim o şimşekler ve yağmur beni altına almışken, inandığım her şey üzerime yağan küller gibi parçalara ayrılmışken, o benim yanımdaydı. Her şeyi bir kenara bırakıp onu orada öpmüştüm. Bu istek o an içimde büyümüştü ve bunu bir karşılık alamayacağım düşüncesinin yarattığı korkuyla yapmıştım. Korktuğum gibi olmamıştı.

Bugün ise istediğim tek şey, onu bir an önce o suyun altından çıkarmaktı. Nefesimi onunla paylaşma düşüncesi kafamın içinde yoktu. Ama onun yüzünü gördüğümde, güçsüzlüğünü hissettiğimde bu istek de içimde aniden büyümüştü.

Endymion, korktuğum, saklanmak için köşe bucak kaçtığım, gizlendiğim bir düşünceye dönüşmüştü.

İçimdeki her şey karmaşadan ibaretti.

Odağım ilk kez ona yönleniyordu ve hangi ara merdivenleri çıkıp şatonun büyük girişinden geçtiğimi bile hatırlamıyordum. Sanırım artık zihnimi serbest bırakmam, onunla ilgili düşünmekten korkmamam gerekiyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Noris. Dalgın olduğum için irkilmiştim. "Gidip biraz uyu. Bu kayanın sırrını yarın da çözebiliriz."

İlk başta reddedecek gibi olsam da bedenim tam aksini söylüyordu. Sessizce başımı sallayıp koridorun diğer ucundaki asansöre doğru yürümeye başladım. Bütün damarlarımdaki kan ayaklarıma akmış da ağırlaşan ayaklarım beni yere çekiyormuş gibi hissediyordum. Bugün gördüğüm görüntüler ve yaşadığımız şeyler beni oldukça yormuş olmalıydı.

Asansöre bindikten sonra omzumu asansörün kenarına yaslayıp gözlerimi yumdum. Bir yandan da o kaya parçası-

mı nasıl asıl hâline dönüştürebileceğimizi düşünüyordum. O adam bunu nasıl yapmıştı bilmiyordum ama geri çevirmek zor olmalıydı. Asansörden inip odama yöneldim. Odaya girdikten sonra iyiden iyiye mayışmıştım. Ayaklarımı parlak zemine sürte sürte giyinme odasına girdim. Üzerimdekileri çıkarmak bir işkence gibi gelmişti ama bu şekilde yatağa girersem yarın bütün gün bedenim kabarırdı, kirli olduğum düşüncesiyle deli gibi derimi kaşıyarak etrafta dolanırdım.

Ayak bileklerime kadar uzanan, ince, siyah geceliği üzerime geçirdim. Çıplak ayaklarımı mermer zemine tekrar sürte sürte odaya geçtim. Yatağıma uzanmadan önce terasa açılan kapıyı da aralamıştım, ılık rüzgâr odama dolmaya başlamıştı.

Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Yatağın yumuşak yapısıyla içine gömüldüğümde gülümsedim. Bu hissi seviyordum. Yeterince yorgunsam, günün sonunda yatağıma uzanmak benim için en büyük ödüldü.

Bir süre sessizce uzandım. Başımı yumuşak yastığıma gömüp gözlerimi yumduğumda uyumaya hazırdım. Derin bir nefes alıp kendimi her şeyden soyutlayacağım anda yine o tanıdık sesi duydum. Biri şarkı mırıldanıyordu ve mırıldanıyor olmasına rağmen odama net bir şekilde sesi doluyordu. Bu ses beni iyice mayıştırsa da merak duygusu kollarımı çekiştiriyordu.

Yarı açık gözlerle ayaklarımı yataktan sarkıtıp bekledim, sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Yataktan kalkıp terasa ilerledim, terasa yaklaştıkça esen hafif rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Çıplak ayaklarım terasın zeminine değdiği anda durup etrafıma bakındım. Yavaşça esnerken elimi dudaklarıma yaklaştırdım, o sırada korkuluğa yaslanmıştım. Gözlerimi aşağı indirdiğimde esnerken açılan ağzım o şekilde donup kaldı.

Bir şeyler mırıldanan Endymion'ı gördüm. Balkonunda dikiliyordu. Donup kalmamın sebebi bu değildi. Sesin ona ait olduğu tahmin ettiğim bir şeydi. Şaşırdığım şey, öne uzattığı ellerinin üzerinde havada asılı duran taştı. Uyku bedenimi bir ruh gibi terk ettiğinde açık duran ağzım yavaşça kapandı. Elimi korkuluğa bastırıp şok olmuş gözlerle ona bakıyordum.

"Endymion," diye mırıldandım ama beni duymamıştı. Hâlâ mırıldanarak havada asılı duran taşa bakıyordu.

Ne yaptığını anlamaya çalışıyor, bir cevap bulamıyordum. Taş aniden yerinde hareketlenerek sallandığında nefesimi tuttum. Taşın yavaşça çatladığını görmek ikinci bir şokun bedenime çarpmasına neden oldu.

Odağım aniden genişledi. Şimdi Endymion'ın yüzü gözlerimin önündeydi. Gözleri kısılsa da o gözlerdeki şaşkınlığı görebiliyordum. Ne yaptığını bilmese de bir şey bulmuş gibi konunun üzerine gidiyordu. Yüzüne aniden bir ışık yansıyınca odağım daraldı. Şimdi gördüğüm tek şey Endymion değildi. Havada asılı duran o kutuydu.

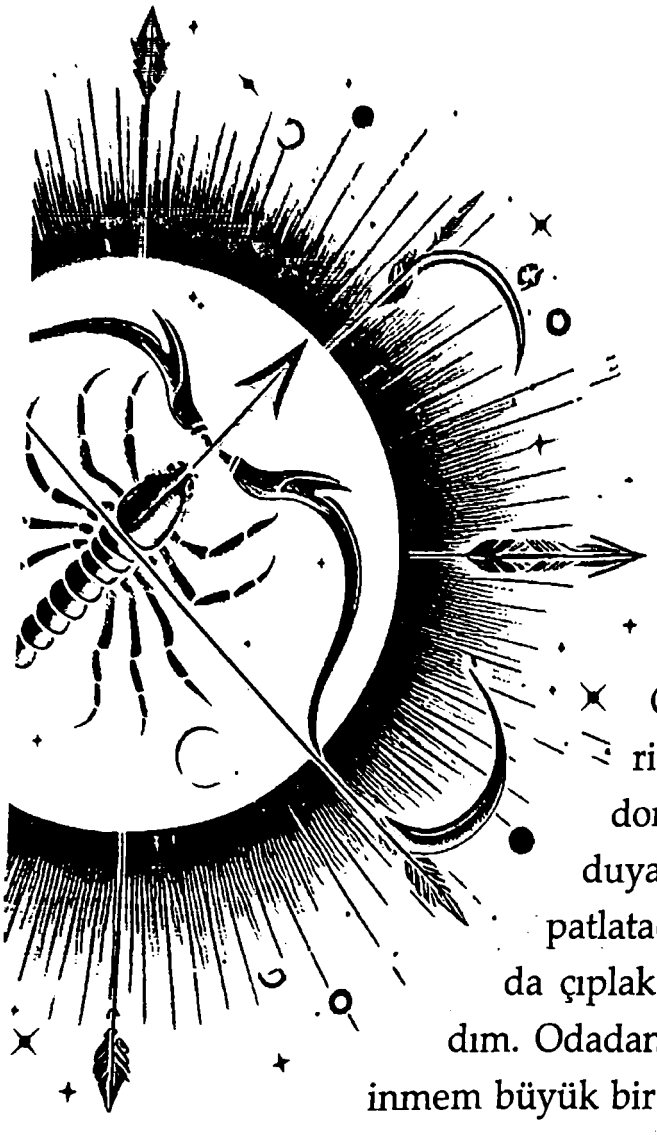
Onun da gözleri benim gözlerim gibi iri iri açılmıştı ama mırıldanmaya devam ediyordu. Biraz öncesine kadar duyabildiğim kelimeleri şimdi karmaşıklaşmıştı. O sesini yükselttikçe kutu şiddetle sallanmaya başladı. Ne yaptığını sanıyordu?

Kutunun kapağı aniden açılınca ellerimi dudaklarıma kapattım. Bunu nasıl yapabilmişti? Kapağı açılan kutunun içinden küre şeklini almış siyah bir karartı yükseldi. Bu bahsedilen güç müydü? Boş kutu balkonun zeminine çarparak düştüğünde bile o güç hâlâ Endymion'la yüz yüzeydi, havadaydı. Şimdi Endymion da susmuştu. Tuhaf bir ifadeyle karartıya bakıyordu.

Dudaklarımın arasından bir şaşkınlık nidası çıktığında bakışları kayarak bana döndü. "Açıldı," diye mırıldandığını duydum.

Kocaman gözlerle donmuş bir şekilde ona baktığım sırada bakışlarını benden ayırdı. Gözlerinin benden ayrılmasıyla eş zamanlı olarak o güç aniden parlayarak Endymion'ın göğsüne çarptı. Endymion geriye doğru sendelediğinde dudakları aralanmış, yüzü acıyla kasılmıştı.

"Endymion!"

14. Randevu Müzesi

Onun bedeni sendeleyerek geriye doğru düştüğünde her şey dondu. Kendi nefes seslerimi bile duyamıyordum. Panik göğsümü patlatacakmış gibi içime yayıldığında çıplak ayaklarımla koşmaya başladım. Odadan çıkmam ve merdivenlerden inmem büyük bir gürültü yaratmıştı. Geceliğimin uzun etekleri bacaklarıma dolamyordu. Normal bir şekilde koşuyormuşum gibi gelse de gücüm bacaklarımda patlamış, birkaç saniye içinde onun odasına gelmemi sağlamıştı. Kapısını çarparak açtığımda merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum.

Hiçbir şey düşünmeden ona odaklandım. Onu gördüğümde yerde uzanıyordu. Bedeninin bir kısmı içerideyken diğer kısmı balkonun zeminine yapışmıştı. Korkuyla yerde kayarak ona yaklaştım. Gözleri kapalıydı ama yüzünü buruşturup duruyordu. Bir elim göğsüne kaydığında diğer elim yanağındaydı.

"Endymion, beni duyuyor musun?" Nefes alıyordu, göğsü olduğundan daha hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. "Lanet olsun."

Göğsündeki elimi de diğer yanağına yasladım.

"Noris!" Çığlığım şatonun bütün duvarlarını titretmişti. Parmaklarım da duvarlar gibi titriyordu. Neden böyle bir şey yapmıştı?

Odanın aralık duran kapısı hızla duvara çarptığında başımı kaldırmadım, onun yüzüne bakmaya devam ediyordum. Briella telaşla yanıma çöküp elini Endymion'ın göğsüne bastırdı. "Ne oldu ona?"

"Kutuyu açtı," dememle Briella donup kaldı. İçeri giren Noris da söylediğim şeyi duymuştu, öylece kapıda durmuş bize bakıyordu. "Yardım et, kaldıralım."

Noris kendine yeni geliyormuş gibi silkelenip hızla yanımıza geldi. Birlikte onu kaldırarak yatağına kadar taşıdık. Sağlıklı görünüyordu. Yüzünde ya da bedeninde bir değişme yoktu. Gözlerini açmayacak mıydı?

"Nasıl böyle bir hata yapar?" Briella öfkeyle söylenirken bir yandan da parmaklarıyla boynunu kontrol ediyordu. "Neden durdurmadın onu?"

Onu duymazdan gelerek yatağın kenarına oturup öylece uzanan adama baktım. O şeyin göğsünden içeri bir ruh gibi girdiğini görmüştüm. Efsane diye bahsettikleri gerçek olmuştu, bunu o kalıntıların arasmda anlamıştım. Az önce de o gücü kendi gözlerimle görmüştüm.

Hissettiğim endişeyle yatağın üzerindeki elini avuçlarımın arasma aldım. Şu an iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi yaptığını bilmiyordum. Tek istediğim kendine gelmesiydi. Briella durmadan onu kontrol ediyor, sayıklayıp duruyordu. Arada kendi göğsüne elini bastırdığını da görüyordum. O da mı kötü hissediyordu? O kötü hissediyorsa Endymion da kötü hissediyor olmalıydı.

Çaresizlikle parıldadığına emin olduğum gözlerimi, yatağın kenarında dikilen Noris'a çevirdim. Bakışlarının Endymion'ın elini tutan ellerimde olduğunu o an fark etmiştim. Ona baktığımı anlayınca gözleri bana doğru döndü. Güven vermek ister gibi yavaşça gülümsedi. "Kötü bir şey olsa şim-

diye kadar fark ederdik," dediğinde, Briella umutla ona baktı. "Sakin olup bekleyelim."

Ona güveniyordum. Bunları bizi sakinleştirmek için değil de gerçekten böyle düşündüğü için söylüyordu.

Dakikalar geçmeye başladı. Dakikalar ilerledikçe değişen tek şey oturma şeklim, duruşum ya da nereye baktığımdı. Sonra saatler geçmeye başladı. Saatler ilerledikçe değişen tek şey odaya girip çıkanlar ve yine benim duruşum ile nereye baktığımdı.

Noris odaya giriyor, sessizce bir kenarda duruyor, sonra da odadan çıkıyordu. Tekrar geldiğinde ise üzerinde farklı kıyafetler vardı. Briella onun aksine sessizce durmuyordu. Bazen ağlıyor bazen kendi kendine konuşuyor bazense yatakta aynı şekilde uzanan adamı kontrol edip duruyordu. Onun da kıyafetleri her odaya girişinde değişmiş oluyordu. Bunun sebebi dakikaların değil, saatlerin, ardından günlerin geçiyor olmasıydı.

Üzerimdeki kıyafetler üç gün öncekiyle aynıydı. Hâlâ o gecelik ile yatağın kenarmda oturuyordum, yerdeydim. Soğuk mermer zemin bacaklarıma yapışmıştı Gözlerim kurumuştu. Kurudukları için içleri ateş gibi yanıyordu. Ellerimi yüzüme kapatıp bir süre bekledim. Sırtım boyunca uzanan ağrı, artık dik durmamı zorlaştırıyordu. Yüzümü sıvazlayarak ellerimi yüzümden ayırdım. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Başımı dik tutmak da zor geldiğinde artık kendimi tutamayacağımı anlamıştım. Başım yatağın kenarına doğru düştüğünde bunu engelleyemedim. Göz kapaklarım birbirine tutundu. Tetikte olmamı söyleyen o iç sesi de duyamıyordum, seslendiğini biliyordum ama yine de duyamıyordum.

Ne kadar süre o şekilde kaldığımı bilmiyordum ama şimdi kulaklarımı dolduran tok bir ses vardı. Uykunun çıkmaz sokağında dingin bir ruhla yürüyordum ve o ses ılık bir rüzgâr olup bedenimi sarıyordu. Ses daha yakından gelmeye başladığında, çıkmaz sandığım sokağın ucunda bir ışık yanmıştı. Şimdi o ışığa yürüdükçe uykunun sokağını terk ediyordum.

Göz kapaklarımı yavaşça açtığımda uyumadan önceki o ağrı hâlâ gözlerimdeydi, gözlerime vuran ışık da ağrının şiddetlenmesine neden oluyordu. Sakince esnediğim sırada o sesin hâlâ etrafımda olduğunu fark edip duraksadım. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, onun yüzümü izleyen gözleriyle karşılaştım. Gözlerimin içine bakarken mırıldanmaya devam ediyordu. Bildiğim beş dil vardı, dil öğrenmeyi seviyordum. Bir dönem fazla dil bilmenin havalı olabileceğini düşünsem de daha sonra bu tamamen kendi isteğim ve merak duyduğum bir şey olmuştu. Bunlar haricindeki dillere de bilmesem de aşinaydım, mırıldandığı kelimelere anlam veremiyordum. Tek bildiğim beni sakinleştirdiğiydi.

"Uyanmışsın," dedim şaşkın bir sesle, benim konuşmamla o da mırıldanmayı kesti.

"Gardiyanların da tatile ihtiyacı oluyor," dedi, sesi yeni uyanmış gibiydi.

"Şakanın sırası değil," deyip yavaşça doğruldum. "İyi misin? Bir şey hissediyor musun?"

Sırtını yatak başlığına yaslayarak ellerini öne doğru uzattı, bir elini karnına bastırıp yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şeyim yok," dedi ama ses tonu tam tersini söylüyordu. "Onun içimde duman gibi dolandığını hissediyordum. Uyuyordum ama hissediyordum. Şimdi her noktama yapışmış, işlemiş gibi."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye sorduğumda gözleri kısıldı. "Ya yanlış bir şey yapsaydık? Dikkatli olmalıydın, Endymion. Şu an neye sebep olduğumuzu bile bilmiyoruz."

"Yaklaş," dediğinde afalladım. Elini yatağın kenarına vurdu. "Yanlış olmadığını göstereceğim."

Ne demek istediğini anlamasam da dediğini yaparak yatağın kenarına oturdum. Gözlerimin içine diktiği gözleri bu sefer farklı bakıyordu. Sonra tekrar mırıldanmaya başladı. İlk başta sadece ne söylediğini anlamakla uğraştım. Kafamın içinden birçok dil geçti ama hiçbiriyle bağdaştıramamıştım. Daha sonra beni bu düşüncelerden uzaklaştıran şey göğsümde hissettiğim acı oldu.

Endymion gözlerime bakarak mırıldanmaya devam ediyor, ben ise hissettiğim o acıyla ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bu acı fiziksel değildi. Annemi kaybettiğimde göğsümde oluşan sızıya benziyordu. Bir an ne olduğunu anlayamadım ve gözlerimden aniden yaşlar akmaya başladı. Şaşkındım ama içimdeki o hüznü, acıyı durduramıyordum. Elimi göğsüme bastırıp ağlamaya devam ettiğim anda Endymion'ın sesi kesildi. Ona bakamıyor, hıçkırarak ağlamaya devam ediyorum.

Eli göğsümün üzerinde duran elimin üzerine kapandı. Sonra tekrar mırıldanmaya başladı. Bu defa sözler farklıydı, ses tonu farklıydı. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyordu ama göğsümdeki ağrının yavaşça silinmeye başladığını hissediyordum. Gözyaşlarımla ıslanan dudaklarım aralanırken ne olduğunu anlamayarak onun gri gözlerine kitlendim. Dudakları yukarı kıvrıldı, o mırıldandıkça içimdeki ağrı, yerini huzura bıraktı.

"Bu da ne?"

Dudaklarını birbirine bastırdığında, odaya dağılan sesi kaybolduğunda sanki bir rüyadan yeni uyanmıştım.

"O kutuyu zaten açabilecek olan kişi benmişim," derken gözlerini pencereye doğru çevirdi. "Senin evrenine bırakılan kutu, Antares ve Castor köprüsünün gardiyanına aitmiş."

Duyduklarım şoka girmeme neden olmuştu. Boş bir ifadeyle öylece ona baktığımı fark edince silkelendim. "Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü gördüm," dedi, gözlerini tekrar bana çevirdi. "Nasıl bir gücü olduğunu, bu güç ile nelere sebep olduğunu ve nasıl öldüğünü." İrkildiğimde bakışlarım karnının üzerindeki eline düştü. Uyurken görmüş olmalıydı. Demek ki her kutunun gerçekten de bir sahibi vardı. "Sesiyle insanları manipüle etmiş, duygularıyla oynamış," derken sesi sertleşmişti. "İstediklerini alabilmek için sevdiği insanları bile harcamış."

Sertçe yutkunup, "Bu, gücün ona yaptırdığı bir şey miydi yoksa o mu böyle biriydi?" diye sordum.

"Bir kadındı," dediğinde dikkatim onda yoğunlaştı. "Ve hepsini kendi iradesiyle yaptı."

Parmaklarımı birbirine geçirip gözlerimi ellerime düşürdüm. O hâlde Aidoneus tamamen yalan söylememişti. Kutunun Endymion'a ait olmasına ayrı, daha önceki sahibiyle ilgili söylediklerine ayrı, Endymion'ın sesiyle yapabildiği şeye ayrı şaşırmıştım.

"Tutulmadan sonra," deyip yutkundum. "Terasta kötüleştiğimde yanımdaydın, bana bir şeyler mırıldanıyordun. Bu ona benziyor."

"Bunu ben de ilk tutulmamdan sonra fark etmiştim," dedi, dudaklarını yalarken gözleri kısıldı. "Briella ile bağımız tamamlandıktan sonra olan bir etki sanmıştım. Arada bir kayboluyordu. Sonra Aidoneus'ın söylediklerini düşündüm." Bir süre sessizce bekledi, ilgiyle ona bakıyordu. "Tilki Çağlayanı'nın sadece erk hayvanı tilki olanlarda bulunabileceğini, olsa bile asıl gücü bulmadan sadece geçici bir süre kalacağını söylemişti. O kadının da erk hayvanı çakaldı, Briella gibi."

Bazı taşlar yerine oturuyordu. Demek ki o adada taşın bağlı olduğu ipi bir tek onun ve Briella'nın görme nedeni de buydu. Kutu zaten onlara aitti. Gülümseyerek ona baktığımda duraksadı, neden gülümsediğime anlam veremiyor gibi baktı. Hem iyi olmasına sevinmiştim hem de ona ait bir şeyi bulmuş olmasına.

Kapı açıldıktan sonra gelen çığlıkla yüzümü buruşturdum. Briella koşarak Endymion'ın yanına gelirken ayağa kalktım. Onları yalnız bırakmak, odadan çıkmak için hareketlendiğimde Endymion'ın gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

Kapının kenarında duran Noris'ın omzuna elimi koyup hafifçe sıktıktan sonra yanından geçerek koridora girdim. Günlerdir bu şekilde duruyordum. Gidip bir duş almam ve üzerimi değiştirmem gerekiyordu.

İlk kutuyu Douglas sayesinde bulmuştuk. Geriye kalan dört kutuyu nasıl bulacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üstelik diğerlerine ait kutular da vardı ve onların haberi

olmadan bu işe de devam edemezdik, bunu biliyordum. Sıkıntıyla nefesimi sesli bir şekilde dışarı verip odamın kapısını açarak içeri girdim. İlk işim banyoya girip sıcak bir duş almak oldu. Duştan çıktığımda bedenimde yine o tanıdık yanık izleri vardı. Her ne kadar birkaç dakika sonra geçiyor olsalar da bu artık can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Gözüme çarpan kırmızı iç çamaşırı takımına gözlerimi kısarak baktım. Kırmızıyı seviyordum, bazen Briella'nın özellikle kırmızı renklere yöneldiğini düşünüyordum. İç çamaşırlarını giydikten sonra altıma siyah, tok bir kumaşı olan geniş paçalı pantolonu giydim. Duş almak fazlasıyla iyi gelmişti. Uykumu tam olarak alamamış olsam da dinç hissediyordum. Elime aldığım kırmızı bluzu kenara bırakıp ilk önce ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Topuklu ayakkabı giymeyi özlemiştim ve pantolonun paçaları da tam ayakkabıların kalın topuğunun bittiği yerdeydi, iyi duruyordu. Bluzu elime alıp giyinme odasından çıkarak içeri geçtim. Tam o sırada kapı açıldı.

"Kusura bakma, çaldım ama duymadın. Bir şey oldu sandım," dedi Endymion hızla. Onu ayakta görmeyi beklemiyordum, dinlenmeye devam edeceğini düşünmüştüm. "Kapının önündeyim."

Tam çıkacakken, "Sorun değil, içeri girebilirsin," dediğimde duraksadı, bu duraksama uzun sürmemişti. Kapıyı kapatıp içeri geçtiğinde ona bakmamıştım, yine de göz ucuyla koltuklardan birine oturduğunu görmüştüm.

Kırmızı renkteki bluzu üzerime geçirdikten sonra aynaya doğru döndüm. Bluz ile pantolonumun kemer kısmı arasında biraz boşluk vardı. Uzun kollu olmasına rağmen sırt kısmında ipleri vardı, hoşuma gitmişti. Makyaj masamın pufuna oturup kuruyan saçlarımı elime aldığım tarakla taramaya başladığım sırada Endymion'a doğru döndüm. Sessizce beni izliyordu.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sorduğumda ilk başta öylece yüzüme baktı, ardından başını salladı.

"Güzel görünüyorsun," dedi, durdu, "yani söyleyeceğim şey bu değildi tabii." Kaşlarım çatılırken bu hâline güldüm. Onun da kaşları çatılmıştı. "Aidoneus'a güvenmiyorum ama Ursula ve Penelope'ye haber vermeliyiz."

Başımı sallarken, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim. "Ama acele etme, biraz daha dinlen. Hemen ayaklanmışsın."

"Üç günden fazla bir süredir zaten dinleniyorum, iyiyim, bir sorun yok," deyip öne doğru eğildi. "Ursula az önce geldi. Briella telaşlanıp ona da haber vermiş ben uyanmadan önce. Eminim Penelope'ye de vermiştir."

"Delirmiş gibiydi, onu zapt etmek zor oldu," dedim ama zaten o bunu biliyor olmalıydı. "Penelope de yolda olmalı."

"Büyük ihtimalle," dedikten sonra ellerini dizlerine bastırıp doğruldu. "Hazırsan salonda bekleyelim. Hem bir şeyler yemem gerekiyor."

"Bana beş dakika ver," dedikten sonra ona sırtımı döndüm. Tarağı son kez saçlarımdan geçirirken aynaya bakıyordum. Saçlarımı toplayıp sıkı bir topuz yaptım, gerilen yüzüm cansızdı. Kendimi iyi hissetmek istediğimden çekmeceyi açarak birkaç makyaj malzemesi çıkardım.

Ben aynanın önünde makyajımı yaparken o da arkamda durmuş aynadaki yansımama bakıyordu. Normalde birinin beni izlemesinden rahatsız olurdum, her konuda böyleydi ama bakışları rahatsızlık vermemişti. Birkaç gündür yaşadığım stres tenimi de etkilemişti. Yüzümde küçük kızarıklıklar vardı. Onları fazla ürün kullanmamaya çalışarak kapattım. Kirpiklerime maskara geçtikten sonra kırmızı rujun kapağım açtım.

"Senin çok makyaj yaptığını görmemiştim," dediğinde ruju dudaklarımda gezdiriyordum. Rujla işim bitince kapağını kapatıp kenara koydum. Ardından aynanın önünde duran parfümü elime aldım.

"Rujları severim, onun haricinde makyajı kendimi iyi hissetmek istediğimde yapıyorum," dedikten sonra parfüm şişesinin kapağını kaldırıp bileklerime ve boynuma sıktım.

"İyi değilsin ve iyi mi hissetmek istiyorsun?" Sorusuyla dudaklarım yukarı kıvrılırken parfüm şişesini masaya bıraktım.

"Sadece kendimi yorgun görmek istemiyorum," dedim gülümseyerek. Bakışları yüzümde gezindi. "Hadi, çıkabiliriz."

Birlikte odamdan çıktık, gözlerim onun üzerindeydi. Onda herhangi bir farklılık olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ben, gücümün gerçeği bile bende değilken zorluk çekiyordum, o bir sorun yaşamıyor muydu?

Onu incelediğimin farkında olmasına rağmen bir şey söylemedi. Onu bu kadar dikkatli incelememden rahatsız olabileceğini düşününce gözlerimi üzerinden ayırdım. Biri beni bu kadar dikkatli izleseydi rahatsız olurdum, iğneyi ilk önce kendime batırmayı biliyordum.

Daha önce gezmediğim bir kattaydık. Aylardır buradaydım ama açıkçası durup, biraz da şurayı gezeyim, diye düşünmemiştim. Eğer şatonun her yanını keşfetmiş olsaydım emindim ki çok farklı şeylerle karşılaşmış olabilirdim. En basitinden beni götürdüğü o oda... O anları hatırlamak yutkunmamı zorlaştırdı. Başımı iki yana sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım.

Uzun koridoru aştığımızda önümüze bir merdiven çıktı. Bu merdiven şatodaki o büyük, görkemli merdivenler gibi değildi. Dardı, beyaz taştan basamaklardı ve kıvrılarak iniyordu. Sessizce onu takip ettim. Bir kat bile inmemiştik. Sanki iki katın arasında olan bir yerde gibiydik. Oldukça tuhaftı.

Merdiven tek bir kapıya çıkıyordu ve kapının üst kısmı ovaldi, kapı siyah tahtadandı. Kapıyı ittiğinde diğerlerinin sesleri kulaklarıma geldi. Oval şekilde uzanan bir balkondu burası. Etrafın pek göründüğünü söyleyemezdim. Kurumuş dallar balkonun korkuluklarını sarmış, yukarı doğru duvar gibi yükselmişti. Balkonda bir masa, etrafında ise altı yedi sandalye vardı. Duvara yaslı taştan çeşmeden akan su zeminde duran daire şeklindeki küçük havuza akıyordu. Böyle bir ortam beklemediğim için şaşkındım.

"Neden bana haber vermedin?" Ursula gözlerini sandalyeye oturmak üzere olan Endymion'a dikti. "Yardım istemeseniz bile haber verebilirdiniz. Ya başınıza bir şey gelmiş olsaydı?"

"İlk önce kendimiz emin olmak istedik," dedi Endymion ellerini masanın üzerine uzatarak.

Briella'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Hydra da Ursula'yla birlikte gelmişti. Ona bakmadım.

"Gerçekten doğruymuş ha," derken sesi düşünceliydi Ursula'nın. "Çok şaşkınım."

Hydra masaya doğru eğilip, "Güç sende mi şimdi?" diye sorduğunda bakışlarım onu hedef aldı. Onun da gözleri geldiğim andan bu yana bana dönmemişti.

"Evet," dediğimde duraksadı, benim cevap vermemi beklemiyor olmalıydı. Derin bir nefes almam gerekti. Çünkü kafamın içinde tarttığım şeyler ağırdı. Her ne kadar ona karşı bir öfkem olsa da aradaki bu gerginliği uzatmak istemiyordum.

Açık kahverengi gözleri beni bulduğunda, gözlerinin içine bakıyordum. Sessizce başını aşağı ve yukarı salladı, tek hareket.

"Peki senin gücün neymiş?" Ursula'nın gözleri merakla parladığında yutkunarak Endymion'a baktım. Endymion'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Masaya doğru eğilip doğrudan Ursula'nın gözlerine bakması, Ursula'nın gerilmesine neden olmuştu.

Endymion aniden mırıldanmaya başladığında nefesimi tuttum. Diğerleri dikkatle onu izliyordu ama Ursula belirgin bir şekilde gergindi. Sonra ela gözlerindeki göz bebekleri genişledi. Boynundaki damarlar şişti, sanki boğuluyordu ve bütün damarları patlayacaktı. Tuhaf olan ise buna rağmen yüzünde oynayan tek bir mimik yoktu. Endymion mırıldanmaya devam ederken Ursula'yı dikkatle izliyordum. Gösterdiği tek belirti kabaran damarları ve kızaran yüzüydü. Hydra endişeli gözlerle Ursula'ya baktı, Endymion, müdahale etmemesi için elini kaldırdı.

Endymion mırıldanmayı kesip, "Nefesini ver," dediği anda Ursula sesli bir nefesi dışarı bıraktı. Şaşkınca ona bakıyordum, nefesini mi tutuyordu? Aynı şok olmuş ifade Ursula'nın da yüzündeydi.

"Nasıl..." Sık sık nefes alıp veriyordu. "Kafamın içinde sesini duyuyordum."

"Bir insana sesinle her şeyi yapabilir, yaptırabilirsin," dediğimde Ursula hâlâ şaşkındı, Endymion başını salladı. "Bu hangi dil?"

"Benim dilim," deyince kaşlarımı çattım. "Sadece benim bildiğim, anlayabileceğim bir dil."

Ursula elini boynuna bastırıp, "Artık Castor'a gelme ve benden uzak dur," dedi, Endymion gülerek sandalyesine yaslandı.

Onlar birbirleriyle konuşurken Briella'ya doğru eğilip, "Noris nerede?" diye sordum, ortalıklarda görünmüyordu.

"Bilmiyorum," deyip omuz silkti. "Bizimle buraya gelmedi."

Başımı salladım, kaşlarım da çatılmıştı. Onun nerede olabileceğini düşünürken arkamda kalan kapı gıcırdayarak açıldı. Omzumun üzerinden baktığımda Nabi'nin geldiğini gördüm. O kenara çekildiğinde ise Noris kucağındaki Penelope ile içeri girmişti. Onlara gülümseyerek baktığımda Nabi tekerlekli sandalyeyi açtı, Noris dikkatlice Penelope'yi sandalyesine oturttu.

Nabi'ye gülümseyerek baktıktan sonra Penelope'ye döndüm. "Briella seni telaşlandırdı değil mi?"

Briella homurdanırken Penelope, "Oldukça," dedi. "Neler oluyor? Siz gençler beni çok korkuttunuz."

"Sen hâlâ fıstık gibisin," dedi Ursula, Penelope'nin yanağını hafifçe sıkarken.

"Senin on katın yaşındayım ben, genç göründüğüme bakma," dedi Penelope, Ursula'nın eline homurdanarak vurdu. Tuhaf renkteki gözlerini Endymion'a çevirdi. "Ne yaptın sen?"

Endymion yaşadığımız şeyleri Penelope'ye anlatırken gözlerim Noris'ı buldu. Masanın diğer tarafındaki bir sandalyeye

kurulmuştu, gözleri elinde çevirdiği küçük bilyedeydi. Ona baktığımın farkında olduğunu biliyordum ama neden bana bakmıyordu? Tavırları biraz tuhaf gelmişti. Onunla yalnızken konuşmayı aklımın bir köşesine yazıp diğerlerine döndüm.

"Diğer kutuları nasıl bulacağız?" diye sordu Ursula. Bu konu oldukça ilgisini çekmiş gibiydi. Sanırım bir güce sahip olabilme ihtimali onu heyecanlandırmıştı.

"Bilmiyoruz," dedi Endymion, gözlerini bana çevirdi. "İlkini bulmak biraz kolay oldu, Astrid sayesinde. Ama diğerleri hakkında bir fikrimiz yok."

"Bir şey söylemek istiyorum," dedi Nabi, sesi bana çok nahif geliyordu, aynı Penelope gibi.

Penelope elini onun elinin üzerine koyup anaç bir şekilde gülümsedi. "Söyleyebilirsin tabii ki, seni dinliyoruz."

"Astrid, Castor'a daha önce gitmemişti, bahsettiğiniz olay ise oradan dönerken oldu," diye sözlerine başladığında ilgiyle ona baktım. "Belki diğer köprülere ve evrenlere de giderse benzer şeyler görüp kutuların yerini öğrenebilir."

Kaşlarım havalandı, söylediği şey bir an bana çok mantıklı gelmişti.

"Diğer duvarların da ona bir şeyler gösterebileceğini mi düşünüyorsun, beyaz tavus kuşum?" Penelope ona şefkatle bakarken gözlerim kısıldı. Nabi bir kuş muydu? Nabi başını yavaşça salladı, elini Penelope'nin elinin üzerine koydu. Onlara bakmak huzurlu hissettirmişti.

"Aslında Nabi haklı olabilir," dediğimde bana gülümseyen gözlerle baktı, ona gülümsedim. "Hem elimizde hiçbir fikir yok, tek düşüncemiz de bu olduğuna göre deneyebiliriz."

"Bence sen diğer evrenleri görmek istiyorsun," dedi Ursula gülerek, omuz silktim. Tabii ki merak ediyordum.

"Bizim köprümüzden geçerken bir şey görmedi." Noris'ın söylediği herkesi duraksatmıştı, Noris eğdiği başını kaldırarak direkt bana baktı. Neden öyle bakıyordu?

"Belki her şeyin bir sırası vardır," diyen Briella, sönmek üzere olan umudu tekrar alevlendirmişti.

Onlar bu konu hakkında konuşup nereden başlamamız gerektiğini düşünürken gözlerim Noris'ın kızıl gözlerindeydi. Yorgun görünüyordu ama konunun yorgunluğu olmadığını bilecek kadar onunla yaşamıştım. Üstelik aramızda da iplerle örülmüş bir bağ vardı. Kızıl gözleri hiçbir ifade barındırmıyordu, bu içime kuşkuyu düşürdü.

Sandalyemi geriye doğru iterek ayaklandığımda gözler üzerime döndü. "Noris, benimle dışarı gelir misin?" dedikten sonra üzerimdeki bakışlardan uzaklaşarak arkamı döndüm, siyah tahtadan kapıdan geçerek merdivenlere yöneldim.

Ben merdivenleri çıkarken arkamdaki adım seslerini de duyuyordum. Uzun koridora çıkıp ilerlemeye başladım. Bir sorunu olduğu belliydi. Daha çok benimle ilgili bir sorunu varmış gibi görünüyordu. Sağ tarafta kalan kapılardan birini açıp içeri girdim, kapının nereye açılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben içeri girdiğimde o da birkaç saniye sonra arkamdan gelmişti. İçeride sadece ahşap dolaplar ve duvarları kaplayan dolaplarda antikaya benzeyen küçük eşyalar vardı.

İçeri girip kapıyı kapattığında, "Benimle ilgili olan sorunun ne?" diye sordum, doğrudan gözlerinin içine bakıyordum.

"Seninle ilgili-" Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Benimle ilgili bir sorun. Bunu görebiliyorum ve sen de bunu görebildiğimi biliyorsun."

"Canımı sıkan, kendini bu kadar görmezden geliyor olman," dediğinde afalladım. Onu en son bu kadar ciddi gördüğümde buradaki ilk günümdü. O gün merdivenlerdeyken de böyle bakıyordu.

"Kendimi görmezden mi geliyorum?" Şaşkınca ona bakıyordum çünkü beklediğim bir cevap değildi.

"Evet," dedi sert çıkan sesiyle. "Herkese yardım etmek istediğini, ortadaki bu sorunu çözmek için hevesli olduğunu görebiliyorum." Derin bir nefes aldığında kendini sakinleştirmek istiyor gibiydi. "Günlerdir uyumuyorsun, bir şey yemedin, dinlenmedin. Kendine yaptığın şu şey beni sinirlendiriyor." Hissettiğim şaşkınlık büyüyordu ve söyleyecek bir

şey bulamıyordum. "Seni ilgilendirmez diyebilirsin ama ben senin koruyucu ruhunsam, bu sadece dışarıdan gelen tehlikeler için değil, Astrid."

Susup öylece yüzüme baktığında kendimi kötü hissettim. Bir şey söyleyemeyeceğimi anladığında gülümseyerek başını eğdi, daha sonra da arkasını dönüp odadan çıktı. Söylediği her cümle yüzüme art arda çarpmıştı. Beni düşündüğü için bana sinirlenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Başka bir sorun olduğunu düşünmek karnımı ağrıtmıştı. Sanırım tek karnı ağrıyan da ben değildim.

Arkasından odadan çıktım, koridorda yürüyordu ama çok uzaklaşmamıştı. Hızlı adımlarla ona doğru ilerledim. Ayaklarımdaki topuklulardan dolayı aramızda çok fazla boy farkı yoktu. Ona yaklaştığımda kolumu aniden omzuna atıp başını öne doğru eğmesini sağladım.

"Bir daha bana böyle davranma," deyip parmak eklemlerimi kafasına sürttüm. İlk başta duraksasa da sonra başını kolumun baskısından kurtarmaya çalıştı.

"Sen de kendini düşün," diyerek geri çekilmeye çalışırken homurdanıyordu.

Eklemlerimi tekrar başına bastırarak sürttüm. "Bence seninle ilgilenmediğim için ağlayacaksın," dediğimde gülmüştü.

"Saçımı çekiyorsun!" Gülerek onu merdivenlere doğru kolumun altında yürütürken bükülen güçlü bedeni komik duruyordu. İstese kolayca benden kurtulabilirdi ama bana ayak uyduruyordu.

Biz didişerek merdivenleri çıktığımız sırada sırtımda bir çift göz varmış gibi hissetmiştim. Douglas olabileceği düşüncesi bunu göz ardı etmeme sebep olmuştu, onun gözleri her yerdeydi.

Bacaklarımı kanepenin üzerine uzatıp elimdeki kitabın sayfasını yavaşça çevirdim. Bütün gece uyumuş, geç bir saatte uyanmıştım. Bedenim bu durumdan oldukça memnundu,

yeterince dinlenmişti. Dün o balkondan çıktıktan sonra geri dönmemiştim, bir daha da kimseyle karşılaşmamıştım. Odama çekilmiş ve yatağıma uzanmış, Noris'ın istediği gibi kendimle ilgilenmiştim.

Cümleleri takip eden gözlerimin aksine beynim hiçbir kelimeyi algılayamayacak hâle geldiğinde kitabın kapağını kapattım. Bir yerde haklı olduğunu anlamasaydım eğer, onu dinlemezdim. Derin bir nefes alıp uzandığım kanepeden kalktığım sırada Endymion salona girdi, elleri ceplerinde, dalgın bir şekilde yürüyordu. Bir an beni fark etmediğini düşünmüştüm.

Yavaşça öksürdüğümde irkildi, tahmin ettiğim gibi salonda olduğumdan bihaberdi. "Kusura bakma, seni fark etmedim," dediğinde omuz silktim.

"Dalgın görünüyorsun," dedim onu incelerken. Adımlarının yönünü benim olduğum yere çevirdi. O karşımdaki kanepeye otururken ben de oturur pozisyona geçtim.

"Önemli bir şey değil," dedi ellerini birbirine sürterken. "Sadece düşünüyordum."

"Sahip olduğun güçle mi ilgili?" Sorum onu duraksattı, aslında saçma bir soru sormamıştım. Gerçekten kafası yerinde değildi sanırım.

"Günlerce uyudum, birçok rüya gördüm ama galiba hepsi o kadar değilmiş," dedi, sesi kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Boş ver, bir de buna kafa yorma."

"Anlatmak istediğinde dinlerim," deyince yavaşça başını salladı. "Dün konuşmaya pek dâhil olamadım. Bir plan kurdunuz mu?"

"Nabi'nin söylediklerini herkes mantıklı buldu. Bu yüzden onun dediği gibi sana tek tek evrenleri gezdireceğim." Ben masadayken de bu konuşulmuştu, ekstra bir şey konuşmamış olmalılardı. "İlk durağımız Castor'ın diğer köprüsü olacak. Castor'ı Sheratan'a bağlayan, Ursula'nın olan köprü."

"Yeni bir maraton bizi bekliyor desene..." Sırtımı kanepeye yaslayıp derin bir nefes aldım. "Onlar da bize katılacaklar mı?"

"Birkaç gün dinlenelim. Bu şekilde kendimizi yorduğumuzla kalırız," deyip yavaşça öksürdü. Gözlerimi dikkatle yüzünde gezdirdim. "Ve hayır, onlar gelmeyecek. Fazla kişi olması işimizi zorlaştırır. Yine bir ipucu bulursak Castor'daki saraya gideceğiz."

"Benim değil, senin dinlenmen gerekiyor," dediğimde kaşları çatıldı. "Akşam yemeği birazdan hazır olur, yemekten sonra gidip uzansan iyi olacak."

Ben konuşurken dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Ben yorgun değilim. Castor'a gidelim mi?"

Bir an söylediği şeyi anlamayıp ona bakakaldım. "Şimdi mi?"

"Evet. Bence dışarıda, insanların arasında yemek yemeyi özlemişsindir," dedi hafifçe öne doğru eğilerek. "Briella'ya söylerim, onlar da yarın gelirler. Oradan Sheratan köprüsüne gideriz."

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde ona bakıyordum. Böyle bir teklif beklemediğimden oldukça şaşkındım. Noris ve Briella'nın yarın gelmesini istediğine göre yemeğe de tek gitmek istiyordu. Bir an elimi karnıma bastırıp kıvranma isteğiyle doldum.

"Ama yorgun hissediyor-"

"Hayır." Durdum. "Yani evet, gitmek isterim. Yeterince uyuyup dinlendim, yorgun hissetmiyorum."

"Buna sevindim," derken gülümsedi. "Üzerini değiştirmek istersen ya da başka bir şey, seni beklerim."

"Tamam o zaman, sen bekle, ben üzerimi değiştirip geliyorum," deyip aniden ayaklandım. O kaşlarını kaldırarak bana bakarken hızlı adımlarla salondan çıktım.

Ellerimi sallarken koridoru aşıp merdivenlere yöneldim. Sonra durup elimi alnıma bastırdım, adımlarımı asansöre çevirdim. Bir anda çok gergin hissetmiştim. Ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda bu hep olurdu. Bedenimle birlikte aklım da kilitlenirdi.

Asansörden inene kadar ellerimi sallamaya devam ettim ama sonra yaptığım bu saçma hareketin farkına varmak kaş-

larımı çatmama neden oldu. Castor'ı sevmiştim, sanırım tekrar insanların arasına karışıp eğlenebilecek olmak beni heyecanlandırmıştı.

Odama girdikten sonra kapıyı kapatıp direkt giyinme odasına ilerledim. Yürürken bir yandan üzerimdeki tişörtü çıkartıyordum. Kafamdan bir sürü kombin geçiyordu, normalde de kıyafet seçimi beni heyecanlandırırdı. Bunu yapmayı seviyordum.

Elime aldığım askılıkta bir takım vardı, takım siyahtı. Şort etek ve ceketten oluşuyordu. Askılığı pufun üzerine bırakıp parmağımı çeneme yaslayarak raflara doğru ilerledim. Gözüme çarpan parıltıyla kumaşa doğru uzandığımda aradığım şeyi bulmuş gibi hissettim. Askıları zincirden olan bir büstiyerdi. Hızla üzerimi değiştirip elime siyah bir topuklu alıp odadan çıktım. Makyaj yapmam da uzun sürmemişti. Beni uğraştıran tek şey elmacık kemiğimin üzerinde çıkan sivilceyi kapatmak olmuştu. Regl olmam yakındı sanırım.

Dün kullandığım kırmızı ruju tekrar dudaklarımda gezdirdim, ardından parfümümü de sıkıp parfümle ruju çantamın içine attım. Tamamen hazır hissettiğimde aynadaki yansımama baktım. Rahattım, özellikle şort etek oldukça rahat hissettiriyordu. Parmaklarımla saçlarımı düzeltirken odadan çıktım. Hızlı hareket etmeye çalışmıştım ama şu an hiç öyle gelmiyordu.

Asansörle şatonun girişine indiğimde asansörün kapısının açılmasıyla Briella ile burun buruna geldim. Gözleriyle beni süzerken şaşkın görünmüyordu.

"Sıkıntıyla geçen günüm aydınlandı," derken dudakları yukarı kıvrıldı. "Endymion bahçedeydi."

Başımı sallayıp, "Noris nerede?" diye sordum. Her ne kadar Briella'nın söyleyeceğinden emin olsam da beni merak etmesini istemezdim.

"Ormandaydı, ben ona söylerim gittiğinizi," dedi, ardından göğsüme dökülen saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru attı. "Ormanda uyuyacaktım ama bir an yumuşak yatağımı

özledim. Siz de dikkatli olun. Gidip eğlen. Sıkıldığını anlarsam onu tekmelerim."

Gülerken, "Buna eminim," dediğimde kaşlarını indirip kaldırdı. Onunla vedalaştıktan sonra şatodan çıktım. Çıkmadan önce Sasha'yı görmüştüm. Daha önce görmediğim bir adamla bir şeyler konuşuyordu.

Bahçeye doğru yürüdüğüm sırada Endymion'ı Ruli'nin boynunu okşarken gördüm. O an tökezlediğimde omzunun üzerinden bana baktı. Sinirle elimi alnıma bastırdım. Aceleden yanıma normal bir ayakkabı almayı unutmuştum. Şimdi bu topuklularla nasıl Castor'a kadar gidecektim?

"Bekle," dedi Endymion bana doğru gelirken. Durup onun bana gelmesini bekledim.

Yanıma gelip kolunu uzattığında, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, uzattığı koluna girdim.

"Önemli değil," derken çakıl taşlarının üzerinde yürümeme yardım etti. "Her zamanki gibi güzel görünüyorsun."

Yanağımın içini ısırdım, gözlerimi Ruli'nin üzerinde tutmaya çalışıyordum. Kibarlığından ödün vermiyordu. "Kendimi eskiden olduğu gibi arkadaşlarımla dışarı çıkıyormuş gibi hissetmek istedim," dediğimde başını salladı. "Haksız değildin. İnsanların arasma karışmayı özledim."

Kartalın önünde durduğumuzda gözlerini yüzüme indirdi. Beni anladığını gözlerinde görebiliyordum. "Bugün istediğin gibi eğlenebilirsin," dedi, gülümsedim. "Ayakkabıları da sorun etme. Geçide kadar sana yardım ederim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Beni belimden kavrayıp kartalın üzerine oturttuktan sonra o da arkama geçmişti.

Elimi Ruli'nin boynundaki tüylerde gezdirdiğim sırada o, kanatlarını sertçe açmıştı. Bu hareketi istemsizce beni güldürdü. Pençelerini yerden uzaklaştırıp havalanırken onu ilk gördüğüm günü düşündüm. Dev bir kartaldı, o karmaşıklığın içerisinde bir de onu görmek beni çok korkutmuştu. Şimdi ise ona karşı içimde yoğun bir sevgi vardı. Hayvanların ilgiye ihtiyaç duyduğunu biliyordum ve ona sevgimi gösterirken

bunu sınırlamıyordum. Bir kartal vahşi görünebilirdi, insanı korkutabilirdi, ki ben de korkmuştum ama bu onların da ilgiye ihtiyaç duyduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Tüylerinin arasındaki parmaklarım onu keyiflendiriyormuş gibi tiz sesler çıkararak uçuyordu, bu hâline kıkırdadım.

"Yeni bir dost edinmişsin anlaşılan," dedi Endymion, sesi rüzgâra karışsa da onu duyabiliyordum.

Dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. "Sanırım benim varlığıma alıştı."

"Alışmıştır," derken sesi kısık çıkmıştı. Yüzü tam başımın arkasında olduğundan nefesi saç diplerime çarpıyordu. Sertçe yutkunarak gözlerimi kıstım.

Güneş yeni batmıştı. Gökyüzüne yeni yerleşen ay, üzerinde olduğumuz bataklığa ışığını bırakıyordu. Orman karanlık görünüyordu. Ay ışığı yeterince aydınlatmasa da zifirî değildi.

Ruli ağaçlarm arasından geçerek yavaşça alçaldığında sırtımı dikleştirdim. Bu hareketim sırtımın Endymion'm göğsüne yaslanmasına neden oldu. Fazlasıyla sıcak olduğunu hissederken bataklıktaki bu ormanın boğucu havası da etrafımı sardı. Kartal pençelerini toprağa geçirip durduğunda sesli bir nefes verdim.

Endymion yere indiğinde ben de inmek için hareketlendim ama o beni durdurdu. Ay ışığı burada bir spot gibi ağaçların üzerine, bizim üzerimize vuruyordu.

"Kucağıma alırsam zorlanmazsın," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu. "Hem geçit birkaç metre ileride, kendini boşa zorlamamış olursun."

Başımı sallayıp, "Seni zorlamayacaksam olur," dediğimde güldü.

"Zorlanmam," deyip bana doğru uzandı. Kolunu bacaklarımın altından geçirdiğinde elim ensesine kaydı. En azından zeminde çakıl taşları olsaydı, bir şekilde koluna tutunarak yürüyebilirdim. Ama zemin topraktı, üstelik kuru bir toprak da değildi.

Endymion geçide doğru ilerliyor, ben ise gözlerim çenesine dikili bir şekilde sessizce bekliyordum. Bedenine aldığı o gücün ona nasıl hissettirdiğini çok merak ediyordum. Dışarıdan hiçbir farklılık yokmuş gibi dursa da bence bir farklılık olmalıydı.

İstemeden de olsa bir yerleri alev aldırabiliyordum, Endymion'ın yaptığı ise çok farklıydı. Elimde bir ateş topu olsa ve onu hedefe fırlatsam, isabet ettirme kadar ıskalama ihtimalim de vardı. Ama Endymion'ın ıskalayacağını hiç düşünmüyordum. Çünkü bir insanla göz göze gelmesi, ona bakması bile yeterliydi.

Geçide giden dar merdivenleri inip duvarın olduğu karanlık alana girdi. Basık bir odaya benziyordu. Beni kucağından indirmeden duvara doğru yürüdüğünde yerimde kıpırdandım, o ise inmeme izin vermeden duvardan geçmişti. Bu konuda üstelemedim çünkü şu an gayet rahattım.

Hiç duraksamadan köprüden geçip diğer duvara yöneldi. O duvardan da geçtiğinde artık Castor'daydık.

"Nasıl şehre ineceğiz?" diye sorduğum sırada beni yavaşça yere indirdi. Kıyafetlerimi düzeltirken gözlerim büyük ve çelik kapıdaydı.

"Bilmem, nasıl ineceğiz?" Dudakları yukarı kıvrıldı, çelik kapıya doğru yürüdü. "Gel hadi."

Merakla arkasından ilerledim, yürürken ardında bıraktığı parfümün kokusunu soluyordum. Bazen erkek parfümü kullandığım oluyordu ve bu koku bana aşina gelmişti. Ardında güzel bir koku bırakıyordu.

Filmlerde gördüğüm, bankalarda olan o çelik kapılara benzer kapının deliğine iki parmağını öne uzatarak elini soktu. Geçen sefer direkt bütün parmaklarını uzatarak soktuğunu hatırlıyordum, bir şey düşünüyor olmalıydı.

Elini kilitte çevirdiğinde tanıdık sesi duydum. Kapı hafifçe aralandığında elini kapıya bastırıp kendine doğru çekti. O dışarı çıktığında yavru bir ördek gibi onu takip ettim. Dışarıya attığım ilk adımla birlikte duraksadım. İlk geldiğimde

bir koridora açılan bu kapı, şimdi direkt bir odaya açılmıştı. Şaşkınlıkla etrafıma baktığımda Endymion odanın kapısını açtı, arkamdaki kapı kapanmıştı. Odanın dışındaki o tanıdık görüntü beni daha büyük bir şaşkınlığa sürüklemişti. Burası Ursula'nın kaldığı saraydı.

"Böyle bir yol varsa neden hava aracını bekledik?" Hissettiğim dehşet sesime de yansımıştı.

"Orası asıl geçitti," dediğinde şaşkınlığımdan hiçbir şey eksilmedi. "Asıl geçidi görmen gerekiyordu çünkü arkandaki kapıyı kullanarak duvara ulaşamazsın."

"Tamam, her şey mümkün," dedim kendi kendime. Ardından arkamdaki kapıya baktım. Kapıyı tekrar açtığımda ise karşılaştığım tek şey duvar olmuştu. Gözlerim irileşirken Endymion'ın güldüğünü duydum.

"Ursula'ya bir selam verelim, sonra çıkarız," dediğinde başımı yavaşça salladım. Onun ardmdan yürüyordum ama aklım hâlâ az önceki olaydaydı. Belki bunca şeye rağmen bu küçük olaya şaşırmam saçmaydı ama bence küçük bir şey değildi...

Biz merdivenlerden inerken takım elbiseli iki adam yukarı çıkıyordu. Normal insanlara benziyorlardı. Sanki buraya gelmeye alışık gibilerdi ama onları görmek beni şaşırtmıştı. Onlara anlamsız gözlerle bakmak tökezlememe neden oldu ama hemen toparladım.

Zemine çarpan topuklu ayakkabıların sesini duydum, merdivenlerin sonundaydık. Ursula yanında duran sarışın kadına bir şeyler anlatırken yüz ifadesi ciddiydi. Bir an gözüme iş kadını gibi görünmüştü. Öylesi bir konum ona yakışırdı aslında. Parmaklarıyla altındaki dar eteği düzelttiği sırada gözleri bizi buldu. Gözlerinden geçen şaşkınlık yüzüne yansımadan dağıldı, ardından bize gülümseyerek baktı.

"Sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sorarken adımlarını bize çevirdi. Yanındaki kadm bize kısa bir bakış attıktan sonra uzaklaşmıştı.

Endymion, "Dışarı çıkacağız," dediğinde, Ursula kaşlarını kaldırdı. Bakışları imalıydı, bu da gözlerimi kaçırmama neden oldu.

"Ne güzel," dedi kaşları havadayken. "Size eşlik etmek isterdim, sizin de bunu isteyeceğinize çok eminim... Ama birkaç işim var. Size iyi eğlenceler." Ela gözleri yüzüme döndüğünde gülümseyemeye çalıştım, onun ise gülümsemesi samimiydi. Tam yanından ayrılmışken aniden arkasını dönüp, "Bu arada," dedi parmağını havaya kaldırarak, omzumun üzerinden ona baktım. "Artemis müzesinde bir etkinlik olduğunu duydum, orayı biliyorsun Endymion, belki bakmak istersiniz."

Endymion başını sallayıp yürümeye devam ettiğinde ben Ursula'ya bakıyordum. Bana göz kırptığında yanağımın içini ısırarak arkamı dönüp Endymion'a yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

Otopark kısmına girdiğimizde, "Müzeleri sever misin?" diye sordum. Duvara yaslı küçük dolabı açıp arabasma ait anahtarları aldı.

"Severim," derken arabanın kapıları kilit sesiyle açıldı. "Ursula bunu söylediğine göre değişik bir etkinlik olmalı. İstiyorsan yemekten sonra gideriz."

Omuz silkip arabaya bindiğimde bir süre yüzümü izledi, daha sonra sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Yolda yürüyen insanları görmek bile iyi geliyordu. Aslında insan varlığından çok, canlılığı seviyordum. Antares'in ağır bir ruhu vardı, Castor ise tam tersiydi. Mesela bir tatil olarak düşünecek olsam, Antares'e sadece kafa dinlemek, dinlenmek için giderdim. Castor ise tam bir yaz festivaline benziyordu. Kafa dinlemek için değil de kafa dağıtmak için daha uygundu.

Ceketimin uç kısmıyla oynarken ilgiyle etrafımı inceliyordum. Gözüme takılan ilginç şeylerden biri ise masaları dışarıda olan bir kafede servis yapan robottu. Yüzümü cama yaslayıp daha dikkatli bakmak istesem de araba çoktan oradan uzaklaşmıştı.

Sokaklar ışıl ışıldı. Havadaki araçlar kimseye garip gelmiyordu. Benim evrenimde aniden ortaya çıkan hava araçları olsa kesin bunun direkt uzaylılarla ilgili olduğunu düşünürlerdi. Bir an bu beni güldürdüğünde Endymion'ın bakışları bana yöneldi.

"Neye gülüyorsun öyle?"

"Hiç, aklıma bir şey geldi," dedim. Kaşlarını kaldırsa da bir şey söylemedi.

"Açık havada mı olmak istersin yoksa duvarların arasında mı?"

Gülerek, "Sanırım sen açık havayı tercih ediyorsun," dedim, bu onu da güldürdü. "Kapalı bir mekâna gitmek istemedim şu an."

"O hâlde rota değiştiriyoruz," diyerek direksiyonu sağa kırdı. Araba işlek bir caddenin içine girdi. Caddenin ışıklandırmaları biraz ilginçti. Ayrıca belli aralıklarla dikilmiş metal direklerin arasındaki hologramlar hareket ediyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra araç spiral bir yoldan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Yol oldukça genişti, araba rahat ilerliyordu ve araba ilerledikçe şehri yukarıdan görebiliyordum. İlk defa böyle bir yol görmüştüm, kendi evrenimde varsa bile bilmiyordum. Yolun sonu büyük, düz bir alana çıktı. Az ileride duran restorandan çok olduğumuz konum beni şaşırtmıştı. Araba restoranın önünde durdu. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda yüzüme çarpan hafif rüzgârla irkildim.

"Ne tuhaf bir yer-" Cümlemi tamamlayamadan duraksayıp bize doğru gelen robota baktım. Gözlerim ağır hareketlerle Endymion'a kaydı. Elini cebine sokarken diğer elinde tuttuğu anahtarı yanımıza gelen robota verdi. Tuhaf bir ifadeyle robota baktığımı gören Endymion yavaşça öksürdü, aralanan dudaklarımı kapatıp sırtımı dikleştirdim. Sonuçta her gün robot görmüyordum. Kendi dünyamda yaşarken bir gün bunun olacağını zaten tahmin ediyordum ama yine de görmek tuhaftı.

Endymion kolunu bana doğru uzattığında koluna girerek ona ayak uydurdum. Birlikte restoranın içine girmiştik ama içeride durmamış, diğer kapıdan arka tarafa geçmiştik. Restoranın arka tarafı masaların olduğu bir alandı. Masaların yarısı doluydu, insanların eğlenerek yemeklerini yediklerini görmek gergin bedenimi rahatlatmıştı.

Kenarda duran korkulukların yanındaki masaya yerleştik. Aslında bu masaya Endymion'ı çekiştiren bendim. Orta kısımlarda oturmayı hiç sevmiyordum. Endymion gömleğinin manşetlerini kıvırırken gözlerimi altımızdaki şehre indirdim. Olduğumuz kısımdan daha yukarıda duran binalar da vardı ama yine de altımızda bir şehrin yatıyor olması ilgi çekiciydi.

Bir adam gelip, "Hoş geldiniz," diyerek elini masanın kenarına uzattı. Oradaki bir düğmeye bastığında masanın soldaki iki tarafından da birer ekran yukarı doğru hareketlendi. Adam bir iki düğmeye daha basarken ben şaşkınlıkla tablet boyutundaki ekranlara bakıyordum.

Adam arkasını dönüp uzaklaşmaya başladığında, "İlginç. Dijital menü görmüştüm ama bu daha tuhafmış," dedim, parmağımı ekranda kaydırarak seçenekleri inceliyordum.

"Her şeye bu kadar meraklı bakıyor olman sevimli görünüyor," derken o da kendi tarafındaki ekrana bakıyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

Yanağımın içini ısırdım, dışarıdan tuhaf görünen ben olmalıydım. Daha önce görmediğim yemekler de vardı ama yeni bir şey denemektense bildiğim türden şeyler seçip siparişimi tamamlamıştım. Sonuçta beğenmeyeceğim bir şey olabilirdi ve şu an açtım, aç kalmak da istemezdim.

O da siparişini tamamlamış olmalı ki dirseklerini masaya yasladı. "Eğer abin olmasaydı, Antares'te kalmaya devam eder miydin?" diye bir soru yöneltince kaşlarım çatıldı.

"Annem gibi Dünya'da kalıp kalmayacağımı mı yoksa Antares'te kalacak kadar orayı sevip sevmediğimi mi soruyorsun?"

"İkinci seçenek," derken gözlerimin içine bakıyordu. "Çünkü ilk seçeneğin cevabını biliyorum."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Alrisha ve Sheratan'dı sanırım diğer evrenlerin adı," dediğimde başını sallayarak beni onayladı. "İki evreni de görmedim ama sanırım yine tercihim değişmezdi. Castor gerçekten güzel bir yer. Özellikle tanıdık oluşu." İlgiyle beni dinlediğini görmek daha çok konuşma isteği uyandırıyordu. "Ama Antares kasvetli görünmesine rağmen rahatlatıcı. Belki teknolojik olarak çok imkânı yok, belki eğlence bakımından da sınırlı ama sakin."

"Sakinliği seviyorsun," dediğinde gözlerimi yavaşça açıp kapattım.

"Eğlenceyi seviyorum. Gezip yeni yerler görmeyi, yeni şeyler tatmayı da." Parmaklarımı birbirine geçirip çenemi ellerime yasladım. "Bunları Antares'te yaşayarak da yapabilirim. Dediğin gibi, istediğim an istediğim evrene geçiş yapabilirim."

"Biliyorum ön yargılı bir düşünce ama ben senin Castor'ı daha çok seveceğini, burada yaşamak isteyebileceğini düşünmüştüm," dediğinde gözlerimi altımızdaki şehre çevirdim.

Ben sessizce şehri izlerken siparişlerimiz masaya gelmişti. Birlikte yemeklerimizi yemeye başladığımızda ikimiz de sessizdik. Arada ona baktığımda onun da bana baktığını görüyor, sonra yemeğime geri dönüyordum.

Bir şeyler konuşma isteğiyle, "Keşke gelmeden önce Ashton'la da görüşebilseydim, birkaç gün onu göremeyeceğim sanırım," deyip ona baktım. İlk önce bir duraksama yaşasa da hızla toparlamıştı.

"Abine çok bağlısın," dedi, çatalını kenara bırakıp su dolu bardağını eline aldı.

"Evet," dedim gülümseyerek. Onu özlediğimi hissettim. "Bu konuda gerçekten kendimi şanslı hissediyorum. Senin kardeşin yoktu değil mi?"

"Hayır, bir kardeşim yok," dedi, ardından gözlerini tabağına indirdi, yemeğine kaldığı yerden devam etti.

"Aileni sorsam, hadsizlik mi etmiş olurum?" Bir an duraksadı, gözlerini kaldırarak bana baktı. Sertçe yutkunduğumda dudakları yukarı kıvrılmıştı.

"Annem ve babam burada yaşıyor," dediğinde merakla ona baktım. Kendinden hiç bahsetmemesi içimde hep bir merak bırakmıştı. "Buraya geldiğimde onlarla da görüşüyorum." O an aklıma gelen bir diğer soruyla ona baktığımda gülerek çatalını kenara bıraktı. "Anlaşılan soracağın çok şey var."

"Gardiyanlar neye göre değişiyor? Öldüklerinde mi?" Bir an son sorum beni de duraksattı. İfademi bozmamaya çalışsam da başarılı olamadım.

"Evet. Kan bağıyla ilerleyen bir durum. Sen sormadan merakını gidereyim, büyükbabam gardiyandı, o öldükten sonra ben onun yerine geçtim," dedi, ardından kenarda duran menüde bir şeyleri işaretledi.

"Neden baban değil de sen?"

"Neden Ashton değil de sen?" diye soruma soruyla yanıt verince dudak büktüm, sanırım kan bağı olsa da bir sıralama yoktu.

"Peki sen nasıl anladın gardiyan olduğunu?" Sorularımı sorarken bir yandan da sıkılıp sıkılmadığını anlamak ister gibi yüzünü inceliyordum. O ise rahat rahat sorularımı cevaplıyordu, aksi bana kendimi rahatsız hissettirebilirdi, onu sıkmak istemezdim.

"Galiba bunun haberi erk hayvanları yoluyla geliyor," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Noris'ın seni bulduğu gibi Briella da beni bulmak için gelmişti."

Daha önceki adamın tekrar masaya gelip bir şişe ve iki kadeh bıraktığını görünce şaşırdım. Az önce sipariş verdiği şey bunlar olmalıydı. Adam tekrar uzaklaşırken Endymion önüne bırakılan, ağzı açılmış şişeden kadehlere yavaşça şampanya döktü.

Terlediğimi hissedince üzerimdeki ceketi çıkarıp sandalyemin sırt kısmına astım. O sırada Endymion da doldurduğu kadehi bana doğru uzatmıştı. Kadehi elime alıp içindeki sıvı-

ya baktığımda Endymion'ın kaşları çatıldı. "Alkol sevmiyor musun? İstiyorsan normal, alkolsüz bir şeyler sipariş edebiliriz," diyerek menüye yöneldiğinde, elimi, ekrana uzanan elinin üzerine koyup onu durdurdum.

"Alkolle ilgili bir sorunum yok, sadece kırmızı şarap severim," deyip elimdeki kadehten bir yudum aldım. Elimin hâlâ elinin üzerinde olduğunu fark edince panikle geri çekildim.

"Aklımda tutarım," demesi biraz utanmama neden olmuştu.

Daha sonra o bana sorular sormaya başladı. Antares'e gelmeden önceki hayatımı, neler yaptığımı, neleri sevdiğimi. Ben bunları cevaplarken o da beni ilgiyle dinliyordu. Birinin beni ilgiyle dinlemesi hoşuma gidiyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama masadan kalktığımızda kadehimin yarısını içebilmiştim. O da bitirse de tekrar doldurmamıştı. Onu çok fazla alkol kullanırken de görmemiştim. Bazen akşam yemeklerinde bizimle birlikte şarap içerdi ama fazla içmiyordu.

Ben ceketimi giyerken o da hesap işleriyle ilgilendi. İşi bittiğinde de restorandan çıkıp kapıda bizi bekleyen araca bindik. Biz geldiğimizde o robot arabanın yanında dikiliyordu, bu sefer ona garip bir ifadeyle bakmamıştım. Hatta ona gülümsemiştim, o da elini kaldırarak beni selamlamıştı. Acaba konuşabiliyor muydu?

"Ursula'nın bahsettiği müzeye gitmek ister misin?" Araba spiral yolda aşağı doğru ilerlerken yanımızdan büyük bir cip geçti. Bir canavara benziyordu.

"Merak ettim açıkçası," diye mırıldandım. Şimdiye kadar birçok müze gezmiştim. Hem kendi yaşadığım ülkedeki hem de başka ülkelerdeki müzeleri gezmek bana birçok açıdan fayda sağlamıştı. Farklı konseptler her zaman ilgi çekici oluyordu.

"O zaman gidiyoruz," dedi altımızdaki aracın hızını arttırarak. Gülümseyerek başımı cama yasladım. Caddeye ulaşmamız çok uzun sürmemişti. Araba ışıklı yolları arkasında

bırakıp daha sakin bir caddeye girdi. Yine dışarıda insanlar vardı ama gürültü daha azdı.

Uzun bir kuyruk dikkatimi çekti, başımı yasladığım camdan ayırıp merakla kuyruk oluşturmuş insanlara baktım. Araç onların yanından geçip giderken uzayan kuyruk hâlâ bitmemişti. Daha sonra o kuyruğun başlangıç yerini gördüm. Uzun, ferforje kapı iki yana açılmıştı, insanlar içeri giriyordu. Kapının olduğu duvarlardan dolayı nereye açıldığını göremiyordum.

Endymion arabayı yan yana dizilmiş arabaların yanına park ettiğinde inme vaktimizin geldiğini anladım. Müze dedikleri yer burası mıydı? Arabadan inip o büyük kapıya doğru yürüdük. Kapının kenarında dikilen adamların yanında tanıdık bir yüz görmüştüm. Bu kadın, bugün Ursula'nın yanında gördüğümüz kadındı. Bizi gördüğünde selam vermiş, içeri girmemiz için kenara çekilmişti.

"Ursula'nın da mı parmağı var?" diyerek ona döndüm, omuz silkti.

"Onun hangi işlerde parmağının olacağı hiç belli olmuyor," demekle yetindi.

Bir kapıdan daha geçtiğimizde bizi karşılayan şey yol ayrımı olmuştu. Kafamı kaldırdığımda gökyüzünü görebiliyordum, etrafımızı saran kalın duvar da uzundu ama üzeri kapalı değildi, camdı.

"Burası küçük bir labirent. Hangi taraftan gitmek istersin?" Bir an heyecanla parmağımı sağ tarafa uzattığımda güldü. "Tamam, oradan başlayalım."

Girdiğimiz koridor duvar şamdanlarıyla aydınlatılmıştı, loş bir ortam vardı. Bu ortam bana Antares'i hatırlattı. Duvarlarda çeşitli tablolar vardı, bunun yanı sıra duvara gömülü kare bölmeler vardı, camla kapatılmıştı ve bu bölmelerin içinde de minyatür heykeller sergileniyordu. Endymion'm bahsettiği gibi burası gerçekten labirent gibiydi. Ben istediğim yöne sapıyordum, o ise beni takip ediyordu.

Etrafı tuhaf bir ifadeyle izlediğini fark etsem de bunun üzerinde durmadım. Şimdi yürüdüğüm yol geniş bir alana çıkmıştı, bu alanın ortasında büyük bir heykel ve kalabalık bir insan topluluğu vardı. İçinde bulunduğum ortam beni resmen büyülemişti. Böyle güzel bir yerde bulunmayalı üç yıl olmuştu.

Kanatları iki yana açılmış, elinde tuttuğu kalple hafifçe eğilmiş şekilde duran heykele bakarken iç çektim. Bu heykeli yapan kişiyi canlı bir şekilde izlemek isterdim, izlemesi bile zevkli olurdu.

Aniden heykelin arkasmdan çıkan kediye şaşkınca baktım. Onun buraya nasıl girmiş olabileceğini düşünürken kedinin büyük gözleri beni buldu. Gözleri tuhaf bir maviydi. Tüyleri yoktu, Sfenks kedisiydi. Bulunduğumuz yer onun için gürültülüydü, korkmuş olması endişelenmeme neden oldu.

"Baksana, bir kedi girmiş," dedim Endymion'a bakarak. "Acaba onu buradan çıkarsak mı? Korkmuş olabilir. Ya da bir sahibi vardır ve onu kaybetmiştir."

Endymion ilk başta neden bahsettiğimi anlamasa da işaret ettiğim yere bakınca duraksadı. Sonra aniden elimi tutup hızla beni oradan uzaklaştırdı. Ne olduğunu anlamadığım için afallamıştım, adımlarım tökezliyordu.

"Endymion, ne oluyor?" Sesim biraz yüksek çıksa da kalabalığın uğultusunda fark edilmemişti. Endymion bana bir cevap vermeden beni hızla yürütürken etrafı kolaçan ediyordu. Onu telaşlandıran neydi?

Hızla yürürken bir anda durdu ve beni bir duvarın arkasına çekti. Gözlerimin içine bakarak işaret parmağını dudaklarına yasladığında tedirgin olmuştum. Kolunun kenarından arkasına bakmaya çalıştım ama pek bir şey göremiyordum. Zaten şamdanlar da tamamen içeriyi aydınlatmıyordu.

Daha sonra az önce gördüğüm kedinin ileriye bakarak yürüdüğünü, insanların olmadığı boş koridora girdiğini gördüm. Birkaç saniye sonra oradan takım elbiseli bir adam çıktı. Bu adamı tanıyordum.

Eline aldığı telefonu kulağına yaslayıp, "Tahmin ettiğimiz gibi," dedi diğer tarafa. "Beni fark etti." O durup karşı tarafı dinlerken korkuyla Endymion'a baktım. "Tamam, geliyorum."

Adam telefonu kapattıktan sonra kısaca etrafına bakıp arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı. Onun gidişiyle Endymion gözlerini kapatıp bir süre bekledi. Yüzü kasılmıştı ve çenesini sıkıyor olmalıydı ki çenesi dikleşmişti. Ben hâlâ korkmuş ve hiçbir şeyi anlamlandıramıyormuş gibi ona bakıyordum.

"Sobek'in burada ne işi var?"

Az önce gördüğüm adam oydu. Elbette burada olabilirdi ama Endymion'ın aniden kaçar gibi oradan ayrılmasından sonra Sobek'in ortaya çıkması tuhaftı.

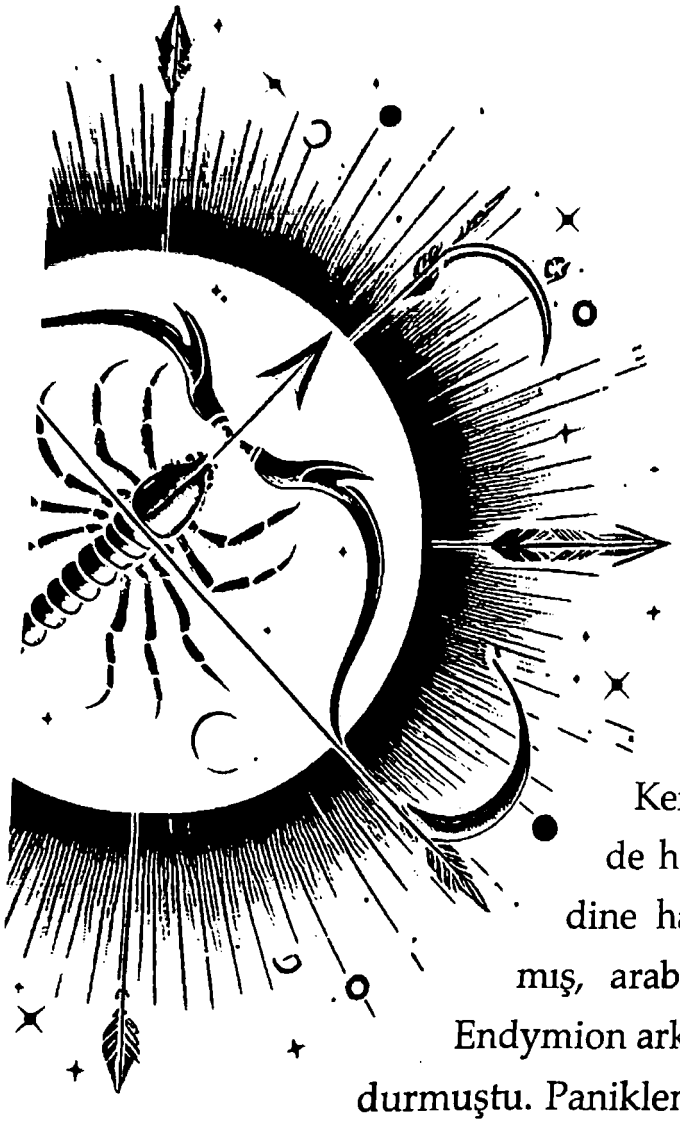
Bir dakika.

O Sfenks kedisi Sobek miydi?

"Aidoneus harekete geçmiş," dediğinde kulaklarım kalabalığın uğultusunu bastıracak şekilde uğuldamaya başladı.

Gözlerimi yanımızdaki duvara diktim. Sanırım gerçekten doğruydu. Aidoneus'ın bir amacı vardı. Ve Sobek, "Tahmin ettiğimiz gibi," demişti. Kutulardan birini bulduğumuzu anlamışlardı.

Düzenleme
Ny.ozlem

15. Mezarlıktaki Kız

Kendimi bir aksiyon filmin içinde hissettiğim dakikalarda o kendine hayran bırakan müzeden çıkmış, arabaya binmiştik. Yol boyunca Endymion arkamızı, etrafımızı kontrol edip durmuştu. Panikleme sebebini anlasam da aşırıya kaçan bu duruma anlam verememiştim. Arabayı otoparka soktuktan sonra direksiyonu aniden sağa kırdı ve arabanın tekerleklerinin çığlığı otoparkta yankılandı.

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Sakin olur musun lütfen?"

Endymion ellerini direksiyona bastırırken gözleri ileride-di. Bilmediğim bir şey olduğunu sanmıyordum. Tamam, ben de şu an diken üzerindeydim ama o, arkamızda bizi kovalayan bir seri katil grubu varmış gibi davranıyordu. Yoksa gerçekten öyle miydi?

"Planı yarın hemen uygulamamız gerekiyor," derken sesi fazlasıyla gergin çıkmıştı. "Bizi takip edeceğinin farkındaydım ama kutuyu açtığımı nasıl bilebilir?"

"O an şatoyu falan izliyordu belki de," diye bir teoride bulunduğumda kapıyı açıp tek bacağını dışarı attı.

"Bilmiyorum ama canımızı sıkacaklar," dedikten sonra arabadan indi. Ben de vakit kaybetmeden onun arkasından indim. Birlikte otoparktan çıkıp sarayın içine girdik.

Aidoneus, kutuların peşindeydi, bunun artık hepimiz farkındaydık. Aslında Endymion'ın söylediği şeyle kafam biraz karışmıştı. Ne yani, bizi Dünya'da da mı takip etmişlerdi? Düşününce bu durum fazlasıyla tehlikeli geliyordu. Nedense beni bir tehdit olarak gördüğünü düşünüyordum. O gün o masada benimle konuşmuş ve ardından oklarını bize çevirmişti. Benim gelmem üzerine bulunan ilk kutu da ilgisini daha çok çekmiş olmalıydı. Bir şeyleri bilmiyor olsam da fikir yürütebilirdim, Aidoneus'ı tanımıyordum ama onunla ilgili tahminlerimin doğru olduğunu düşünüyordum.

O hâlde bu adam bizi bundan sonra da takip edecekti. Eğer gideceğimiz bir diğer köprüde de benzer bir ipucu yakalarsam, bu sefer ilgisi direkt olarak bana yönelebilirdi, zeki bir adam olduğuna emindim. Aslında onun gözlerine bakan her insan bunu görebilirdi. Ve ben insanları gözlemleyip onları çözme konusunda oldukça iyiydim.

Uzun koridorda yürüdüğümüz sırada Endymion duvardaki panelde bulunan düğmelerden birkaç tanesine dokundu. Ne yaptığını pek anlamasam da bir dakika sürmeden Ursula'nın bize doğru geldiğini gördüm. Yüzünde karmaşık bir ifade vardı.

"Bütün gece gelmezsiniz diye düşünmüştüm," derken direkt Endymion'ın gözlerine bakmıştı. "Güvenliği arttırma sebebin umarım bu kızın buradan kaçıp gitmesini istemediğindendir."

Bir an söylediği şey beni afallatsa da onun ciddi duruşu bunun üzerinde durmamı engelliyordu. Demek ki Endymion'ın az önce yaptığı şey sarayın güvenliğiyle ilgiliydi. Onu bu kadar geren şey neydi?

"Aidoneus ya da hayvanı daha önce buraya gelmemişti değil mi?" diye sordu Endymion, meraklı bakışlarım onun yüzüne tutundu.

"O adam sence kendi ininden çıkıyor mu?" Ursula gözlerini devirdiğinde onunla göz göze geldik. "Peşinize mi düştü?"

"Birkaç gün içeri birilerini almasınlar, zaten iz tanımayı aktifleştirdim," dedikten sonra tekrar o panele doğru döndü.

"Endymion," dedi Ursula gergin bir sesle. "Ne olursa olsun o bir gardiyan ve bu saray hepimizin olduğu gibi onun da. Buraya girişini engelleyemeyiz."

"Engellerim," diyerek parmaklarını paneldeki birkaç tuşa daha dokundurdu. "Kim bana engel olabilecek?"

Ursula ona yaklaşıp, "En son başına buyruk davrandığında nasıl cezalandırıldığını unuttun mu?" diye dişlerinin arasından konuştuğunda kaşlarım çatıldı. Cezalandırılmak mı?

"Bu sefer haklı sebeplerim var," dedi Endymion öfkeyle ona bakarak.

Ursula ellerini iki yana açıp, "Bunu anlayacaklarını mı düşünüyorsun?" demesi Endymion'ın öfkesini arttırmışa benziyordu. Konuyu anlamadığım için öylece onlara bakıyordum. "Bir şekilde hallederiz ama böyle olmaz." Ursula panele yönelip bir şeyler tuşladı, sanırım Endymion'ın arttırdığı güvenliği engellemişti.

Endymion gözlerini duvara dikip öfkeli gözlerini kıstı. Bir yanı Ursula'ya hak veriyor gibiydi. Kimin ceza vermesinden kimin anlayıp anlamamasından bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, bunu bir ara onlara sormalıydım. Şimdi ikisi de öfkeliydi.

Ursula, "Gidip dinlenin, sizinkiler sabah erkenden gelirler," diyerek bize arkasını döndüğünde şaşkın hissediyordum. "Mantıklı hareketlere ihtiyacımız var ve sen şu an hiç mantıklı hareket edecekmiş gibi durmuyorsun."

Ursula bizden uzaklaşırken omuzlarının çöktüğünü görmüştüm. Sanki Endymion'ın bu tavrı onu daha da endişelendirmişti. Omzumun üzerinden yanımda dikilen adama bak-

tım, o da Ursula'nın gidişini izliyordu. Gözlerinde hâlâ aynı öfke vardı ve bu öfke Aidoneus'ı parçalamak ister gibiydi, ürkütücüydü.

"Haklı sanırım. Hadi gidelim," deyip koluna dokunduğumda irkildi, irkilmesi elimi geri çekmeme neden oldu. Gözlerini yüzüme indirdiğinde öylece ona bakıyordum.

"Peşinde olduğu şey ben değilim, biliyorsun değil mi? Ya da içimdeki bu güç değil," dediğinde yavaşça başımı salladım.

"Biliyorum," demem ona derin bir nefes aldırdı. Elini başımın üzerine koyup yavaşça sürttüğünde gözlerimi kıstım.

"Gidelim. Yarın düşünürüz," dedikten sonra elini geri çekip yanımdan sıyrılarak geçti ve yürümeye başladı. Bir süre onun yürüdükçe hareket eden sırtını izledim. Peşinde olduğu kişinin ben olduğumu ima etmişti, benim için mi panikliyordu?

Çantamı sıkıca kavrayıp onun arkasından ilerledim. Geniş, şatodakinin aksine oldukça modern olan asansörün önünde durup beni bekledi. Ben yanına geldiğimde ise birlikte asansöre bindik. Birkaç saniye sonra daha önce geldiğimde kaldığım odanın bulunduğu kattaydık. O gün buradan nasıl apar topar ayrıldığımızı hatırlayınca buruk hissettim. Kendimi tanımakta güçlük çektiğim bir gündü.

O odanın önünde durduk. Ne yapacağımı hatırlıyordum. İşaret parmağımı deliğe soktuğumda kapı küçük bir ses çıkarıp yana doğru kayarak açıldı. O tanıdık oda şimdi karşımdaydı. İçeri girip Endymion'a doğru döndüm, ellerini ceplerine sokmuş bana bakıyordu. Ben içeri girdiğimde odadaki ışık da otomatik olarak açılmıştı.

"Bugün için teşekkür ederim, normal bir gün geçirmeyeli uzun bir zaman olmuştu," dediğimde dudağının kenarı yukarı kıvrıldı, yavaşça omuz silkti.

"Sonu iyi bitmese de sana iyi geldiyse hiçbir sorun yok," dedi, sesi az önceki öfkesinden arınmıştı.

"Evet," dedikten sonra yavaşça yutkundum. "İyi geceler o hâlde."

"İyi geceler, Astrid. Kâbussuz bir uykuya yat," dedi, tek elini cebinden çıkarıp kaldırdı, ardından sırtını dönüp benden uzaklaşmaya başladı.

"Sen de," diye mırıldandım, kapıyı kapatıp odaya doğru döndüm. Her şey son bıraktığım gibiydi. Sanırım gerçekten bu odaya benden başkası giremiyordu.

Üzerimdeki ceketi çıkarıp çantamla birlikte kenara bıraktım. Dolap görünümlü kapağı olan odaya doğru ilerledim, kapağı kenara kaydırıp açtım. İçeri girip kendim için bir gecelik aldım ve gecelikle birlikte banyoya geçtim. Üzerimdekileri çıkardıktan sonra geceliği giymeden önce yüzümü yıkamış, makyajımı çıkarmış ve dişlerimi fırçalamıştım. Her şey bittiğinde ise kenara bıraktığım geceliği giydim.

Attığım yorgun adımlar beni duvar uzunluğundaki sürgülü pencerelerin önüne getirmişti. Kollarımı göğsümde toplayıp geç saat olmasına rağmen ışıl ışıl parlayan şehre baktım. Bir gökdelenin tepesindeymişim de o muazzam şehir benim ayaklarımın altına serilmiş gibiydi. Şu an Antares'te, odamda olsaydım ıssız ve karanlık olan o şehri izliyor olurdum. Ne tuhaftı, her yerde bana ait bir yer vardı ve birçok evim varmış gibi hissediyordum.

Yüzümde oluşan yorgun gülümsemeyle yatağa yöneldim. Odanın ortasında duran büyük, yuvarlak yatağa uzandığımda kemiklerim sızlamıştı. Yatak sanki bedenimdeki bütün ağrıları içine çekmek istiyordu. Elimi yastığın altına sokup yanağımı yastığa yasladım. Aniden neden üzerime yalnızlık hissi çökmüştü bilmiyordum. Sanırım Ashton'ı özlemiştim. Ondan uzak olmak, toparlamaya çalıştığım dikkatimi dağıtıyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumduğumda içim huzursuzdu. Sanki aylardır bu insanları tanımıyormuşum, daha önce buraya gelmemiş, hiç yalnız kalmamış gibi tedirgindim. Uyuyana kadar da abimi düşünmüştüm, onun da benimle aynı şeyleri hissettiğine emindim.

Yakıcı güneşin ışığı direkt olarak gözlerime vurduğundan homurdanarak elimi gözlerime siper ettim. Yatak beni öyle içine çekiyordu ki, uyanmak istemiyor, akşama kadar bu şekilde uzanmak ve uyumak istiyordum. İnatçı güneş parmaklarıma rağmen beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Huysuzca homurdanırken yatakta oturur pozisyona geçtim.

Saçlarım dağılmıştı, uyumadan önce atkuyruğunu bozmuştum ve saç diplerimde de dünden kalma bir sızı vardı. Parmaklarımı saç diplerime bastırarak masaj yaparken uykulu gözlerim odada turluyordu. Komodinin üzerindeki dijital saate baktım, geçen sefer bunu fark etmemiştim. Öğle saatlerinde olduğumuzu görmek beni şaşırtmıştı, sanki sadece bir saat kadar uyumuştum.

Uyuşuk bedenimi yataktan zorla kaldırıp banyoya girdim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra kısa bir duş almış, dişlerimi fırçalamıştım. Ağzımın içinde acı bir tat vardı ve bu midemi bulandırmıştı. Neyse ki dişlerimi fırçaladıktan sonra o tat bir nebze gitmişti. Saçlarım da temizlenmesine rağmen birkaç saate yağlanabiliyordu, bazen bu yüzden günde iki kez duş aldığım oluyordu.

Odada serin bir rüzgâr dolanıyordu, sanırım klima vardı. Keşke o klimayı alıp Antares'e götürebilseydim...

Evet, şimdi en sevdiğim âna gelmiştik ve uykum iyiden iyiye açılmıştı. Kıyafetlerin arasında gezinirken bir yandan da karnımı okşuyordum. Regl gecikmesi yaşadığım için karnımda bir şişlik vardı ve bu oldukça rahatsız hissettiriyordu. Şu önümüzdeki birkaç gün kanamamın olmaması için dua etmeye başlamıştım. Bir iş peşindeyken beni fazlasıyla zorlardı.

Elime aldığım yüksek bel, siyah pantolonu bacaklarımdan geçirdim. Şiş duran karnım pantolonun içinde biraz ezilmişti, bu da kasıklarımda sızı oluşmasına neden olmuştu. Üzerime de sütyen tarzı bir büstiyer giymiştim, gözüme en son kestirdiğim şey ise siyah, transparan gömlek olmuştu. Gömleği giydiğimde etek kısmı kalçalarıma kadar uzandı, içimdeki büstiyerle güzel görünüyordu.

Bir süre odada çorap aramıştım. Nerede ne var tam olarak bilmiyordum ve çorap bulmak biraz zamanımı almıştı. Bulduktan sonra bir çift spor ayakkabıyı da alarak odaya geçtim, dolap kapağı şeklindeki kapıyı kaydırarak kapattım.

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyerken aklım burada kalan kıyafetlerimdeydi. Odaya benden başkası giremiyorsa Antares'teki gibi birileri kirli çamaşırları alıp bir süre sonra temizlenmiş bir şekilde bırakamazdı. Aslında bu şekilde daha iyiydi. Birinin benim kirlilerimle uğraşması beni rahatsız ediyordu ve bunu dile getirmeye de çekiniyordum. Antares'e döndüğümde bu durumu Sasha ile konuşmayı aklıma not ettim. Hiç değilse kıyafetleri yıkandığı odaya kadar ben bırakabilirdim.

Hâlâ nemli olan saçlarımı makyaj masasının önünde taradıktan sonra sırtıma serdim. Merakla makyaj masasının çekmecelerine bakmayı da unutmamıştım. Boş olduğunu düşündüğüm çekmecelerde makyaj malzemeleri ve takılar vardı. Zincir şeklinde, ucunda güneş figürü olan tek parça küpeyi gördüğümde ilgiyle ona baktım. Beğendiğim gümüş rengi küpeyi elime aldım, bana ait olduğunu söyledikleri bir odada olduğuna göre takabilirdim. Küpeyi taktıktan sonra ucundaki güneşe parmağımı sürttüm, güzel görünüyordu.

Odadan çıkmadan önce de çantamdaki parfümden sıkmıştım. Çantamı almamıştım, zaten içinde ruj ve parfümden başka bir şey yoktu. Bir an bu durum canımı sıktı. Telefon kullanamıyordum, bir cüzdanım da yoktu. Telefonum olsa bile Antares'te kullanamazdım. Hiç değilse bir cüzdan edinmeliydim. Gerçi her evrende para anlayışı farklı gibi görünüyordu. Castor'da kart kullandıklarını duymuştum Briella'dan. O zaman bir kart da edinebilirdim.

Nereye gideceğimi bilemez bir şekilde merdivenlerden iniyordum. Akrebin Kalbi'ne alışmıştım, orada aylarca kalmıştım. Acaba bir gün buraya da alışır mıydım? Bu şey ben bir gün ölene kadar sürecekse elbette buraya da alışacaktım.

Kulağıma ulaşan bir melodiyle kaşlarım çatıldı. Tanıdık sözlere sahip bir şarkı duyuyordum. Basamakları indikçe ses daha yakından gelmeye başladı, şimdi sözleri daha net duyuyordum. Şarkıyı bilmiyordum ama sanki hep dinlediğim, duyduğum bir melodiydi. Biraz hareketliydi ve bu ritim içimdeki enerjiyi yükseltmişti. İstemsizce kalçalarımı hareket ettirdiğimde bir kıkırtı duydum.

"Birileri iyi gününde." Briella koridordaki kapılardan birinden kafasını uzatınca utanarak olduğum yerde durdum. "Devam et kızım!"

Gülerek bana doğru geldiğinde ne yapacağımı bilememiştim. Elimi tutup beni aniden kendi etrafımda döndürdü. Enerjik melodi koridora yayılmaya devam ediyordu. Briella ellerimi tutarak beni dans ettirmeye çalışırken onun bu çabasına güldüm. Daha fazla ona mâni olamadığımda ise artık onunla koridorun ortasmda dans ediyordum. O şarkı bitene kadar da koridorun ortasmda onunla kahkaha atarak dans etmiştim. Diplerde sürünen enerjim onun sayesinde tavana ulaşmıştı. Şarkı bitse de dans ederek az önce çıktığı odaya doğru ilerledi. Ben de gülerek onu takip ettim.

İçeri girdiğimde ise beni şaşırtan bir görüntüyle karşılaştım. Ursula bacaklarını iki yana ayırmış bir şekilde yerdeydi, nefes nefese ve terliydi. Odanın iki yanında da aynalar vardı, kapının yanındaki duvarda ise ses sistemi vardı. Hydra da onun gibi nefes nefeseydi, burada dans mı ediyorlardı? Bir an buna imrenmiştim.

"Astrid çok güzel dans ediyor!" Briella kendi etrafında dönerek salonun ortasına doğru süzülürken Ursula kaşlarını kaldırdı.

"Yakından görmek isterim," derken hâlâ nefes nefeseydi. Utanarak gözlerimi kaçırdığımda gülerek ayağa kalktı. "Bir duş alıp temizleneyim, sonra diğerlerinin yanına gideriz. Günlük sporum da tamamlandığına göre bugün istediğim kadar yiyebilirim!"

O sırıtarak kapıya doğru yürürken Hydra, "Spor öyle bir şey değildir," diye mırıldanmıştı, bu beni güldürürken Ursula, "Aman ne hoş," diye kendi kendine homurdandı. O gittikten sonra Hydra da arkasından çıkmıştı.

"Endymion bir şeylerden bahsetti biz geldiğimizde ama tam olarak ne olduğunu anlamadım," dedi Briella elindeki çubukla oynarken. "Sanırım bugün Sheratan köprüsüne gidecekmişiz."

"Sence bu kadar aceleci olması konusunda haklı mı?" Omzumu kapının kenarma yaslayıp Briella'ya baktım, sorumla kaşları çatılmıştı.

"Aidoneus'ın istediği şey bir oyuncak değil, bu yüzden kuralları da kendine göre belirleyecektir." Elindeki çubuğu bırakıp bana doğru döndü. "Seni görene kadar böyle bir düşüncesi olduğunu bile bilmiyorduk. Her zaman tuhaf bir adamdı ama bu kez daha tuhaf davranmaya başladı."

"Bana bir şey yapamaz," dedim içimde aniden büyüyen öfkeyle.

"Sana elbette ki bir şey yapamaz, sen bir gardiyansın ve sana bir zarar vermek, bunu düşünmek bile onun boyunu aşar," dediğinde, "O zaman korkulan şey ne?" diye sordum.

"O sana zarar vermek istemiyor, Astrid. İstediği onun hep üzerinde çalıştığı bu şeyi senin nasıl başardığını öğrenmek. Belki seni öldürmeye gücü yetmez ama bir gölge gibi sana yapışır. Onu tanımıyorsun."

"O zaman ben de tanırım," deyip kollarımı göğsümde topladıktan sonra arkamı dönerek salondan çıktım. Hiçbir şey bilmeyen bir gardiyan olabilirdim, bu işte yeni de olabilirdim ama hiç kimsenin beni bu şekilde sıkıştırmasına izin vermezdim. Benden üstün olan hiçbir yanı yoktu. Belki yaşımdan dolayı beni küçük bir kız olarak görüyordu ama ben onun sandığı gibi bir çocuk değildim.

Hiçbir şey bilmiyor ve yeni yeni alışıyor oluşum insanlarda nasıl bir izlenim bırakmıştı bilmiyordum ama bunu acilen düzeltmeleri gerekiyordu. Ben onların elindeki bir piyon ya

da meraklarını giderebilecekleri bir şey değildim. Bir an bu durum o kadar sinirimi bozdu ki, onun yüzünü yumruklamak istedim. Belli ki bir üstünlük çabası içindeydi. Bunu yakında daha net anlardım, sonra da bildiğim şekilde hareket ederdim.

Ben merdivenleri öfkeyle inerken Briella da arkamdan geliyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama elbet bir yer bulurdum. Noris'ı de görmemiştim. Neden beni görmeye gelmemişti? Benimle iyi bir arkadaşlık kurmuştu ama birkaç gündür tuhaftı.

Tam onu düşündüğüm sırada karşıma çıkmasını beklemiyordum. Yanında da Endymion vardı ve ona kaşlarını çatarak bir şeyler söylüyordu. Adım seslerim etrafa dağılınca ikisinin de bakışları bana doğru döndü. Noris'ın gözlerini saran o öfke yavaşça dağıldı.

"Ne konuşuyordunuz?" Sorum ikisini de duraksattığında içimde aynı öfkenin olduğunu fark ettim.

"Sheratan ile ilgili konuşuyorduk," dedi Noris yan gözle Endymion'a bakarak. Ortamdaki tuhaf hava dikkatimi çekse de başımı sallamakla yetindim.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sorduğumda Noris şaşkınlıkla bana baktı.

"Sen de mi hemen gitme taraftarısın?"

"Gayet makul görünüyor," deyip parmaklarımı alnıma bastırdım, uzun süredir bu kadar öfkeli hissetmemiştim. Aslında fazla öfkeli ve sinirli biriydim ama bunu sakinliğimin altına gizlerdim. Öfkem yakıcıydı. Şimdi ise damarlarımda gezmeye başlayan lavları hissediyordum. Sakinliğime sığınmaya çalıştım.

"Acele ediyorsunuz," dediğinde Noris, sesi kulaklarıma uğultu gibi gelmişti. Gözlerimi tam gözlerinin içine sapladım, göz bebeklerimin etrafında yanan ateşi hissediyordum. Noris'ın gözleri irileşirken afallayarak bana baktı. Endymion'ın da bakışları yüzümdeydi.

"Böyle olmasını istiyorum." Kendi nefesimin sıcaklığı bile beni irkiltmişti. Noris endişeyle bana uzanıp koluma dokunacakken bir adım geri çekildim. O an arkamda olduğunu fark etmediğim Briella'nın göğsüne çarpmıştım.

"Sakin ol," dedi Noris elini kaldırıp bana uzatırken. "Bana mı sinirlendin? Öfkeni hissediyorum."

Ona sinirlendiğimi düşünmesi bedenimdeki ateşin aniden geri çekilmesine neden oldu. Derin bir nefes alıp, "Sana sinirlenmedim," dedim, sesimde hâlâ öfke olsa da sakinliğim öfkemi çekiştiriyordu.

"Astrid," dedi Endymion, gözlerimi ona doğru çevirdiğimde bana yaklaştığını gördüm. Gözlerimin tam içine bakıyordu. Dudaklarını yavaşça aralayıp mırıldanmaya başladığında afalladım, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. O mırıldandıkça damarlarımda fokurdayan kan soğumaya başladı. Bedenime müthiş bir gevşeme yayılmıştı. Arkamda kalan Briella'nın koluma dokunduğunu hissettim ama ona bakamıyordum, Endymion'ın sesinde takılmıştım.

Birkaç dakika sonra gözlerimi yavaşça yumup geri açtım, Endymion artık mırıldanmıyordu. Düşüncelerimi toparlayabiliyordum, bir an öfkem her şeyi geriye itmişti. Sonra aklıma su geldi. Suda yanan tenim. Gözlerimin değişimi. Suyun Aidoneus'ın dediğinin aksine bana iyi hissettirmemesi. Duş almıştım, o yüzden mi böyle olmuştu? Ama Briella ile dans ederken enerjim yerindeydi?

"Zaten sen ne istersen onu yapacaktık," dedi Endymion elini omzuma koyarken. Noris endişeyle beni izliyordu. "Madem sen de gitmek istiyorsun, o zaman gideceğiz."

"Tamam," dedim sadece. Şu an konuşmak istemiyordum. Noris'ın bana o şekilde bakması canımı sıkmıştı, onu korkutmuş olmalıydım.

Endymion elini omzumdan çektiğinde Noris'a yaklaştım. O dikkatle beni izlerken kollarımı boynuna sarıp ona sarıldım, benim sarılmamla gevşemişti. "Sana öyle davranmak

istemedim, sen benim en iyi arkadaşımsın," deyip çenemi omzuna yasladığımda gevşeyen bedeni tekrar kasılmıştı.

Kolunu belime sarıp, "Sorun değil, elinde olmadığını biliyorum," demişti. Yine de kendimi kötü hissetmiştim.

"Gözlerim yaşardı resmen," dediğini duydum Ursula'nın. Noris'tan ayrılıp ona baktığımda merdivenlerden indiğini gördüm. "Karar verebildiniz mi?"

"Birazdan çıkacağız," dedi Endymion sakin sesiyle. "Sen gelecek misin?"

"Kalabalık gitmeye gerek yok," derken saçlarını geriye doğru atmıştı. "Kalabalık daha çok dikkat çeker."

Endymion başını sallayarak bana döndüğünde gözlerimi ona çevirdim. "Noris ve Briella gelsin, yardımları dokunur," dediğinde ben de başımı salladım. "Büyük bir arabayla gidelim, yol birkaç saat sürer."

Hepimiz onu onayladıktan sonra birlikte otoparka inmiştik. Bahsettiği gibi büyük bir arabaya bindik. Ben Briella ile arka koltuğa oturdum. Karnımdaki sızı devam ediyordu ve araba her ne kadar büyük olsa da arka koltuk benim için daha rahat görünmüştü. Briella sık sık yüzüme bakıyordu, karnımda olan elimi de fark etmişti. Derdimin ne olduğunu anladığında ise elini dizine vurmuş, ayaklarımı kucağına uzatmamı istemişti. İlk başta bunu istemesem de onun ayaklarımı tutup kendi kucağına koymasıyla savaşımız son bulmuştu.

"Çok uzak bir yerde mi?" diye sorduğum sırada kafamı cama yasladım. Noris tam önümdeki koltuktaydı, arada başını çevirip bana bakıyordu. Bir sorun olduğunu anlamıştı ve bakışları endişeliydi.

"Aslında uzak, arabayla bir yıla falan gideriz," dedi Endymion alayla, gözlerim irileşmişti. "Şu an sadece her ihtimale karşı peşimizde biri varsa diye arabayı aldım. Normalde her evrende bulunan gardiyan evlerinin bazılarında, geçitlere açılan kapılar vardır. Hiçbirimiz köprüden köprüye dolanmıyoruz yani."

Kaşlarımı çatılırken aniden doğrulup, "Beni niye dolandırıyordunuz bunca zaman?" dediğimde Noris'ın kıkırtısını duydum. "Ne gülüyorsun?"

Noris'ın aniden susması bu sefer Briella'nın gülmesine neden olmuştu.

"Her yeri tanıman ve görmen için," dedi Endymion, homurdanarak ona baktım. "Köprüler nerelerde, nasıl gidilebilir bunları anlaman için."

"Bir de not defteri verin elime," diye homurdanmaya devam ederken sırtımı arabanın kapısına yasladım. "Antares'te köprüler birbirinden bu kadar uzak değildi."

"Belli bir düzeni yok. Hem Antares ve Alrisha'daki gardiyan evlerinde kapı da yok," dedi Briella araya girerek. "Mesela Alrisha'da köprü geçitleri karşılıklı duruyor."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten tuhaf bir düzen vardı. Ben de bir geçit bir uçtayken diğeri diğer uçta diye düşünmüştüm. Demek ki gerçekten de her şeyi görmeden bu düzen kafamda oturmayacaktı.

"Bugün bu işi hallettikten sonra Dünya'daki diğer geçit nerede, nereden nereye kapı açılıyor sana anlatacağım, merak etme," dedi Noris bana gülümserken. "Artık bir şeylere daha hâkimsin, anlatırsam daha rahat anlarsın. Öncesinde anlatsaydım kafan çok karışırdı, bu yüzden sonraya bıraktım."

"Çok iyi olur," dedim ona bakarak.

"Biraz uzaklaştıktan sonra arabayı bırakacağız. Sonra bizi Noris götürecek," derken bir yandan da arkayı kontrol ediyordu Endymion. "Saraydan çıkmayıp direkt gitseydik bunu anlarlardı."

"Ya bunun bir oyun olduğunu da anlayabiliyorsa?" Sorum onu güldürmüştü.

"Eğlenmiş ve gezmiş oluruz, kaybedecek bir şeyimiz olmaz," dedi, sesi bu konuda rahat olduğunu belli ediyordu.

İlerleyen dakikalarda karın ağrım artmıştı. Yine de bugün kanamamın olmayacağını biliyordum. Genelde ağrılarım iki gün önceden falan başlardı. Buna rağmen emin olamayıp bir

markette durmalarını istemiştim. Ödeme konusunu halledemeyeceğimden Briella da benimle gelmişti ve ped almıştım. Birkaç katlı olan bu marketin lavabosu da vardı, Briella bana yolu göstermişti. Ped ile kendimi garantiye aldıktan sonra oradan ayrılıp arabaya geri dönmüştük.

Endymion'ın bahsettiği gibi yol birkaç saat sürmüştü. Araba tek şerit, etrafı düz araziyle çevrili bir yolda ilerliyorduk. Arazide sadece bitkiler ve tek tük ağaçlar vardı, biraz ıssız duruyordu. Briella'nın uyuklarken çıkardığı homurtular arabanın içine yayılıyordu. Bir an bu bana Endymion'ın Briella için sürekli uyukluyor demesini hatırlatmıştı ve buna gülmüştüm. Ben gülünce Endymion dikiz aynasından bana baktı. Yavaşça doğrulup öne doğru eğildim, Noris da mayışmış gibi cama yaslanmış, kısık gözlerle etrafa bakınıyordu.

"Şunlara bak," dedi Endymion. "İşimize yararlar diye aldık, ikisi de uyumakla meşguller."

"Henüz yoldayız, ne yapmalarını bekliyorsun?" dediğimde başını bana doğru çevirdi. Ön koltukların arasındaki boşluktaydım ve o bana doğru dönünce yüzlerimizin arasındaki mesafe azaldı. Bir şey söylemeden gözlerimin içine bakıyordu, dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi yola çevirdim.

"Klimayı açın, tüylerim şu an yok ama yine de yanıyorum." Noris'ın sesi aniden kulağıma dolunca irkilerek ona baktım. "Hem söylediklerinizi duyuyorum. Ben olmadan oraya uçarak bile gidemezsin, Endymion."

Endymion, "Ne büyük tehdit," derken alayla ona baktı ama Noris onu umursamadan uyuklamaya devam ediyordu.

Bu hâli bana şirin geçince gülerek, "Tilki suratlı," dedim, gözleri kapalı olsa da dudakları yukarı kıvrıldı.

"Birazdan varmış olacağız, toparlanın siz de," derken son kelimelerini daha yüksek sesle söylemiş, Briella'ya doğru bakmıştı Endymion. Briella mızmızlanarak sağa doğru döndüğünde geriye çekildim, yavaşça omzunu dürttüm.

"Kalan yolu da arabayla gidelim, bir yıl daha uyuyabileyim," diye uykulu bir sesle mırıldandığında ben kıkırdamıştım ama Endymion aynı ifadeyle bakmıyordu.

"İnsan bedenindeyken de çakallar gibi uyanık," dedi Endymion ters ters Briella'ya bakarak. Briella daha fazla onun söylenmelerine dayanamamış olmalı ki gözlerini açıp boş boş arabanın tavanına bakmaya başladı.

On dakika sonra araba deniz kıyısında durdu. Endymion arabayı büyük bir kayanın arkasına park etti, araba yol kısmından bakıldığında görünmüyordu. Çok yüksek bir tepede değildik, denizdeki dalgalar kayalara çaptığında küçük su damlaları yüzüme gelmişti ama bugün deniz fazla dalgalı görünüyordu. Sanırım bu denizi aşmamız gerekiyordu. Bahsettikleri gitme süresine bakılırsa gideceğimiz yer denizi aşmaktan da fazlasıydı.

"Gideceğimiz yer biraz korkutucu," dedi Noris bedenini esnetirken.

"Korkutucu şeyler görmemişim gibi..." Kulağımdaki sallanan küpeyle oynarken söylediğim şeye sadece kendim gülmüştüm. Çünkü öyleydi, kendi sahip olduğum köprü bir mağaradaydı ve mağaranın duvarlarından lavlar akıyordu, karanlık bir çukura doğru...

"Vakit kaybetmeden gidelim." Endymion, Noris'a bakınca Noris başını sallayarak onu onayladı.

Ellerini iki yana açtı, dikkatimi ellerine verdim. Yine bir elindeki ip bana sarılırken diğer elindeki iki ip de Briella ve Endymion'a sarılmıştı. O bunu yaptığında istemsizce gözlerimi kapatıyordum. Diğerleri ne hissediyordu bilmiyordum ama ben Noris'ın sahip olduğu bütün enerjiyi kendi bedenimde hissedebiliyordum.

Denizden gelen, bedenimi saran o rüzgâr yavaşça kesildiğinde, göz kapaklarıma çarpan ışık yavaşça söndüğünde, karanlık bir ortama geçiş yaptığımı anlayabiliyordum. Yine kulaklarıma dolan bir su sesi vardı ama bu denizdeki dalga seslerinden çok akan bir nehrin sesine benziyordu. Derin bir

nefes aldığımda boğazımı yakan ağır kokuyla yüzümü buruşturarak gözlerimi araladım. Bir mağaranın içinde olduğumuzu anlamam uzun sürmemişti. Mağaranın içinden bir su akıp gidiyordu, çok derin görünmüyordu. Tavandaki sarkıtlar oldukça uzun ve kalındı. Normal bir mağaraydı, sadece karşımızda kalan kısımda, tavandan nehre doğru akan bir su vardı. Bir perdeye benziyordu. En fazla beş metre genişliğindeydi, suda hiç kesinti yoktu, bir perde gibi dümdüz görünüyordu. O akan suya dikkatli baktığımda arkasındaki kızıllığı görebilmiştim.

"Duvar orada, görebiliyorum ama hiç korkutucu bir yer gibi gelmedi," diye mırıldanmama rağmen sesim yankı yapmıştı. Nehir de akarken bir uğultu yayıyordu.

"Bu kadar normal görünen bir yere insanların girememe sebebini merak etmiyor musun?" Noris bileklerini ovarken gözlerini bana çevirdi ama ben onun bileklerine bakmıştım. Bu iş ona gerçekten ağır geliyor olmalıydı.

"Suyun altında bir mağara falan mı? Ya da gizli?"

Soruma karşılık gülmüştü ama bu gülüş alay eder gibi değildi.

"Doğru, yıllar öncesine kadar burayı bilen biri yoktu," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Sonra biri burayı bulmuş, ne şanslı ki tutulma günü bulmuş."

"Köprüye mi girmiş yoksa?" diye sorarak korkuyla ona baktım.

"Evet, üstelik o an tek değilmiş," dediğinde korkum dehşete dönüştü. "Biri içeri girdiğinde diğerleri dışarıdaymış, sanırım dört kişiydiler. Adam geri dönmemiş, tutulma bitince de duvar yok olmuş. Bu durum diğerlerini şoka sokmuş tabii. Arkadaşlarını arayıp bulamayınca da yardım getirmişler."

"Herkes burayı öğrendiyse bu daha tehlike değil mi?" Soruma karşılık gözlerinden tuhaf bir parıltı geçtiğinde kaşlarımı çattım, hissettiğim dehşet hâlâ içimdeydi.

"Bu mağaranın içi ölülerle dolu, Astrid." İrkilerek gözlerine baktığımda diğerlerinin de gözleri ona çevrildi. "O gün-

den sonra nasıl oldu biz de bilmiyoruz ama içeri giren herkes ölüyor. Bir tanesine denk gelme şansım oldu. Boğularak öldüğünü gördüm. Sanırım içeride öldürücü bir hava var."

"Nasıl?" Sesim hissettiğim şoku yansıtıyordu. "Birdenbire, hem de kaybolma olayından sonra nasıl ortamın havası değişebilir?"

"Daha önce de söylediğim gibi, bazı şeyler bizi de aşıyor," deyip derin bir nefes aldı. "İnsanlar ölmeye başladığında artık buraya girmeye kimse cesaret edemedi. Bundan sonra eden olursa da son nefesini burada vermiş olacak."

Etrafıma korkarak baktım. Cesetlerin içinde olma düşüncesi hem korkutmuş hem de midemi bulandırmıştı. Üstelik kasıklarımdaki ağrı da şiddetlenmişti. Korktuğumu gören Noris da başka bir şey söylememişti. O yanımdan geçip nehre girdiğinde yerdeki bakışlarım ona döndü. Su dizlerine kadar geliyordu. Diğerleri de onu takip edince tedirgin hissedip hızla arkalarından gittim. Endymion suya girmeden önce onun kolunu tutmuştum. Duraksayarak baktığında yüzümde her ne gördüyse buna güldü ve elini öne doğru geçmem için uzattı. Ondan önce suya girmiştim ama kolunu hâlâ bırakmamıştım...

Noris sudan duvarı aşıp arkasındaki kızıl duvarı geçtiğinde Briella da onu takip etti. Su artık neredeyse kalçalarıma kadar uzanıyordu, ayrıca fazlasıyla da sıcak bir suydu. Suda ilerlerken nereye bastığımı bilmemek beni iyice tedirgin etmişti, Endymion'ı tutan elimin tutuşu sıkılaştığında bakışları yüzüme indi, sakince hemen arkamdan geliyordu. İlk başta aldığım o ağır koku artık yoktu, insanları öldüren şey o koku muydu?

Sudan duvarın önüne gelince durdum, ben durunca Endymion da durmak zorunda kaldı. "Korkulacak bir şey yok," dedi Endymion yatıştırıcı sesiyle. "Birkaç saniye suya temas edeceksin, sonra köprüdesin."

Başımı sessizce sallayıp sertçe yutkundum. Tekrar hareketlenmeden önce derin bir nefes almıştım. Su ilk önce bedenime

çarptı, bütün bedenim ıslanmıştı, su bedenimden ayrıldığında diğer duvardan geçtim. Tuttuğum nefesi dışarı verirken sırılsıklamdım. Gözlerimi kırpıştırarak köprüye baktım, Briella ve Noris diğer duvarın önündelerdi. Endymion hareketlenince onun kolunu ne kadar sıktığımı fark edip aniden geri çekildim. Yüzündeki tuhaf ifadeyi görmek tırnaklarımı geçirdiğimi anlamama yetmişti.

"Özür dilerim, fark etmedim," diye fısıldadım, gözlerim koluna kaydı.

"Sorun değil, diğerlerine yetişelim," dedikten sonra elini sırtıma bastırdı. Hissettiğim utançla hızla köprüye çıktım. Ben yürümeye başladığımda o da beni takip etti. Bizim tekrar yürüdüğümüzü gören Briella ve Noris duvardan geçtiler. Neyle karşılaşacağımı bilmediğimden tekrar bir heyecan baş göstermişti. Bütün köprüler ve duvarlar aynı görünüyordu, birbirinden ayırmak çok zordu ama evrenler birbirinden farklıydı.

"Sheratan," diye mırıldandım kendi kendime. Duvarı duraksamadan geçtiğimde yüzüme sıcak bir rüzgâr çarptı. Üzerimdeki ıslak kıyafetler bedenime yapışmıştı ve ayaklarım, üzerinde durduğum zemine gömülmüştü.

Kavurucu sıcağın altında meraklı gözlerle etrafıma bakınıyordum. Oyulmuş bir kayanın içindeydik ve ileriye baktığımda dışarıyı görebiliyordum. Kızgın kumlar ayakkabılarımı içine çekiyordu sanki. Onları takip ederek mağarayı anımsatan kayanın içinden çıktım. Etrafımızda yüksek, kızıl kayalar vardı, biçimsiz ve keskin duruyorlardı. Bir çölde miydik?

"Sheratan bir çöl mü?" Şaşkın çıkan sesimle Briella gülerek bana yaklaştı.

"Büyük bir kısmı," derken alnını siliyordu. "Antares'ten daha sıcak değil mi?"

"Fazlasıyla," dedim, ıslak kıyafetlerimiz şimdiden kurumaya başlamıştı. "Ama bu geçit fazlasıyla ortalık yerde durmuyor mu?"

Gözlerim içinden çıktığımız kayanın etrafını turladı. Üç metre kadar bir yüksekliği vardı ve arka kısım normal bir kaya gibiydi, delik yoktu.

"Bu geçidin içinde olduğu, bin kilometrekare daha fazla olan bu alana giriş yasaklı. Çünkü üzerinde durduğun kum normal bir insan için oldukça zehirli maddelerle karışmış," dediğinde korkuyla ayaklarımın altında ezilen kumlara baktım. "Belli bir sınır var ve o sınırdan giren herkes on dakika sonra zehirleniyor. Bunun için kuma basmana, temas etmene gerek bile yok hem de. O yüzden belirlenmiş bu alana girişler yasak. İnsanlar araştırmak istiyor, bunun için sınırda bile çalışıyorlar ama ileriye gidemiyorlar."

"Peki havadan?" diye sorduğumda dudak büktü.

"Bu alana hava aracıyla bile giriş yapsalar çok fazla aşağı inemezler. Üstelik içinden çıktığımız bu kaya gibi yüzlerce kaya var, dikkatlerini çekecek bir şey yok."

Başımı sallarken hâlâ etrafıma bakınıyordum. Normal bir insan açısından düşününce gerçekten tehlikeli ve korkutucu yerlerdi. Ve meraklı insanların çok fazla olduğunu biliyordum, keşke bazen bazı şeylerin ciddiyetini kavrayıp irdelemeyi bıraksalardı.

"Şehre gidelim, hem bir kısmını görmüş olursun," dediğinde Noris, elimi kulağıma götürdüm ve başımı salladım.

Bir an kaşlarım çatıldı. "Küpem düşmüş," derken elim kulağımdaydı. Arkam dönüp duvarın içinde olduğu kayaya baktım. "Köprüde düşürdüm sanırım, mağaradayken de kulağımdaydı. Siz yürüyün, ben hemen bakıp geliyorum."

"Biz bekleriz, sen bak," dedi Briella. "Hem önemli değil, bir küpe sonuçta."

"Olsun, beğenmiştim," deyip omuz silktikten sonra kayanın içine girdim. Ben duvara yönelince Endymion da bana doğru dönmüştü.

Alnımdaki teri silip elimi duvara uzattım. Elim duvardan geçtiğinde gözlerim korkuyla büyüdü, o tanıdık anın tekrar içine çekilmeden önce dudaklarım çığlık için aralanmıştı.

Acıyla attığım çığlık, arkamdaki Endymion'ın hızla bana atılmasına, belimi kavramasına neden olmuştu.

Dehşetle beni içine çeken duvara direndim ama bu pek de işe yaramamıştı. Başım duvardan geçtiğinde gözlerimin beyazı göründü, bedenim acıyla titremeye başladı. Arkamdakilerin bağırışları birkaç saniyede boğuk seslere dönüşmüştü, sonra tamamen kesildi. Kapanan gözlerimi aniden açtığımda ortam tekrar değişmişti. Korkuyla etrafıma bakındım, gördüğüm şey daha da korkmamı sağlamıştı.

Karanlık mezarlığı aydmlatan tek şey aym yaydığı ışık ve tek bir sokak lambasıydı. Lamba bir ağacın yanındaydı ama tüm alanı aydınlatacak kadar ışığı yoktu. Korkudan titreyen bedenime kollarımı sardığımda iri gözlerim etrafı turluyor, hızla kendi etrafımda dönüyordu. Mezarlıkta yoğun bir sis vardı.

"Çıkmak istiyorum," dedim kekeleyerek, çenem titriyordu. "Kimse yok mu?" Olduğum yerden bir adım bile gidemiyordum. Etrafım mezar taşları ile doluydu. Hiçbir mezar taşında yazı yoktu, bütün taşlar boştu.

Duyduğum kısık sesle yerimde sıçradım. Nereden geldiğini anlayamamıştım. O sesi tekrar duyduğumda ağlamak üzereydim, üstelik çok soğuktu ve bu soğuk hava da titrememi şiddetlendiriyordu. Başımı yavaşça çevirdim. Mezar taşlarının arasmda küçük bir beden gördüm. Atacağım çığlık boğazımda patlarken geri geri yürümeye başladım.

"Ne olur dön," dediğini duydum o küçük bedenin sahibinin. Adımlarım kesildiğinde bir hıçkırık sesi geldi. Dolu gözlerle ona bakıyordum. Sarsılan omuzlarını fark ettiğimde bir an korkum geri çekildi. O kimdi ve neden ağlıyordu?

Bir adım atacağım sırada, "Sen gelmezsen ben senin yanına geleceğim," demesiyle donup kaldım. O küçük beden ayağa kalktığında uzun saçları beline doğru aktı. Nefes bile almadan onu izliyordum. Neden böyle bir âna şahitlik ediyordum?

Yavaşça başını çevirdiğinde onun küçük bir kız çocuğu olduğunu gördüm. Gözleri benim olduğum tarafa dönse de sanki beni göremiyormuş gibi üzerimde çok durmadı. Titrek nefesler almaya, hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Bir süre sonra omuzlarını düşürerek arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Sertçe yutkunup ona doğru yöneldiğimde adımlarım temkinliydi. Az önce durduğu mezarın başına kadar onu takip ettim, gözden kaybolmasıyla adımlarım kesildi. Merakla beklediği mezara doğru döndüm, ortam gitgide soğumaya başladı. O mezar taşında diğerlerinin aksine bir şey yazıyordu. Bir isim.

Gördüğüm isimle kaşlarım çatıldığında bedenimde o acıyı, yanmayı hissettim. Buz gibi ortam ısınmaya, bedenim sarsılmaya başladı. Mezarı saran toprak hareket edince irkilerek geri çekildim. Sonra o toprağın içinden aniden bir el çıktı. Gözlerimi yumarak korkuyla tiz bir çığlık attığımda belimdeki kolun baskısını hissettim.

Belimden kuvvetle çekildiğimde ânın içinden de çekilmiştim. Acının yanında hissettiğim korkuyla titreyen bedenim o duvardan ayrıldı ve ateş gibi yanan kumların üzerine düştüm. Boğazımdan yükselen hıçkırıkla bedenim bir çift kol tarafından sarıldı. Acı bedenimden uzaklaşıyordu ama korku aynı yerdeydi. Gözlerimi henüz açmasam da yüzümü ıslatan sıcak gözyaşlarını hissediyordum.

"Şşh," diye fısıldadı biri kulağıma doğru. Bu fısıltı bile irkilmeme neden olmuştu. "Güvendesin."

Bir el karnıma yaslandı, gözlerimi yavaşça araladım. Islanan kirpiklerim birbirine yapıştı. İlk gördüğüm yüz bana doğru eğilen Briella oldu, korkuyla bana bakıyordu. Noris da aynı korkulu ifadeyle bana bakarken yanımda diz çöktü.

Endymion beni tutarken başını hafifçe eğip yüzüme baktı. Korkudan titreyen bedenimi zapt edemiyordum. İyi olmadığımı fark ettikleri için onlar da konuşmamıştı. Endymion kar-

nımdaki elini belime koyup yavaşça okşadığında burnumu çektim.

"Gidelim," diye mırıldanınca beni sorgulamadı. Gördüğüm şeyleri nasıl yorumlamam gerektiğini bilmiyordum, tek isteğim üzerimdeki bu şokun bir an önce geçmesiydi.

Endymion yavaşça beni kaldırdı ama belimdeki kolunu geri çekmedi. Castor köprüsünde yaşadığım şeyden sonra böyle olmamıştım ve beni bu şekilde görmek onları da korkutmuş olmalıydı. Kumun üzerinde yavaş hareketlerle yürümeye başladığımızda kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Noris'ın gözleri yüzümden bir saniye ayrılmazken Briella da sık sık bana bakıyordu. Ne olduğunu merak etseler de bir şey soramıyorlardı. Henüz yürümeye başlayalı çok olmamıştı ki ilerideki kayaların arasında bir hareketlilik oldu. Dördümüzün de adımları duraksadı.

"Sizi burada görmek ne güzel."

Duyduğum ses bedenimdeki korkuyu almış, yerine gerginliği vermişti. Bizim durmamıza rağmen onlar bize yaklaşmaya devam ediyordu. Endymion kolunu geri çekse de eli hâlâ belimdeydi. Noris'tan yükselen bir hırıltı duyunca gözlerim ona çevrildi, benim ona bakmamla o da bana baktı. Gözlerimle ona sakin olmasını söyledim, bunu anladığına emindim.

"Hangi rüzgâr sizi buralara savurdu?" Aidoneus beyaz gömleğinin kol kısmını kıvırırken yüzündeki alay dolu ifadeyle bize bakıyordu. Gözlerim yanında dikilen Sobek'e kaydı. İfadesiz bir şekilde bizi izliyordu. Onu müzede gördüğüm anı hatırladım.

"Seni çok özledik, ziyaret edelim dedik," dedi Briella sırıtarak ona bakarken. "Yoksa bizi özlemedin mi? Buna kırılırım."

"Briella," dedi Aidoneus, bizden birkaç metre ileride durup gözlerini ona çevirdi. "Benim güzel çakal kızım, sen eskiden bu kadar çok konuşan bir kadın değildin."

"Sen de bu kadar sinir bozucu değildin," dedi Briella, sonra durup başını yana eğdi. "Hayır, hep böyleydin."

Aidoneus dişlerini göstererek güldüğünde çekik gözleri tamamen kısıldı. Onun bu şekilde konuşuyor olması Endymion'ın yaydığı enerjiyi tamamen değiştirmişti, yanımdaki bedenin gerginliğini hissediyordum.

"Evrenleri görmemde yardımcı oluyorlar," dediğimde Aidoneus'ın bakışları beni buldu. "Sheratan ve Alrisha'yı görmemiştim."

"Ne kadar güzel bir niyet ve ne kadar kibar bir kadın," dedikten sonra bize doğru yaklaşacakken Endymion bir adım ileri attı. Aidoneus'ın çekik gözlerinin hedefi bu defa yanımdaki adamdı. Ona aldırış etmeden biraz daha yaklaşıp tekrar bana baktı. "Buraya kadar gelmişken yeni gardiyanımızı iyi ağırlamamız gerekiyor. Öyleyse ilk önce evimizi görmelisin." Sobek'e göz ucuyla baktı. "Bizi eve götür Sobek."

Sobek başını sallayıp elini yere uzattığında duraksayarak ona baktım. Noris ve Briella bize sokulup tam yanımda dururken elimi Endymion'ın koluna koymuştum. İlk önce ayağımızın altındaki toprak hareketlendi, korkuyla Endymion'a bakınca Aidoneus'm güldüğünü duydum.

"Nefesini tut ve gözlerini kapat," dedi Endymion aniden.

Panikle nefesimi tuttuğumda üzerinde durduğumuz kumlar bizi bir anda içine çekti. Korkuyla Endymion'ın koluna yapışıp gözlerimi yumdum. Atmak istediğim çığlık göğsümde sıkışıp kalmıştı. Boğuluyor gibi hissetmeme neden oluyordu. Endymion'ın kollarının bedenime dolandığını fark etmemin yanı sıra sanki bir şey bizi eziyordu. Neredeydim, neyin içindeydim bilmiyordum ama tenime baskı uygulayan kumlar vardı.

Bu durum on saniye sürmüştü, sonra o boşlukta sıkışmışlık hissi geçti. İlk kuma gömüldüğüm ânın aksine sanki şimdi o kumun içinden çıkıyormuşum gibi başım kumun yüzeyine çıktı, ardından kum bütün bedenimi dışarı kustu. Normal bir

ortama girdiğimi anladığımda tuttuğum nefesi bırakarak art arda öksürmeye başladım.

"Alışırsın alışırsın," diye alayla söylendiğini duydum Aidoneus'ın.

Gözlerimi sinirle açtığımda kirpiklerimde birkaç kum tanesi kalmıştı. Ellerimi kaldırıp yüzümü silerken belime sarılı olan kolun varlığını hâlâ hissediyordum. El belimden ayrılıp sırtıma doğru kaydı.

"İyi misin?" Endymion başını eğip bana baktığında gözlerimi ona çevirdim. Elmacık kemiklerinin üzerinde kum taneleri parıldıyordu.

"İyiyim, sorun yok," dedikten sonra elimi ona doğru uzattım. İlk başta bu hareketime anlam veremese de parmaklarımı elmacık kemiklerine sürtüp kumları sildiğimde ne yaptığımı anlamıştı. Yukarı kıvrılan dudaklarını görünce geri çekildim.

"Bayağı iyi anlaşıyor olmalısınız," dedi Aidoneus kaşlarını kaldırmış bize bakarken. Gözlerimi onun yüzüne diktiğimde dudaklarında bir sırıtış oluştu. Onu görmezden gelip diğerlerine baktım, Briella homurdanarak üzerini temizlerken Noris'ın dikkatli bakışları bendeydi. Onun arkasındaki kızıl taş duvarda yanan ışığı görünce etrafı inceleme gereği duydum.

İlk başta gördüğüm o kızıl kayaların birinin içinde gibiydik. Zemin kumdu ve duvarlar kızıl kayaydı, karşımızda da oyularak açılmış bir kapı vardı. İçerisi bomboştu. Aidoneus bize arkasını dönüp Sobek'le birlikte kapıdan geçtiğinde biz hareketsizce bekliyorduk.

"Ne yapacağız?" diye sorarken yanıma gelmişti Noris, sesini alçak tutmuştu.

"Hiçbir şey yokmuş gibi davranacağız. Çünkü o öyle yapıyor," dedikten sonra hareketlenip onların çıktığı kapıya doğru yürüdüm.

Buraya neden geldiğimizi biliyordu. Hatta onun bizim peşimizde olduğunu bildiğimizi de biliyordu ama hiçbir şey yokmuş gibi normal davranıyordu. Onu ilk gördüğümde de iyi bir enerji almamıştım, insanları ilk gördüğümde aldığım

enerjiler benim için önemliydi. Hislerime her zaman güvenirdim. Kapıdan çıktığımda beni kızıl taştan merdivenler karşıladı. Merdivenin iki yanındaki duvarlarda yanan meşaleler vardı.

Ellerimi birbirine bastırıp merdivenleri çıktım, en fazla yedi basamak çıkmıştım. Merdivenin sonunda her şey değişmişti. Duvarlar kerpiç bloklardan oluşuyordu ve bu kızıl ortam bana çölde olduğumu unutturmuyordu. İçerideki basık hava fazla bunaltıcıydı. Transparan gömlek terleyen tenime yapışmıştı ve bu çok rahatsız ediciydi. Koridorda ilerlediğim sırada tam olarak sağa mı sola mı gideceğimi bilememiştim ama tercihimi soldan yana kullanmıştım. Diğerlerinin merdivenlerden çıktıklarını ayak seslerinden anlayabiliyordum.

"Bu taraftan," diye seslendi arkamdan Endymion. Omzumun üzerinden ona baktığımda seçtiğim yönün yanlış olduğunu fark ettim. Ama benim tercih ettiğim yön daha aydınlık görünmüştü...

Arkamı dönüp ters istikamette yürümeye başladım. Uzun koridoru aydınlatan şeyler duvardaki meşalelerdi ve zaten sıcak olan havayı meşalelerin ateşleri daha da ısıtıyordu.

"Buraya çok gelir misiniz?" diye sorduğum sırada Briella'nın yanında yürüyordum, Endymion ve Noris önümüzdeydiler.

"Sheratan'a geliyoruz ama buraya iki üç kez gelmişizdir, en son ne zaman geldiğimizi hatırlamıyorum gerçi," dediğinde anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Sence amacı ne?"

Gözlerim kısıldığında, "Öğreniriz," diye mırıldandım. Koridorun sonundan sola doğru döndüğümüzde U şekildeki kapıyı gördüm, ardında açık bir alan olmalıydı, gün ışığı içeri sızıyordu. Kapıdan çıktığımızda bizi üç yanı yapıyla çevrili avlu karşıladı. Mimaride buna eyvan dendiğini hatırlıyordum. Bu alan boştu, sadece ortada büyük bir heykel dikiliydi. Alışık olduğumun aksine heykel kızıl taştan yapılmıştı, yaşlı bir adam figürüne benziyordu.

Etrafımızı saran yapılar da kerpiç bloklardandı, kafamı kaldırdığımda kavurucu havanın mimarı olan güneşi görebiliyordum. Terleyen boynumu ovduğum sırada Endymion sağımızda kalan yapıya yöneldi. Bizim aksimize o hiç durmamıştı. Bıkkın nefesimi verirken onu takip ettim. Bir an önce bunlardan kurtulmalı ve gördüklerimi onlara anlatmalıydım. Alt dudağımı ısırdım, gördüklerimi tekrar hatırlamak ürpermeme neden oldu.

Endymion'ın arkasından kapısı olmayan bir yerden geçtim, Aidoneus'un sesini duyuyordum. Dışarının aksine burası daha serindi, bedenim bunun için mutlu olmuş, rahatlamıştı. Artık Sheratan'a gelmek istediğimde iki kez değil üç kez düşünmem gerekecekti...

İçeride ilk dikkatimi çeken şey, çizimlerle dolu tavan olmuştu. Birçok figür vardı ve bunlar kazılarak yapılmış olmalıydı. Ben ilgiyle tavana bakarken üzerimdeki gözün de farkındaydım. Bu inceleme işini biraz uzun tutmayı, onunla konuşmayı ertelemeyi düşünsem de o buna pek müsaade etmiyordu.

"Sobek sizin için oda ayarlasın, yeni gardiyanımız yorgun olmalı." O konuşurken bilerek ona bakmıyor, tavana bakmaya devam ediyordum.

"Kalmayacağız," dedi Endymion, gözlerimi tavandan ayırıp ona çevirdim. İçerideki taht benzeri koltukları şu an fark etmiştim. Ayakta olan tek kişi Noris'ti, onun dikkatli bakışları Aidoneus'taydı. Onun bu bakışlarından rahatsız olan Sobek de Noris'a gözlerini dikmişti.

Aidoneus, "Bu kadar yolu bir bakıp çıkmak için gelmiş olamazsınız," dedi alayla. Kolunu koltuğun siyah, ahşap kolluğuna yasladı.

"İşleri her zaman böyle mi yürütüyorsun?" Sorum üzerine duraksadı, ne demek istediğimi anlamadığı kaldırdığı kaşlarından belli oluyordu. Briella'nın yanındaki koltuğuna otururken de çekik gözleri beni takip etmişti.

"Hangi işleri?" Parmaklarını birbirine geçirip ilgiyle bana baktığında dudaklarını iki yana çekildi.

"Benden ne istiyorsun?" diye aniden sorunca gözleri parıldamıştı. Noris elini oturduğum koltuğun sırt kısmına yaslayınca ondan yükselen enerjiyi hissettim, belli etmese de fazlasıyla gergindi.

"Senden ne isteyebilirim ki?" Yüzüne yerleştirdiği sahte şaşkınlıkla yüzümü buruşturduğumda bu hareketime güldü. Sanırım biraz tahtaları eksikti.

"Sen salağa yatmaktan hoşlanıyor olabilirsin ama benim o kadar boş vaktim yok," dediğimde kafamın içinde kurmak istediğim asıl cümleler dönüp duruyordu. "Evet, aradığın şey bende ama sana vermeye hiç niyetim yok."

"İşte bunu sevdim," deyip ellerini birbirine vurdu. "Ama şunu bilmelisin ki Astrid, istediğim şeyleri alma konusunda çok ısrarcıyımdır."

Endymion gergin bir şekilde öne doğru eğilip gözlerini ona dikti. Ben de bedenimde gezinmeye başlayan o öfkeyi hissediyordum. "Aşmamamız gereken sınırlar olduğunu çok iyi biliyorsun, buna rağmen bizi takip ediyorsun," dedi Endymion dudaklarına yerleşen tehlikeli gülümsemesiyle.

Aidoneus sırtını koltuğa yasladığında çekik gözleri kısıldı. "Gücünle iyi anlaşabiliyor musun?"

"Görmek ister misin?" Endymion'ın cümlesiyle ona doğru döndüm ama o ciddi görünüyordu.

"Neler yapabildiğini bilsem de kendi gözlerimle görmek isterdim ama hiç sanmıyorum," deyip elini havada salladı, ardından yüz ifadesi bir anda ciddileşti. "Orada bir şey dördün. Bunu saklamak istesen de bana da söylemek zorundasın, bu konu beni de ilgilendiriyor."

"Benim gördüklerim benden başka hiç kimseyi ilgilendirmez," dediğimde koyu renk kaşları çatıldı. "Ben istemediğim sürece."

"Yerini bulduğun her kutu bir gardiyana aitken, sıra bana geldiğinde ne yapmayı düşünüyorsun?" İfadesinde kendin-

den eminlik vardı, sanki beni köşeye sıkıştırabileceğinden emindi.

"Sanıyor musun ki kutuları bulabilen ben, istediğim anda istediğim kutuyu açamam," deyip çenemi diktiğimde o alaycı ifadesi sarsıldı. İlk kez yüzüne yapışmış o ifadenin çatladığını gördüm.

"Sana ait olmayan bir şeyi alamazsın," derken sesi sert çıkmıştı. Noris'ın hareketleneceğini hissedince elimi ona uzatıp bileğine dokundum.

"Sen sana ait olmayan o güçlerin peşine düşerken de kendine aynı şeyi söyledin mi?" Şimdi içimdeki o öfkeyi daha net hissediyordum. İlk başta ona ayak uydurmak, her şey normalmiş gibi davranmak istemiştim ama bu bir yere kadar sürecekti. Benim her şeyi onun yüzüne söylemem, onda karşı bir korku beslemediğimi anlamasını sağlamam gerekiyordu. "Ben ne hiçbir şeyi anlamayacak kadar safım ne de bile bile bir şeyleri tehlikeye atacak kadar aptal."

"Aklındaki şeyi yaparsan aptaldan bir farkın kalmayacak!" Yükselen sesi gergin ortamı iyice germişti. Noris'ın öfkesini hissettiğim gibi yanımdaki kadının da gerilen bedenini hissediyordum.

"Konuşurken dikkatli ol," dedi Endymion, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gri gözleri neredeyse fark edilmeyecek hâle gelmişti.

"Kendi başınıza yapmaya çalıştığınız bu şey bizim sonumuzu getirir," dedi Aidoneus, sesi alçalsa da sertliğinden bir şey kaybetmemişti.

Oturduğum yerden aniden kalktığımda Sobek'in menekşe mavisi gözleri hızla bana döndü. Sürmeli gözleri kısılmıştı, her türlü tehlikeye hazır gibiydi. İleri doğru birkaç adım attığımda Aidoneus dikkatli gözlerle bana baktı.

"Bunca zamandır bu işin peşindesin, buna eminim," dediğimde parmağımı ona doğru sallamıştım. Damarlarımdaki kan yine fokurdamaya başlamıştı. "Ben gelmeseydim ve bunlar ortaya çıkmasaydı, diğerlerinin arkasından bu işin pe-

şimde koşmaya devam edecektin." Birkaç adım daha atınca Sobek de öne çıkmıştı. "Sen şimdi bana ya da onlara hesap sorabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bir şey bulabilseydim onlara da haber verirdim," dediğimde öyle gür bir kahkaha attım ki, duvarlara çarparak bana geri dönen sesim kulak zarımı zonklattı.

"Sen sadece kendini kandırabilirsin, Aidoneus," derken gülüşüm kesildi, yüzümde sert bir ifade oluştu. "Bir kez daha kedinin ya da senin peşimizde dolandığını hissedersem, ihtimal olan şansını da kaybedeceksin."

"Sen beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Vay canına!" O alay dolu ifadesi şimdi tekrar yüzüne yapıştı. "Yoksa gücümü bana vermez misin, Astrid?"

"Nasıl düşünmek istersen," deyip gülümseyerek ona baktım, onun ifadesi donarken diğerlerine doğru döndüm. "Artık gidelim, bulmamız gereken bir kutu daha var."

Onlar oturdukları koltuklardan kalkınca ben de omuzlarımı dikleştirip kapıya doğru döndüm. Birlikte avluya çıktık, Noris nereden çıkacağımızı göstermişti. Üç taraf yapıyla çevrelenmiş olsa da bir tarafta büyük bir kapı vardı, dışarıya açılıyor olmalıydı. Biz çıkışa doğru yürürken Aidoneus da dışarı çıkmıştı, az önce olduğumuz salonun girişinde durmuş bize bakıyordu. Her ne kadar bir şey söyleyeceğini düşünsem de sessiz kalmıştı, beni tek şaşırtan buydu.

Üstü oval kesim olan iki kanatlı kapıdan dışarı çıktığımızda beklediğimin aksine bizi bir şehir karşıladı. Ben çölün ortasında olduğumuzu düşünmüştüm ama kapı bizi direkt şehrin göbeğine çıkarmıştı. Büyük bir topluluk sesi vardı. Sokakta yürüyen insanlar bize bakmamış, yollarına devam etmişlerdi. Yollar el büyüklüğünde taşlarla döşeliydi ve önümüzde bir yokuş vardı.

"Onu bu kadar kışkırtmak iyi mi oldu sence?" Noris bana sokulduğunda önümüze çıkan yokuşu iniyorduk, insanları izliyordum. El arabası ile sebze taşıyan yaşlı adama bakarken içim ezilmişti. Arabası bir taşa takıldığında geriye doğru

sendeledi, korkarak ona doğru atıldım ama bizden önde olan Endymion benden önce davrandı. Endymion yaşlı adama yardım ettiği sırada Noris'in gözleri hâlâ üzerimdeydi, o an soruduğu soruyu hatırladım.

"Ondan köşe bucak kaçmak istemiyorum, tedirgin hissetmek istemiyorum," dediğim sırada yaşlı amca, Endymion'a gülümseyerek teşekkür ediyordu. Gözlerimi onlardan ayırıp Noris'a çevirdim. "Ondan korkmadığımızı bilmeliydi."

"Sen öyle diyorsan," deyip derin bir nefes aldı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Gördüklerim hakkında konuşmamız lazım, ne anlama geldiğini çözmeliyiz," dedim sakin bir sesle, yavaşça başını salladı.

"Bu gece burada kalalım," dedi Briella, o an onun da bizi dinliyor olduğunu anladım, oysa bizden ileride yürüyordu. "Yarın ne yapacağımızı konuşuruz."

"Aslında iyi olur," dediğimde Endymion bana doğru döndü. Yokuşu çoktan inmiştik, kalabalık insan yığının ortasındaydık.

"İleride bildiğim bir yer var, orada kalabiliriz," dedi Endymion, dudaklarını birbirine bastırıp başını salladım.

Endymion'ın bahsettiği yere doğru giderken Briella koluma girmişti, bu benim açımdan iyiydi çünkü sokak çok kalabalıktı. İnsanların çoğu uzun ve beyaz elbiseler giyiyorlardı, başlarında da beyaz örtüler vardı. Yerli halkın giysileri bana bizim evrenimizdeki, eski dönemlerde olan çöl kıyafetlerini anımsatmıştı. Güneşin yakıcılığından dolayı beyazı tercih ettiklerini biliyordum.

Eski taş evlerin olduğu sokağa girdiğimizde daha az bir kalabalıkla karşılaştım. Bizim yabancı olduğumuzu anlayıp bizi inceleseler de gözleri üzerimizde oyalanmıyordu. Çok fazla yürümemize gerek kalmadan iki katlı bir evin önünde durduğumuzda buna sevinmiştim. İçimde tuttuğum öfke bütün enerjimi emmişti ve bir yere uzanmam gerekiyordu. Kapıda beyaz bir perde asılıydı, perdeyi kenara çekerek içeri gir-

dik. Bir adam bize doğru hızla gelmeye başladığında merakla etrafıma bakıyordum. Buranın küçük bir pansiyon olduğunu düşünüyordum. Beş odası falan vardı herhâlde, daha fazlası için küçük görünüyordu.

"Gelin benimle," dedi Endymion adamla konuşması bittiğinde. Adam önden yürürken biz de onu takip ediyorduk. "Boş olan tek bir oda varmış, bir geceliğine idare ederiz."

"Normalde kaç oda var ki?" diye sorduğumda üst kata çıkan merdivenlerdeydik, bizi karşılayan adam bizden önce çıkmıştı.

"Dört. Burası normal bir ev, odalarını kiralayıp geçimlerini sağlıyorlar," dediğinde başımı salladım, bunu tahmin etmiştim. "Daha büyük bir yer için şehrin merkezine inmemiz gerekir ama hiçbirinizde o enerjiyi görmüyorum."

Haklıydı, sadece yorgun görünen ben değildim. Hem ben buranın şehrin merkezi olduğunu düşünmüştüm, demek ki gardiyan evi merkezden uzakta tutulmuştu.

Adamın bize gösterdiği odaya girdiğimizde içerisinin çok da küçük olmadığını fark ettim. Bir tane çift, bir tane de tek kişilik yatak vardı ve Briella hiçbirimizi umursamadan kendini büyük yatağa atmıştı. Gözlerimi devirerek güldüm, yarına kadar kendine gelemeyeceği kesindi. Adımlarımı tahta çerçevesi olan pencereye doğru attım. Pencereden bakıldığında sokak görünüyordu. Derin bir nefes alıp omzumu pencerenin kenarına yasladım. Noris tek kişilik yatağın kenarına otururken Endymion da ahşap sandalyeye yerleşti.

"Açım," diye sızlanarak yattığı yerde dönen Briella'ya baktım. Kendimi arkadaşlarıyla kasabada mahsur kalmış gibi hissediyordum. Bir an bu düşünce bana çok sıcak geldi.

"Sen her zaman açsın," dedi Noris alayla, Briella onu umursamadan yattığı yerde dönmeye devam ediyordu. "Ben de acıktım aslında. Siz burada bekleyin, ben bir şeyler bulup geleyim."

"İyi olur," diye mırıldandığımda gülümsedi. Briella'ya gülsem de ben de acıkmıştım. Noris odadan çıktığında az

önce oturduğu yere oturup bedenimi geriye doğru gererek esnedim. Hava artık kararmıştı ve uyku dilenen bedenim beni yatağa doğru çekiştiriyordu.

"Doğru olanı yaptın." Endymion'ın sesiyle esnetmeye çalıştığım bedenim öylece dondu. "Bizim seni koruduğumuzu düşünüyordu, artık kolay lokma olmadığını, kendi kararlarını verdiğini gördü."

"O yüzden mi sessizdin?" Elini oturduğu sandalyenin yanındaki masaya uzatıp masanın üzerindeki gaz lambasını eline aldı.

"Kendini yeterince iyi ifade edebiliyor, savunabiliyorsun, bizim karışmamıza gerek yok," derken bana değil, elindeki gaz lambasına bakıyordu.

Dikkatlice onu izlerken Briella'nın kısık, tatlı horultularını duymaya başladım.

"Bizi takip etmeye devam edecek değil mi?"

"Tabii ki," dedi, dudakları yukarı kıvrılırken bana baktı. "Ama düne kadarki rahatlığı üzerinde olmayacak."

"Bahsettiği gibi sıra ona ait olan kutuya geldiğinde ne yapacağız?" Omuzlarım çöktü. Onun karşısmdayken sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi davranmıştım ama söylediği şeyin doğruluk payı da vardı.

"İçinden ne geçiyor?" Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, aklımdan geçenleri görebilecekmiş gibi gözlerimi onun gözlerinden ayırdım.

"Bu güçler kötü amaca hizmet ettikleri için ellerinden alındıysa, tekrar bu ihtimalin olmasına izin vermek aptalca olmaz mı?" Ayakkabımın ucunu zemindeki örtüye sürttüm. "Ona güvenmiyorum."

"Öyleyse izin vermeyiz," dediğinde yerde olan bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Evrenleri koruması gereken bir gardiyandan bile evrenleri korumamız gerekirse, bunu düşünmeden yaparız. Bu da bizim görevimiz."

Belki bir ihtimal amacı kötü değildir diye düşünüyordum ama sonra bakışları gözlerimin önüne geliyordu, o bakışlar bana aksini gösteriyordu.

Odanın kapısı açıldı, Noris elindeki birkaç poşetle içeri girdi. Briella da sanki yemeğin kokusunu almış gibi aniden ayaklanmıştı. Onun bu hâli beni keyiflendiriyordu, etrafına güzel bir enerji yayıyordu. Noris'ın getirdiği yiyecekleri oturup birlikte yedik. Gaz lambası odayı aydınlatıyordu ve herkes sessizdi. Yemeklerimizi yedikten sonra çöpleri poşetlere doldurup odanın kapısının dışına bırakmıştım, Endymion oradan alacaklarını söylemişti. Karnı doyan Briella mutlu bir şekilde yatakta uzanırken Noris da onun uzandığı yatağın kenarında oturuyordu. Ben de Endymion'm oturduğu tek kişilik yatağın üzerinde oturuyordum. Karnım doyduğu için biraz olsun rahattım.

"Ne gördüğünü anlat hadi," dedi Briella oturur pozisyona geçip sırtını yatağın yaslı olduğu duvara bastırarak. "Çok mu korkutucu bir yerdi?"

"Bir mezarlıktı," dediğim anda gözleri irice açıldı, Noris da irkilmişti.

"Kutu mezarlıkta falan mı? Ama hangi mezarlık?" Noris art arda sorularını sorarken hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bilmiyorum, gözlerimi bir mezarlıkta açtım," dedim, dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı etrafına sardım. Ayakkabılarımı çıkardığım için ayaklarım rahatlamıştı. "Bir sürü mezar taşı vardı ama hiçbirinde bir isim yazmıyordu." Ben anlatırken dikkatle beni dinliyorlardı. Bir ipucu yakalarlar diye gördüğüm her şeyi anlatmaya çalışıyordum. "Sonra küçük bir kız gördüm. Bir mezarın başında ağlıyordu. Mezardaki kişinin geri dönmesini istiyordu, kendi kendine sayıklıyordu."

O anları tekrar hatırlamak bedenimi ürpertti.

"Çok tuhaf," dedi Endymion sırtını benim yasladığım duvara yaslarken. "Bundan nasıl bir şey çıkarabiliriz bilmiyorum. Başka bir şey görmedin mi?"

"O kız beni görmedi, bana baktı ama görmedi. Sonra da o mezarın başından kalkıp gitti," deyip sertçe yutkundum. "Ben de bir şey görme umuduyla onu takip ettim ama bir

anda kayboldu. Öylece orada kaldım. Onun ağladığı mezarın önündeydim. O mezara baktım. Mermerin üzerinde bir isim yazıyordu ve ismi olan tek mezar oydu."

Endymion bir şey yakalamış gibi başını bana doğru çevirip, "İsmi hatırlıyor musun? Belki oradan bir şeyler yakalayabiliriz," dediğinde yavaşça başımı salladım, unutmamak için saatlerdir içimden o ismi tekrarlıyordum.

"Sharon. Sadece Sharon yazıyordu," dediğimde Endymion'ın gözleri kısıldı, söylediğim ismi düşünüyor gibi görünüyordu. Yanaklarımın içini şişerek başımı çevirdiğimde Noris ile göz göze geldim, o an yüzümdeki ifade dondu. Beyaz teni tamamen kirece dönmüştü ve kızıl gözleri bir ateş gibi parlıyordu. Bir an gözlerinin dolduğunu görmek elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemememe neden olmuştu.

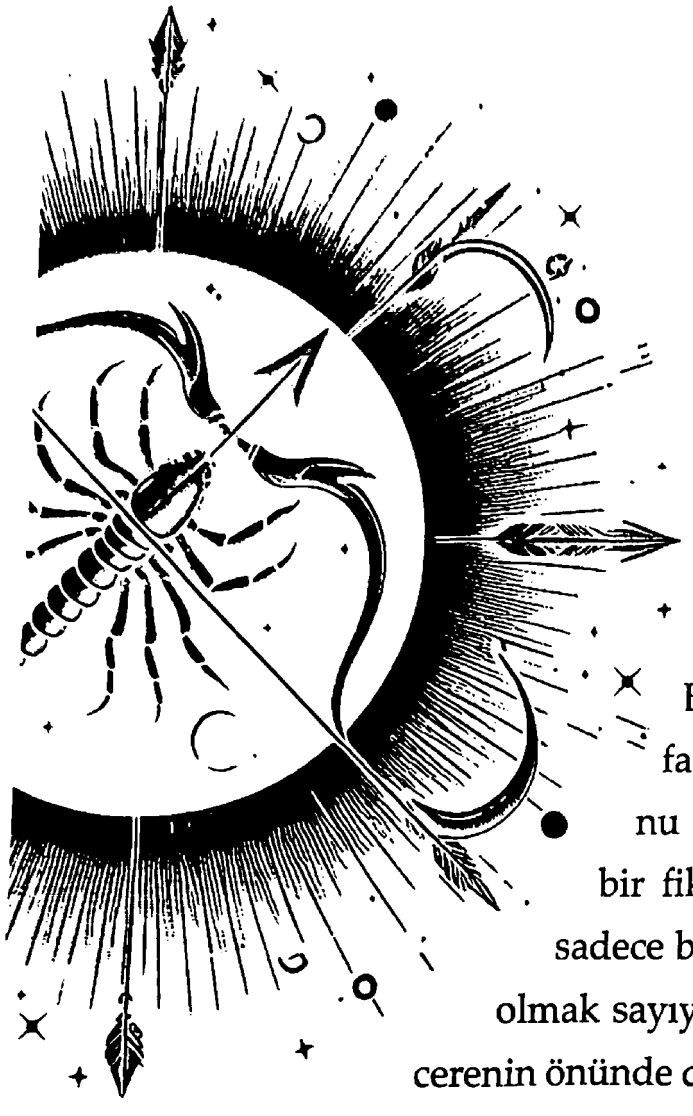
Yataktan kalkıp, "Noris," diyerek ona yaklaştığımda gür kaşları sertçe çatıldı.

"Nasıl bir çocuktu?" diye sormasını beklemiyordum, afallayarak ona baktım. "Yüzünü görebildin mi?"

"Hayır," dedim ne yapacağımı bilemeyerek. "Küçük bir kızdı. Karanlıktı, bu yüzden yüzünü tam göremedim. Uzun, dalgalı saçları vardı. Sorun ne?"

"Sharon. Kardeşimin ismi de Sharon," dediğinde dudaklarım aralandı. Briella endişeyle başını yana eğip Noris'a bakarken benim yüzümde şok olmuş bir ifade vardı.

Noris hızla ayaklanıp odadan çıktığında onun arkasından bakakalmıştım. Sharon onun kardeşiyse, mezar ona mı aitti? Korkuyla Endymion'a baktığımda çatık kaşlarıyla yüzünü bana çevirdi. Kayıp olduğunu söylediği kardeşi ölmüşse, mezarın başındaki o küçük kız kimdi?

16. Alrisha Cenneti

Bana doğru uzanan o kadar fazla ip vardı ki, hangi ipin ucunu tutacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Eskiden bu ipler sadece bana aitti, şimdi iki ruha sahip olmak sayıyı arttırmıştı. Bütün gece pencerenin önünde durup ucu Noris'ın kalbine sarılı olan ipi çekiştirip durmuştum. Her çekiştirdiğimde sanki sıkışan onun değil de benim kalbimdi.

Güneş karanlığın ardında saklanmaktan vazgeçmiş, topladığı bütün gücüyle gökyüzünün tam ortasına yerleşmişti. Gözlerim artık güneşe bakmaktan bulanık görmeye başlamıştı. Elimi yüzüme bastırıp yüzümü sıvazlarken odadaki tek ses Briella'ya aitti. Uyuyordu, uyumasını ben istemiştim. Endymion başını duvara yaslamış, gözlerini kapatmıştı ama uyuınadığını biliyordum.

"Biraz dinlenmelisin," dediğini duydum Endymion'ın, sesi yorgundu.

"Ben iyiyim, sen uyu," derken gözlerimi boş sokağa çevirdim. Tek tük insanın geçtiği sokakta derin bir sessizlik vardı.

"Mümkünmüş gibi," dedi gözlerini aralayıp. Göz ucuyla başını sağa sola hareket ettirdiğini, boynunu esnettiğini görebiliyordum. Ona doğru döndüğümde arkamda kalan güneş, gözlerimin biraz olsun rahatlamasına neden oldu. Elini yatağın kenarına vurdu. "Hiç değilse otur."

Elimi enseme bastırdım, yavaş hareketle ensemi ovarken yatağın üzerine çıkıp oturdum, sırtımı duvara yasladım. "O iyi midir?"

"Fiziksel olarak iyidir," dediğinde sertçe yutkundum. Ruhsal olarak kötü olduğunu zaten hissedebiliyordum.

"Kardeşinin küçük olduğunu söylemiştin ilk geldiğim zamanlarda," dediğimde gözlerini bana çevirdi. "Ne kadar süredir kayıp olduğunu biliyor musun?"

Parmaklarını şakağına sürtüp, "İki senedir sanırım, yani anneleri öldükten sonra," dedi, başım yavaşça salladım. "Yanlış hatırlamıyorsam kaybolduğunda da on yedi, on sekiz yaşlarındaydı. Noris'ı tanısam da kardeşini yakından tanımıyorum."

Ağrıyan başımı geriye atıp duvara bastırdım, gözlerim kendiliğinden kapandı. Eliyle başımın diğer tarafına baskı uygulayıp başımın omzuna yaslanmasını sağladığında yutkundum. Uyuyabilmiş miydim bilmiyordum, ne kadar süre onu omzunda gözlerim kapalı beklemiştim bunu da bilmiyordum ama kapı aniden açıldığında sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açtım. Noris'ın içeri girdiğini görünce aniden doğruldum, boş bakışları yüzümü buldu. Gözleri o kadar canlı bir kırmızıydı ki, göz rengi bile beni duraksattı. Ona doğru birkaç adım attığımda gözleri sadece beni takip ediyordu.

"Daha iyi misin?" Soruma bir cevap vermedi. Gözleri Endymion'a kaydı, onun üzerinde çok fazla oyalandı ama sonra Briella'ya doğru döndü. Kapının sesiyle Briella da uyanmıştı. "Senin için endişelendim."

Başını yavaşça sallayıp, "Biliyorum," dedi sadece. Bu ses tonunu tanıyordum, Günlerce durmadan ağladığım bir zaman dilimde benim de sesim böyle çatlaktı.

"Antares'e dönelim mi? Başka zaman da halledilebilir bu," dedim başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Gördüğün yerle ilgili başka ayrıntı hatırlıyor musun?" diye sorunca afalladım. "Hava nasıldı? Deniz sesi falan var mıydı? Mezardan başka bir yapı var mıydı? Işık yok muydu?"

Sorularım o kadar hızlı bir şekilde sıralamıştı ki, öylece ona bakakalmıştım. O ise benden bir cevap ister gibi sadece gözlerimin içine bakıyordu. Israrla bakmaya devam edince gördüklerimi tekrar hatırlamaya, o anın içindeymişim gibi düşünmeye başladım.

"Çok soğuk bir yerdi," dediğimde başım hızla salladı, kızıl gözleri meraklıydı. "Herhangi bir ses yoktu etrafta ama çok karanlıktı, sadece bir tane ışık vardı. Etrafında başka bir şey var mıydı bilmiyorum çünkü dediğim gibi karanlıktan pek bir şey göremedim."

"Dünya'yı eliyoruz, oradan bir kutu çıkti," dediğinde sakince ona bakıyordum ama onda bir panik vardı. "Sheratan olamaz, evrenin her yanı sıcaktır. Elimizde üç evren kalıyor, Antares ne kadar sıcak bir evren olsa da soğuk yerleri de var. Diğerleri de öyle. Mezar taşlarında isim yok dedin, öyle mezarlıklar var mı bilmiyorum ama araştırırım."

"Noris," deyip ona doğru uzandım, ellerini ellerimin arasına aldığımda irkildi. "Önce sakin olmalısın."

"Sakinim ben," dese de hafif titreyen elleri hiç de öyle demiyordu.

"Değilsin," dedim ellerini sıkarken. Gözlerimi onun gözlerine diktiğimde duraksadı. O turuncu ip onun gözlerinden bana uzandığında ikimiz de öylece birbirimize bakıyorduk. Birbirimize uzattığımız ipler tam ortada birbirinin etrafına dolanıp düğüm oldu, sonra gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Şimdi iyisin."

"Gardiyan evinin arka kısmında köprülere açılan bir geçit var," dedi Endymion pencerenin önünde dikilirken. Yataktan kalktığını fark etmemiştim bile. "Castor'daki gibi burada da köprüler birbirinden uzak."

"Oraya dönersek Aidoneus'ın gözüne batmaz mıyız?" Briella'nın sorusuyla Endymion alayla güldü.

"Bizi görmesi daha iyi," deyip elini boynuna bastırdı. "Gittiğimizde Penelope'ye de bahsederiz durumdan. Hem birkaç gün orada kalsak iyi olacak, dinlenmeye ihtiyacımız var."

"Katılıyorum!" Briella aniden yataktan kalkıp ellerini beline yerleştirdi. "Huzura ihtiyacım var ve Alrisha bunun için en iyi yer."

"Gidelim," deyip ellerimi Noris'm ellerinden çektim, gözleri hâlâ kapalıydı ama ben ellerimi çekince gözlerini açmıştı.

Toparlandıktan sonra hep birlikte odadan çıktık. Endymion kaldığımız oda için ücret öderken onu dışarıda bekledik, gelince de yola koyulduk. Sokaklar dünkü gibi yine çok kalabalıktı. Aynı zamanda da insan gürültüsünün yoğun olduğu bir yerdi. Yolda bir satıcı Briella'yı durdurmuş, ona kendi elleriyle yaptığı takılardan alması için dil dökmüştü. Briella da yaşlı kadına kıyamamıştı ama sanırım biraz dolandırılmıştı. Çünkü gardiyan evine gidene kadar Endymion onunla dalga geçmiş, adamın ondan iki kat fazla aldığını söyleyip durmuştu. Briella her ne kadar sorun değil dese de yüzünden bu duruma bozulduğu anlaşılıyordu...

Gardiyan evinin büyük kapısını açıp içeri girdik ama içeride herhangi bir ses yoktu. Endymion önden yürüyor, bize yolu gösteriyordu. Yine burada olmak beni oldukça germişti. Aidoneus gerçekten sinir bozucu bir adamdı ve ondan aldığım enerji sanki her geçen gün daha da kararıyordu. Etrafı binayla çevrili, üst kısmı açık olan avluyu geçip tam karşımızda duran binaya girdiğimizde, Sobek bir anda karşımıza çıkmıştı. Endymion ona kısa bir bakış atsa da duraksamamış, yoluna devam etmişti. Sobek kenara çekilmiş gidişimizi izlerken yüzünde hiçbir mimik yoktu, ondaki bu aura Aidoneus'ınkinden daha karanlıktı.

Meşalelerin yandığı koridorda yürürken buranın dün yürüdüğümüz yer olmadığını fark ettim. Endymion oldukça rahattı, sanırım gardiyan evlerinin hepimize ait olmasından

dolayıydı. Bu düşünce beni de rahatlatınca sırtımı dikleştirdim. Sonuçta burası onun evi olduğu kadar benim de evimdi, çekinmeme gerek yoktu. Noris'ın fazla sessiz olduğunu fark edince başımı ona doğru çevirdim, doğrudan ileriye bakarak yürüyordu, gözleri yine bomboş bakıyordu.

"Bana gardiyan evlerindeki geçitlerden bahsedecektin," diye fısıldadığımda fazla dalgın olmalıydı ki irkildi, ardından bakışlarını bana çevirdi. Belki bir şeyler anlatırsa kafası dağılırdı.

"Haklısın," dediği sırada koridorda sola doğru döndük. "Bazı evrenlerde geçitler birbirinden fazla uzaklar, bu yüzden ara geçitler de var." Anladığımı göstermek için yavaşça başımı salladım. "Mesela şu an geldiğimiz köprüye gitmek iki günümüzü alabilir ya da Alrisha köprüsüne gitmek bir haftamızı. Bu yüzden bu gardiyan evinde iki kapı daha var, biri bir geçide açılırken diğeri de diğer geçide açılıyor."

"Anladım," diye mırıldandım. "Peki diyelim ki Sobek o an yoktu, gardiyan evi de geçide uzak dedin, biz nasıl gelecektik? Yani köprüye uzak gardiyan evlerine nasıl gidilir?"

"Aynı mantık," deyince beynim durmuş gibi hissettim, yüz ifadem onu güldürdü. "Şimdi bir kapıdan geçip geçide gidebiliyorsan aynı kapıdan girip buraya da dönebilirsin."

"Endymion beni Castor'da bir kapıdan geçirdi, saraya girdik ama biz girdikten sonra o kapıya duvar örülmüştü," dedim, kafam biraz karışmıştı. Bana bunları ilk başta anlatmamasının sebebinin kafamın daha fazla karışmaması olduğunu söylemişti, gerçekten söylememekle iyi yapmıştı.

"Çünkü o geçit her an aktif olsaydı sorun olurdu. Eğer o duvara dokunmuş olsaydın geçit tekrar açılırdı," dediğinde birkaç saniye bunu düşündüm, haklıydı. Sarayda yabancı insanlar da görmüştüm. Onlardan biri bunu fark edebilirdi sonuçta.

"Dünya'daki diğer geçit ve gardiyan evi nerede?"

"Geçit Grönland'da," deyince kaşlarım havalandı, Grönland'daki geçit yaşadığım yere daha yakındı. "Gardiyan evi de," parmaklarını şakağına bastırdı, "Birleşik Krallık'ta."

Bir duvarın önünde durduğumuzda, "Vay canına," diye mırıldandım, nedense daha farklı bir yer beklemiştim. "Neden diğer evrenlerde de böyle şehir isimleri, ülke isimleri yok?"

"Var ama buna şimdi girersem aklım bir süre kullanamayabilirsin, Astrid," dedi gülerek, buna ben de güldüm. Sonuçta dört evren daha vardı ve ben kendi evrenimdeki çoğu yeri bile bilmiyor, isimlerini karıştırıyordum.

Biz konuşurken Briella bizi sessizce dinlemişti ama Endymion'ın aklı başka yerde gibiydi. Önünde durduğumuz duvara elini bastırdığında aniden ince bir ışık parladı. Bulunduğumuz koridor sadece meşale ile aydınlatılıyordu ve bu duvar da normal bir duvar gibi görünmüştü. O ince çizgi sanki lazerle duvar oyuluyormuş gibi yavaşça hareket etti, bir dikdörtgen şeklini aldı. Sanki bir kapı oluşmuş gibiydi ve o dikdörtgenin içi beyaz bir perdeye dönüştü. Endymion o perdeden içeri girdiğinde Briella da onu takip etti ama ben yine tedirgindim.

"Hadi geç, arkamızdan kapanacak," dedi Noris elini sırtıma koyarken.

Başımı sallayıp yavaş adımlarla duvara yaklaştım, gözlerimi kapatıp duvardan geçtiğimde yüzüme sıcak bir rüzgâr çarptı. Sheratan'a ilk geldiğimizdeki yere benzer bir yerdi. Kumlara bata çıka yürürken Briella'ya bulunduğumuz yeri sormuştum. Diğer geçidin bulunduğu yerdeki gibi bir tehlikenin burada da olduğunu, evrende bu şekilde ona yakın yerler olduğu için dikkat çekmediğini söylemişti. Kumların ve kuma karışmış maddelerin insan için tehlikeli olduğunu, soluduğumuz havanın da zarar verdiğini bilmek, her ne kadar beni etkilemiyor olsa da korkutuyordu. Üstelik bakıldığında normal, zararsız bir çöldü.

Kapı oyulmuş bir kayanın içine açıldı, o kayadan çıkıp birkaç metre ilerisindeki benzer kayaya doğru yürüdük. Gerçekten de kapılar geçitlere yakın yerlere açılıyordu ve bu oyulmuş kayalara benzer birçok kaya olduğundan göze çarpmıyorlardı.

Duvarın olduğu kayanın içine girdiğimizde kızıl duvarı gördüm. Diğer duvarlara oranla daha turuncumsu bir kızıldı ama aynıydı. Endymion, Briella'nın geçmesi için elini uzattığında Briella duvardan geçti, Noris da dalgın adımlarla onu takip etti. Kısa bir süre Endymion'a baktım, ardından ben de duvardan geçtim. Duvardan geçmemle o yakıcı hava zayıfladı. Tanıdık köprüde yürüdüğümüz sırada Endymion tam arkamdaydı ve köprü hafifçe sallanıyordu, bu, kaşlarımı çatarak köprünün parlak tahtalarına bakmama neden oldu. Geçtiğimiz köprüler genelde böyle sallanmazdı, en son Endymion'ı kurtarmak için Castor köprüsüne gittiğimde görmüştüm köprünün sallandığını.

Belki durur ümidiyle beklesem de köprünün çıkışma gelmemize rağmen sallantı devam etmişti. Diğerlerinin yüz ifadesine bakılırsa onlar da bu durumu garipsemişlerdi. Briella köprüye baka baka diğer duvardan geçerken Noris'ın hiç umurunda değildi. Onun canının bu şekilde sıkkın olması aklımın onda kalmasına neden oluyordu. Derin bir nefes alıp ben de onların arkasından duvardan geçerken bu sefer içimde o heyecan yoktu, normalde her duvardan geçişimde yeni bir evrene gireceğim için heyecanlanırdım ama sanırım üzerimdeki bu ağırlık heyecanımın önünü kesiyordu.

Bir ağacın içinden çıktığımda oldukça şaşkındım. Gözlerimin önünde yatan şey cıvıl cıvıl bir ormandı. Hava o kadar temizdi ki, aldığım nefesle göğsüm yanmıştı. Durup omzumun üzerinden geriye bakacağım sırada arkamdaki Endymion'ı unutmuştum, bu yüzden sertçe ona çarptım.

Gülerek, "Telaş yapma," dediğinde ona aldırış etmeyip önünde durduğumuz büyük ağaca baktım. Ağacın koca gövdesi oyuktu ve duvar içerideydi. Bir an Alrisha'daki girişlerin

yakın olduğunu söylediklerini hatırlayınca etrafıma bakındım. Gözlerimi çok hareket ettirmeme gerek kalmamıştı çünkü karşımızda büyük bir ağaç vardı ve onun da gövdesi aynı şekilde oyulmuştu. Aralarındaki tek fark ağaçların türleriydi.

"Rahatladım!" Briella'nın yüksek sesle kurduğu cümle olduğum yerde sıçramama neden oldu, böyle bir tepkiyi ve yüksek sesi beklemiyordum, üstelik sesi ormanda yankılanmıştı. "Nefes aldığım an rahatladım. Şu adam olmasa Alrisha'dan dışarı burnumu çıkarmam."

"Ben mi diyorum peşimde dolan diye?" Endymion yüzünü buruşturarak ona bakınca kıkırdadım. Bahsettiği kadar huzurlu bir yerdi. Sadece burada durup oturmak bile eminim ki bütün bedenimi rahatlatırdı.

"Gardiyan evi az ileride," dedi Briella bize arkasını dönüp orman yoluna girerken. "Penelope, güzel yemekler hazırlatmış ol lütfen."

O bizi umursamadan yola koyulduğunda başımı iki yana salladım, bazen Briella için hayat iki şeyden ibaretmiş gibi duruyordu: Uyumak ve yemek yemek.

"Orman bize daha çok evimiz gibi geliyor," dedi Noris yürümeye başladığımızda. "O yüzden rahatlama konusunda bu çakala katılıyorum."

Yüzüne bakılınca hiç rahatlamış gibi görünmüyordu...

"Geçitler neden bu kadar ortada? Yoksa burada da mı insanlar için tehlikeli şeyler var?" Noris bizden önde yürürken bir tepki vermemişti ama Endymion gülerek başını salladı.

"Hayır, burada hiçbir tehlike yok," deyince kaşlarım havalandı. "Zehirli bitkiler bile nadir bulunur."

"Peki insanlar?" Şaşkınlıkla ona bakarken gözlerini yüzüme indirdi.

"Alrisha'da, Penelope ve erk hayvanı haricinde insan yok Astrid."

Adımlarım kesilirken ona bakakaldım. Ne demek insan yoktu?

"İnsan yok mu?"

Yürümeye devam eden Noris'ın elini havada salladığını gördüm. "Burada hayvanlardan başka hiç kimse yok," dedi Noris bize dönmeden. Endymion hareketlenince ben de tekrar yürümek zorunda kalmıştım.

"İnsan olmamasının sebebini sana göstermemi ister misin?" Endymion'ın sorusuyla hızla başımı salladım, bu hareketimle dudakları yukarı kıvrıldı. Uzun bir ağacın önünde durunca ben de onun yanında durdum. Uzanıp daldan sarkan kırmızı bir çiçeği yavaşça kopardı. Ben ne yapacağını merakla beklerken avucundaki çiçekle birlikte bana doğru döndü.

"En sevdiğin meyve ne?" diye sormasını beklemediğimden afallayarak ona baktım.

"Meyve mi?" Başını yavaşça salladı, gözlerim kısılmıştı. "Erik. Yeşil erik."

"Erik demek," dedikten sonra diğer avucunu da çiçeğin üzerine kapattı. Gözlerimi kırpıştırarak ellerine baktığım sırada birkaç saniye sonra ellerini birbirinden ayırdı. Avucunun içi erikle doluydu.

"Bu nasıl oldu?" Dehşetle avucundaki eriklere bakarken elini bana doğru uzattı.

"Alrisha'da insan yok çünkü burası bir dilek evreni," dedi sakince. "Hayvanların kötü niyeti yoktur ama insanlar kötü niyetlerle dolu olabilir, Astrid."

Erikleri alabilmek için uzandığımda, avucundaki erikleri ellerimin arasma bıraktı. O kadar şaşkındım ki, ne diyeceğimi bilmiyordum, sadece bakıyordum. Endymion elini saçlarıma bastırdıktan sonra yürümeye devam ettiğinde bir süre arkasından bakakaldım, toparlanıp arkasından yürümem uzun sürmedi.

"Her dilek mi kabul oluyor?"

"İşte bu yüzden, küçük tilki," deyince alttan alttan ona baktım. "Bu yüzden burada insan yok."

"Ama bu bir cevap değil ki?" Kaşlarımı çatarak ona bakınca adımları hızlandı.

"Erikler temiz, yiyebilirsin," deyince adımlarımı hızlandırıp ona yetişmeye çalıştım. "Para dileyemezsin, paran burada geçmez, geçebileceği bir şey yok. Kötü niyetle bir şey de dileyemezsin, gerçekleşmez. Bir insanın hislerinde, duygularında değişiklik yapacak şeyler de dileyemezsin, her ne kadar iyi niyetli olsan da belki bu karşındaki için kötü olabilir."

"Sadece meyve falan mı dileyebiliyoruz yani?" diye sormam onun yüksek sesle gülmesine neden oldu, bir an gözlerim dudaklarına takıldı.

"Birkaç gün burada kalacağız, neler yapabileceğini test edersin," dedi gülüşlerinin arasından. İleriye doğru baktığı için görmüyor olabilirdi ama benim gözlerim dudaklarındaki gülüşten ayrılmamıştı. "Ve bana öyle bakmamalısın, seni burada öpmek zorunda kalırım."

Gözlerimi hızla ondan kaçırıp ileri baktığımda az önce görmediğini düşündüğüm için kendime küfrediyordum. Noris ortalıkta görünmüyordu, belki bizden önce gardiyan evine varmış olurdu. Renk renk çiçeklerin süslediği toprak, açmış çiçekleriyle etrafımızı saran ağaçlar ve temiz hava gerçekten iyi gelmişti. Avucumdaki eriklerden birini ısırırken Endymion'ın bakışları omzunun üzerinden bana kaydı. Ağzımda erikle öylece ona bakıyordum.

"Ne bakıyorsun?" Isırdığım eriğin kalanını ağzıma attığımda kaşları çatıldı.

"Gerçekten onlarca meyve varken erik mi?"

Şimdi kaşlarını çatma sırası bendeydi. "Gayet iyi bir tercih," dediğimde dudaklarını birbirine bastırarak önüne döndü, sinirle homurdandım.

"Keyfinin yerinde olmadığını bilsem de öyle görünmen bile benim için iyi," derken sesi durgun çıkmıştı. Kurduğu cümle duygularımın bir anda yer değiştirmesine neden olurken bakışlarımı yere indirdim. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var ama bunu bugün yapmayalım."

"Neyle ilgili konuşacağız?" Avucumdaki eriklere baktım, sonra onların bir anda kaybolduğunu düşündüğümde erikler

gözlerimin önünde kayboldu. Burası gerçekten büyüleyici bir yerdi.

"Noris ile ilgili," demesi beklemediğim bir cevaptı. Sorgu dolu bir ifadeyle ona baksam da başka bir şey söylememişti. Yürüdüğümüz yol boyunca benimle ne konuşacağını düşünüp durmuştum. Acaba Noris ve kardeşiyle ilgili bir şey miydi? Gerçi öyle olsa bunu şu anda da söyleyebilirdi.

Orman yolu bizi büyük bir saraya çıkarmıştı. Bir elmas gibi parlayan saray, yeşil sarmaşıklarla çevrelenmişti. Ağzım açık bir şekilde önünde durduğum yapıya bakıyordum. Tam yanında akan bir şelale vardı ve akan su sarayın önünde nehir olup ormana doğru ilerliyordu. Sarayın üst katında ileri doğru uzanmış bir teras olduğunu ve başımı kaldırmış oraya bakarken Penelope'nin orada durduğunu, her zamanki güler yüzüyle bizi izlediğini görmüştüm. Beni şaşırtan en büyük şey de ayakta duruyor oluşuydu.

Sarayın kapısından girdiğimiz sırada Endymion ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Penelope bu evrende yürüyebiliyor, bu da onun en büyük dileği," dedi kısık sesle. Bu beni o kadar mutlu etmişti ki, Penelope'ye bakan gözlerimin parıldadığına emindim.

Peri masallarından fırlamış gibi duran sarayın bahçesine girdiğimde büyülenmiş gibiydim. Rengârenk kelebekler bahçenin içinde uçuşuyordu. Aynı zamanda bahçede büyük bir ağaç vardı ve gördüğüm diğer ağaçlardan farklıydı, simsiyah gövdesi ve dallarının aksine çiçekleri pespembeydi.

"Harika bir yer," diye mırıldanırken duyduğum hayranlık sesimi de etkilemişti. Gözlerimi ileriye doğru çevirdiğimde duraksadım. "Nereden gireceğiz?"

Karşımızda sadece sarayın beyaz, yüksek duvarı vardı. Herhangi bir kapı ya da geçit yoktu. Endymion elimi tutunca gözlerim aniden onun yüzüne çevrildi. O ise kafasını kaldırmış yukarı bakıyordu. Sonra eli yavaşça belime kaydı, kolu belime dolandı. Bedenim bir anda havalanınca çığlık atarak Endymion'a yapıştım. Attığım çığlık neredeyse bütün evrene

yayılmış gibi bir yankı uyandırdı, havadaki kuşlar korkudan dağılmışlardı.

Biz sarayın üst kısmına doğru havalanırken -daha doğrusu uçarken- Noris az önce baktığım terasa çıkmıştı. Sanırım çığlığımı gerçekten herkes duymuştu...

Korkuyla gözlerimi aşağıya indirdiğimde havada olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Sanki bir güç vardı, ayaklarımızı kavramış bizi yükseğe taşıyordu. Endymion'ın güldüğünü duyunca korkulu bakışlarımı yüzüne taşıdım. Başını iki yana sallayıp o da bana baktı. Sanki sırtında büyük kanatları varmış gibi ileri doğru uzandı, bu daha hızlı bir şekilde yükselmemize neden oldu.

"Bu çılgınlık," dedim yüksek sesle, uçmamızdan kaynaklı oluşan rüzgârla saçları birbirine karışıyordu, aynı benim zavallı saçlarım gibi...

"Asıl hâlâ bir şeylere şaşırıyor olman çılgınlık," dedikten sonra gülüp bizi Penelope ve Noris'ın olduğu terasa taşıdı. Ayaklarımız zemine değdiğinde bedenim dengesini kaybetmiş gibi sarsıldı.

"Zor bir deneyim oldu sanırım," dedi Penelope kıkırdayarak.

Birbirine karışan saçlarımı geriye doğru atarken şaşkın bakışlarımı ona çevirdim, bu, gülüşünün büyümesini sağladı. Bana doğru yaklaşmaya başladığında ilk başta duraksasam da kollarını omuzlarıma sarınca bedenim gevşedi. Onu bu şekilde mutlu görmek beni de gülümsetmişti. Kollarımı ona sıkıca sardım, sanki yıllardır tanıdığı bir dostuymuşum gibi yaklaşıyordu bana.

"Uçabileceğimi düşünmüyordum," diye mırıldandığımda yüzündeki gülümsemeyle geri çekildi.

"Alrisha'da her şey mümkün," dedikten sonra elleriyle bedenini gösterdi.

"Sana bu güzelliği verenin Alrisha olmadığına eminim," deyince tekrar bir çocuk gibi kıkırdadı. Yaşını bilmiyordum ama oldukça yaşlı olduğunu tahmin ediyordum. Buna rağ-

men fazlasıyla genç ve güzel görünüyordu. Ve bir de çocuk ruhuna sahip olduğu anlaşılıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Karnınız aç mı? Shetaran'da kaldığınızı söyledi Noris. Aidoneus'ın misafirperverliğinden şüpheliyim."

"Yemek harika olur!" Briella'nın sesini duyunca Penelope'nin arkasına baktım. Terasta çiçek desenli kumaşlara sahip kanepeler vardı ve Briella onlardan birine uzanmıştı. Nabi de tuhaf bir ifadeyle onu izliyordu.

"Öyleyse içeri geçelim. Hem söyleyecek şeyleriniz olduğuna eminim," dedikten sonra arkasını döndüğünde biz de sessizce onu takip ettik. Terastan çıkıp içeri girdiğimizde bizi büyük bir salon karşıladı. Bu salon da tıpkı bu evren gibi rengârenk ve doğanın bir parçasıymış gibi görünüyordu. Salonun ortasında beyaz mermerden bir süs havuzu vardı. Suyun akarken çıkardığı sesi dinledim, gözlerimi kapatsam deniz kenarmda olduğumu düşünürdüm. Duvarlarda çeşit çeşit tablolar gördüm, çerçeveleri ağaç dallarına benziyordu.

Mermer merdivenlerden bir kat aşağı indik, Penelope koridorda ilerlemeye başlayınca yemek salonunun bu katta olduğunu anladım. Sarayın çatısı sivri bir şekilde uzanıyordu ve o sivri kısımdan aşağı, merdiven boşluğuna doğru sallanan sarmaşıklar vardı. Sarmaşıkların arasından kafalarını çıkarmış mavi güller de göz boyuyordu.

"İlk kez böyle inceliyorsun. Castor bile daha gelişmiş olmasına rağmen orada bu kadar şaşkın görünmüyordun," dedi Endymion tam yanımda yürürken.

"Asıl sihirli olan yer burası," deyip gözlerimi mavi güllerden ayırdım, ona baktığımda onun da beni izlediğini gördüm.

"Her şeyi hallettiğimizde burada istediğin kadar kalabilirsin. Penelope seninle kalmaktan mutluluk duyar," deyince dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı önüme çevirdim.

"Akrebin Kalbi, benim için daha güvenilir," diye fısıldadığımda ona bakmasam da aksayan adımlarından duraksadığını fark ettim. O bir cevap vermeyince ben de adımlarımı hız-

landırdım. Diğerleri çoktan salona girmişlerdi, en son Briella girmişti, bu yüzden hangi kapıdan girdiklerini görmüştüm.

Endymion'ı arkamda bırakıp yemek salonu olduğunu tahmin ettiğim salona girdim. Çok da büyük olmayan, sadece oldukça gösterişli bir masaya sahip olan bir salondu. Masanın beyaz örtüsü uzundu, zemine sürtüyordu. Uzun masanın üzerinde vazolar, vazoların içinde de rengârenk çiçekler vardı. Bunlar haricinde masa boştu. Ta ki Penelope başköşeye oturup gözlerini kapatana kadar... O gözlerini kapattığında masada altı kişilik servis açıldı.

"Penelope, beni de erk hayvanın yap," dedi Briella heyecanla sandalyesine otururken. Endymion yanımdan geçtiği sırada ters ters Briella'ya bakıyordu.

"Sen gerçekten nankörsün," dedi Endymion, Penelope'nin yanındaki sandalyeyi çekip oturmadan önce.

"Bana diyene bakın," derken memnuniyetsizce bakmıştı Briella.

Dudaklarımı birbirine bastırıp Noris ile Endymion'ın ortasındaki sandalyeye oturdum, Noris hâlâ keyifsiz görünüyordu. Briella'nın ona sataşmasına bile karşılık vermiyordu, ki altta kalmayı hiç sevmezdi. Onun yüzündeki ifadeleri tekrar görmek benim de enerjimi aşağı çekti. Keşke tam olarak ne düşündüğünü bilebilseydim.

"Ne yemek istediğini düşünmen yeterli, Astrid," dedi Penelope sevecen bir sesle.

Tam teşekkür edecekken karşımda oturan Briella'nın önündeki tabak aniden yemekle dolmuş, bu da yetmemiş yanında birkaç tabak daha belirmişti. Ben şaşkınlıkla ona bakarken diğerleri bunu çok normal karşılamıştı. Briella'nın ise umurunda olan tek şey önündeki yemeklerdi. Gözlerimi kendi tabağıma indirip düşündüğüm sırada fazla kararsızdım. Bu da isteklerime yansımış gibi tabağım etli pierogi ile dolmuş, ekstra bir tabak daha belirmişti. O tabakta da birkaç çeşit sushi vardı. Gözlerim irileşirken düşüncelerimi durdurmaya çalıştım ama üzerimdeki gözü hissediyordum. Gözleri-

mi Endymion'a çevirdiğimde kaşlarını kaldırarak önümdeki tabaklara baktığını gördüm, bu utanmama neden oldu.

Briella çatalını bana doğru uzatıp sallarken bir yandan da ağzındakileri çiğniyordu. "İştahlı gardiyan, en sevdiğim. Ben de sushi istiyorum, mümkünse çiğ olsun."

Onun bu hâline gülerken gözlerim Noris'a kaydı. Boş gözlerle tabağma bakıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi omzuna koyduğumda irkilerek bana baktı. "Bir şeyler yesene."

"Canım istemiyor," dedikten sonra gözlerini tekrar tabağına çevirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra kendi tabağımdaki yemeğin yarısını onun tabağına döktüm. Hiçbir tepki vermeden hareketlerimi izliyordu.

"Güçsüz düşersen çabuk yorulursun ve yapacak çok işimiz var. O yüzden yemek ye ve gidip biraz uyu," dediğimde sadece başını salladı.

"Yeni gelişmeler neler?" diye sordu Penelope. Gözlerimi Noris'tan ayırıp ona çevirdiğimde yemek yiyerek bizi izlediğini gördüm. Sorusuyla Noris'ın gerildiğini hissedebiliyordum.

"Castor'dan Sheratan'a geçerken bir şeyler daha gördüm," deyip çatalımı elime aldım. "Ama bu sefer pek bir fikir yürütemiyoruz."

"Bana anlatırsan belki yardımcı olabilirim," deyince göz ucuyla Noris'a baktım, çatalını eline aldığını görünce gülümsedim. Daha sonra gördüğüm şeyleri bir kez de Penelope'ye anlattım. Beni dinlerken kaşları her cümlemde biraz daha çatılıyordu. Derin düşündüğü belliydi ama onun da aklına gelen bir şey olmadığını görebiliyordum. "Bu seferki biraz üstü kapalı görünüyor." Gözlerini Noris'a çevirince gerildim. "Sharon senin kardeşinin ismi değil miydi Noris?"

Noris'ın çatalı tutan eli havada asılı kalınca sertçe yutkunarak ona baktım. "Evet," dedi içi boş bir sesle.

"Sanırım bu sefer size yardım edecek kişi Noris," dedi Penelope düşünceli sesiyle. "Douglas gibi sizi kutuya götürecek anahtar onda olmalı."

"Ama o ismin sahibi kardeşi de olmayabilir," dedim bir umutla çünkü kardeşinin ölmüş olması gerçeğini ne o ne de ben kabullenemezdik.

Penelope başını iki yana sallayarak, "Her şey birbiriyle bağlantılı görünüyor. Hiç bilmediğimiz biri olduğunu düşünmüyorum," deyince o umut da sönmüştü. Penelope'nin bunu kötü niyetle söylemediğini biliyordum, o böyle bir kadm değildi.

Bir ses gelince gözlerim aniden Briella'ya kaydı. Ağzındaki et parçasını tabağına düşürmüştü, ağzı açık bir şekilde iri gözlerle boşluğa bakıyordu. Bu hâli paniklememe neden oldu, tam sandalyeden kalkacakken gözlerini yavaşça Noris'a çevirdi.

"Siktir, bunu düşünmedik," derken hâlâ Noris'a bakıyordu. Noris kaşlarını çatıp ona bakınca elini alnına vurdu Briella. "Noris. Senin kardeşinin insan mezarlığında bir mezarı olabilmesi için ilk önce insan olması gerekiyor."

Noris ilk önce afalladı, sonra gözleri iri iri açıldı. "Bu doğru! Bu nasıl aklıma gelmez?" Sesi aniden yükselince korkarak ona baktım. "Sharon'ın insan olabilmesi için insan formu alabilen erk hayvanı olması gerekiyor. Ama olsa bile insan olarak ölüp de mezara gömülemez."

"İyi de bizden başka gardiyan yok ki?" Şaşkınca ikisine bakarken Endymion öne doğru eğilerek dirseklerini masaya bastırdı.

"Erk hayvanı olması için bir gardiyana ihtiyacı yok," dedi Endymion. Yok muydu? "Erk hayvanı, koruyucu hayvan demektir, her insanın erk hayvanı vardır ama insan formu alamazlar. Hayvan formlarında bir ruh gibi onları korurlar. İnsan formu alabilenler de var ama gardiyanların erk hayvanlarından tamamen farklılar..." Başını bana doğru çevirdi. "İnsan formu alabilenler gardiyanların erk hayvanları gibi güç-

lere sahip değiller. Bir insana dönüşürler, koruyucusu olduğu insanları enerjileriyle korurlar, bunlar haricinde başka güçleri yoktur. Normal bir insan gibi insanların arasına karışabilirler, bağlı oldukları insanlara kimliklerini açık edemezler."

"Ben bunun gardiyanlara özel olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldanırken hâlâ şaşkındım. "Neden diğerleri hayvan formunda kalırken onlar insan olabiliyor ki? Ne farkları var?"

Noris ve Briella dönüp birbirlerine baktılar.

"İnsan olabilmek için kimsesiz biriyle bağlanmalısın ya da özel olarak seçilmiş olmalısın. Bu onlara evrenlerin verdiği bir hediyedir," dedi Penelope yüzünde oluşan gülümsemeyle. "Sharon biriyle bağlanmış olmalı."

Noris umutla Penelope'ye dönüp, "Sence Astrid'in gördüğü görüntülerdeki anlam ne?" diye sorunca masada bir sessizlik oluştu.

Söyledikleri şeylerle gördüklerimi birbirleriyle bağdaştırmaya çalıştım. Bir insan mezarında isminin yazıyor olması onlara insan bedenini alabildiğini düşündürtmüştü. Şöyle bir düşününce mantıklı da geliyordu. Bir hayvan mezarlığı olsaydı orada kız çocuğunu görmezdim. Sonuçta kimliklerini açık edemiyorlardı, küçük kız neden hayvan mezarlığındaydı? İnsan bedenini alabiliyor olması da onu tamamen insan yapmazdı, bir insan mezarlığına gömülmezdi.

Kafamda birkaç parça yerine otururken Penelope'ye baktım. "Penelope?" Diğerlerinin bakışları bana dönünce yutkundum. "İnsana dönüşen bir erk hayvanı kimliğini açıklarsa ne olur?"

"Cezalandırılır," dedi Penelope kaşlarını çatarak.

"Nasıl bir cezalandırma?" diye sorduğumda geldiğimizden bu yana sessiz olan Nabi, yavaşça öksürüp önündeki suya uzandı, meraklı bakışlarım ona yöneldi. Penelope, Nabi'ye tedirgince bakınca merakım artmıştı.

Nabi yavaşça sandalyesini geriye doğru itip, "Kusura bakmayın, biraz dinleneceğim," dedikten sonra hiçbirimize

bakmadan masadan kalktı ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Şaşkın bakışlarım onun çıktığı kapıdaydı, ne olmuştu ki?

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedi Endymion, önündeki tabak aniden kayboldu, birkaç saniye sonra önünde bir kadeh belirdi. Kadehin etrafına parmaklarını sararken bana baktı. "Nabi özel bir erk hayvanıdır."

"Ona kötü hissettirecek bir şey söylediysem özü-"

"Nabi, beyaz bir tavus kuşu," dedi Penelope durgun sesiyle. "Tüylerinin her biri birer silahtır. Cezalandırma yöntemi olarak kullanılıyor." İlk başta duraksadım, anlamaya çalıştım, sonra dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Kendi isteği dışında tüylerini koparamazsın. Her ay gelip bir miktar tüy alıyorlar ondan."

"Neden? Kim bunu yapar ki?" Hiçbir şey anlamıyordum. Tamam, evrenlerin bir düzeni vardı. Tamam, gardiyanları bilen insanlar olduğunu da söylemişlerdi. Tamam ama her şeyi bilen, cezalandıracak gücü olan kimdi? "Bazen bana hiçbir şeyi anlatmadığınızı düşünüyorum."

"Bize de bunları birileri anlatmadı, kendimiz gördük," dedi Endymion gergin bir sesle. Gözlerinde beliren öfkeyle kadehin içindeki sıvıya bakıyordu. "Sen de zamanı gelince kendin göreceksin."

Bir anda neden bu kadar gerildiğini anlamadım. Sonra aklıma Ursula'nın Endymion hakkında söylediği şey geldi. Endymion'ın da daha önce cezalandırıldığını söylemişti. Sertçe yutkunarak bakışlarımı masaya indirdim. Tam her şey kafamda oturdu derken her gün başka bir şey görüyor, öğreniyordum. Gerçekten de hiçbir şey göründüğü kadar değildi.

"Gördüğüm görüntülerde bir kız çocuğu olduğunu söylemiştim." Aniden konuyu başka yere çektim. Biliyordum ki sorularımı cevaplamayacaklar, Endymion'm dediği gibi benim görmemi bekleyeceklerdi. "O çocuk ağlıyordu, geri dön diye yalvarıyordu. Ya Sharon ona kimliğini açık ettiyse ve cezalandırılıyorsa, çocuk da onun yokluğunu fark ettiyse?"

Söylediğim şey bir bomba gibi masanın üzerine düştü. Noris şaşkınlığını belli eden bir ses çıkarırken diğerleri de bu fikri mantıklı bulmuş gibi bakıyorlardı. Söyledikleri onca şeyden sonra bence bu da mantıklı bir seçenekti. Aklım hâlâ cezalandıranın kim ya da kimler olduğunda kalsa da düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

"Haklı olabilirsin," dedi Endymion başını sallayıp.

Noris bir anda sandalyesini iterek, "O zaman nereye bakacağımı biliyorum," deyince Briella, "Saçmalama, Noris. Oraya istediğin zaman gidemezsin," dedi, kaşları çatılsa da gözlerinde korku vardı. Bunun sebebi neydi?

"Bu konuyu iyice düşünmeden hareket edemeyiz," dedikten sonra masadan kalktı Penelope. "Anlaşılan bu sefer karmaşık bir durumla karşı karşıyayız. Her yönden düşünmemiz gereken bir konu. Bugün dinlenin, aceleci davranmayın."

"Ama-"

"Noris," dedi Penelope anlayışlı bir ifadeyle ona bakarak. "Yanlış bir hamlemizde neler olacağını az çok biliyorsun. Biliyorum, bu durum senin için çok zor ama sen akıllı bir çocuksun, mantıksız hareketlerde bulanamazsın."

Noris'ın omuzları çökerken bize arkasını dönüp sessizce yürümeye başladı. Onun sırtına bakıyor olmak bile içimi acıtıyordu. Söz konusu kardeşiydi, çaresiz hissediyordu ve bu çaresizliği ben de hissediyordum. Penelope de onun arkasından çıkınca parmaklarımı birbirine geçirerek sıktım. Bir konu vardı, hepsi biliyordu ve konuştukları şeyleri bir tek ben anlamıyordum. Bana söylemediklerine göre gerçekten söylememeleri gereken bir şeydi. Nedense bu ekstra canımı sıkmıştı.

Endymion sandalyesinden kalktıktan sonra elime uzanıp, "Gel benimle," dedi, ne olduğunu anlamadım ama elimi tutup beni kaldırınca ona ayak uydurdum. Beni salondan çıkardıktan sonra merdivenlere yöneldi. Gözlerimi elimi tutan eline indirdiğimde sessizdim. Artık yenilerinin eklendiği düşüncelerimi taşıyamıyordum ve bu da bende sessiz bir sakinlik yaratıyordu.

Bir kat aşağı indik, koridorda yürürken tepeden sarkan mavi güllere bakıyordum. Saraya ilk geldiğimdeki enerji artık tamamen beni terk etmişti. Düşündüğüm tek şey kutuları bulmak için onlara nasıl yardım edeceğimdi. Şimdi ise konu dallanıp budaklanmaya başlamıştı. İplerin ucunu kaçırmamak için çok uğraşsam da parmaklarımın arasından birkaçı kaymış gibi hissediyordum.

Endymion beni bir odaya soktuğunda dikkatimi ona vermeye çalıştım. Girdiğimiz oda tatlı bir çiçek kokusuyla doluydu. Açık penceredeki uzun tül, esen rüzgârla dalgalanıyordu. Kenarlarındaki direklerinden tüller sarkan yatağa doğru beni yürüttükten sonra elimi bıraktı, ellerini omuzlarıma koyup yatağa oturmamı sağladı. Dizini yere bastırıp çöktüğünde dalgın bakışlarım yüzündeydi.

"Bazı şeyleri sana anlatmak istesem de bunu yapamam," dediğinde sadece başımı salladım, bunu zaten söylemişlerdi. "Senden bir şey saklıyormuşuz, hayır, saklıyormuşum gibi hissetmeni istemem. Bizim de uymamız gereken kurallar var, beni anlıyorsun değil mi?"

"Evet," diye mırıldandığımda uzanıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Bizim gibi sen de onlar istediğinde öğreneceksin bunu," derken nefesi yüzüme çarpıyordu, gözlerim kısıldı. "Bunları düşündüğün için kafanın karıştığının farkındayım, şimdilik düşünmesen olmaz mı?"

"Biraz yoruldum," diye fısıldadığımda derin bir nefes aldı. Elini yatağa bastırırken hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve yüzü yüzüme yakındı. "Hep öğrenmem gereken şeyler mi olacak?"

"Bu doğal değil mi?" Elini yanağıma yaslayınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbim aniden sertçe çarpmaya başlamıştı. "Henüz daha altı yedi aydır bu işin içindesin. Kurulu olan bu yeni düzeni bir anda öğrenemezsin." Başımı salladığımda yüzümdeki bakışları derinleşti.

"Öğreneceğim çok mu şey var?" diye sorduğumda dudakları yukarı kıvrıldı.

"Birkaç şey daha ama çok değil, sadece öğrendiklerinden daha önemli şeyler, bu yüzden beklemelisin," deyince tekrar başımı salladım.

Elini boynuma indirdiğinde yutkundum. Beklemediğim şey ise uzanıp dudaklarını dudaklarıma yaslamasıydı. Düşüncelerimin bağlı olduğu ip bir anda elimden kayınca hepsi kafamın içinde birbirine karıştı. Benden bir tepki bekliyormuş gibi öylece dudakları dudaklarıma yaslı bir şekilde duruyordu. Dudaklarımı araladığımda ise bunu bekliyormuş gibi beni öpmeye başladı. Aniden karman çorman olan duygularımla kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Elimi koluna bastırıp ona karşılık verdiğimde dudaklarının kıvrıldığını hissettim.

Onu ilk öpen bendim, bunu istemiştim. O da istediği için karşılık verdiğini söylemişti. İkinci kez dudaklarına yaslandığımda bir gölün içindeydik. Bedenim suya temas ettiğinden yanıp kavruluyordu ve ben içimde biriktirdiğim nefesi onunla paylaşıyordum. Şimdi ise o beni öpmüştü, bunu isteyerek yaptığını görüyordum ve ben de onu öpmeyi istediğimden karşılık veriyordum.

Üzerime doğru abanınca yatağa uzandım, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni takip etti. Bunun ilk iki temastan daha farklı olduğunun, daha farklı şeyler hissettirdiğinin farkındaydım. Kolundaki elimi omzuna, oradan da boynuna kaydırdım. Dudaklarımı emiyor, öpüyor, dili ağzımın içinde yer ediniyordu. Kalbimin sesini duyuyor muydu bilmiyordum ama ben sanki kulaklarımda atıyormuş gibi net duyuyordum. Parmaklarımla boynunu okşarken alt dudağımı dudaklarının arasına alarak yavaşça emdi, daha sonra hafifçe geri çekilip dudaklarıma baktı. Hızlanan nefesi, hızlı nefeslerime karışıyordu. Gözlerini dudaklarımdan ayırıp gözlerime çevirdiğinde sertçe yutkundum.

"Seni öpmek istediğim için öptüm," dediğinde bir an benim cümlemi kurmuş olması beni güldürdü.

"Ben de öpmek istediğim için karşılık verdim," deyince dudakları yukarı kıvrıldı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor-

du ve bu bana daha tuhaf hissettirmeye başlamıştı. Ona bakarken onunla ilgili düşünmeyi ertelediğimi bir kez daha fark ettim. Endymion'la ilgili düşünmeyi reddediyordum, sanki düşünürsem kaybolacağım bir yola girecektim ama kalbim her seferinde beni zorluyordu.

Şimdi bedeni bedenime yaslıyken ve gözlerimin içine bu kadar yakından bakıyorken onunla ilgili düşüncelerimden kaçamıyordum. Ondan etkileniyordum, bunu yalanlayarak kendimi kandıramazdım. Gözlerime bakarken bunu görüyormuş gibiydi ve bunu da ondan saklamıyordum. Eğer ona baktığımda hissettiğim şeylere zıt şeyler görseydim kendimi ondan uzaklaştırırdım. Uzaklaştırmamı gerektirecek şeyler görmemek iyi hissettiriyordu.

"Hiç uyumadın, artık dinlenmelisin," dedikten sonra parmaklarıyla boynumu okşayıp yavaşça geri çekildi. "Uyuyamayacak gibi hissediyorsan bu konuda da yardım edebilirim."

"Nasıl?" Yavaşça doğrulup ona baktığımda ayaklandı.

"Uzan," deyince ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp bedenimi yatağın üzerine çektim. Yatağın kenarına oturduktan sonra sırtını yatak başlığına yasladı. Ben merakla ona bakarken aniden mırıldanmasıyla gözlerim kısıldı.

Sanki şu an onun sesinden başka hiçbir ses yoktu. Sarayın yanında olan şelalenin akarken çıkardığı sesi duymuyordum. Kuşların sesi de yoktu. Hiçbir ses yoktu, kulaklarıma sadece onun sesi doluyordu. Ne söylüyordu bilmiyordum ama bedenim ne söylediğini biliyormuş gibi ona itaat ediyordu. Gevşeyen kaslarımla yan dönüp yanağımı yastığa yasladım. Ben gözlerimi kaldırmış ona bakarken o da bana bakarak mırıldanmaya devam ediyordu.

Birkaç dakika öncesine kadar hiç uykum yokken şimdi göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum. Endymion'ın parmaklarını saçlarımın arasında hissedince son direncim de kırıldı, göz kapaklarım birbirine yaslandı. Kafamın içinde hiçbir düşünce, düşünmem gereken hiçbir sorun yokmuş gibi

rahattım. İstediğim tek şey derin bir uykuya yatmaktı. Ben her şeye rağmen huzurlu bir uykuya yatarken o mırıldanmaya, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye devam etti.

Bedenim öyle rahat hissediyordu ki, kulaklarıma dolan fısıltıyı duysam da ne olduğunu anlamayı reddedecek kadar kendime gelemiyordum. Serin bir rüzgâr bütün bedenimi sarıyordu, bu beni üşütmek yerine serinletiyor, bir nevi bana keyif veriyordu. Yanağımı yumuşak yastığına bastırırken o fısıltı hâlâ devam ediyordu. Bir an kaşlarım çatıldı, gözlerimi araladım ama görüşümü engelleyen bir şey vardı. Parmaklarımı saç diplerime bastırıp saçlarımı karıştırırken başımı hafifçe kaldırdım, o an yaslandığım şeyin yastık olmadığını anladığım andı.

"Ben de her yerde sevgili dostlarımı arıyordum."

Duyduğum sesle irkilerek başımı sesin geldiğini yöne çevirdim. Briella'yı görmemle uykulu gözlerim irileşti. Kollarını göğsünde toplamış bana bakarken kaşları havadaydı. Uyuduğumu hatırlıyordum ama Endymion'm da yanıma uzandığını hatırlamıyordum. Gözlerimi yavaşça ovaladığım sırada Briella'nın bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum.

"Koklayarak bulurdun," dediğini duydum Endymion'ın, onun da sesi uykulu geliyordu.

"Öyle yaptım zaten!" Sesinden sonra bir patırtı duydum. Ellerimi gözlerimden çektiğimde gözlerimin önünden bir şey geçti. Briella'nın fırlattığı küçük kırlent, gözleri kapalı bir şekilde uzanan Endymion'ın karnına çarptı. "Benim güzel kızımı nasıl kandırdın acaba?"

Saçlarımı karıştırmaya devam ederken, "Beni kandırmadı, Briella," dedim, benden bu cevabı alması hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Yine de ona gıcık oldum şu an," deyip gözlerini bizden ayırdığında bu hâline yavaşça güldüm. Onun bizi bu şekilde görmesi beni rahatsız etmemişti. Zaten görmemesi gereken bir durum da yoktu. Gözlerinde herhangi bir yargı ifadesi de görmemiştim.

"Senin benim tarafımda olman gerekiyor," derken yavaşça doğrulmuştu Endymion. Bacaklarını yataktan indirip otururken kucağındaki yastığı kenara koydu.

Briella, "Çok beklersin," dedi ona burun bükerek bakarken, ardından bana doğru döndü. "Görmeniz gereken bir şey var, bir durum olmasa rahatsız etmezdim." Yan gözle Endymion'a baktı. "Edebilirdim de, bilmiyorum."

Söylediği şey dikkatimi çekince gözlerimi yüzüne diktim. "Ne gibi bir şey?"

"Tuhaf bir şey," dedi, yüzünde oluşan ifadeyle gerçekten tuhaf olduğunu düşündüğünü anlayabilmiştim. O arkasını dönüp kapıya ilerlerken gözlerim de onu takip ediyordu. Onun kapıya yaklaşması, omzunu kapıya yaslamış bize bakan Noris'ı görmeme neden oldu. Gözleri direkt gözlerimi hedef almıştı, ona hafifçe gülümsedim. Bir süre tepkisiz kalsa da dudakları yukarı kıvrılmıştı ama yine de garip bakıyordu.

"Gidip bir bakalım neymiş," diyerek ayaklandı Endymion, üzerindeki gömleği düzeltirken başını kaldırmıştı, o an o da Noris'ı fark etmişti. Çok kısa süren bir bakışmanın sonunda Noris'ın yanından geçerek odadan çıktı.

"Kötü bir şey daha olduysa artık topukları vurarak kaçacağım," dedim homurdanarak. Yataktan inip üzerimi düzelttikten sonra saçlarımı geriye doğru attım.

"Hiç sanmıyorum kaçacağını," diye mırıldandı Noris. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğim sırada omzunu yasladığı kapıdan ayırdı. "Daha çok üzerine gitmeyi seviyor gibisin."

"Meraklı olduğum bir kez daha yüzüme vuruluyor," deyip gözlerimi devirerek güldüm. Ayakkabılarımı giydikten sonra Noris'a yaklaştım. O sessizce arkasını dönmüş, korido-

ra yönelmişti. Morali hâlâ bozuk olmalıydı ama her ne gördüyse Briella kadar onu etkilememiş gibiydi.

Saraydan çıkmıştık ama bu geldiğimiz yön değildi, üstelik hava da kararmıştı. Havanın kararmasına rağmen etraf rengârenk ışıklarla aydınlatılmıştı. Sarayın arka kısmı olduğunu tahmin ettiğim yerdeydik. Kapıdan çıkınca bizi teras gibi bir yer karşılamıştı ve sanki bu terasın diğer ucu toprakla bütündü. Korkuluklardan aşağı baktığımda sarayın alt kısmını görüyordum. Burası sarayı ormana bağlayan bir balkon gibiydi.

Etrafımızdaki ağaçlara kondurulmuş renkli ışıklar yolumuzu aydınlatıyordu. Sessizce bir süre onu takip ettim, daha sonra ilerideki tanıdık silüetleri gördüm. Bir ağacın önünde dikiliyorlardı ve Briella ağacı göstererek yanında duran Endymion'a bir şeyler anlatıyordu. Penelope sadece ağaca bakıyordu. Onlara doğru yaklaştığımızı gördüklerinde gözler bizim üzerimize döndü.

"Nabi ile sohbet ederken fark ettik," dedi Briella biz onların yanına geldiğimizde. "Nabi bunun dün burada olmadığını söyledi."

Neden bahsettiğini anlamak için gösterdiği yere baktığımda donup kaldım. Büyük ağacın gövdesi oyuktu ve o oyuğun içinde kızıl duvarlardan biri vardı. Şaşkınlıktan gözlerim büyüdü, iri gözlerle Penelope'ye döndüm.

"Neden burada duvar var?"

"Düne kadar yoktu," dedi Penelope, dikkatli gözlerle duvara bakmaya devam ediyordu. "Nedenini bilmiyorum."

"Girip baktınız mı?" Endymion duvara doğru yönelecekken kolunu tutup onu durdurdum.

"Ne olduğunu bilmiyoruz," deyince gözlerini yüzüme indirdi. Onun da gözlerinde karmaşık bir ifade vardı.

"Evet, bu yüzden girmeyi denemedik," dediğinde Briella, arkamızdan adım sesleri yükseldi. Omzumun üzerinden geriye doğru bakınca bize doğru hızla gelen Nabi'yi gördüm.

"Yok," dedi Nabi hızlı nefeslerinin arasından. "Duvarlardan biri orada ama diğeri kaybolmuş."

O an onun geçitlerin olduğu ormandan geldiğini fark ettim. Karşılıklı duran iki geçitten biri kaybolduysa ve şu an burada daha önce olmayan bir geçit var olduysa, bu ne anlama gelirdi? Başımı omzuma doğru eğip gözlerimi geniş oyuğun içine yerleşmiş duvara diktim. Gerçekten tuhaf bir durumdu, ürkütücüydü de. Anlam veremediğimden dolayı tepkilerimi de kontrol edemiyordum.

"Hangisi kaybolmuş?" diye sorduğumda herkes gibi benim de bakışlarım duvardaydı. Sanırım böyle bir şey ilk defa oluyordu, Penelope bile şaşkındı.

"Dünya'ya açılan geçit," dediğinde Nabi, kaşlarım sertçe çatıldı.

"Galiba geçit yer değiştirmiş," diye mırıldandım, şu an için bana mantıklı gelen tek düşünce buydu. Biri kaybolmuşsa ve yenisi açılmışsa, yer değiştirmiş olduğu düşüncesi gayet mantıklıydı.

"Bu mümkün değil," dediğini duydum Penelope'nin, başımı yavaşça ona doğru çevirdim.

"Yeni bir geçit açılmış olması da mümkün değil," dedim sakin bir sesle, Penelope'nin gözleri kısıldığında omuz silktim. "Gidip bir bakalım, herhangi bir sorun olabilir."

"İyi bir fikir gibi görünmüyor," derken tam arkamda duruyordu Noris.

Omzumun üzerinden ona bakıp, "Gardiyanın görevi evrenleri korumaksa, bizim için iyi olup olmamasının bir önemi var mı?" dediğimde söylediğim şeye ben de şaşırmıştım. Sonra o şaşkınlık yok oldu. Gardiyan olmam, bir görevimin olduğu artık tamamen içime işlemişti. Tamamen görevi benimsemiştim.

"Doğru söylüyor," dedi Endymion duvara doğru birkaç adım atarak. "Gidip bir bakmamız gerekiyor."

"Noris," dedim ona doğru dönüp. "Sen burada kal." Elimi uzattığımda, avucumdan fırlayan turuncu bir ip onun bileğine sarıldı. Bu hareketim onu şaşırttı, içgüdüsel olarak yaptığım bir şeydi. "Bir sorun olursa anlarsın."

"Tamam, dikkatli ol," derken dünden bu yana boş bakan gözleri tedirginlikle dolmuştu. Endymion'ın arkasından ilerlediğim sırada Penelope de benimle birlikte hareket etti. Briella, Nabi ve Noris arkamızda kalmıştı.

Duvardan sakince geçtik, köprünün üzerine çıktığımızda hiçbir durumla karşılaşmamıştık, her şey normal görünüyordu. Endymion önde yürürken hemen arkasındaydım, adımlarını temkinli atıyordu. Boşluktan yükselen cızırtılar vardı ama buna alışmıştım, o yüzden şu an normal geliyordu. Ben köprüden indiğimde köprü yavaşça sallandı, bu arkamdan gelen Penelope'yi panikletmişti.

"Sorun yok," deyip elimi ona uzattım. Elimi tutup köprüden çıkarken sallanan köprüye bakıyordu. "Her şey normal görünüyor."

"Köprünün sallanması da mı normal?" Penelope'nin sorusuyla güldüm. Sanırım o ilk kez yaşıyordu bunu.

"Evet, daha önce de şahit olduk," deyince bakışları yüzümde büyüdü. Endymion'ın diğer duvardan geçtiğini görünce biz de adımlarımızı hızlandırdık. Noris diğer köprünün Dünya'nın neresinde olduğunu söylemişti, bu yüzden bizi bekleyen şeyin yine bir buzul olduğunu biliyordum.

Duvarı geçmemle o soğuk havayı hissetmem aynı anda olmuştu. Grönland'a hiç gitmemiş olsam da hakkında sahip olduğum bilgiler vardı. Hissetmem gerekenin daha azı bir soğuk hissediyordum, buna rağmen kollarımı bedenime sardım. Endymion ellerini beline koyup etrafına bakınırken hava aydınlıktı. Sistemlerin aynı olduğunu, gece ve gündüzlerin aynı saatlerde yaşandığını biliyordum ama kutup kısımlarında gece ve gündüzler daha farklı işliyordu.

"Görünüşe göre Astrid'in dediği gibi geçit yer değiştirmiş ama yine aynı yere açılıyor," dedi Endymion etrafına bakınmaya devam ederken. "Bu benim köprüde sıkışıp kalmamdan daha tuhaf."

"Bunu bir soruşturmam gerekecek, yüzyıllardır olan bu düzenin sarsılmasının tek nedeni Astrid'in gelişi olamaz."

Penelope başını sallayarak arkasını dönüp duvardan geçti. Derin bir nefes alıp verdiğimde omuzlarım çökmüştü.

Endymion yanıma gelip elini sırtıma bastırdı. "Bu konuda haklı sanırım. Kutular, kutulardaki güçler, sıkışıp kalmam ya da duvarların geçişlere izin vermemesi neyse ama geçit bile yer değiştiriyorsa bunun nedeni çok farklı olabilir."

"Hiçbirimizin fikri yokken buna nasıl bir cevap bulacağız peki?" Dudakları yukarı kıvrıldı, kolunu omzuma sarıp beni duvara doğru çevirdi.

"Cevabı düzeni sağlayanlardan-"

Omzumdaki kolu kasıldığında ve cümlesi yarım kaldığında gözlerimi kaldırarak yüzüne baktım. Yüzü sertleşmişti ve kaşları çatık duruyordu. Bakışlarını takip ettiğimde karşılaştığım tek şey boşluk olmuştu. Bir an bu durumu idrak edemedim. Biraz önce duvar buradaydı, Penelope içinden geçip gitmişti. Duvar şimdi nereye kaybolmuştu?

"Duvar yok," dedim dehşetle. Başımı hızla çevirerek etrafıma baktım ama gördüğüm tek şey boşluktu. Üzerinde durduğumuz buz kütlesi hafifçe sallanınca Endymion kolunu daha sıkı sarıp beni kendine bastırdı. Sarsıntı birkaç saniye sürmüştü. Gözlerimi telaşla elime indirdim, turuncu ip de kaybolmuştu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Panik yapma," dese de onun da sesinde gerginlik vardı. "Gardiyan evine açılan kapıya gidelim."

"Diğerlerine nasıl haber vereceğiz peki?" O yürümeye başlayınca ben de ona ayak uydurmak zorunda kalmıştım. Okyanustaki dalgaların şiddeti de artmıştı, şakırdayan su sesinden anlıyordum.

"Dönmediğimizi fark edince bir gariplik olduğunu anlarlar," dedikten sonra omuzlarıma sarılı kolunu geri çekti. Buzdan basamaklar vardı, aşınarak oluşmuş gibiydi. Endymion dikkatle birkaç basamak indikten sonra elini bana uzattı. Elini tutup onun beni yönlendirmeleriyle onu takip ettim. Çok fazla ilerlememize gerek kalmamıştı, nereye gideceğimizi

göstermek için eliyle az ilerimizdeki buzdan, küçük oyuğu gösterdi, küçük bir mağara gibiydi.

"Bu kısımda da mı geçit değişti? Nerede olabilir ki?" Aklımdan geçen soruları sesli bir şekilde dillendirirken derim soğuk havadan dolayı gergindi.

"İş gerçekten ciddileşti." Elimi daha sıkı tutup buzun üzerinde kaymamam için beni dengede tutuyordu. Buz sarkıtlarının sivri bir şekilde uzandığı buz mağarasına yaklaşmıştık. Kafamı hafifçe eğerek içeri baktığımda gardiyan evine açılan geçidi görebilmiştim. Sarkıtlar yüzünden eğilerek geçmek zorunda kalmıştık. İçeri girince derin bir nefes aldım, panik hâlâ içimde gümbürdüyordu.

"Gerçekten bu geçit de yer değiştirdiyse, ya bizi aramaya gelip bulamazlarsa?" Sorduğum soru Endymion'ı duraksattı, haklı olduğumu düşünüyor olmalıydı. "Biraz beklesek mi?"

"Ölümsüz değiliz, burada donarız," dedi öfkeyle ama öfkesi bana yönelik değildi, duvarın ortadan kaybolması onu oldukça germişti. Tam bir şey söyleyecekken bir cızırtı yükseldi, ardından Endymion sinirle bağırdı: "Sikeyim böyle işi!"

Korkarak başımı çevirdiğimde ikinci bir şok dalgası daha geldi. Gardiyan evine açılan geçit de gözlerimizin önünde kaybolmuştu.

"Burada kaldık," dedim dehşetle boşluğa bakarken. Endymion hızla arkasını dönüp mağaradan çıkınca ben de panikle onun arkasından çıktım. Ayakkabılarım sürekli kayıyordu ve düşmekten korkuyordum, birkaç kemik kırığına hiç gerek yoktu.

"Sen beni burada bekle, şu tepeye çıkıp etrafa bakacağım," deyince başımı yavaşça salladım. Hem gösterdiği tepeye bu spor ayakkabılarla çıkabileceğimi sanmıyordum.

O, tepeye doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım. Herhangi bir duruma karşı tedbirli olmaya çalışıyordum. Ellerimi kollarıma sürtmeye başlamıştım. İlk buraya adım attığımda olması gerekenden daha az soğuk demiştim, bazen gerçekten düşündüğüm şeyler başıma dert oluyordu.

Tepeye çıkmak onu biraz zorlamıştı, onu izlerken bunu fark etmiştim. Ne kadar sürdü bilmiyordum ama yaklaşık on dakika olmalıydı. Tepeye vardığında sağa sola yürümeye, kendi etrafında dönerek etrafı incelemeye başlamıştı. Tedirginliğimin artması beni daha da panikletiyordu. Bir yandan da ne yapabileceğimizi düşünüyordum. En iyi ihtimal, Noris ve Briella bir sorun olduğunu fark eder, bu evrene geçerek geçidin yer değiştirdiğini anlayıp bizi ararlardı. En kötü ihtimal de evrenleri tek tek geçerek buraya gelirlerdi. En kötü ihtimal sonucunda da bizi donmuş bir şekilde bulabilirlerdi.

Endymion'm öfkeli sesi yankı yaptığında dikkatimi ona verdim. Tepeden hızla inmeye başladığında birkaç kez tökezlemişti, yine de iyi toparlıyordu. Ben olsaydım kayarak okyanusa doğru yol alırdım... Şu anki gülüşüm tamamen sinirdendi. Alrisha'ya dinlenmek için gelmişken kendimi burada donmak üzere bulmak bütün dengemi sarsmıştı. Düzeni sağlayanlar diye bir tabir kullanmıştı Endymion. Onlar kimdi bilmiyordum, belki de bana söyleyemedikleri şeylerden biri de buydu ama bu konunun hemen birilerine danışılması gerekiyordu.

"Hiçbir şey görünmüyor," dedi Endymion bana yaklaşırken. "Binlerce kilometrelik alanı da gezme şansımız yok."

"Beklemek zorundayız," dedim çaresizce. Burnumu yavaşça çektiğimde Endymion tam önümde duruyordu. Benim üzerimde Castor'dan çıkarkenki kıyafetler vardı, bir büstiyer ve üzerindeki transparan gömlek. Onun da üzerinde sadece bir gömlek vardı. Sanki hava gittikçe soğuyordu ve bedenim uyuşuyordu. İçimde hissettiğim o ateş bile şu an çok güçsüzdü. Dişlerini sıkıp kollarını bedenime sararak beni kendine bastırdığında, soğuk nefesimi dışarı bıraktım.

"Mağaraya dönelim, rüzgârdan etkilenmeyiz," dediğinde sadece başımı salladım. Sanki konuşmak bile üşümemi etkileyecekti. Birlikte az önce çıktığımız mağaraya geri döndük. İçerisi küçük ve dardı. Her ne kadar yere oturmak istemesek de burada ayakta dikilmek de zordu.

Onun yanına yere oturduğumda, "Noris'ı de yanıma almalıydım," diye fısıldadım.

"Bunun için de mi kendini suçlamayı düşünüyorsun?" Elini omzuma sürterken bakışlarını küçük mağaranın girişine çevirmişti.

"Yarım saatten fazla olmuştur, neden hâlâ gelmediler anlamıyorum," diyerek sorusunu es geçtim. Çünkü evet, suçluyordum.

"Gelmeleri yakındır," demesi nedense içimi rahatlatmamıştı. Sessiz kalıp ona daha da yaklaştım. Mümkün olduğunca daha az nefes almaya çalışıyordum. Her nefes alışımda içime giren soğukluk beni daha da üşütüyordu.

Öylece orada otururken duyduğumuz tek şey okyanusun sesiydi. Birkaç hayvan sesi de duymuştum ama uzakta olmalılardı, ses kısıktı ve yankılıydı. Buz gibi olan ellerimi kotumun üzerinden bacaklarıma sürtüyordum. Belki bir işe yaramıyordu ama psikolojik olarak ısıttığını düşünmek de iyi geliyordu.

Sanırım bir on beş dakika daha su gibi akmıştı. Artık yüzümdeki mimikler bile kaybolmuş gibiydi. Hissetmediğim burnumu çekip duruyordum. Endymion her ne kadar omuzlarımı, kollarımı okşayarak ısıtmaya çalışsa da onun da benim kadar üşüdüğünün farkındaydım. Eli sanki bir küp buzdu, o buz derime yapışıp derimi çekiştiriyordu.

"Bana Noris ile ilgili bir şey söyleyecektin?" diye sordum aniden. Konuşmak beni zorlar demiştim ama sanki hiçbir şekilde bedenimi hareket ettirmesem donacaktım.

"Şimdi pek sırası gibi durmuyor," dediğinde soğuk nefesi yüzüme çarptı.

"Bir şeyler konuşup yapmazsak olduğumuz yerde donacağız," diye homurdandığımda keyifsizce güldü. Onun da bedeninden ani bir titreme geçmişti.

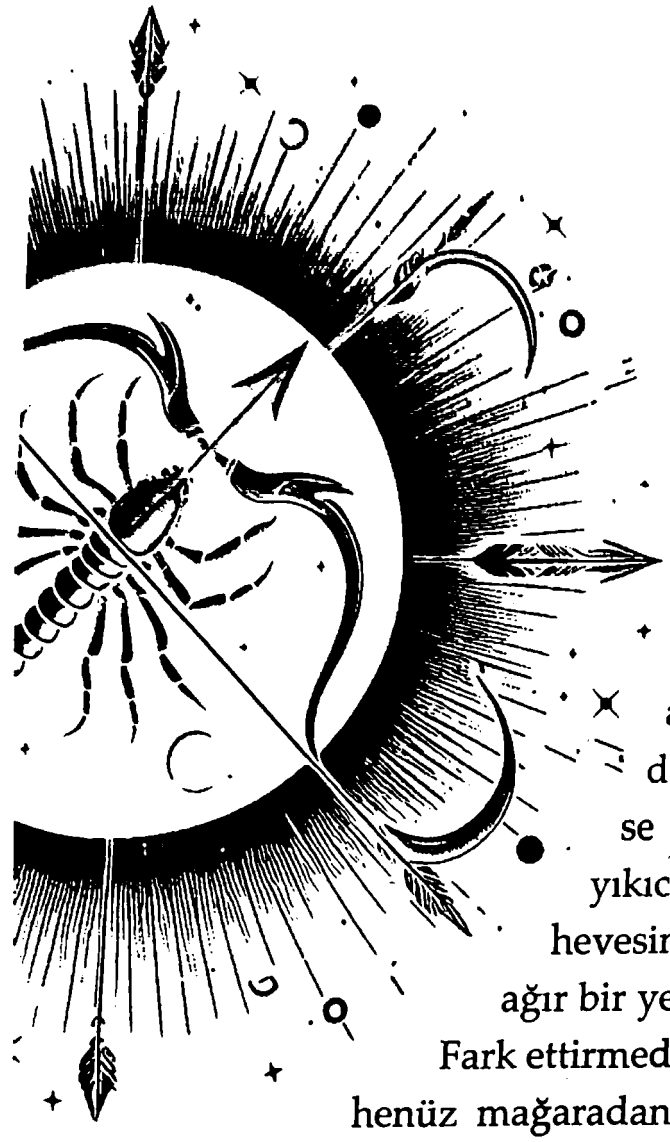
"Bir süredir fark ettiğim bir durum bu," dediğinde başımı çevirerek ona baktım. "Aslında onu anlıyorum bir yerde ama yine de can sıkıcı bir hâl almasını istemem."

"Neyden bahsedi-" Durdum. Mağaranın önünden bir karartı geçtiğini göz ucuyla görmüştüm. Fısıltıya benzer sesler de duyunca aniden ayağa kalkmaya çalıştım. Çalıştım çünkü bedenim kaskatıydı ve ayağa kalkmak çok zor olmuştu. "Geldiler sanırım!"

Mağaranın girişine ilerlediğim sırada, "Beni bekle," dedi Endymion. Ayaklandığını görünce beklemeden sarkıtların altından eğilerek geçtim. Bedenimde bir rahatlama olmuştu, bu da tükenen enerjimi az da olsa yerine getirmişti. Mağaradan çıkıp sağa doğru döndüm, yüzümde oluşmak üzere olan gülümseme tıpkı bedenim gibi donmuştu.

Evet, bana doğru yaklaşan biri vardı.

Ama beklediğim kişi değildi.

17. His Karmaşası

Heves ile umut, benim için aynı anlama gelen kelimelerdi. İki farklı duygu gibi görünse de anlamları gibi yarattıkları yıkıcılık da aynıydı. Umudum da hevesim de birkaç saniye içerisinde ağır bir yemek gibi mideme oturmuştu. Fark ettirmeden elimi arkama doğru uzatıp henüz mağaradan çıkmamış olan Endymion'a işaret verdim. Elimle ona durması gerektiğini işaret ettiğimi görmüş olmalıydı ki mağaradan çıkmadı.

Bana doğru yaklaşmakta olan adamı tanıyordum.

Sobek.

Onun burada ne işi vardı?

Arkamda duran elimi öne çekerken başımı omzuma doğru eğerek ona baktım. Beni görmüştü, beni gördüğüne de şaşırmış gibi durmuyordu. Hissettiğim şey neydi bilmiyordum ama donmak üzere olan bedenim ateşle çevrelenmiş, bir buz gibi çözülmeye başlamıştı. Birkaç adım atarak mağaranın girişinden uzaklaştığımda adımları yavaşladı.

"Senin burada ne işin var, Sobek?" Sesimi normalden biraz daha yüksek tutmuştum. Endymion'ın da duymasını sağlamıştım.

Adımları kesildiğinde bedenim fazlasıyla gergindi. "Bulunmamın yasak olduğu bir yer olduğunu bilmiyordum."

Menekşe mavisi gözleri bedenimi yavaşça süzdüğünde kaşları çatıldı. Onun aksine benim üzerimdekiler incecik kıyafetlerdi, bunu yadırgamasına şaşırmamıştım. Üstelik şu an burada olması, özellikle de biz burada mahsur kalmışken burada olması bana tekinsiz gelmişti.

"Gezintiye çıkmış gibi durmuyorsun," dediğimde dudakları alayla yukarı kıvrıldı. Yüzündeki bu alay bana Aidoneus'ı hatırlatmıştı.

Elini öne doğru uzatıp, "Siz de pek gezintiye çıkmış gibi görünmüyorsunuz," diyerek kıyafetlerime gönderme yapınca hissettiğim ateş alevlendi.

"Noris'ı bekliyorum," dedim dümdüz bir ifadeyle. "Birazdan burada olur."

Yavaşça bana doğru yaklaşmaya başladığında gözlerim kısıldı. "Size karşı kötü bir tavır sergileyecekmişim gibi davranmanıza gerek yok. Bu sadece bir tesadüf."

Kenara çekilip elimle ileriyi işaret ederek, "O zaman yoluna devam edebilirsin, seni tutmayayım," dedim, gözlerim hâlâ onun yüzündeydi. Hareketleri çok rahattı, sanki gerçekten bir tesadüftü bu. Ama hislerim bunun tam tersini söylüyordu.

"Buzullar pek tekin bir yer değildir, isterseniz erk hayvanınız gelene kadar sizinle kalabilirim. Sonuçta gardiyanlarımızın başma bir şey gelsin istemeyiz," dedi boş bir ifadeyle gözlerime bakarken. Mavi ve mor karışımı gözleri çok cansız bakıyordu. Gözlerine çektiği sürmeler de onu farklı gösteriyordu. Göz çevresindeki siyah çizgiler bana mısırlıları hatırlatmıştı. Sfenks kedisi olmasıyla bir ilgisi olabilir miydi?

"Teşekkür ederim, Sobek ama buna gerek yok," dedim başımı iki yana sallayıp. Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı o da iyi biliyordu.

"Pekâlâ," dedikten sonra bana yaklaştı, temkinli bir ifadeyle ona bakıyordum. Üzerindeki montu çıkarıp benim omuzlarıma bıraktığında duraksadım. "Bir ara Noris'a size

daha iyi bakması gerektiğini söylemeliyim," deyip geri çekildi. "Dikkatli olun."

Yanımdan geçerek ilerledi. Arkamı dönüp ona baktığım sırada mağaranın girişine doğru yanaşmıştı. Uzaklaşırken arkasını dönüp hiç bakmamıştı. Sanki zaten her şeyi biliyormuş gibi rahat bir tavrı vardı. Mağaranın girişine çöküp oturdum, her ihtimale karşı içeri girmemiştim.

"O neden burada?" diye sorduğunu duydum Endymion'ın, sesi gergindi.

Gözlerimi bizden uzaklaşan Sobek'in sırtından ayırmadan, "Bilmiyorum. Sence de tuhaf değil mi?" dedim, fazla şüpheliydi.

"Öyle ama neden benim çıkmamı istemedin?"

"Bu aralar çok fazla birlikte hareket eder gibi görünüyoruz," dedim yutkunmadan önce. "Herhangi bir tuhaf hareketine karşılık hazırda olman daha iyi oldu."

"Sen bir gardiyansın, sana zarar veremezdi," deyince omzumun üzerinden mağaranın içine doğru baktım, onunla göz göze geldim.

"Bunu sürekli dile getirmenize gerek yok, ben zaten bana zarar veremeyeceklerini biliyorum ve bundan da korkuyor değilim," dediğimde öfkemin alevlendiğini hissetmiştim. Eğilerek sarkıtların altından geçip dışarı çıktı. "Hem aksine öyle zannetmeleri işime gelirdi."

"Tuhaf düşüncelerin var," derken eğilip yanıma oturmuştu. Omuzlarımdaki montu kenara bıraktığımda Endymion'ın gözleri monta kaydı. Şu an üşümüyordum, buzlarım çözülmüş gibiydi ve tenim bir ateş gibi yanıyordu. O üşüyor olmalıydı. Elimi dizinin üzerinde duran elinin üzerine koyduğumda bakışları elime kaydı. Buz gibi olan eline bastırdığım sıcak elim onu ürpertmişti. Derin bir nefes alıp iki elini de ellerimin arasına çektiğimde bakışlarımı onun yüzünden ayırmıştım.

Ellerimden yayılan o sıcaklığın, onun sertleşen derisini yumuşattığını hissedebiliyordum. Hareket etmiyor, öylece bek-

liyordu ama ona bakmasam da gözleri yüzümdeydi. Ellerini iki elimle tamamen kavrayamıyordum, bu yüzden parmaklarımı sık sık hareket ettirerek sıcaklığın yayılmasını sağlıyordum. Nefesinin daha yakından geldiğini hissedince etrafı izleyen bakışlarım tek bir noktaya sabitlendi. Soğuk nefesi de biraz olsun ısınmıştı. Yutkunarak başımı ona doğru çevirince burun buruna geldik, bunu beklemediğimden irkilerek ona baktım. Kalbimde yine o tuhaf hız belirince tenimin daha da ısındığını fark ettim.

Başım eğip dudaklarıma yaklaştığını görmek duraksamama neden olurken, "Astrid! Endymion!" diye bağıran kadının sesi etrafımızda yankılandı. Gözlerim iri iri açıldı, sonunda bizi bulmuşlardı.

Endymion bunu umursamayıp dudaklarını dudaklarıma yaslayınca gözlerimi kırpıştırarak tuttuğum ellerini sıktım. Dudaklarım aralanmıştı ve ellerini sıktığımda çıkardığı inilti benim nefesime karışmıştı. Korkarak geri çekilip ellerine baktım. Esmer teninde küçük kızarıklıklar oluşmuştu.

"Özür dilerim," deyip aniden ellerimi çektiğimde yavaşça güldü.

"Bir şey olmadı," dedi ellerini yere bastırmadan hemen önce. Bu sefer Briella'nın değil de Noris'ın seslenişlerini duyuyordum. "Hadi gidelim."

Ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı. Eline bir süre baktım, kızarıklıklar hâlâ geçmemişti. Yine bir şey yaparım korkusuyla elini tutmayıp ellerimi yere bastırarak ayaklandım, ona doğru döndüğümde çatık kaşlarla bana baktığını gördüm. Sertçe yutkunup boynuma ovmaya başladığım sırada mağaranın girişinden uzaklaşarak etrafıma bakındım.

"Buradayız!" Sesim buzdan kayalara çarpa çarpa yankılandı. Birkaç saniye sonra ilerideki tepede belirdiler. Bizi gördüklerinde tepeden kaya kaya inmeye başladılar. Çok fazla ilerleyemeden birbirlerine çarpmış, sonra da birlikte yuvarlanmaya başlamışlardı.

Korkuyla ileri doğru adım attığımda, "Neden geç kaldıklarını anladım," diye homurdandı Endymion.

Çok da büyük olmayan bir buzdan kayaya çarpıp öyle durabilmişlerdi. Bir an kendimi tutamayıp yüksek sesle kahkaha atmaya başlayınca Endymion irkilerek bana doğru döndü. Kahkaham öyle şiddetli yankılanmıştı ki, onların da korkarak bana baktığını gülüşlerimin arasından görebilmiştim. Ben gülmeye devam ederken onlar da yuvarlandıkları yerden kalkıp bize doğru koşmaya başladılar. Gülüşüm kıkırtılara dönüşse de Endymion gözlerini yüzümden ayırmadı.

Briella titreyerek bize yaklaşırken, "Soğuktan nefret ediyorum," diye söyleniyordu. Noris da sık sık kızaran burnunu çekiyordu. Üzerlerinde kalın bir mont varken ellerinde de birer mont tutuyorlardı.

"Niye bu kadar uzun sürdü?" Endymion Briella'nın ona uzattığı montu alırken Noris da elindeki montu bana uzattı.

"Geçit değişmiş," dedi Noris, uzattığı montu alarak hızla üzerime geçirdim. Bedenimdeki ısı sanırım sakinleşmemden dolayı düşmüştü. "Sizi gözden kaçırırız diye de hızlı koşamadık."

"Gardiyan evine açılan kapı da kayboldu," dedi Endymion düz bir sesle. "Geçit değişince o da yakınlarına gitmiş olmalı."

"Çıkalım buradan," dedikten sonra ellerini öne doğru uzattı Noris. Bileklerimize sardığı turuncu iplerle tamamen gevşemiştim, bir an buradan hiç çıkamayacakmışız gibi gelmişti. Gözlerimi kapattığımda bir kedi sesi duydum. Gözlerimi aniden açıp etrafımı kontrol etmek istedim ama Noris bizi çoktan geçidin önüne ışınlamıştı.

Geçit bu sefer bir buzdağının tam ucundaydı, bir adım atsan bu yükseklikten okyanusa çakılırdın ama bizim adımımız buna dâhil değildi, o adım bizi köprüye götürüyordu. Diğerleri vakit kaybetmeden duvardan geçmişti ama benim aklım kedi sesindeydi. O sesin kime ait olduğunu biliyordum. Tek başıma duvarın önünde dikiliyordum. O an sesini duyduğum kedi kayanın arkasından çıktı. Gözleri kısaca

bana dokunsa da üzerimde durmamıştı. İleride duran, bizim içinde beklediğimiz yere benzeyen o mağaraya girdi. Gardiyan evine açılan kapı orada olmalıydı ve Sobek'in amacı da oradan geçmekti.

Noris bizi ışınlamıştı, o nasıl gelebilmişti?

Kedi gözden kaybolunca karmaşık bir ifadenin sardığı yüzümle duvardan geçtim. Endymion köprünün üzerinde durmuş beni bekliyordu. Adımlarımı hızlandırıp onlara yetiştiğimde gözlerinde sorgu görmüştüm ama bunu göz ardı etmiştim. Sobek kafamı yeterince karıştırmıştı. Diyelim ki bizi takip ediyordu, buraya nasıl gelebilmişti? Alrisha'dan gelemezdi, diğerleri onu görürdü. Dünyadaki gardiyan evinden gelmiş olsa Norisler gelirken onu görmez miydi? Sobek'i onlardan önce görmüştüm, belki de onlar gelmeden içeri girmişti. Ya da onlar bizi ararken sanki yerimizi biliyor gibi direkt olduğumuz yere onlardan önce gelmişti. Kafam iyice karışıyordu.

Endymion bendeki tuhaflığı fark etse de bir şey söylemedi. Diğerlerinin arkasından biz de duvardan geçip Alrisha'ya ayak bastık. Bizi karşılayan şey Penelope ve Nabi'nin endişeli yüzleri oldu. Penelope anaç bir tavırla hemen bedenimizi süzüp bir şey olup olmadığına baktı.

"Siz arkamdan gelmeyince korktum," dedi sesindeki endişeyle. "İlk başta normal geldi, konuştuğunuzu düşündüm ama arkanızdan Noris'ı yollaymca ve size bakmak için duvardan geçip bir süre sonra geçit değişmiş diyerek dönünce endişelendim. İyisiniz."

"Üşümek dışında bir sorun yaşamadık, merak etme," deyip gülümsemeye çalışarak ellerine dokundum, ellerine dokunmamla kaşları çatıldı.

"Çok sıcaksın," derken ellerime bakıyordu. Yavaşça ellerimi çekip gülümsemeye devam ettim.

"İçimdeki şeyi bastırmak bazen zor oluyor, birazdan düzelirim," dedim onu ikna etme çabasıyla. Sakince başını sallayıp Endymion'a döndü ama ona bir şey söylemedi.

"Diğer geçitler ne durumda acaba?" Briella düşünceli bir ifadeyle duvara bakıyordu. Bunu ben de merak etmiştim.

"Bunu diğerlerine de söylememiz lazım," dediğinde Penelope, gözlerim kısıldı. "Geçit değişikliğini fark ederlerse panikleyebilirler."

"Aidoneus'a haber vermenize gerek yok, o zaten öğrenir," dediğimde bakışlar bana çevrildi. "Biz orada beklerken Sobek'i gördük."

"Onun orada ne işi varmış?" Nabi'nin gözlerini öfke sardığında omuz silktim.

"Büyük ihtimalle bizi takip ediyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu, ki bariz ortada." Bedenim aniden terleyince üzerimdeki montun kaybolmasını istedim, ben hareket etmeden dileğim gerçekleşmiş, üzerimdeki mont bir anda kaybolmuştu.

"Bu konuyu gereken yerle görüşeceğim, merak etmeyin," dedi Penelope arkasını dönerek. "Berbat görünüyorsunuz, gidip dinlenin."

Hepimiz sessizce ona ayak uydurduk. Saraya dönerken hava aydınlanmak üzereydi. Kuş sesleri ormanın içinde yankılanıyordu ve bu huzur veren bir melodi gibiydi. Saraya girince herkes bir yana dağılmıştı. Bildiğim tek yer Endymion'la uyuduğum odaydı, bu yüzden nerede olduğunu bildiğim yere doğru yöneldim. Endymion da beni takip ediyordu. Yutkunarak koridora döndüğüm sırada arkamdaydı, sakin ve düzenli aldığı nefeslerin seslerini duyabiliyordum.

Tam bir adım daha atacaktım ki, "Burası," dedi, dönüp omzumun üzerinden ona baktım. Eliyle gösterdiği kapıya baktım, kapılar aynı olduğu için şaşırmış olmalıydım. "Sen dinlen, benim Penelope ile konuşmam gerek."

"Tamam," deyip önünde durduğu kapıya yöneldim, kapının kulpunu döndürerek açtım. Yorgunluktan omuzlarım düşerken içeri girdim, kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde Endymion'm aynı yerde dikildiğini gördüm.

"İşim bitince yan odalardan birinde olurum," derken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Başımı sallayıp, "Tamam," dedim tekrar, dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir süre daha gözlerime baktıktan sonra arkasını dönüp gitti. Endymion'ın gözlerine bakarken herhangi bir insanla göz gözeymişim gibi hissetmiyordum. Bana soğuk ter akıttırdığını fark etmiştim, bakışları çok dikkatliydi.

Kapıyı kapatıp odaya doğru döndüm. İki gündür ne duş alabilmiştim ne de üzerimi değiştirebilmiştim. Yatağa doğru yöneldiğim sırada üzerimdeki gömleğin düğmelerini açmaya başladım. Aslında sıcak su ile dolu bir küvetin içinde uzanabilmek için şu an her şeyi yapardım. Kokulu sabunlar da beni keyiflendirebilirdi. Ama bu sarayı henüz bilmiyordum, odada da bir banyo kapısı görmemiştim. Çıkardığım gömleği yatağın üzerine bırakıp yanaklarımın içini şişirerek arkamı döndüm.

Gözlerim irileşirken şişirdiğim yanaklarımla karşımda duran küvete bakakaldım. Ağzımda beklettiğim nefesi sesli bir şekilde dışarı bıraktım. Uzun, beyaz bir küvet pencerenin hemen yanında duruyordu, altın renkli ayak kısımları parlıyordu. Şaşkınlıkla küvetten yükselen buhara bakıyordum.

"İstediğim şeylerin anında olabileceğini unutmuşum," diye mırıldandım şaşkın sesimle. Bu görüntü her şeyi bir kenara itip keyiflenmeme neden oldu. Üzerimdekileri çıkarmaya başladım, kıyafetlerim bir bir halının üzerindeki yerini alıyordu. İç çamaşırlarımı da çıkardıktan sonra küvete adımladım. Küvete yaklaştıkça hoş bir koku da bana doğru savruluyordu.

Dudaklarıma yapışan gülümsemeyle elimi küvetin kenarına bastırıp bir bacağımı içeri soktum. Su sıcaktı ama beni rahatsız edecek kadar değildi. Bedenimin tamamını küvete sokup sıcak suyun içine daldım, oturduğumda su göğüslerime kadar yükselmişti. Aniden gevşeyen bedenimle sırtımı küvete yaslayıp derin bir nefes aldım. Evet, su iyi gelmişti ama beni en çok rahatlatan şey yayılan güzel kokuydu.

Gözlerimi yumup parmaklarımı suyun içinde hareket ettirmeye başladım. Dondurucu bir soğuğun altında o kadar zaman bekledikten sonra bu kemiklerime de iyi gelmişti. Her ne kadar içimde büyüyen ateşle soğuktan korunmuş olsam

da şu an sıcak suyun içinde uzanıyor olmamın yerini tutamazdı. Bu rahatlama son birkaç günü de daha rahat düşünmemi sağlıyordu.

İkinci kutu için henüz harekete geçmemiştik. Bu da nereden başlayacağımızı bilmememizden kaynaklanıyordu. Noris'ın kardeşiyle ilgili de birkaç fikir yürütmüştük, eminim ki şu an onun kafasında dönen tek şey buydu. Üstelik bu seferki kutunun kime ait olduğunu bilmiyorduk. Galiba kutu sahibini tanıyor, o istediğinde açılıyordu. Yani ben Endymion'da öyle olduğunu düşünüyordum.

Bir de düzen sağlayıcı gibi bir tabir vardı. Kimden ya da kimlerden bahsettikleri de benim için merak konusuydu. Aylardır buradaydım, öğrenmemin zamanı neden gelmemişti ki? Hem neden bir zaman gerektirdiğini de anlamıyordum. Bu konuda tek anladığım şey, tahmin ettiğim şey, Nabi'nin tüyünün cezalandırma işlemi için kullanıldığıydı. Gördüğüm kadarıyla bu ona kendini kötü hissettiriyordu. Ona kötü hissettiriyor olmaları gerçekten kalpsizceydi. Ona fikrini sormadıkları belliydi ve bence bu Nabi'ye haksızlıktı.

Böyle bir durumla karşılaştığımı düşündüm. Bu düşünce bile beni öfkelendirdi. Kendimi bir şeylere zorunlu gibi hissetmek isteyeceğim en son şeydi. Bu durumun beni nasıl bir insana çevireceğini kestiremiyordum. Bir anda duyduğum nefret sanki içinde uzandığım suyun sıcaklığını arttırmıştı.

Yavaşça doğruldum. İhtiyacım olan bir şampuandı, bu da istediğim an olmuştu. Saçlarımı temizlerken düşünmemeye çalışıyordum. Sanki etrafımda bir el vardı. Köpüklü saçlarıma su döküyor, köpükten arınmasını sağlıyordu. İçinde olduğum su da kendi kendine yenileniyordu. Her şeyin bu kadar elimin altında, daha doğrusu düşüncelerim yoluyla olması keyifliydi. Ama burada yaşasaydım sanırım bir süre sonra bundan sıkılırdım.

Yenilenmiş suyun içinde oturur pozisyondayken gözlerim kapalıydı. Gevşeyen kaslarım beni yatağa uzanmam konusunda zorluyordu. Derin bir nefes aldığım sırada odanın ka-

pısı açılınca kaşlarım çatıldı ama gözlerimi açmadım. Göğüslerime kadar suyun içindeydim.

"Uyuyo-" Durdu. "Uzanıyorsun sandım."

Gözlerimi açıp, "Uzanmaktan daha iyi geldi," diye mırıldandığımda Endymion'ın yerde olan bakışları bana çevrildi. Aralık duran kapıyı kapatırken hâlâ bana bakıyordu, gülümsedim.

Onun da yüzü yorgun görünüyordu. Her zaman parlak olan gözleri doğan güneşin dolduğu odada bile sönük duruyordu. Pencereden vuran sabah güneşi suyun yüzeyindeki köpüklerin elmas gibi parlamasına neden oluyordu. Endymion yavaş adımlarla bana yaklaştığı sırada hareketlerini izliyordum.

"Adapte olmuşsun," derken gözleri gözlerimdeydi.

Parmaklarımı suyun içinde hareket ettirirken, "Adapte olmama gerek kalmayacak şekilde her istediğim oluyor," deyince güldü. Söylediğim şey doğruydu, burada zorlanacak küçük bir durumla bile karşılaşmamıştım. Geçişlerin yer değiştirmesi dışında.

"Kontrol etmeye gelmiştim, keyfin yerinde görünüyor," dedikten sonra gözleri küvetin içine indi ama birkaç saniye sonra aniden omuzlarıma çevrildi. Kaşları çatılırken bana daha da yaklaşıp içinde olduğum küvetin önünde eğildi, parmaklarını omzuma uzattı. "Acımıyor mu?"

Neden bahsettiğini anlamadığım için duraksadım. Gözlerimi omzuma çevirdiğinde omzumdaki yanıkları gördüm. Ne ara olduğunu bile bilmiyordum, hiçbir acı hissetmemiştim.

"Fark etmedim bile," diye mırıldandım. Parmağını omzuma sürttü ama yine bir acı hissetmedim. Gözleri yine çok dikkatli bakıyordu.

"Sudan çıksan iyi olacak," deyip yavaşça doğruldu. "Sonra da güzel bir uyku çek, bir iki gün buralarda oluruz."

"Bizim için iyi olur," dedim başımı sallarken. Elini ıslak saçlarıma uzatıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladığında gözlerimi kaldırarak ona baktım. Sessizce birkaç saniye bu hareketini sürdürdü, sonra geri çekildi.

"İyi uykular," deyip eğildi, dudaklarını saçlarıma bastırdı.

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "Sana da," dedim, sesim uykulu çıkmıştı.

Benden uzaklaşıp arkasını döndü. Odadan çıkmadan önce bir süre dikkatli gözlerle bana bakmıştı. O dışarı çıkıp ardından kapıyı kapatınca ben de suyun içinden çıktım. Yatağın üzerinde beliren havluyla bedenimi kuruladım. Odada olan dolabın içine bakmıştım ama içi boştu, sadece görüntü için konmuş gibiydi. Kurulandıktan sonra çıplak bir şekilde yatağın kenarına oturdum. Her şey gibi kıyafetleri de dileyerek elde edecektim sanırım.

Gözlerimi kapatıp bekledim. Şu an istediğim şey temiz bir iç çamaşırı ve temiz bir gecelikti. Ben gözlerim kapalı beklerken bunların gerçekleştiğini de hissediyordum. Geceliğin saten, uzun etekleri bacaklarıma sürtününce gözlerimi açmadan yatağa doğru devrildim. Yorgunluğumun üzerine temizlenmenin verdiği rahatlık da eklenince gözlerimi tekrar açabilmem mümkün olmadı.

Briella'nın keyifli çığlığının ardından gelen su sesini dinlerken çimlerin üzerinde, çiçeklerin arasında oturuyordum. Üzerimde beyaz, kalın askıları olan kısa bir elbise vardı. Dün kanamam başlamıştı ve şu an otururken kendimi fazlasıyla rahatsız hissediyordum. Kucağımda duran büyük kâsenin içindeki eriklerden yiyor, bir yandan da nehrin içinde gülüşerek oynayan Briella ve Nabi'yi izliyordum. Noris da yanımda, çimlerin üzerinde uzanıyordu, gözleri kapalıydı.

Dün sabah uyuduktan sonra akşamüzeri uyanmış, kesintisiz bir uyku çekmiştim. Uyandıktan sonra diğerleriyle birlikte yemek yemiştim ama şu anki gibi yemekte de Penelope ve Endymion yoktu. Briella onların bir iş için gittiğini söylemişti. Yine güneş batmak üzereydi ve onlar hâlâ ortalarda yoktu.

Ayağımı sallayarak parmaklarımın arasındaki eriği ısırdığım sırada Noris homurdandı. "Kaç kilo yedin?" diye so-

rarken homurdanmaya devam ediyordu. Parıltılı beyaz teni güneşin altında daha da parlamasına neden oluyordu. İlk tutulmadan sonra benim de tenimde parıltılar oluşmuştu ama onunki kadar dikkat çekici değildi.

Ters ters ona baksam da gözleri kapalı olduğu için görmeyeceğini biliyordum. "İstediğim kadar yerim," dediğimde tek gözünü açarak bana baktı.

"İstediğin kadar elbette yiyebilirsin ama karnını ağrıtacaksın," deyince elimdeki yarısı yenmiş eriği kâsenin içine attım.

"Neden gelmediler hâlâ?"

"Bilmem," deyip tekrar gözlerini yumunca uzanıp saçını çekiştirdim, bu onu acıyla inletti. "Bana neden sinirleniyorsun?"

"Bir şey mi oldu acaba?" diye sordum, bir yandan da çekiştirdiğim saç diplerini okşuyordum. Bu ani değişim gözlerini açarak bana bakmasına neden olsa da ben gözlerimi akan nehre çevirmiştim.

"Sanmam, gelirler yakında," dedi, yavaşça doğrulduğunda saçlarındaki elim boşluğa düştü. Kasıklarımdaki sızıyla yüzümü buruşturup kucağımdaki kâseyi bir kenara bıraktım. Elimi yere bastırıp doğrulduğumda Noris'ın bakışları bana döndü. "Nereye?"

"Lavaboya gideceğim, sonrasında belki biraz uzanırım," dediğimde sakince başını salladı. Sabah kıvrandığımı görmüştü, bu yüzden sorularıyla fazla üzerime gelmiyordu.

Elbisenin arka kısmını, eteği ellerimle silkeleyip çimlerin içinde saraya doğru yürümeye başladım. Hangi çiçekten geliyordu bilmiyordum ama bir koku beni rahatlatıyordu. Şu anda da etrafımı sarmış gibiydi, istemsizce gülümsedim. Burası bana kendimi tatildeymiş gibi hissettiriyordu. Briella ve Nabi'ye özenmiştim, eğer kanamam olmasaydı onlar gibi soğuk suyun tadını çıkarabilirdim.

Sarayın duvarının önünde dururken omuzlarım düştü. Noris'in öğrettiği şekilde havalandığımı, bir çift kanadımın olduğunu ve yükseldiğimi hayal ettim. Ayaklarım yerden kesildi, bedenim bir tüy gibi havalandığında panik yapmamaya

çalıştım. Aslında bir şey olmayacağını biliyordum ama hep yaptığım bir şey olmadığından gergindim. Sırtımdaki görünmez kanatlar beni sarayın orta kısmında duran büyük terasa taşıdı. Bu terasın açıldığı katta kaldığım oda da vardı. Odamın çaprazındaki kapının banyoya açıldığını Briella söylemişti.

Ayaklarım zemine değdiğinde duraksamadan yürümeye başladım. Sarayın tepesinde cıvıldayarak uçan rengârenk kuşlar vardı. Kırmızı gagası ve yeşil tüyleri olan bir kuş görmüştüm, o kuş gelip omzuma konmuş, benimle konuşmuştu. Evet, konuşmuştu. Benim gibi, bir insanmış gibi konuşmuştu. Sanki her şey normalmiş gibi bunu garipsemiş, hatta korkmuştum ama Nabi buradaki hayvanların bizim gibi konuşabildiğinden bahsetmişti. Bu da kulağa delice geliyordu.

Koridordaki korkuluklara tutunarak yavaşça yürüdüğüm sırada Penelope'nin sesini duyar gibi oldum. Geri mi dönmüşlerdi? Durup merdiven boşluğundan alt kattaki avluya baktığımda onları gördüm. Penelope'yi ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum. Endymion sakin görünse de o fazlasıyla öfkeli duruyordu.

Ne konuştuklarını anlamak için kulak kabarttığımda, "Bunu bize yükleyemezler," dediğini duydum Penelope'nin, kaşlarım çatıldı. "Gerçekten benim sabrımı çok zorluyorlar."

"Duyabilirler," dedi Endymion tedbirli olmak ister gibi.

"Duysunlar, Endymion." Penelope'yi bu kadar sinirlendiren neydi? "Ben yeni yetme bir gardiyan değilim, benim kim olduğumu da biliyorlar."

"Sakinleş, bir şekilde halledeceğiz," deyip elini sinirden titreyen kadının omzuna koydu. Konunun ne olduğunu anlamadığım için şaşkındım. Endymion başını kaldırdığında göz göze geldik, Penelope de duraksayarak bana baktı. Gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olmadım.

Bir şey söylemeden geri çekilip banyoya doğru ilerledim. Sakince düşünmeye çalıştığımda aklıma ilk gelen şey, Penelope'nin bahsettiği kişilerin düzeni sağlayanlar olduğuydu. O zaman tek bir kişi değildi. Bunu bize yükleyemezler demişti,

olanların sorumlusu olarak bizi mi görüyorlardı? Kaşlarım çatılırken banyonun kapısını açıp içeri girdim. Daha bir gün olmasına rağmen fazla ağrım vardı. Dinlenme şansımın olacağını da sanmıyordum, bu da demek oluyordu ki dört beş günüm oldukça zor geçecekti.

Yanaklarımın içini şişirip pedi değiştirdim. İşimi hallettikten sonra ellerimi yıkarken de az önce duyduklarımı düşünmeye devam ediyordum. Eğer olanların sorumlusu olarak bizi görüyorlarsa, çözmesi gereken kişilerin de biz olduğumuzu düşünüyor olmalılardı. Biz bunu nasıl çözecektik ki? Üstelik düzenden sorumlu olan onlarsa, onların halletmesi gerekirdi. Penelope sinirlenmekte haklı görünüyordu.

Ellerimi kuruttuktan sonra banyodan çıktım. Önümde duran bedeni tanıyordum, yerdeki bakışlarımı onun yüzüne çevirdim. Sakin görünse de gözlerinde öfke vardı. Acaba ne konuşmuşlardı? Sorsam bana anlatır mıydı? Belki yine onlarla ilgili bir şey söylemezdi.

"Briella ağrın olduğunu söyledi," derken gözlerimin içine bakıyordu, gözlerindeki öfke yavaşça geri çekildi.

"Evet, biraz uzansam iyi olacak," dediğimde yavaşça başını salladı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa söyleyebilirsin," deyince alayla güldüm, ona değil de cümlesine gülmüştüm.

"İstediğim her şey anında oluyor zaten," demem kaşlarının havalanmasına neden oldu.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokup, "Her şeyin anında olmadığına eminim," dedi, gözlerimi kıstım. Bir şeyi ima ettiği ifadesinden belliydi ama ne olduğunu anlamamıştım. Normalde her şeyi anında anlardım, şu anlayamamam kafa karışıklığımla ilgili olmalıydı. "Yarın dönmemiz gerekiyor."

"Antares'e mi? Neden?" Ağırlığımı tek bacağımın üzerine verirken elimi karnımın üzerine koydum. Ağrı bedenimin her yanına bir şimşeğin dallarına ayrıldığı gibi yayılıyordu.

Bunu fark etmiş gibi elini belime bastırıp beni kaldığım odaya doğru yürüttü. "Gardiyanlarla toplanmamız isteni-

yor," dedi odanın kapısını açmadan hemen önce. "Köprülerdeki ve geçitlerdeki sorunun bizden kaynaklı olduğunu, bunu bizim çözmemiz gerektiğini düşünüyorlar."

Konu tam da tahmin ettiğim gibiydi. Kaşlarım çatılırken yatağa doğru adımladım, Endymion da o sırada odanın kapısını kapatıyordu. Yatağın üzerine çıkıp sırtımı yatak başlığına yaslayarak bacaklarımı uzattım. Bizden ne istediklerinin tam olarak farkındalar mıydı?

"İyi de biz böyle bir şeyi nasıl çözebiliriz?" Çatık kaşlarla ona bakarken yatağın kenarına oturdu. "Bu gizli kutuları aramak gibi değil. Kutular için hiç değilse ipuçları buluyoruz ama bozulan düzen konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Bu konuda ne düşünürsün bilmiyorum ama bana bağlantılılarmış gibi geliyor," dediğinde başımı omzuma yatırarak ona baktım, gözlerini yüzüme çevirdi. "Tutulmaya girdin, duvarların dengesi bozuldu. Güçlerle ilgili bir şeyler öğrendik, kutularla ilgili görüntüler görmeye başladm. Kutulardan birini bulduk, bulmakla kalmayıp o kutuyu açarak gücü dışarı çıkardık, geçitlerden biri yer değiştirdi. Sence de bağlantılı görünmüyor mu?"

Aslında bu söyledikleri bence herkesin kafasından geçen şeylerdi. Bu teoriye ben de katılıyordum ama nasıl bir bağlantısı olabileceğini bilmiyordum.

"Bir fikrin varmış gibi görünüyor," dediğimde dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini perdesi açık pencereye çevirdi. "Önerin ne?"

"Sanki kutuları ne kadar çabuk bulursak diğer konu da o kadar çabuk çözülecekmiş gibi." Parmaklarımla karnımı yavaşça okşarken bir yandan da söylediklerini kafamda tartmaya çalışıyordum.

"Bahsettiğiniz kişiler kutularla ilgili konuyu biliyor mu?" diye sorduğumda başını yavaşça salladı. "Kutuların peşine düşmemiz onlar için sorun değil mi?"

"Kutuların yerini ve kimlere ait olduklarını bildiklerini söylediler," deyince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Madem

biliyorlardı, neden el uzatmıyorlardı? "Aslında buna şaşırmadım, elbette biliyor olmalılar. Bunun onları ilgilendirmediğini, hak ediyorsak zaten elde edebileceğimizi söylediler."

Sinirden çığlık atmamak için kendimi sıkarken, "Çok gıcık insanlar," dediğimde gülerek bana baktı.

"Tam olarak insan olduklarını söyleyemem," demesiyle gözlerinin irice açılması bir oldu. Aniden kuvvetli bir gücün gelip onu fırlatmasıyla karşımızdaki duvara doğru ilerledi, duvara sertçe çarpıp kayarak zemine düştü.

Dehşetle ona bakarken, "Endymion!" diye bağırdım, hızla yataktan kalkıp yanına koştum.

"Siktir," diye inleyerek elini başına götürdüğünde yanında diz çöküp korkuyla ona baktım. "Söylemedim bir şey!"

"Bu da neydi?" Ne yapacağımı bilemez bir şekilde elimi eliyle tuttuğu başına uzattım, parmaklarımı başının arka kısmına sürttüm.

"Konuşamadığımı söylemiştim," derken sesi öfkeliydi ve dişlerini sıkmıştı. Öfkesi bahsettikleri kişilere olmalıydı. Durum bu kadar mı ciddiydi?

"Anladım, kalk hadi," diye mırıldanarak kolunu tuttum. Ağırlığını bana vermemek için elini duvara bastırarak ayaklandı, ardından elini bana uzatıp kalkmama yardım etti. "Bu kadarını beklemiyordum."

"Bu kadar önem verilmese sana anlatmaz mıydım?" Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı yavaşça salladım. "Ama yapacakları işleri-" Elimi dudaklarına bastırıp onu sustururken büyümüş gözlerle ona baktım.

"Konuşma bence sen," dediğimde avucuma doğru homurdandı, bu hâli beni güldürünce onun da bedeni gevşemişti. Avucuma değen dudaklarını hissedince irkilerek elimi geri çektim, dudakları iki yana kıvrıldı.

"Birazdan yemek yeriz, o zamana kadar uzan sen de," deyince reddetmedim çünkü gerçekten ihtiyacım vardı.

Tam arkasını dönecekken kolunu tutup onu durdurdum, aklımda aynı soru dönüp duruyordu. "Noris ile ilgili bir şey söyleyecektin."

"Sonra da konuşabiliriz, dinlenmen gerek," deyince başımı hızla iki yana salladım.

"Merak ediyorum. Uzanırken de dinleyebilirim," deyip adımlarımı yatağa çevirdim. Yatağa oturup bacaklarımı uzattığım sırada da ısrarcı gözlerle ona bakıyordum. Önemsiz bir konu olmadığını hissediyordum ve bu merakımı da iğneliyordu.

"Pekâlâ," dedi bana yaklaşarak. Yatağın kenarına otururken meraklı gözlerim yüzündeydi. "Noris'ı yıllardır tanırım, senin kadar olmasa da ben de onu çözebilen biriyim." Sırtımı yatak başlığına bastırdım, gözlerim kısıldı, konu nereye gidecekti? "Bir gardiyanla bir erk hayvanının arasındaki bağ güçlüdür, bunu şimdiye kadar anlamışsındır. Duygularımız yoğun oluyor ve bunun sebep olduğu yanılsamalar da olabiliyor."

"Neden bahsediyorsun, Endymion? Hiçbir şey anlamadım," dediğimde burnundan sert bir nefes verdi. Bildiğim şeyleri söylüyordu ve bunun ne gibi bir sorun olduğunu anlayamıyordum.

"Noris sana âşık olduğunu düşünüyor," dedi pat diye, afallayarak ona baktım. Aşk mı? "Hissettiği şeylerin aşk olduğunu düşünüyor ve şu an beni bir tehdit olarak görüyor."

"Ne?" Duymayı beklemediğim bu şey beni dumura uğratmıştı. Konunun böyle bir yere varacağı hiç aklıma bile gelmemişti. "Neden böyle bir şey düşünüyorsun ki? Duymayı beklediğim şey bu değildi."

"Buraya ilk geldiğin günü düşün," deyince kaşlarım çatıldı. "Hiç tanımadığın bir adam karşındaydı, hiç görmediğin bir adama karşı tuhaf şeyler hissetmedin mi? Ben ilk geldiğin günleri hatırlıyorum, sanki onu uzun zamandır tanıyormuşsun gibi davranıyordun. Duyguların seni yönetiyordu."

Bu doğruydu. Sürekli kendi kendimi sorguladığım bir dönem olmuştu. Neden hiç tanımadığım birini merak ettiğimi, şefkat beslediğimi, korumak istediğimi ve onun için

hep korktuğumu düşünüp durmuştum. Etkilenmiştim ama bunu hiç aşk olarak adlandırmamıştım. Noris öyle mi düşünüyordu?

Sessiz kaldığımı görünce, "Hissettiği bu şeyleri aşk sanmaya başladı. Sandığını düşünmemin sebebi de aynı şeyleri yaşamamla ilgili," diye devam etti, bütün düşüncelerim perdenin arkasına gizlendi ve sadece sahnede olan bu konuydu.

"Aynı şeyler mi?" diye merakla sorduğumda başını salladı.

"Evet. Benim de hayatıma tanımadığım bir kadın girdi, ben de aniden tuhaf şeyler hissettim," deyince sertçe yutkunup gözlerimi ellerime indirdim. "Her bağ aşk üzerine kurulu değildir, bunu da Briella ile kardeş gibi olduğumuzda daha iyi anladım. Noris, Briella'ya göre göstermese de daha duygusal biri. Sanırım bu karmaşanın içinde sıkışıp kaldı."

Başıma saplanan ani ağrı yüzünden parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Peki onun için ne yapabilirim?" Bu soruyu sorarken aklımdan birçok sahne geçti. Noris'ın tuhaf davrandığı anlar vardı ve o zamanlar buna anlam veremesem de şu an durumu fark edebiliyordum. Endymion'ın varlığından rahatsızlık duymaya başlamıştı. "Onu kırmadan bunu nasıl konuşabilirim?"

"Bunun onun elinde olmadığını biliyorum," deyip dudaklarını yavaşça yaladı. "Anlayışla yaklaşıp sakince konuşabilirsin."

"Onu kıracağ-" Aniden gelen patırtıyla ikimizin de bakışları balkonun çift kanatlı kapısına kaydı. Oradaydı. Başını omzuna doğru eğmiş içeri bakarken yüzü ifadesiz görünüyordu. Kalbini korkuyla çarpmaya başladı. Ne yapacağını bilemez bir şekilde yataktan kalkmaya yeltendiğim sırada aniden havalanarak gözden kayboldu.

"Noris," diye mırıldanıp yataktan indim. Çift kanatlı kapıyı açtığımda ılık rüzgâr içeri doldu ama o yoktu. Balkona çıkıp ellerimi korkuluklara bastırdım, gözlerim hızla etrafı taradı. Ağaçlardaki rengârenk ışıklar olmasaydı onu göremezdim. Ağaçların arasındaydı, yürüyordu ve sırtı bana dö-

nüktü. Kalbimde oluşan ağrı bana mı yoksa ona mı aitti bilmiyordum ama fazlasıyla şiddetliydi.

Korkuluklara parmaklarımı geçirip sıktığımda gözlerim buğulanmıştı. Birinin kalbini kırmış olma düşüncesi beni korkuturdu. Şimdi o biri Noris'ti ve Noris da benim için herhangi bir insan değildi. Onunla aramızda uzayan, ayrı yerlerde olsa bile olduğunu bildiğim o görünmez iplerden biri gerilerek koptuğunda, o ipin kalbime sarılı olan iplerden olduğunu düşündüm.

Endymion ellerini omuzlarıma koyup, "Büyük ihtimalle şu an kendini sorgulamaya başladı," deyince sertçe yutkunarak başımı salladım, söyleyebileceğim bir şey yoktu. "Bırak bir süre düşünsün, bu onun için daha sağlıklı olur."

Şu an bilmek istediğim de buydu. Ne düşünüyordu, tam olarak ne hissediyordu bilmek istiyordum. Bir elimi ağrıyan karnıma bastırdım, gözlerim hâlâ onun gözden kaybolduğu orman yolundaydı. Nereye gitmiş olabilirdi ki? İçimden bir ses yakınlarda olmadığını söylüyordu.

"Endymion! Bulduk!" Duyduğumuz sesle ikimiz de arkamıza baktık. Briella'nın yüzündeki sevinç bizim yüz ifadelerimizi gördüğü an kayboldu. Kaşları çatılırken kapıdan geçip balkona girdi. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Endymion, ellerini omuzlarımdan çekip ona doğru döndü. "Neyi buldunuz?"

Briella kafası karışmış gibi gözlerini ikimiz arasında gezdirdi. Ardmdan silkelenip, "Astrid'in diğer kutu için gördüğü şeyler hakkında Penelope'nin bir fikri var. Sizi çağırmamı söyledi."

Şu an hiçbir şey umurumda olmasa da bu konuyu da göz ardı edemeyeceğim için Briella'ya doğru döndüm. Gözlerinde beliren endişe ile bana baktı, kasıklarımdaki ağrı yüzünden böyle olduğumu düşünüyor olmalıydı. Gerçi böyle düşünmesi benim için daha iyiydi.

Kollarım iki yanıma düşerken, "Gidip dinleyelim," dedim, Endymion'm bakışları yüzüme inse de onlara bakmadan

balkondan çıktım. Bir kukla gibi yürüyordum. İplerim birinin elindeydi ve beni zorla yürütüyor gibiydi. İplerim kendi elimde olsaydı olduğum yere çöker, orada ağlayarak saatlerimi geçirirdim.

Yemek salonu üst kattaydı, zaten Nabi'nin de sesini duyabiliyordum. Merdivenleri ağrım yüzünden yavaş yavaş çıkarken Endymion ve Briella'nın da koridora çıktığım gördüm. Keşke merak edip Endymion'a sormasaydım, bu sayede Noris da konuştuklarımızı duyamazdı. Belli ki orada olma sebebi beni kontrol etmek için gelmiş olmasındandı. Ama bu konu konuşulmasaydı ve Noris konuştuklarımızı duymasaydı, hiçbir şey anlamadan onun kalbini kırmaya devam ederdim. Gerçi şu anda da fazlasıyla kırmıştım.

Sıkıntıyla sesli bir nefes verip yemek salonuna girdim. Penelope yüzündeki büyük gülümsemeyle bana doğru döndü. Siniri geçmiş olmalıydı ama beni gördüğünde gülümsemesi de küçülmüş, tebessüme dönüşmüştü. Çok mu kötü görünüyordum? Bir önemi yoktu, Noris'ı merak ediyordum.

"İyi akşamlar," diye mırıldanıp sandalyeyi çekerek oturdum.

Nabi başını sallarken Penelope, "İyi akşamlar, güzelim. Ağrın olduğunu duydum. Eğer katlanılamayacak gibiyse senin için bir şeyler hazırlayabilirim," dedi, sesi her zamanki gibi şefkatliydi.

"Teşekkür ederim, halledemeyeceğim kadar değil," deyip gülümsedim, sanki dudaklarım bile acıyordu. Briella ve Endymion da içeri girdi. Briella yanıma otururken Endymion karşıma oturdu. Dikkatli gözleri üzerimdeydi ama şu an kimseyle göz göze gelmek istemiyordum.

"Noris nerede?" Penelope'nin sorusuyla irkildim. "Sana bakmak için gelecekti."

Gözlerinin bana döndüğünü hissedince yutkundum. "Briella bir çözüm bulduğunu söyledi," dedim konuyu değiştirme isteğiyle. Onlara ne Noris bir yere gitti diye yalan söylemek istiyordum ne de olanları anlatmak. Konuyu değiştirmem dikkatlerini çekmiş olsa da merakla bakmak dışında

başka bir şey yapmamışlardı. Sessizce masaya yerleşen tabakların tıkırtısını dinledim. Midem bulanıyordu, bir şeyler yemek istemiyordum.

Penelope anlayışlı bakışlarıyla bana bakarken ellerini masanın üzerine koydu. "Mezardaki taşlarda isim yazmadığını söylemiştin." Önümdeki boş tabağa baktığım sırada başımı yavaşça salladım. "Sharon da Noris gibi bir tilki. Eğer ona bir şey olduysa hayvan mezarlığında olabilir. Diğer evrenlerde var mı şu an hatırlamıyorum ama Antares'te iki tane hayvan mezarlığı var. Bu mezarlıklar ailelerin oluşturduğu mezarlıklar değil. Normal insanların buldukları ölü hayvanları defnettiği bir yer."

"İki mezarlığa da bakabiliriz bence," dedi Briella elindeki çatalı tabağındaki yemekte gezdirirken. Onun da keyfi kaçmıştı, bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum.

"Ya mezarlık sadece mesaj gibi bir şeyse?" diye mırıldandım, daha fazla ortamı bozmamak için aklımdan herhangi bir yemeği düşündüm. "Ya daha önce düşündüğümüz gibi cezalandırma gibi bir şey söz konusuysa?"

"Evet, sadece bir mesaj da olabilir ama bakmaktan zarar geleceğini de düşünmüyorum," dediği sırada tabağımdaki yemekten gözlerimi ayırıp ona baktım. "Ceza söz konusu değil, buna eminiz, Endymion ile bu konuya gidip baktık."

Demek ikisinin uğraştığı konulardan biri de buydu. O zaman dediği gibi gidip mezarlıklara bakmakta bir sorun yoktu. Mesaj dahi olsa bir ipucu da bulabilir miydik? Acaba Noris da bizimle gelir miydi? Kardeşi konusunda böyle bir konu varken bir de onu kendimle ilgili düşüncelere sokmuş olmak iyice canımı sıkmıştı.

"Yarın Antares'e döneceğiz," dedi Endymion bakışlarını benden ayırmadan. "Bahsettiğin mezarlıklardan birini biliyorum, diğerinin de nerede olduğunu söylersin, gidip bir kontrol ederiz. Belki dediğin gibi işimize yarayacak bir şey buluruz."

Çatalımı tabağın içine sürterken sadece onları dinliyordum. Kutular haricinde bozulan düzenle ilgili de konuşmuşlardı ama sadece başımı sallayarak onları dinlediğimi göstermiştim. Kalp ağrım artık karın ağrımın da önüne geçmişti, nefes bile aldırmıyordu. Daha fazla buna katlanamayacağımı anlayınca sandalyemi geriye doğru iterek ayaklandım. Penelope ne demişti bilmiyordum ama benim hareketlenmemle cümlesi kesilmiş, bütün gözler bana dönmüştü.

"Dinlensem iyi olacak, kusura bakmayın," diye mırıldandım, tek istediğim yatağıma dönmekti.

"Hiçbir şey yemedin," dedi Endymion gözlerini kaldırarak bana bakarken.

Başımı iki yana salladım. "Canım bir şey istemiyor, acıkırsam sonra yerim," dedim, acıksam da yemeyeceğimi biliyordum. Bunu Endymion da biliyormuş gibiydi, bana bakan gözleri kısılmıştı.

Sırtımı onlara dönüp yavaş adımlarla salondan çıktım. Ben çıktıktan sonra benimle ilgili konuşacaklarının farkındaydım. Endymion konuyu onlara anlatır mıydı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Onlardan saklamak istediğim değil, sesli dile getirmek istemediğim bir konuydu.

Merdivenleri de aynı yavaş hareketlerle inip odaya yöneldim. Şu an nerede olduğunu bilmesem de kötü hissettiğine emindim. Çok uzaklarda da olsa bu kalp ağrısının sadece bana ait olmadığını biliyordum. Onun bu konuyla ilgili ne düşündüğünü ondan duymayı isterdim. Tahmin ettiğimiz gibi duygularını ayırt edemiyor muydu yoksa gerçekten öyle mi hissediyordu? Ya gerçekten bana karşı böyle bir hissi varsa, o zaman ne yapacaktım?

Odaya girdikten sonra direkt yatağa uzandım. Ağlamak isteyen tarafımı bastıran bir şey vardı. Ne olduğunu çözemesem de ağlamama izin vermediği için öfke duyuyordum. Yanağımı yastığa bastırdığım sırada üzerimdeki elbise, yerini yumuşak bir geceliğe devretti. Şu an kalkıp gitsem onu bula-

bilir miyim diye düşünüyordum. Ama bir yanım da Endymion'a hak veriyor, onu yalnız bırakmamı söylüyordu.

Dizlerimi karnıma doğru çektim, parmaklarımla kasıklarıma yavaşça masaj yapıyordum. Son zamanlarda Endymion'a karşı ilgimi belli etmiş, bunu dışarıya karşı göstermekten de çekinmemiştim. Noris da herkes gibi fark etmiş olmalıydı. Bu durumu bilseydim geri çekilmezdim ama kesinlikle dikkatli davranırdım. Aniden dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla öylece duvara baktım. Hem ağrım şiddetleniyor hem de duygularım ağır basıyordu.

Bir süre sonra hıçkırıklarımı takip eden şey gözyaşlarımdı. Birinin benim yüzümden üzüldüğünü bilmeye katlanamıyordum. Belki dışarıdan bakılınca sert bir mizaca sahiptim, çoğu zaman ifadesiz bakardım ama kalbim bu konuda biraz korkaktı, kırıldığında nasıl hissettiğini bildiğinden başka kalplere kötü amaçlı uzanmazdı. Bir hıçkırık daha odaya yayıldığında hıçkırığımı bastıran bir ses duydum. Bu sesi tanıyordum.

Yan odadan geldiğini tahmin ettiğim ses tamamen odama yayıldığında gözyaşlarım geri çekilmeye başladı. Endymion şu an bana ne anlatmak istiyordu bilmiyordum ama söylediği sözler nahif bir melodiye sahipti. Kalbimde hissettiğim ağrı hafiflemeye başlaymca gözlerimi sıkıca yumdum. Ağrının benden gitmesini istemiyordum ama Endymion bunu istiyormuş gibi sesinin seviyesini yükseltmişti. Uykunun bana doğru yaklaştığını fark edince direnmeye çalıştım. Bir yanım susmasını isterken diğer yanım devam etsin istiyordu. Devam etmesini isteyen tarafım baskın gelmiş olmalı ki susması için bir tepki vermedim.

Ağzına kadar kan dolu bir küvetin içinde uykuya dalmış gibiydim. Sanki kanın hepsi bana ait değildi, biri daha koyu renkti ve birbirlerine karışmıyorlardı. Küvet beni çevreleyen, beni korumak için etrafımı saran bir amniyon kesesiydi ama ben, içi kan dolu kesede uyuyan o masum bebek değildim.

Endymion'ın sesi beni sadece birkaç saat uyutabildi. Daha sonrasında on dakika aralıklarla uyanıp durdum, en sonunda

da bu döngüye dayanamayıp yataktan kalktım. Şafak sökmek üzereydi, bu yüzden oda çok da karanlık değildi. Sarsak adımlarla balkona ilerlerken kasıklarımdaki ağrı yerini koruyordu. Balkona adım atmamla beni çiçeklerin her yöne yayılan o güzel kokusu sardı. Bu bile huzurlu hissetmemi sağlayamıyordu.

Ailemden başka birinin yokluğu, ilk defa kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu. Aradaki bağ o kadar güçlüydü ki, sanki Ashton beni bir başıma bırakmış gibi hissettirmişti bu durum. Bunu en iyi bu şekilde ifade edebilirdim. Çok korkutucu bir duyguydu.

Antares'teki balkonumda olan minderlere benzer büyük minderlerden birine kendimi bıraktım. Bu ani hareketimle kasıklarımdaki ağrı da şiddetlenirken dişlerimi sıkarak ileriye baktım. Regl dönemim duygu bakımından yeterince karmaşık geçiyorken bir de olan şeyler tamamen beni dibe çekmişti. Başımı geriye doğru atıp korkuluğun taş kısmına yasladım, gözlerimi yumdum. Benim gözlerim kapalıyken güneş de yavaşça doğdu, ilerledi, tam tepeye geldi. Gözlerim hâlâ kapalıydı ve duyduğum tek şey şelaleden akan suyun sesiydi.

"Daha ne kadar burada uzanacaksın?" Duyduğum sesle irkilerek gözlerimi açtım. Endymion balkona açılan kapının kenarına omzunu yaslamış bana bakıyordu.

"Sen ne zaman geldin?" diye sordum şaşkınlıkla. Sanırım o da bütün gece uyumamıştı, gri gözlerini saran beyazlık kanlı görünüyordu.

İleri doğru bir adım atıp, "Bir saat kadar oldu," demesiyle kaşlarımı çattım, bir saattir onu göremesem de fark edip hissedemeyecek kadar mı kendimi kapatmıştım? "Burada böyle oturursan ağrın artar."

"Çok bitkin hissediyorum," diye mırıldanıp ellerimi kucağımda birleştirdim. "Noris dönmüş mü?"

"Hayır," dedi ellerini korkuluklara bastırıp, gözlerini ormana doğru çevirdi. "Ama birazdan gelir. Dünya'ya geçince bizi diğer kutuplara birkaç saniyede götürebilecek kişi o. Ağ-

rın olduğunu bildiği için seni geçit geçit dolanmak zorunda bırakmaz."

Söylediği şeyler bir taş gibi içime oturduğunda başımı eğdim. Sırf koruyucu ruh olduğundan bunu yapmasını, kendini zorunlu hissetmesini istemiyordum. Sessizce başım eğik bir şekilde aynı yerde oturdum. Endymion da bir şeyler söylemedi, sanırım yaşadığım karmaşanın farkındaydı. Bu benim için daha iyiydi, bir süre bana hiçbir şey sorulmasa, söylenmese daha iyiydi.

"Geliyor," dedi Endymion sakin sesiyle, ormana doğru bakıyordu. Panikle başımı çevirdim ama korkuluklar yüzünden bir şey göremiyordum. Kalbim endişeyle hızlanmıştı. "Üzerine bir şeyler giy de gidelim." Tam hareketlenecekken durdu, başını eğip yüzüme baktı. "Sakin ol, panik yapıp ona da bunu yansıtırsan iletişim kopukluğu yaşarsınız. Onu tanıyorum, seni sandığın gibi bir şeyler için suçlamıyor olmalı."

Sertçe yutkunup elimi yere bastırarak doğruldum. Endymion gözlerimin içine bakıyordu, gözlerimi kaçırıp başımı salladım. O odadan çıkarken ben de kendime çekidüzen vermek için odaya girdim. İlk yaptığım şey duş almış gibi temiz olmayı dilemekti. Şu an duş almak istemiyordum ama saçlarım da bedenim de kirliydi sanki. Bu dileğim saniyeler içinde gerçekleşirken temiz saçlarım göğüslerime doğru uzandı. Yavaş hareketlerle yapılan ped değişikliğinden sonra kıyafetlerim üzerime oturmuştu. Altımdaki koyu renk kot ve üzerimdeki salaş tişörtle havada asılı duran aynaya baktım. Solgun yüzümle göz göze gelmek canımı sıkmıştı. Ellerimi yanaklarıma hafifçe vurdum, en azından bir renk gelebilirdi.

Benim odadan çıkmamla oda da buraya ilk geldiğim günkü düzenine geri döndü. Parmağımdaki yüzükle oynarken nereye gideceğimi bilemeden koridorda yürümeye başladım. O kadar gergin hissediyordum ki Noris ile yüz yüze geleceğim için. Evet, belki benim isteyerek yaptığım bir şey yoktu ama yine de benim sebep olduğum bir durumdu. Nabi'nin

merdivenleri çıktığını görünce ben de onu takip ettim çünkü nerede olduklarını bilmiyordum.

Merdivenleri yavaş adımlarla çıkmaya çalıştım, her adımımda ağrım katlanıyormuş gibi hissediyordum. Elimi merdivenin kenarına bastırırken durdum. Bir anda gelen farkındalık beni sarsmıştı. Buraya geldiğimden bu yana birçok şey olmuştu. Her seferinde kendimi toparlamam gerektiğini, dik durmak zorunda olduğumu, yıkılırsam toparlayamayacağımı kendime hatırlatıp durmuştum. Şimdi gözlerim merdivenlerin sağ tarafındaki uzun aynaya takıldığında çökmüş görüntüme bakıyordum.

Ailenle ilgili şeyler öğrendin, dedi içimde büyüyen o ses. *Seni korkudan öldürecek şeylerle karşılaştın. Aylarca her şeyi göz ardı ettin. Şimdi neden bu kadar yıkılmış görünüyorsun?*

Yansımamla göz gözeyken omuzlarım dikleşti. Az önce odada kendime bakarken solgun göründüğümü fark etmiştim ama şimdi bütün bedenimin bu kadar güçsüz, kambur görünmesi kafamın içinde ateşten şimşeklerin çakmasına neden olmuştu. Duruşum da dikleşirken ruh hâlimdeki bu ani değişim beni afallatsa da kaşlarımı çatmadan edemedim. Bir günde kendimi nasıl bu kadar salabilmiştim? Yumruklarımı sıkıp gözlerimi yansımamdan ayırdım. Kendimi bu hâlde görmekten hiç hoşlanmamıştım.

Adımlarımı biraz öncesindekine nazaran daha kararlı atmaya başladım. Seslerin geldiği salona doğru ilerlerken de yüzüme işleyen makyajı ben istemiştim. Belki yorgun görüntüm o makyajın altında saklanacaktı ama insanların bunu görmesini istemiyordum. Hafifçe kendimi silkeledikten sonra yüzüme bir gülümseme kondurarak salona girdim. Bu salona daha önce de girmiştim, ferah bir yerdi ve cam kenarında bir ağaç vardı. Evet, normal bir ağaçtı. Dallarını kırmızı çiçekler süslüyordu.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Penelope neşeli sesiyle. Gözlerimi ağaçtan ayırıp koltukta bacak bacak üzerine atmış Penelope'ye baktım. İçerideki diğer gözlerin de üzerimde olduğunu hissediyordum.

"Evet, iyi hissediyorum," derken ağzımda acı bir tat vardı ama gözlerim kısılana kadar gülümsedim.

"Harika," dedi ellerini birbirine çarparken. Neşeli tavrının aksine gözleri dikkatli bakıyordu, elbette asıl durumumu anladığının farkındaydım. Sanki Penelope'den bir şey gizlemek imkânsızmış gibi ona bakarken bir şeyleri saklamıyordum.

Penelope'nin yanma oturdum, bu sırada gözlerim diğerlerinin üzerindeydi. Briella'nın elinde küçük, mavi tüyleri olan bir kuş vardı. Nabi ile gülerek kuşa bakıyor, onunla konuşuyorlardı. Endymion'm bakışları yüzümden ayrılmasa da Noris'ın baktığı yer Briella'nın avuçlarındaki kuştu. Yüzümdeki gülümseme yavaşça kayboldu, şimdi ifadesiz bir yüzleydim.

"Senin için bunu hazırladım," deyince Penelope, başımı çevirerek ona baktım. Koltuğun yanında duran yuvarlak sehpanın üzerindeki bardağı alıp bana uzattı. "Süt. İçinde bal ve birkaç bitki var. Sana iyi gelecek."

Bardağı avuçlarımın arasına alıp gülümsedim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, bardaktan gelen tatlı koku yüzümü buharıyla yalıyordu.

"Rica ederim, bir tanem," deyip gülümsedi. Gözlerini Noris'a dokundursa da hemen Endymion'a doğru çevirdi. "Şimdi Antares'e gideceksiniz değil mi?"

"Evet," dedi Endymion başını sallayıp. "Astrid iyi olursa yarın gidip bahsettiğin mezarlıklara bakacağız."

Mezarlık lafım duyan Noris duraksadı, gözlerini yavaşça Endymion'a çevirdi.

"Benim için sorun değil, yarın daha iyi olurum. Daha fazla erteleyemeyiz," dedikten sonra elimdeki bardaktan bir yudum aldım, kalbimi susturmak için aldığım tadı, Penelope'nin süte neler ekleyebileceğini düşünmeye çalıştım.

"Yarm da dinlenirsin," dedi Noris düz bir sesle, Endymion'dan gözlerini ayırmıştı ama bana bakmadan tekrar Briella'nın avucundaki kuşa odaklandı. "Bizi kovalayan bir şey yok."

Göğsümü sıkan hisle başımı omzuma doğru eğip onun yüzüne baktım. Yüzümdeki ifadenin dağılmaması için büyük bir çaba veriyordum. "Yarın gideceğiz."

Kararlı çıkan sesimle birkaç saniye boşluğa baktı, ardından gözlerini yüzüme çevirdi. Göz göze geldiğimizde ilk fark ettiğim şey gözlerinin hiçbir ifade barındırmadığıydı. Onun aksine ben ona anlayışla bakıp gülümsedim, gülümsediğimi görünce gözlerini kaçırdı.

Elimde tuttuğum boşalan bardak aniden kaybolurken Endymion, "Gidelim artık," deyip ayaklandı. Briella dudak bükerek elindeki kuşu Nabi'ye vermişti. Endymion'ın bakışları Briella'ya kayınca gözlerini şefkat sardı. "Sonra yine geliriz."

"İyi ya," dedi Briella, koltuktan kalkıp ayaklarını yere vurarak salondan çıkınca arkasından bakakaldım.

"Bazen beş yaşında bir kardeşe sahipmişim gibi hissettiriyor bu kadın," dedi Endymion başını iki yana sallarken, bu beni güldürmüştü çünkü haklıydı. Briella bazen tam bir çocuğa dönüşüyordu.

Hep birlikte salondan çıkarken Nabi bizimle gelmemişti, bu yüzden onunla vedalaşıp öyle çıkmıştım salondan. Geçit yer değiştirdiği için bu seferki durağımız, ormana açılan terastı. Yer değiştiren geçit ise hâlâ bir sırdı. Merdivenleri sakince indik, konuşan Penelope ve Endymion'ın aksine Noris ve ben sessizdik. Tam yanımda yürürken gözleri hiç bana doğru dönmemişti, şu an kafasından geçen şeyleri çok merak ediyordum.

Terastan çıkıp ormana girdiğimizde Briella'yı gördüm, kollarını göğsünde bağlamış keyifsizce geçide bakıyordu. Sanırım burayı gerçekten seviyordu. Aslında onların bir erk hayvanı olduğunu, yani insana dönüşebilen bir hayvan olduğunu düşürsek, sadece doğadan oluşan bu evreni sevmeleri çok normaldi. Alrisha onlara kendilerini iyi hissettiriyor olmalıydı.

"Herhangi bir gelişmede beni haberdar edin, belki yardım edebileceğim bir konu olur," dedi Penelope geçidin önünde dikildiğimiz sırada. "Kutuyu bulursanız ve Astrid onu açа-

mazsa Ursula'ya haber verin, o sizin yanınıza gelsin, siz kutuyla birlikte etrafta görünmeyin."

"Aidoneus'a yakalanmayın diyorsun yani?" Endymion alayla gülerken kızıl duvara doğru döndü. "Ona ait olanı bulacağımızı düşündükçe deliriyordur."

"Evet, bu yüzden dikkatli olun." Penelope bana doğru dönüp ellerime uzandı, ellerimi ellerinin arasına alınca gözlerinin içine baktım. "Bu hayat senin hayatın," diye mırıldandı, diğerleri duvardan geçiyordu. "Hiçbir şey için, hiç kimse için kendini üzme. Belki normal insanlar gibi ölümün kolay olmaz ama ölümsüz de değilsin, Astrid. İpleri elinden bırakma, sandığımdan da sandıklarından da daha güçlü bir kadınsın."

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde durup yutkundum. "Teşekkür ederim," diye fısıldayınca gülümsedi.

"Sorun her ne ise halledeceksin. Yeter ki kendini başkalarının arasında kaybetme," dedi ellerimi yavaşça sıkıp okşarken. Anaç bir tavırla uzanıp başımın üzerini öpünce içten bir şekilde gülümsedim. Onun nahif sesinden duyduğum her cümle benim için bir güç kaynağına dönüştü.

Ona minnetle baktıktan sonra arkamı dönüp diğerlerinin arkasından duvardan geçtim. Bu sefer omuzlarım çökmemişti ve sanki omuzlarımda beni destekleyen bilge bir gücün elleri vardı. Omzumdaki ellerin sahibini tanıyordum ve onun yaşadığı evrenden uzaklaşıp buzullara dönerken de ellerini hissediyordum.

Endymion ile sıkıştığımız buzullara geldiğimizde durup etrafıma baktım. Hoş olmayan anlar yaşasam da burası da artık hep göreceğim yerlerden biriydi. Noris bizi Antarktika'daki geçide götürmek için turuncu iplerini bileklerimize doladığında, bileğimde hissettiğim enerjiyle yutkundum. Bana gönderdiği enerji her zamanki gibi güven vericiydi. Her zaman da bu şekilde hissettirecekti, bunu bilmek bile iyi geliyordu.

Bir göz kırpışı süresince kendimizi bir kutuptan diğerinde bulduk. Antarktika benim için hep başlangıç yerim olarak kalacaktı. Bu yüzden sıkıştığım yer burası olsaydı, burada so-

ğuktan donsaydım ve ölseydim, hiç yabancılık çekmezdim. Ölümden yana da bir korkum olmazdı, korktuğum tek şey Ashton'ı yalnız bırakmak olurdu. Onu hatırlamak, döndüğümde onu görecek olmak karnımdaki ağrının üzerine heyecanı da ekledi. Onu birkaç gündür göremiyordum ve nasıl olduğunu merak ediyordum.

Duvardan geçip sahip olduğum köprüye adım attığım an etrafımı uğultu sardı. Köprünün kenarlarındaki iplere yapışık bir cam, o camın arkasında binlerce ruh varmış gibiydi. Şu an camı yumrukluyor, onları serbest bırakmam için bana lanet yağdırıyor olmalılardı. Bu köprüye ne zaman çıksam onların nefretini de öfkesini de hissediyordum.

Gözlerimi önümde yürüyen Noris'ın ensesine diktim. Omuzları dikti ama belki de benim gibi o da sırtına bir tahta parçasını bağlayıp omuzlarını dik olmaya zorluyordu. Benimle konuşup konuşmayacağını bilmesem de elbet bu konu ikimiz arasında açılacaktı. O konuşana kadar ona bir şey sormayı düşünmüyordum, kendini sıkışmış gibi hissettirirsem daha çok üzülürdüm ve onu da üzerdim.

Antares'e ayak bastığımızda derin bir nefes aldım. Her ne kadar bütün evrenlere sahip olduğumuz söylense de Antares benim için farklıydı. Kendimi rahat olmak konusunda zorlasam da diğer evrenlerde misafir gibi hissediyordum, Antares'tekinin aksine. Antares bana ait bir eve dönüşmüştü. Geri dönerken evime dönüyormuş gibi hissediyordum.

Mağaradan çıkıp kurumuş ağaçların arasından geçeceğimiz sırada hepimiz bileklerimize dolanan ipler yüzünden duraksadık. Daha ne olduğunu anlamadan göz açıp kapayıncaya kadar kendimizi şatonun, Akrebin Kalbi'nin önünde bulduk. Şaşkın bir şekilde gözlerimi Noris'a çevirdim, o ise arkasını bize döndü.

"Daha fazla yürüme," diye mırıldanıp bizden uzaklaşmaya, şatoya değil de merdivenlere doğru yürümeye başladı. Afallamış bir şekilde arkasından bakıyordum. Tam ona doğru yürüyecekken Briella elini omzuma koyarak beni durdurdu.

"Ormana gidiyordur, yalnız kalsın biraz," dedi, arkasından gitmem için bir el karnıma yumruk atıp duruyordu. "Gelir sonra o, merak etme."

Onun da sesi keyifsizdi. Aradaki gerginliği biliyor muydu bilmiyordum ama hissediyor olmalıydı. Noris merdivenlerden hızla koşarak inip gözden kaybolduğunda bile aynı yerde dikiliyordum. Sanırım yine gitmesini beklemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, omuzlarımın düşmemesi için ellerimi sıkarken Briella koluma girdi.

"Burada her istediğimiz şak diye olmuyor ama şimdi seni kendi ellerimle besleyeceğim," dedi kıkırdayarak, kafamı dağıtmak istemesini anlıyordum. Beni şatoya doğru çevirdiğinde Endymion'la göz göze geldim. Dudakları yukarı kıvrıldı, gözlerinde beliren anlayış beni her an ağlatabilirdi. "Güzel ellerim ve ben, hasta kızımıza iyi bakacağız."

Yavaşça gülümsediğimde, "Kızı zehirleme de," dedi Endymion, arkasını dönüp önden yürümeye başladı.

"O senin zevksizliğinle alakalı," diye homurdandı Briella. "Kız kıza takılacağız, bizi yalnız bırak. Kızıma yaklaştığını da görmeyeyim, çakal dostlarım var benim, hepsini odanın önüne toplarım."

"Korkudan altıma işeyeceğim şimdi." Endymion alayla gülerken Briella sinirli sinirli ona bakıyordu, ben ise sessizce onları dinliyordum.

Şatoya girdik, şato bir ruha, ayakta durmaya çalışan bir ruha kapılarını açtı. Endymion da Briella da bütün gün benimle ilgilenmişti. Benimle ilgilenmek zorunda olmadıklarını söylesem de buna sinirlenmiş, hatta bilerek kendi aralarında komik bir kavgaya bile tutuşmuşlardı. Onları üzmemek için gülerek onları izlesem de yüzümün arkasında duran başka bir yüz daha vardı, kıvranan bir yüz daha. Gece olduğunda da Noris gelmemişti. Belki de gerçekten ormandaydı ve kendi ortamında daha özgür hissediyordu. Kafamı ondan uzaklaştırmak için hep abimi düşünmüştüm. Noris olmadığı için onu buraya getirecek biri de yoktu, bu yüzden onu görmek için

yarın kaleye gidecektim. Onu gördüğüm an içimdeki ağırlık da hafiflerdi.

Her saniyem, kendime senelerdir söylediğim, kötü hissettiğimde içimden tekrarladığım cümlelerle geçmişti. Yarın ne olacağını bilmiyordum ne yaşayacağımı da bilemezdim. Her şeye rağmen, Penelope'nin de dediği gibi ipleri elimde tutmalıydım. Halledecektim, her zamanki gibi elimden geleni yapacaktım ve umarım kimse elindeki kalbiyle yere çökmek zorunda kalmazdı.

Ben, avuçlarım arasında duran, hâlâ atmaya devam eden o kalple dizlerimin üzerine çökmüş, sanki en büyük yenilgimi yaşamışım gibi bitik bir hâlde öylece duruyordum. Avuçlarımın arasındaki kalp bana aitti. Yine bana ait olan o oklar kalbime saplanmıştı. Kollarımdan bileklerime doğru yavaşça ilerleyen akreplerin hedefi kalbimdi. İğnelerini kalbime batırmak, kalbimi çürütmek istiyorlardı ama bunu başaramazlardı. Asıl akrep bendim ve kalbim hâlâ atıyordu.

Devam edecek...

Akrebin Kalbi 2'den Kesil

Ayaklarımızın pürüzlü zeminden ayrılıp şatonun parlak, pürüzsüz zeminine basması saniyeler sürdü. Girişteki koridorda aniden belirdiğimizde, sanki bizi hazırda bekliyormuş gibi duvara yaslanmış olan Sobek, sırtını duvardan ayırarak bize doğru döndü. Sobek'in siyah kalemle etrafına şekiller çizilmiş gözleri, her ne kadar normal görünse de o gözlerin derinlerinde bir panik de vardı.

Bundan hoşlanmadım.

"Rahatsız ettim, kusura bakmayın," dediği sırada bize yaklaşıyordu. Koridorda durup yanımıza gelmesini bekledik.

"Beni görmek istediğine göre konu önemli," dedim kaşlarımı kaldırarak. Yavaşça başını sallarken tam önümüzde durdu.

Eliyle solumuzda kalan salonu işaret edince konunun ayaküstü konuşulmayacak bir şey olması beni germişti. "İçeride konuşalım."

Gerilen bedenimle omuzlarımı dik tutmaya çalışarak salona girdim. Ben koltuklardan birine oturunca Endymion da yanıma oturdu ve Sobek bir süre kararsız bir şekilde bize bakınca elimle ona karşımızdaki koltuğu gösterdim. İzin almanın getirisiyle rahat bir nefes alıp karşımızdaki koltuğa yerleşmesi bana rahatsız hissettirdi. Her hareketini bu şekilde izin alarak yapmayı mı düşünüyordu? Yanlış bir durum.

"Aslında söylemek istediğim dün olanlardan öncesiyle ilgili," diyerek kısık bir ses tonu kullandığında

gözlerim merakla ona dikildi. Ellerini birleştirip hafifçe öne eğildi, menekşe mavisi garip gözleri, ben ve Endymion arasında turluyordu.

"Konuyu biraz daha aç, Sobek," dedim kaşlarımı çatarken. Biraz kararsız görünüyordu ve neyden çekindiğini az çok tahmin edebiliyordum.

"Bana ne kadar inanırsınız bilmiyorum ama bunu size söylemek istedim," dedikten sonra biri onu izliyormuş gibi gözlerini salonda gezdirdi. "Sizi takip etmemden rahatsız olduğunuzu bilsem de bunu yapmak zorunda olduğumu anladığınızı düşünüyorum." Nabzımızı ölçer gibi yüz ifadelerimizi inceledi. Kaşlarım çatık ona baksam da ona bunu yaptıranın Aidoneus olduğunu biliyordum. "Noris'ın hareketleri bana biraz tuhaf geldiğinden onu takip etmek istedim."

"Noris'a dün olan şeyi de biliyor olmalısın," dediğimde yutkunup başını onaylarcasına salladı. Bu takip etme olayı artık sinirlerimi bozuyordu ve Aidoneus'a bunu göstermeliydim.

Dengesiz adam.

"Birkaç kez ortada gerekli bir durum yokken Dünya'ya gitmesi dikkatimi çekti. O gün sizin yanınızdan ayrılıp yeniden aynı yere gitti," derken sesi hâlâ kısık çıkıyordu. "Birini takip ediyor ya da izliyor gibiydi. Kimi izlediğini göremesem de hareketlerinden anlayabiliyordum."

"Kimi izlediğini bilmiyorsan, bize söylemek istediğin şey ne?"

Endymion'ın gergin çıkan sesinin sebebinin de bizi bu kadar yakından izlemeleri olduğunu düşünüyordum. Aidoneus şu an Sobek'in burada olduğunu biliyor muydu acaba?

"O gün Tanrıça Khione'nin onun yanına geldiğini, o sokakta ona güçleriyle bir şeyler yaptığını gördüm," dedi bir sır verir gibi. "Ona odaklandığı için büyük ihtimalle

beni fark etmedi. Noris'ı donmuş bir şekilde orada bıraktı. İlk başta yanına gitmek konusunda tereddüt ettim çünkü yakalandığımda cezalandırılacağımı biliyordum. Ama yine de gittim ve Noris ile aynı noktada durduğumda Tanrıça Khione'nin nereye gittiğini gördüm."

Merakla öne doğru eğilip, "Yanında kim olduğunu da gördün mü?" diye sorunca sertçe yutkunup başını aşağı yukarı salladı. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Siz bana yardım ettiniz desem de aksini iddia edeceğinizi biliyorum ama yine de yardım ettiniz," deyince gözlerim kısıldı. Yardımdan kastı onu anlamış olmam mıydı? "Bana karşı güçlü bir güveninizin olmadığının da farkındayım. Sizden bana güvenmenizi de isteyemem ama şu an hiçbir kötü niyetim yok."

"Bu konuda çıkar sağlayabileceğiniz bir şey olmadığının farkındayım," dedim gözlerine kararlı bir ifadeyle bakarken. "Gördüğün kişi kimdi?"

Sobek bir kez daha etrafına bakıp, "Orada gördüğüm kadın," dedi ama cümlesini devam ettiremedi. Salonun iki kanatlı kapısı duvarlara çarparak açıldığı sırada öne doğru eğilmiş olan Sobek'in yüz ifadesi anında değişti.

İçeriye dolan uğultuyu takip eden şey, dehşetle aralanan gözlerimdi. Sobek'in dudakları birbirine yaslandı ve sanki görünmez bir iğne varmış gibi dudakları siyah bir iplikle birbirine dikildi. O an ilk defa Sobek'in ifadesinin sarsıldığını gördüm. Endymion hızla kafasını kapıya çevirirken ben hâlâ Sobek'in dikilen dudaklarına bakıyordum.

Sonra o kadının, her şeyin sebebi olan kadının sesi salona dağıldı.

"Siz çocuklar bazı şeylere burnunuzu sokmamanız gerektiğini öğrenemeyeceksiniz."